DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Limonlu Aşk

Payelll

Tanıtım

104 Bin ★ 3,77 Bin 632

Merhaba okurcanım. Benim kapağımı açıp bakan herkes benim aşkı-ı okurumdur.

69

Başlangıç tarihlerini buraya yazabilirsiniz...

250

Sevgilerimle.....

20

🍋

3

İnce beyaz gömleğinden tenine nüfuz eden ani soğuk hava ile derin bir nefes daha alarak karşındaki kapıya baktı. "Kimse isteyemez benim olanı!?" diyerek Miray'ın kapısına doğru koştu. Anne babası ve Feride onun arkasından hızlı adımlarla onu yakalamaya çalıştılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nazif Bey ve Orhan Bey bu planı yaparken bunu hiç düşünmemişlerdi. Tunahan en fazla babasına çıkışır engel olmasını ister o esnada şaka olduğunu söylerlerdi; bundan başka akıllarına bu asla gelmemişti. Bahsettikleri kişi Tunahan dı.

Kapının önüne gelince hiç düşünmeden yumruklarını bir iki indirmeye başladı Tunahan. "Açın kapıyı! Miray!" diye bağırdı. Sese cama çıkan komşuları düşünen tek kişi şüphesiz Serap Hanımdı. "Oğlum ne yapıyorsun? Rezil olduk. Hay Allah Nazif bir şey yapsana!" diye sessizce çıkıştı.

Feride abisini tutmaya çalışıyordu ki Hakan koşarak yanına geldi, ama Tunahan onu görmüyordu ki. Görse elindeki çiçek ve çikolataya bir anlam yükleyebilirdi.

Tunahan kapıya son bir yumruk indirince kapı ardına kadar açıldı. Orhan Bey ve Serpil Hanım şok olmuş gözlerle bakıyordu. Taha da ağzı açık ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Nasıl başka biri istemeye gelir Miray'ı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

diye bağıran adamı Orhan ilk defa görüyormuş gibi baktı.

Bunu beklemiyordu. Takdir etme faslına sonra geçecekti. Görüyordu ki olay başka şekilde cereyan etmişti.

"Kız benim kızım delikanlı, sana mı soracağım?" diyerek diklendi Orhan Bey.

"Senin kızınsa benimde sevdiğim! Oradan bakınca benim buna izin vereceğime dair bir izlenim mi alıyorsun Orhan amca?"

Kollarını arkasında bağlayan Orhan Bey'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Demek izin vermiyorsun, öyle mi?"

Üst kattan seslere koşarak inen Miray'ın yüreği ağzına gelmişti. En üst kattan bir gürültü duymuştu ama aşağı inerken Zehra ile burun buruna gelip durmuştu. Tam o esnada Tunahan'ın yüksek perdeden çıkan sesiyle iki kız kardeşin gözleri büyümüştü. Tek kelime etmeden aşağı koşmuşlardı.

Koşarak kapıya gelen Miray, babasıyla Tuna'yı tartışırken bulmuştu. "Tuna!" diyebilmişti. Tunahan sevdiğine bakınca

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tam da istenmeye hazırlanmış bir kız görünce tepesi iyice atmıştı.

"Seni isteyecekler diye hazırlandığını söylersen, yemin ediyorum Balat'ı yakarım!"

Oyla 632 Paylaş
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

1. İyi misin

94,3 Bin ★ 4,7 Bin 944

Merhaba sevgili okur...

Miray ve Tunahan'ın masalsı ve masum aşklarına hoş geldin. İstanbul dile gelse anlatırdı belki, Ayvansaray sokaklarında, tarihi taş duvarlarında ne aşklar yaşandığını...

Balat'ın eski tarihi evlerinde ne hayatlar başlayıp, aşka dönüştüğünü...

Miray ve Tunahan da tam olarak böylesi masum ve masalsı yaşadılar aşklarını.

Hâlâ da yaşıyorlar... 12

Ben keyifle yazdım ve iyi ki yazdım dedim kendime. Sizde keyifle okuyun... 9

•

Enseme yapışan saçlarım bana işkence ediyor gibiydi. Hani hayattan soğumak için neden aramadan bir anda bıkarsınız. İşte tam da o çizgide ilerliyordum. Elimin 2

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

altındaki külüstürün direksiyonunu tutan ellerim terlemişti.

Yüzümü buruşturdum. Ne bitmez yoldu bu! "Of," dedim. Biri önde diğeri arkada iki ergen kardeşle yolculuk yapmak çok sıkıcıydı. Ellerinden düşmeyen tablet ve telefonlardan gına gelmişti. Deli düşünceler al camdan fırlat diyordu. Yapsam yeriydi. Ama bunların çenesi bir açılırsa yolculuk daha daha çekilmez hale gelirdi.

Neden öğretmen oldum ki ben? Aptal kafam, git tıp oku doktor ol askeriyeye gir. Yakışıklı bir de asker koca bulurdum. Neden öğretmen? Baba öğretmen kızı da öğretmen, sanki ayet vardı. Küçükken babamın yakasına yapışıp "Ben de öğretmen olacağım," diye büyük büyük konuşursam doktor olmamı kimse beklemezdi.

Hayır ya! Neden babamın okuluna çıkıyor tayinim? Ben biliyorum ama hep babamın işi bunlar. Kim bilir kimleri soktu araya. Ağlamak istiyorum. İlk görev yerim İstanbul Balat. Nerede görülmüş doğu görevi yapmadan İstanbul'a gelindiği. Direksiyonu sıkarak, "ah ah," dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben gidip doğuda ücra bir yerde öğretmen olmak istiyordum ama. Neden hep ailemin dizi dibinde olmak zorundaydım?

Evet, ilk senemi doldurur doldurmaz tayin isteyecektim. Ama babam buna da engel olurdu. Kesin olurdu. Evlensem mi acaba? Kocamı da alır giderdim.

Saçmaladın Miray, babadan kaçarken kocaya yakalanmak olur bu. Babam biter kocam başlar. Nerede benim hayatım? Elimi direksiyona sertce vurdum. "Bıktım ya," dedim.

Yanımda irkilen erkek kardeşim-kendisi on sekiz yaşında ergenlikten sıyrılmak için çabalayan Taha- bana döndü. Boş gözlerle bakıyordu. Orta aynadan baktığımda, on beş yaşındaki tam ergen Zehra'da başını telefondan kaldırmış bana bakıyordu.

Taha, "Ne oldu abla?" diye sorduğunda göz devirdim. "Sohbetinizden sıkıldım da durup dururken oflayayım dedim."

Zehra işine geri dönerken Taha tableti bırakıp bana döndü. "Ablacım sorun ne?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yaşı benden altı yaş kadar küçük, evet yirmi dört yaşındayım. Çanakkale de okulu bitirip deli gibi KPPS'ye hazırlanmış, yüksek puan almış bir öğretmenim. Ben İstanbul'u en son sıraya yazmıştım. Çıkması ihtimal bile değildi. Hem çıksa bile ben tek başıma gelecektim. Babamın oyununa gelmeseydim...

Neymiş? Emekli olmasına az kalmış. Dede yadigarı eve dönmek istiyormuş. Başımı sağa sola salladım. Yaşı küçük ama aklı büyük kardeşim Taha'ya yan bir bakış attım. İstanbul hukuk fakültesini bu yaşta kazanmış bir erkek olarak benden şanslıydı.

"Sanırım kendi hayatımı hiç elime alamayacağım," dedim.

Önüne dönüp kollarını göğsünde bağladı Taha. "Zor evet, babam seni bırakmaz."

Zehra arkadan söze karıştı. Anlaşılan gözü telefonda ama kulağı bizdeydi. "Ben sizin gibi olmayacağım," dedi.

"Nasıl olacaksın küçük hanım," dedim orta aynadan bakarak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Omuz silkti. Telefonuna dönerek konuştu. "Aklımı kullanacağım."

Akıl dediği şeyi biliyordum. Biraz naz biraz gözyaşı, babacım canım... Olay bitti.

Bende o yoktu. Ne naz ne cilve, düz bir yapıya sahiptim. Hep itaat etmeye odaklıydım. Ki bu kişi babamdı. Ve çokta zor gelmiyordu. Babamı çok seviyorum. O da beni seviyor. Hep mutlu bir ailemiz olmuştu. Annem Serpil doğa üstü bir kadın. Çenesiyle oturduğu yerden dünyayı yönetebilen biri. Babam onu seviyor. Sanırım kilit nokta bu. Aşk...

Annem ile babamı dün gece nakliye aracıyla yolladıktan sonra komşuda kalmıştık. Annem şimdi beni bekliyordu. Miray temizlik yapacak. Miray ev döşeyecek. Miray yemek yapacak. Miray, Miray...

Kendimi bildim bileli şehir şehir gezdik. Memur olmanın en kötü yanı bir kaç yılda bir taşınmak. Annem alışmış, taşınma deyince kıyıdan köşeden hurç, koli, koli bandı gazete çıkarıp elimize veriyordu. "Sarın bardakları" diye de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ekliyordu.

Bak aklıma Hasan geldi. Güldüm. Ne üzüldü garip ben gidiyorum diye. Ay yazık oldu çocuğa. Hasan benim beş yıllık sapığım. Ben ondan bıktım. O benden ve reddedilmekten bıkmadı.

Hayır, güzelde sayılmam ki, kahve gözlerime uyan kestane saçlarım kumral tenim, oval yüz hattım birde bir altmış beş boyum var. Velakin fiziğim çok güzel vücudumu seviyorum. Tipik bir Jennifer Lopez olmaya adayım. Hatta resmen öyleyim. Şu anki çirkinligime aldırmadan direksiyonu tutan ellerim zevkle gevşedi. Hasan sevmesin beni yeter yoksa Adile Naşit olmak geliyor içimden. Neyse kurtuldum çok şükür.

Babamın attığı konuma beş dakika kalmıştı. Tablet ve telefon kenara bırakılmış etraf izleniyordu. Taha sadece bana sağa dön sola dön komutu için arada ekrana bakıyordu.

Öğlen güneşi tam tepedeydi. Sabah çıktığımız yolculuk az sonra bitecek ve biz yeni hayatımıza başlayacaktık. Yarın ilk işim okulumu görmek olacak. Sitem ettiğime bakılmasın ben mesleğimle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gurur duyuyorum.

"Abla düz devam et yüz metre ilerde." İndiğim yokuşların sayısını unuttum diyebilirim. Neyseki ev düzdeydi.

Tam bir tipik mahalleydi. Hani şu sokakta çocukların oynadığı, kapı önlerinde teyzelerin oturup çekirdek çıtlattıgı samimi yeler varya işte İstanbul'un en sevimli yanıydı buralar. Bakınca anlıyordu insan. Ama bu ilk gelişim. Tv'den gördüğümüz gibi işte.

Babam kapının önünde iki kişiyle küçük taburelere oturmuş çay içiyordu.

"Babam orada," dedi Zehra heycanla.

"Oh ben öleyim burada. Bu külüstür canımı yedi adam keyif yapsın," dedim. Kontağı kapattım. Babam ayağa kalkmış yanımıza doğru geliyordu. Sırtımı koltuğa dayadım ve başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapattım. Yorulmuştum. Açık camdan başını uzatan babam Orhan Demir gülümseyen sesi hissedebiliyordum. Zehra ve Taha çoktan inmişti.

"Kızım benim, çok mu yoruldun?" dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sevimliydi ya adam. Gelde sözünü dinleme.

Başımı kaldırıp baktım. "Yok baba, gelene kadar uyudum ne yorgunluğu."

"Hm, asabiyiz," diyerek kapımı açtı. Elimden tutup çıkmama yardım etti. Beş saatir kısa iki molayla araç kullanan bacaklarım uyumuş gibiydi.

Toprağa basınca babama döndüm. "Hemen yarın bana araba alıyoruz. Ve otomatik vites," dedim. Sol bacağım daha çok ağrıyordu sanki, debriyaja basmaktan.

Kolunu omzuma dolayan babam, "Sen iste kızım. Alırız," dedi. Babama döndüm. "Buyur..." diye kaçtı ağzımdan. İstanbul bir gecede bu adama yaramış mıydı? Halbuki, "bakarız, çok pahalı arabalar. Neyi var benim arabamın?" demesi gerekiyordu. Kahkaha attı. Keyfî çok yerindeydi.

"Gel seni eski dostlarımla tanıştırayım," diyerek beni, bana bakan iki adamın yanına götürdü. Sevimli amcalar muhtemel babamla yaşıttı. Elli yaşın hemen başlarında olduğunu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

anlayabilmiştim.

"Hoş geldin kızım," dedi, birinci sevimli amca. "Benim çocukluk arkadaşım Nazif," dedi babam.

"Hoş buldum, ben de Miray." Saygı gereği eline uzandım. Bekliyormuş gibi Nazif amcada hemen uzattı. Öpüp alnıma koydum. Nazif amcanın dudakları yukarı kıvrıldı.

"MaşAllah Orhan, kızın çok hanım," dedi Nazif amca.

Babam gururla göğüs gerdi. "Öyledir benim ilk göz agrım."

Diğer amcayı tanıttı. "Aynı sokağın çocuklarıyız kızım, Niyazi amcan." Aynı işlemi Niyazi Bey amcaya da uyguladım. Ve bir kaç övgüde ondan alarak babama döndüm. "Annem nerede?" dememle açık olan ev kapısından duyulan annemin kahkahasıyla başımı eve çevirdim.

"Sesi takip et," diyen babama başımla onay verdim. İzin isteyerek bismillah çektim ve eve adımımı attım.

Korkuyla girdim. Bir sürü iş beni

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bekliyordu. Ve çok yorgundum. Ama temizlik hastası annem beni hayatta oturtmazdı.

Uzun koridorda halı seriliydi. Çok ilginç, temizdi yerler. Girişte olan askılık doluydu. Hırkalar eşarplar takılıydı.

Üç katlıydı ev, babam demişti. Önüme çıkan ilk kapıdan başımı uzattım. O ne? Mutfak. Oha her şey yerli yerinde ve yarım düzine kız var içeride. Hummalı şekilde hem gülüyor hem de iş yapıyorlardı. Beni görmediler.

Kimdi ki bunlar? Yanlış eve gelmiş olamam babam kapıdaydı. Ya yanlışsa ay... ya... ben kimin evine girdim? Başkasının evine girmiş olma fikriyle kalbim gümlemeye başladı.

Salak mıyım neyim? Babam kapıda kız Miray ayak üstü hikaye yazmasana. Ama ya babam kapıda misafirse? Ya annem burada misafirse? Hah halı, yok bu halı bizim değil. Allah cezanı versin Miray bu ev senin değil? Kaç kızım kapıya at canını zile basta gir içeri.

Arkam dönük olan kapıya üç beş adım olabilir miydi? Utançtan alev alan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yüzümü yok sayıp hızla arkamı dönüp kapıya koşmak hayalimdi. Beni fark etmezlerdi ki, evin içinde düğün var gibiydi. Sesten bol bir şey yoktu.

İki adım attığımda neye çarptığımı Yaradan bilir ki sert bir şeydi. Girişteki askıya mı çarpmıştım, bilemedim. Ama beni bileğimden tutan bir askı olamazdı.

Küçük bir çığlık kopmuştu benden. Çarptığımda yere düşme korkusuyla çıkmıştı dudaklarımdan. Kapattığım gözlerimi açmak için zorladım. Hâlâ yerde değildim. Buna emindim.

"İyi misiniz?" diyen tok sesle hızla gözlerimi açtım. Karşımda eli bileğimde sımsıkı tutmuş olan esmer kara gözlü adama baktım. Hayır şimşekler falan çakmadı. Ya da kokusu burnuma kaçıp diyaframı mı daraltmadı. Ay ben aşık oluyorum nidaları da atmayacaktım.

"Miray," dedi bir ses. Başımı çevirdim. Annem...

"Anne."

Ama salon kapısı olduğunu zannettigim yerden beş mi altı mı olduğunu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sayamadığım teyze ordusu bana bakıyordu. *Bize mi demeliydim. Hâlâ bir el bilegimi tutuyordu.*

"Abi," diyen sese döndük bu sefer, karışımdaki Bey'le. Neydi bu? Miray, abi.

Birbirimize baktığımızda gözlerimiz ellerimize kaydı. Ateşe dokunmuş gibi çektik ikimizde.

"Ben seni arıyordum anne, ama çarpıştık," diye geveledim.

"Evet evet, ben de işimi bitirdim, başka ne yapabilirim diye sormaya geliyordum ki çarpıştık," dedi adını bilmediğim şahıs.

Kapıdaki teyzelerden biri öne çıktı. Güzelce bir kadındı. Hafif etine dolgun ve bakımlıydı. Başındaki eşarbını eliyle düzelti. "Hoş geldin kızım," diyerek sarıldı bana. Çok içtendi. Bende kibarca kabul ettim. Karşımdaki vatandaş niye sırıttı onu anlamadım ya neyse.

Kadın geri çekildi. "Oğlum Tunahan," dedi.

Vatandaşın niye sırtığı anlaşıldı dostlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ne gördü acaba? Gelinine sarılan kayınvalide portresi mi? Elini uzattı bana, "Hoş geldin."

Elini sıkarak, "Hoş bulduk," dedim.

Anneme dönen Tunahan, "Serpil teyze, kapıları kontrol ettik, başka bir şey var mıydı?" diye sordu.

"Ettik," diye tekrar edip düşünürken acaba evin içinde daha kaç adam var merak etmiştim. Hem burasının da benim evim olduğuna kanaat getirmiştim.
Az önce ayak üstü kendimi ne güzel doldurmuştum öyle. Arkamdaki merdivenlerden takır tukur aşağı inenlere döndüm. Uy ah ha, evin içi genç herif kaynıyordu.

Gençler yanımdan geçip Tunahan'ın arkasına dolandılar.

Annem, "Hadi gelin çay için, bitti her şey," diyerek herkesi salona yönlendirdi.

Kendimi misafir gibi hissetmem normaldi. Evin içi yabancı kaynıyordu. Salona girdiğimde her yerin pırıl pırıl ve döşenmiş olduğunu gördüğümde üstümden büyük bir yük kalmıştı. Ama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daha odamın neresi olduğunu bile bilmiyordum.

Annemin yanına oturdum. Elini saçlarıma götürüp okşadı. "Nasıl geçti yolculuk? Yorgun gibisin."

"İyi geçti. Biraz evet," diye kısa yanıtlar verdim. Komşu teyzeler beni süzmekle meşguldü. Karşıma geçip oturan gençlere döndüm.

Onlarda bana bakıyordu. İyi birilerine benziyorlardı. Bu koca evi tüm bu insanlar döşemiş temizlemiş olmalıydı. Ne kadar teşekkür etsem azdı.

Az önce sarıldığım teyze, "Benim adım Serap, kızım. Şaşkın olduğun her halinden belli. Burada işler böyle, birimizin derdi hepimizin derdi. El birliği ile hallettik," dedi.

Kocaman gülümsedim. "Çok iyi etmişsiniz. Çok teşekkür ederiz. Bende gelene kadar nasıl biter işler, annem ne yaptı acaba diye düşündüm hep."

Sanırım teyzelerden on puan almıştım. Ne işime yarayacaksa. Hepsinin dilenden sessiz bir MaşAllah, dökülmüştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ellerinde tepsilerle içeri giren mutfakta gördüğüm birbirinden güzel genç kızlara baktım. Utanmam lazımdı. Burası benim evimdi, ama onlar hizmet ediyordu.

Ayağa kalktım. "Ben yardım edeyim," dememe kalmadan kızlar hep bir ağızdan, "Otur sen lütfen," demişti.

Adını bilmediğim teyze, "Serpil, kızın pek hasmış," dediğinde odadaki gençlerden dolayı biraz utanmıştım. Kız över gibi olmuştu. Ama annem göğüs kabarttı. "Şükür Nazmiye Hanım, kızım iyidir," dedi. Sağ ol anne, kadın bana has dedi. Sen iyi... iyi ki demedin ne doktorlar istedi ne mühendisler de, ben bir İstanbul yapsın belki kocayı orada bulur diye evermedim, demedi. Neyseki...

Serap teyze, "Öğretmenmişsin Miray," dedi.

Gülümseyerek "Evet," dedim.

"Güzel meslek," diyerek oğlunu işaret etti. "Tunahan'da öğretmen," dediğinde tek kaşımı kaldırıp Tunahan'a baktım. Karizmatik bir havası vardı. Bana bakmıyordu. Yanındaki kişiyle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

konuşuyordu. Ama annesinin son sözüne geçte olsa döndü.

"Evet, meslektaşız," diyerek sohbete dahil oldu.

Annem bana döndü. "Hem de aynı okuldasınız, baban söyledi," dediğinde iki kaşım birden havaya kalkmıştı. Yok artık...

"Öyle mi?" diyebildim.

Serap teyze, "Öyle kızım, kadere bak!" dedi. Kaderin neresine bakacağımı pek anlam veremedim ama soru sormak ayıp olurdu.

Aynı yaşta olduğumuzu tahmin ettiğim genç kız, "Abim müdür yardımcısı oldu artık," dedi.

Babamın yardımcısıydı. Allah'ım nereye düştüm ben? Öğretmenlerle kırıştırma hayalim toz bulutu gibi dağıldı. Resmen dedikodu malzemesi olurdum ben bunlara. Ne var yani kırıştıramaz mıyım? Gencim güzelim. Aşkı bulmadan azıcık arasam ne olurdu? Bu yaşıma kadar okumaktan başka derdi olmayan biri olarak bundan sonrası için küçük

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hayallerdi bunlar. *Suya düştüler ama...* 17

Kızlarla ve gençlerle bir güzel tanışmıştık. Hepsi iyi insalara benziyordu. Kızlar bana mahalle aktiviterinden bahsettiler biraz. Uyumlu şeylerdi. Birazda anne işi şeylerdi. Bana çılgın bir hayat lazım değildi zaten. Çok güvenli bir yer olduğu, kavganın gürültünün eksik olduğu, çok şen şakrak bir yer olduğuna beni ikna etmişlerdi. İstanbul gibi bir yerde yaşamadan göremezdim, hepsine amenna demekle yetindim.

Gelecek, ölmedikçe gelecekti. Ben de ne varsa bahtımda onu görecektim. Yinede içimden bir ses buranın alışkanlık yapacağını söylüyordu. 1

Yaparsa alışırız bizde... 2

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

2. Her Sevdanın Başlangıç Noktası

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

2. Her Sevdanın Başlangıç Noktası

68,1 Bin ★ 4,64 Bin 923

Keyifli Okumalar aşkı-okurlarım.

16

🍋

Spor ayakkabısının bağcıklarını bağlamak için eğildiğinde kapının önüne park edilen araca çevirdi başını Tunahan. Büyük bir kamyondu. Önce kaşlarını çattı. Kim olduğunu çözemedi. Ama hemen aklına babasının sözleri geldi. "Orhan arkadaşım bugün taşınıyor. Yardım etmek lazım Serap."

Annesine söylerken duymuştu Tunahan. Doğrulup adımlarını karşı eve çevirdi. O, bildi bileli boştu bu ev. Yılda bir kez bakımını yapmak için bir-kaç kişi gelir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

giderdi. Kimse yaşamıyordu. Ama kaderine de terk edilmemişti ev.

Araçtan yorgun inen adamın yanına varıp gülümseyerek elini uzattı.

"Hoş geldiniz," dedi.

Orhan Bey karşısındaki genci süzdü. Elini vermeyi de ihmal etmedi. Yanına gelen kadına baş selamı verdi Tunahan. "Siz de hoş geldiniz."

Serpil Hanım Tunahan'a tebessüm etti. "Sağ ol oğlum, hoş bulduk."

Orhan Bey'e döndü Tunahan. "Ben Tunahan."

Orhan Bey daha Tunahan sözünü bitirmeden, "Sen Nazif'in oğlusun," diyerek genişce gülümsedi.

"Evet, efendim," diye yanıtladı Tunahan. "Babam bahsetmişti. Sanırım eşyalarınız geldi."

Orhan Bey, "Evet," dedi. Ama hemen aklına gelen şeyle Tunahan'a, "Oğlum sen benim okulda öğretmensin değil mi? Baban öyle söylemişti," deyiverdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tunahan minik bir tebessümle, "Evet. Siz de yeni gelen müdür olmalısınız," dedi.

Orhan Bey karşısındaki gencin mütevazi haline gıpta etti. "Sen de müdür yardımcısısın o zaman." Tunahan hiç bir zaman genç yaşında gösterdiği başarıyla övünmediği için ona bunu söylemek istememişti. Otuz yaşındaydı. Daha okulu bitireli sekiz yıl olmuştu. Doğuda en çetin şartlarda görevini yapmıştı. Oradan buraya taşıdığı başarısıyla müdür yardımcılığına yükselmişti.

"Evet."

Kısa, ayak üstü sohbetin ardından aracı gören herkes evin önüne birikmişti. Erkeği, kadını, genci herkes... Burası eski komşulukların hâlâ devam ettiği yegane yerlerden biriydi. Bu mahallede yaşayan herkes bu gerçeğe sıkı sıkıya tutunmuştu. Herkes birbirini sayıyor ve seviyordu. Kimin başında dert varsa derdi olan da olmayanda koşar gelirdi.

Nitekim öyle de olmuştu. Bugün herkes evindeki işi bırakıp Orhan Bey'in evini yerleştirme işine koşmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yorulurken bile mutlu olan insanlardı onlar. Kimse yaptığı işten gocunmazdı.

Kısa sürede boşaltılan kamyon evin önünden ayrılmıştı. Şimdi el birliği ile yerleştirme işi vardı. Genç kızlar çoktan mutfak, banyo, cam pencere girişmişti. Kahkahalar atarak hoş sohbet içerisinde herkes görev başındaydı.

Tunahan ve sıkı arkadaşı Hakan da mobilyaları taşıma ve yerleştirme işine girmişti. Evin en üst katına çıkarttıkları beyaz yatak odasını kurmuşlardı. Kitaplığı yerleştirip duvara sabitlemişlerdi.

Tunahan'ın kız kardeşi Feride ve Hakan'ın kız kardeşi Sevde camı silmiş perdeleri takıyorlardı. Feride'nin ela gözleri arada Hakan'a kayıyor ve fark ettirmeden tekrar çekiyordu. Onunki gönül meselesiydi. En derininden. Derdi büyüktü. Hakan abisinin en yakın arkadaşıydı. Sessizce yaşıyordu içinde Feride.

En yakın dostu olan Hakan'ın kız kardeşi Sevde de Feride'nin en yakın arkadaşıydı. Ama ona bile dememişti ki ben Hakan'a tutkunum. Utanıyordu. Sevmekten

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

değildi utancı. Yıllarca *abi* gibi görünen birini sevmekti içindeki dert.

Eczacılık fakültesini bitireli bir yıl olmuştu Feride. Abisinin ve babasının ona sunduğu imkanlarla mahalledeki eczaneyi devir almıştı. Diplomasını astığı gün ömründe en mutlu olduğu gündü Feride'nin. O artık kendi işinin patronuydu.

Belki sonu yoktu. Zaten başı da yoktu. Umudu mu? O hep vardı. Sadece hayalinde canlandırdığı Hakan'lı hayalleri vardı. Kurduğunda yüzünde aptal bir gülümseme olan hayaller.

Ve gerçeğe döndüğünde 'asla olmayacak' diyerek bir kaç inci döktüğü hayalleri...

Elindeki camsili cama doğru püskürttü Sevde. Elindeki bezle hemen silmeye başladı. "Acaba nasıl biri? Odasına girdik diye bizi terlemese bari. Sonuçta tanımıyoruz." Odadaki dört kişi işlerini bir-kaç saniye kesip Sevde'ye döndüler. Hemen sonra işlerine devam ettiler. Elinde tornavidayla kapı kolunu onaran Tunahan'ın hiç merak ettiği bir konu değildi. Onların görevi sadece yardım etmekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu sokakta işler böyle yürüyordu. Ve şımarık bir kız ona hiçbir şey yapamazdı. Bunu düşündüğü için kendine kızdı. Tanımadığı birine hemen bir kaftan biçmişti.

"İşinize bakın," diye mırıldandı.

Kızlar omuz silkti. Camı bitiren Sevde, Feride'ye perdeyi takması için yardım etti. Taktıktan sonra perdenin karşısına geçtiler. Temiz bir perde ve cam paha biçilmez seyirlikti.

Feride, "Mis oldu, mis..." dedi.

Sevde kolunu arkadaşının omzuna dayadı. "Haklısın kanks harika oldu."

Hakan, "Sevde kanks nedir?" diye sorduğunda Sevde abisinin sorusunu es geçip kitaplığın önündeki kolilere uzandı. Kapağı açık olan koliye eğilip bakınca kaşlarını çattı. "Tunahan abi burda sen-lik olay var."

Tunahan zaten genç bir kızın odasında bulunmaktan dolayı gergindi ve Sevde hiç yardımcı olmuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kapının kolundaki onarma işinden gözlerini hiç ayırmadı. "Sevde işine bak!" dedi tekrar.

"Bakıyorum abi. Kitap kolisi var burada da o yüzden şey ettimdi." Sözleri geveleyip kitapları dizmeye başladı Sevde.

Tunahan kitaplara âşıktı. Her kitaba âşıktı. Onun için kitap ayrımı yoktu. Her bulduğunu okuyacak geniş bir istek arşivi vardı. Edebiyat öğretmeni olmasından kaynaklı değildi. İşini çok ama çok seviyor olsada kitabın yeri ayrıydı onda.

Tunahan, mahallenin ağır abisi değildi. Serserisi de değildi. Çoğu zaman gülümseyen ve iyi niyetiyle insanlara yardım eden biriydi. Kimseyi kırmazdı. Kolay kolay da kırılmazdı. Hatta kalbini kırmamak için kendisine hayran hayran bakan Nermin'e bile benden az uzak dur, diyemeyendi. Ama ümit veren de değildi.

Tunahan açık biriydi. Gizlisi-saklısı olmayan, ne istediğini bilen ve kararlı biri. Kafasının karıştığını hiç hatırlamıyordu. Düşünmeyi seviyordu. Düşüncelerini tartmayı seviyordu. Kısaca

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tunahan; karakteri oturmuş otuz yaşında başarılı bir müdür yardımcısıydı. Ve mahallenin göz bebeklerinden biri, artı aranılan komşu çocuğu portresine sahip damat adayıydı. Tunahan'ın evlenmek istemediğini kabul etmeyen de bir annesi vardı.

Göz ucuyla Sevde'ye baktığında kitapları karışık dizdiğini gördü, göz devirdi. Kitap dizme sanatı diye birşey vardı. Ama Sevde bunu biliyor gibi görünmüyordu.

Yine de karışmadı Tunahan. Herkes işini bitirdiğinde odaya göz attılar. Kısmen yerleşmişti oda. Kızlar aşağı inince kitaplığın önünde durdu Tunahan.

Yanlış dizilmiş kitaplar üzerinde parmaklarını gezdirdi. Dokunmak bile aşktı. Tunahan kitapları seviyordu, çok seviyordu.

Raftan bir kitap çekti. Bu kitabı biliyordu. Piyasada okunmaya değer gördüğü tüm kitapları bilirdi o.

Elif Şafak / FİRARPEREST

Dışarından bakınca hep aynıyız, ama içimiz renkten renge halden hale giriyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir anımız bir anımıza uymuyor ki."

Altı çizili cümleleri dikkatle okudu. Genç kızın iç dünyasını keşfe çıkmak gibiydi bu... Sayfaları çevirdi.

Erkekler genellikle güneş gibidir. Ya batar ya çıkar. İktidar peşinde, ya kazanır ya tepetakla yuvarlanır. Net, berrak, sade ve yalın. Kadınlar ise ayın halleri gibidir. Parlarken bile bir yanı karanlıkta kalır. En görünür olduğu zamanlarda bile bir parçası bulutların ardında... Kadınlar muammadır.

Dudakları yukarı kıvrılmıştı.
Bunun farkında değildi. "Kadınlar muammadır..."diye mırıldandı.

Kitabı bırakıp başka kitap çekti raftan. Çok eğlenceli gelmişti yaptığı. Oysa başka bir zamanda asla yapmazdı.

Ahmet Batman / Soğuk Kahve

Bir şeyin asıl değerini kaybettiğinde anlarsın. Dünyanın en salak insanı olsan bile anlarsın. Kaybetmek öyle birşey.

Boştaki eliyle burun kemerini sıktı.
Gülüşü yüzüne yayılmıştı. Bu gerçekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kaybetmek her zaman tadına tam ulaşamadığının fazlasını merak etmekti. Sayfayı çevirdi.

Sen gitmek nedir bilir misin çocuk? İnsan kırmayı bardak kırmakla bir mi tuttun?

Kaşlarının neden çatıldığına anlam veremedi. Kırılmış bir kalp mi vardı? Daha fazla tanımak istemişti şimdi. Kitabı bırakıp bir tane daha aldı. Tanımadığı bir kadının altı çizili sözleri, o tanımadığı kadını anlatıyor gibiydi. Merakına yenik düşmüştü.

Kevork Kirkoyan / Aşkın Kör Noktası

Bütün varlığınla sev beni! Ben ki hiç bir şeyim.

Yüreğine mıh gibi kazınan bir cümle...
Bütün varlığınla sev beni...

Altını çizdiği bu cümleyle hiç tanımadığı, görmediği birine kendinden bir şeyler vermişti. Neydi? Bilmiyordu. Başka bir kalemden çıkan tek bir cümle ile sadece adını bile bilmediği birine doğru koşuyordu iç dünyası. Suretsizdi. Kelimesizdi. *Anlamsızdı.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu cümleyi binlerce insan okumuştu. İçinden kendine ait paylar biçmişti insanlar. Ama neden Tunahan altı çizili tek bir cümleye takılı kalmıştı.

Bir an çok saçma gelmişti. Hemen ardından saçmalık dediği şeye inanır olmuştu. Kafası karışık biri hiç bir zaman olmamıştı. Ya da ne istediğini bilmeyen. Çıkmaza giren debelenen.

Tek bir cümleydi. Paranoyakça ona, ya da yazarın cümlesine şu cevabı ön gördü.

"Bütün varlığımla sevebilirim seni."

Yüksek sesle düşünmüştü. Ve yanındaki arkadaşı yine kitaplara gömüldüğünü anlayınca alaya aldı Tunahan'ı.

Hakan, "O-ho beyimiz yine uçtu. Bulma kitap dibine düşüyorsun," dedi.

Hakan, "Tunahan ne olacak senin bu sevdan? Hayır korkuyorum, ileride seveceğin yengemiz seni bunlarla paylaşamayacak. Sonra hır çıkacak. Yazık olacak," diye devam etmişti.

Tunahan kitabı yerine bırakıp arkadaşına döndü. "Kâğıt kokan birini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bulacağım. Sözleriyle ve gözleriyle kitaba aşık birini."

Hakan kahkaha attı. "Her koku bitti bir kitap kokusu kalmıştı zaten. Onun imalatı var mı?Buldun. Nerede öyle biri? Ayrıca sipariş üzerine yenge mi olurmuş. Gönlün sevecek sen de amenna diyeceksin."

Tunahan ellerini cebine soktu. Odanın kapısına doğru yürüdü. Arkadaşına hiç bakmadı. "Benim gönlüm kimi seveceğini bilir Hakan. Bu güne kadar beklediyse bildiği vardır," diyerek arkadaşını şaşırtıp kapıdan çıktı.

Aşağı indiğinde koridorun sonunda gördüğü kadını tanımadığını düşündü. Bu mahallede oturan herkesi her şekilde tanırdı Tunahan. Sadece Tunahan değil, herkes tanırdı. Kaşlarını çatıp baktı. Arkadan gördüğü kişinin ne yapmaya çalıştığını kavramak istemişti. Uzun ve gür koyu kumral saçlar çekti ilgisini. Kadının beline kadar inmişti. Uçlarındaki dağınık bukleler çok hoş göründü o an gözüne.

Birkaç adımda yanına yaklaştı. Tam konuşacaktı ki, genç kız aniden önüne

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dönmüştü. Tunahan'ın kızın yüzünde gördüğü tedirginlik, salise farkıyla korkuya dönüşmüştü.

Hızla dönünce Tunahan'ın göğsüne çarparak geri sendelemişti. Gözlerini sıkı sıkıya kapatan kızı düşecekken refleks gereği bileğinden tutmuştu.

Genç kızın korkuyla kapanan gözlerine ve yüzüne kısa bir bakış atmıştı. Kızın aksine Tunahan sanki her saat biri ona çarpıyormuş gibi sakindi. Sadece bu kızın kim olduğunu merak ediyordu şimdi.

Usulca gözlerini açtığında kızın bal rengi gözleriyle buluştu gözleri. Değişikti. Kahvenin hangi tonuydu? Ya teni...

Buğday kadar buruk sarıydı. Yuvarlak yüz hatlarına uygun çizilmiş gibi duran pembe dudakları...

Saç renginden az farklı yüzüne uyum sağlayan kaşları. Ve elinin içindeki yumuşak ten.

"Miray," diyen sese döndü ikisi de.

Tunahan elinin içinde tuttuğu tenin sahibinin, evin kızı olduğunu tam da o an

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

anlamıştı.

"Anne," demişti Miray. *Miray...*

Evin içinde işlerle meşgul olan herkes bir anda orada bitmişti. Tunahan'ın tuttuğu ele bakıyorlardı.

İkili de birbilerine bakınca ateşe dokunmuş gibi geri çekildiler.

"Seni arıyordum," dedi Miray. "Çarpıştık..."

Tunahan da aynına benzer açıkmayı yaptı. Evin içindeki curcuna bitmiş gibiydi. Her şey yerli yerine yerleşmiş göründü Miray'ın gözüne.

Miray'ın annesinin yanında duran kadın hızla kollarına aldı kızı. Miray da tebessüm ederek sarıldığında Tunahan'ın dudakları kendi de bilmediği bir nedenle yukarı kıvrıldı. Miray'la göz göze geldi o an. Kızın gözlerinin saf rengi onunla buluştuğunda Miray'la yaşanacak güzel şeyler olduğunu hissetti Tunahan. Etkilenmişti.

Şaçmaydı. Ama hissetmişti. Otuz yaşında genç biri olarak ve bugüne kadar pek çok

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kadınla göz göze gelmişti. Ama bu bal gözler başka gibi gelmişti. Başka kalemlerden çıkan altı çizili cümlelerin sahibiydi bu kız. Karalanmış cümleler etkiledi onu ilk. Şimdi de bal rengi bakışlar.

Salona geçip oturanlara çay, kurabiye ikramı yapan Feride ve Sevde kızı görür görmez ısınmıştı. Gelecekte iyi dost olmaları akıllarına yatmıştı.

Terbiyeli tavrıyla mahallenin aranan gelin literatürüne uyan Miray şaşkın görünüyordu. Ara ara kaçamak bakış atan Tunahan bunu fark etmişti.

Kız kardeşi Feride'nin 'abimde öğretmen ama müdür yardımcısı oldu' dediğinde göz göze gelen Miray ve Tunahan minik bir tebessüm yolladı birbirlerine.

Tunahan kızın daha da şaşırdığına yenim edebilirdi. Aynı okulda öğretmen olmak! Ve aynı branşı seve seve paylaşmak ikisi içinde güzel olacaktı. Tunahan bunu hissediyordu. Ama Miray için emin değildi. 'Ya nasip' dedi içinden. 'Kader' diye ekledi.

'Her sevdanın bir başlangıç noktası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

vardır.' 26

🍋 1

Son cümleleri böyle alırım. 78

Oyla 923 Paylaş
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

3. Tüm Varlığınla Sevmişsin!

69,8 Bin ★ 4,43 Bin 786

Keyifli Okumalar aşk ı-okurlarım.

Instagram; payelll_

🍋

Komşular evlerine dağıldığında evin içindeki düzene ve temizliğe göz gezdirdim. Yoktu böyle bir şey...

Evde her yer pırıl pırıldı. Annemin gereksiz dantelleri bile yerli yerindeydi. İlk girdiğimde bizim olmadığına kanaat getirdiğim uzun yolluğa gözüm takıldı. "Anne bizim böyle bir halımız yoktu."

Annem salonda iki seksen uzanmıştı. "Eski halılar uymadı baban yeni aldı," diye seslendi.

Dudaklarım 'vay be' dercesine büzüldü. "Taşın, yerleş bir de halı al," diye mırıldandım. Buraya gelirken aklımda yerleşme ve temizlik düşüncesi beynimi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yemişti. Ama ne kadar teşekkür etsem azdı yeni komşularımıza...

Ayağımın atındaki halıyı ezdim. 'Seni tanımadığım için çarptım o sert şeye...' İçimden geçirdim bunları. O gelmişti aklıma. *Tunahan...*

Karizmatik müdür yardımcısı. Başımı iki yana salladım. Bana ne öyle değil mi?

Merdivenleri çıkmaya başladım. Benim odamın en üst katta olması hem güzel hem de yorucuydu. Çıkınca inmemeyi, inince çıkmamayı düşündüm.

'Evin en güzel yerini sana verdim," diyen annemin sözleri geldi aklıma. Biliyoruz neden verdi. Buraya gelirken beni ikna etmek için her yola başvurmuşlardı. Miray'ın gönlü olsun ayağı yapıyorlardı. Odamın kapısını açtım. İçeri girdigimde küçük çaplı bir şok daha yaşadım.

Odam tertemizdi. Perdelerim asılmış, yatağım hazırdı. Başımı çevirip kütüphaneme baktığımda kaşlarım çatıldı.

Kimi uzun kimi kısa olan kitaplarım gelişi güzel yerleştirilmişti. 'Kesinlikle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sizin dilinizden anlamayan biri dizdi sizi. Ama üzülmeyin ben şimdi hallederim,' deyip bileğimdeki lastik tokayla saçlarımı tepemde toplayıp en güzel şekilde dizdim bebeklerimi.

Yinede çok ama çok teşekkür ettim odamı yaşanır bir hale getiren insalara. Bana yapacak iş sadece valizlerim kalmıştı. Çok yorgun olsamda hemen kolları sıvadım. Dolabıma itina ile yerleştirdim kıyafetlerimi. Alışveriş şart oldu. Burada öğretmen olarak giyebileceğim pek birşey yoktu. Hepsi öğrenci Miray giysileriydi.

Odamdaki balkon kapısı yeni çarptı gözüme. Perdeyle kamufle edildiği için olabilirdi. Kapıyı açıp balkona çıktığımda buranın bile temiz olması tüm mahalle efradına sevgi beslemem için yeterli gelmişti. Sonuçta bu ev uzun yıllardır kullanılmıyordu.

Eski korkuluklara doğru yürüdüm. Denizin tuzlu havasını alabiliyordum. Korkuluklardan tutup başımı gökyüzüne çevirdim. Gözlerimi kapatıp havayı içime çektim. O kadar laf etmeme rağmen küçük bir huzur tomurcuğu kaçtı içime. Ve yüzümde saçma sapan bir gülüş peyda

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

oldu.

Gözlerimi açıp aşağı baktım. Ne çok yüksek ne çok alçaktı. Sevimli bir yer gibiydi. Renkli boyanmış evler sırayla dizilmişti. Benim evim minik bir yokuş üzerindeydi. Ama gelirken fark ettim ki burası bol yokuşlu bir mahalleydi.

Etrafta gezdirdim bakışlarımı. Bakışım karşı evin çatısında kaldı. Benim balkonumla paralel olan balkonda bugün çarptığım adamı laptopuna gömülmüş on parmak bir şeyler-ki ne olduğunu buradan asla bilemem- yazdığını gördüm. Kaşlarım havalandı. Birde karşı komşummuş.

Adamı dikizlemeyi kesip arkamı döndüm. Odama girip artık isyan eden bedenimi yatakla buluşturmadan önce kısa bir duş aldım.

Yastığıma sarılırken hayalimde ilk görev yapacak olduğum okul vardı. Ve bir çok on beş on sekiz yaş arası öğrenci. Hayat, İstanbul'da nasıl olacaktı bilmiyordum. Ama iyi şeyler düşünerek uykuya teslim oldum.

Kahvaltı üzeri limonlu çayımı içip

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

keyfime keyif kattım. Limon ve ben bir bütün olabilirdik. Elma yer gibi başına oturup kabuklarını itina ile soyduktan sonra dilim dilim yiyen kaç kişiydik bilemedim. Ama ben çok seviyordum.

Taha sabah erken çıkmıştı. Okuluna gidecekti. Kayıt işlerini yirmi gün önceden halletmişti. Zehra ergenvari şekilde koltukta pis bir sırıtışla elindeki telefonun ekranına kilitlenmiş dünyadan başka âlemde geziyordu.

Halâ işsiz ve maaşsız biri olarak annemin cüzdanını talan ettim. Ik mık dediysede ilk maaşımın yarısına tav oldu. Okuluma gidecek ben buradayım, dedikten sonra kendimi alışverişin sakin kollarına atacaktım.

Okulların açılmasına on beş gün kadar kısa bir süre vardı. Bu zaman diliminde buraları tanımam şarttı. Ama tek başıma zor olacak gibiydi. Babam sabah erkenden okula gitmişti.

Hıh benim babam müdürdü bir kere azıcık tembellikten zarar gelmezdi. Üzerime giydiğim çiçekli elbiseyle öğretmenden çok küçük bir kız çocuğuna benziyordum. Bir tek saçlarım keçi kulak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

değildi. Rahat giyinmeyi seviyordum. Ama bu kötü giyindiğim anlamına gelmiyor.

Saçlarımı at kuyruğu yapıp tek bir göz kalemiyle bir kadının ne kadar güzel olabileceğine örnektim.

Annem beni her sabah yaptığı gibi okuyup üflemekle meşguldü. Kapının önünde durmuş duasının bitmesini bekliyordum.

"Hayırdır Serpil ne yapıyorsun?" diyen sese hızla döndüm. Ahanda rezil olmak böyle bir şeydi.

Şey... teyze, annem bana her sabah okurda kimse kızını kapmasın, çalmasın diye, diyemezdim. Yüzümü buruşturdum. Ve onunla göz göze geldim. İki kere rezil olmakta böyle çelişkiliydi.

"Aman Serap okuyorum güzel kızıma, alışkanlık oldu," diyen annemle, yerin dibine girmekle kaçıp gitmek arasında bir çelişkiye daha düşmüştüm.

Anneme döndüm. "Az daha bağır anne tüm Balat duymadı," diye fısıldadım. Annem sessice "Sus sen!" diye azarını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

vurdu.

"Oku canım oku. Okunacak kadar var kızın. Bin kere maşAllah, nazar değmesin aman," diyen Serap teyze, etme eyleme, bari oğlunun yanında yapma!

Göz ucuyla kaçamak bakış attım ona. İçinden nasıl gülüyorsa yüzünden belli oluyordu.

"Ben gidiyorum," diyerek anneme tribimi atıp tek adım attığımda Serap teyzenin sorusuyla ikinciyi atamadım.

"Nereye gidiyorsun güzel kızım?"

Küçük mahallelerde iç içe yaşayan insanlarda bu konuda çekinme yoktu. Hesap sorma şekli değildi bu. Bu ilgi alaka şekliydi. Bende bunu az çok tahmin ettiğim için yadırgamadım. Gülümseyerek Serap teyzeye döndüm.

"Okula efendim," dedim. Bir an an önce kaçabilirsem okula...

Çok şaşırmış gibi değildi. Ama yine de rolünü kesti. "Aa, Tunahan da okula gidiyor. Yolu bulman için yardım etsin sana."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben öleyim. Beni buraya gömün. Köyümün yağmurlarını istemiyorum. Kısa ve acısız olsun lütfen. Sanki ben on yaşında yol bilmez iz bilmez biriydim de bana oğluşu yolu gösterecekti.

Gariptir sessizce dinliyordu o. Eğlenen yüz ifadesi zor seçilsede ben o eğlentiyi görüyordum. "Tesekkür ederim. Zahmet vermek istemem. Ben yolu bulurum."

Annem, "Olur Serap, vallahi ne iyi olur," dedi. Bir sus kadın. Bir sus Allah'ını peygamberini bir sus. Susmadı.

"Yol bilmez iz bilmez. İlk defa geliyor buralara Serap, burası İstanbul..." diye ekledi.

Yuh be...

Kasılmaktan gerilen yüzüm onun bana doğru gelmesiyle şaşkınlık halini aldı. Eliyle gideceğimiz yönü işaret etti. "Böyle..." dedi.

Gözlerimi kapatıp açtım. Ve sessizce itaat ettim. Kuru da bir, " Teşekkür ederim," ekledim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

On adım kadar sesizce devam ettik. Bir on adım sonra köşe vardı. Mahalleyi bölen köşeden sonra iş yerlerine açılıyordu tahminim. Hareketli olmasından anlamıştım.

Annelerimiz bize öyle dedi diye yanımda yürüyen adamdan uyuz olmaya başlamıştım. Hayır yani deseydi ya! Anne benim işim var. Anne gayette yolunu bulabilecek biri. Ama dememişti. Yanına taktığı beni, baba edasıyla okula götürüyordu.

"Anneler yanılıyor," dedi. Sesine hızla başımı çevirdim. Ve ne dediğini birkaç saniye sonra anladım. Kendi düşüncelerimle cebelleşiyordum ya.

"Hangi konuda?"

Bana kısa ama dolu dolu bir bakış atıp tekrar önüne döndü.

"Siz gayette yolunuzu bulabilirsiniz. Ben sizi kurtarmak için eşlik ettim," dedi. Ve benim içimde terslediğim adamla onun arasındaki farkı buldum. Adam çok inceydi.

Buna şaşırmıştım. Köşeyi döndüğümüzde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sokak artık gözden kaybolmuştu. Durdu ve bana döndü. Bende durup ona baktım. Yakışıklı adamdı vesselam. Ah hayır hâlâ aşık değilim. Zor bir kalbim mi var benim? Her neyse...

"Bakışlarda uzmansınız hocam. Demek ki aynı fikirdeyiz," dediğimde güldü. O harika gamzesini gözüme soktu.

"Uzman değilim. Sadece insanları anlamak zor değil."

Kaşlarım havalandı. Bu tür insanlardan bir şeyler gizlemek zordu. Ve biri bana denk gelmişti.

"Burada ayrılalım. Ben size yolu tarif edeyim kısaca. Zaten siz bulursun..." diye devem ediyordu ki "Miray" diyerek onun sözünü böldüm.

Dikkatle baktı yüzüme, "Adım Miray, sadece Miray diyebilirsiniz," dedim.

Hoş bir tebessüm etti. Evet çok tatlıydı. Kabul.

"Miray..." diye mırıldandı. Tüm bedenime tatlı bir dalganın yayıldığına yemin ederim. Adımı bir erkekten ilk duyuşum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

değildi. Ama o kadar içten söylemişti ki o dalganın sebebi benden ileriydi.

"Yolu bulursun, buna eminim zaten çok yakın sayılır. Çevreyi de çözmüş olursun," dedi.

Başımı sallayıp tesekkür ettim. Bana gösterdiği yoldan devam etmek için ayrıldık. O farklı bir yöne gitti ben farklı bir yöne...

Düşünceli ve centilmendi onu da kabul ettim. Aklımda ona yer vermedim. Veremedim. Belki kalbi doluydu. Sadece insanlara ince düşünen biriydi. On beş yaşında biri değildim. Gereksiz boş hayaller yirmi dört yaşında ben için gereksizdi.

Okulu bulmuştum, çok da kolay olmuştu. Bunda Tunahan'ın payı yüksekti. Tarifi güzel vermişti. Gerekli evraklara imzamı çaktıktan sonra orada olan öğretmen arkadaşlarla tanıştım. Benim kadar genç ve çömez olan birkaç kişi vardı. Diğerleri otuz üstü ve kırkbeş üstüydü.

Müdürün kızı olduğum hemen ortaya çıkmıştı-ki bunda da babanın parmağı vardı- odaya dalıp benim kızım diyerek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gururlanması da ayrı bir utanç kaynağıydı. İki genç kadın öğretmenin kaşları çatıldı. Adının Nermin olduğunu ögrendigim biraz sert birine benziyordu. Dikkatle incelemişti beni.

Bende onu. O tam bir öğretmen havasındaydı. Giyimi bile buna dedildi. Şık ve alımlı ve kadın gibi giyinmişti. Kadından kastım, eteği ve gömleğiyle hoştu yani...

Diğeri de onun gibiydi. Onunda ismi Filiz idi. Bakışları beğenmemiştim. İçeri Tunahan'ın girmesiyle başlar ona döndü. Ben de kısa bakışımın ardından ayağa kalktım. Ama şu görüntüyü gözden kaçıramadım.

Nermin hocanın suratsız suratı Tunahan içeri girince ay gibi parlamıştı. Demek ki sevgilisi buydu. Acaba nişanlısı mıydı? İstem dışı gözlerim Tunahan'ın ellerine kaydı. Yok. Yüzük yoktu.

Ardından içeri giren, dün evimde gördüğüm, adının Hakan olduğunu bildiğim adamın da girmesiyle öğretmenler odası değil de baya mahalle de bir evde çay partisi verildiğini düşündüm. Herkes buradaydı.

Cık etti iç sesim, olmazdı bu iş.
Öğretmen bir ex aşk bulacak onunla staj yapacaktım. Ustalığımı da başka birinde deneyecektim. Ah baba yaktın geleceğimi tek bir sevgili bulamadan ellere yar olacağım. İleride kızıma anlatacağım hiç bir anım olmayacak.

Bak kızım ben şu yaşıma kadar babandan başkasına öptürmedim. Elletmedim.
Fasada fiso gel anlat çocuğa şimdi.
Selâmlaşan hocaları inceleme işine
ve beynimdeki saçma sapık fikirlere
son verdim. Artık gitmeli ve alışveriş yapmalıydım.

"Nasılsınız Miray hocam?" diyen Hakan'a döndüm. Kimseden esirgemediğim gülüşümümden ona da gönderdim.

"Miray yeterli Hakan hocam. Sayenizde çok iyiyim. Dün yeteri kadar teşekkür edememişim."

Hakan anlamazlıktan gelerek düşünür gibi yaptı. Bu herifte yakışıklıydı. "Neden teşekkür, anlamadım," dedi.

"Odama girince anladım desem," dedim tek kaşımı anlayacağı şekilde masumca

kaldırdım.

Nermin ve Filiz bizi dinliyordu. Hemen arkamızda oturuyorlardı. Ben çıkmak üzereyken gelen Hakan ile muhabbetimiz kapı önü sohbeti gibi olmuştu.

Ellerini havaya kaldırdı Hakan, "Ekip işiydi, el birliğiyle hallettik. Ekibim adına kabul ederim," dedi, güzel gülümsemesiyle...

Elleri cebinde yanımıza gelen Tunahan'a kaydı gözlerim. Kayılmayacak gibi değildi, bende buradayım edasıyla dolaşıyordu ortalarda. Kabul! Adamın bir çekim gücü vardı.

"Kolay buldun mu okulu?"

"Evet," dedim.

Başını salladı. "Şüphem yoktu," dedi.

Hakan ve Tunahan'a gülümsedim. "Artık çıkmalıyım. Çevreyi öğrenmek için biraz dolaşacağım."

Hakan aklına bir şey gelmiş gibi yerinde kıpırdadı. "Bence bizim kızlardan birini almalısın yanına. Sana çok faydası olur."

"Sizin kızlar kim?" diye sordum. Anneler bitmişti. Abi adayı çıkmıştı ortaya.

"Tunahan'ın kız kardeşi Feride, benim kız kardeşim Sevde. Onlar olmazsa da ablam müsaittir. Ama onlar müsaittir. Sevde'nin kuaför salonu var. Buralarda kime sorsan gösteriler," dedi Hakan.

Kırık bir gülüş sergiledim. Neydi bunların bu beni emanet etme istekleri?

"Feride Eczane, kardeşim orada. Lazım olursa çekinme, bu çevrede olacaksan kime sorsan gösterir," dedi, yıkılan karizma. Yine beni şaşırtmıştı. Çünkü üstelemiyordu.

"Tamam. Teşekkür ederim," diyerek ayrıldım yanlarından.

Kendimi çarşıya attığımda aklım karışmıştı itiraf ediyorum. Nereye gittigimi de bilmiyordum. Birkaç mağazaya girip çıkmıştım, ama kendime göre daha doğrusu öğretmen Miray'a göre hiç birşey bulamamıştım. Tunahan'ın sözünü dinlemeye karar verdim. Çok uzaklaşmış olamazdım. Sanki çemberin etrafında dönüyor

gibiydim. Sıcakta tepeme tepeme vuruyordu. Başımda ağrımaya başlamıştı. İlk sorduğum kişi tarif etmişti cidden. Demek ki tahminimde yanılmamıştım. Aynı yerde dönüp duruyordum.

Kırmızı tabelaya beyaz puntolarla tutturulmuş FERİDE ECZANE yazısını görünce yüzüme tebessüm yapıştırıp içeri girdim. Girer girmez Feride ile göz göze geldik. Kocaman gülümseyip paravanın arkasından çıkarak yanıma geldi.

Samimiyetle sarıldı. "Hoş geldin," dedi.

"Hoş buldum, teşekkür ederim."

"Gel otur, yorulmuş gibisin."

Gösterdiği sandalyeye iliştim. "Evet, biraz yoruldum. Senden bir iyilik isteyecektim. Abin sana gelebileceğimi söyledi."

Hemen yanımdaki sandalyeye oturdu. Güzel gülüyordu. Bahar gibiydi. Abisini andırıyordu. Siyah saçlarına yakışır beyaz teni ve açık ela gözleriyle güzel kızdı. Boyu fiziği yerindeydi. Abisinin gözleri siyahtı. İkisini ayıran da buydu.

"Abine gezeceğim dedim, ama alışveriş yapmalıyım. Dolaştım ama bulamadım uygun şeyler. Bana yardım edebilir misin?"

Hemen ayağa kalktı. Beyaz önlüğünü çıkarmaya başladı. "Ayıpsın, alışveriş ve kadınlar..." diyerek göz kırptı. Paravanın arkasındaki genç kıza önlüğünü uzattı. "Şeyda çantamı getirir misin?" dedi.

Kız başını sallayıp ışık hızıyla gidip çantayı getirip uzattı. Saçını geriye savurup "Hadi Miray, akalım gündüzlere..." dedi. Gülümseyerek yerimden kalktım. Koluma girip kapıya yönlendirdi beni. "Sevde'yi de arayalım. O bizi bulur," dedi.

Ona uydum, pişman olmayacağım garanti gibiydi.

İki saatin sonunda mahalleye çok yakın küçük ama sevimli bir pastanede oturmuş çay içiyorduk. Garsondan tabii ki limonumu istemiştim. Ağzım sulana sulana çayıma sıkıyordum limonu.

"Limonu seviyorsun," dedi, Sevde. Ona bakıp güldüm.

"Çok... Bilemezsin aramızdaki aşkı."

İkiside güldü.

"Erkek arkadaşından bahsediyor gibi oldu bu," dedi Feride.

Yüzümü buruşturdum. Limonu yüz hizama kaldırıp, "Aramıza kimse giremez sen üzülme!" dedim.

Kızlar daha şiddetli güldüler.

Sevde, "Var mı sevgilin arkadaşın vs?" diye pat diye sordu. Bu soru şekli bu mahalleye hastı zannımca. Ama neyseki saklayacak bir ilişkim yoktu. Feride, Sevde'ye çıkıştı.

"Amma yaptın Sevde, pat diye sorulur mu? Kız daha yeni tanıyor bizi."

"Sorun değil. Zaten saklayacağım birşey yok."

"İnsan arıyor ama, kaç yaşına geldik, hâlâ bekar olmak bir şey değilde kalbimizin boş olması artık yoruyor. İnsan edindiği amaçlara yeni şeyler eklemek istiyor. Aşk gibi..." dedi, Sevde.

Bence çok doğru söylemişti.

"Haklısın," dedim.

Sevde devam etti. "Soruyorum kalbime, ne bekliyorsun? Ama bana en ufak bir tüyo bile vermiyor. Kaş mı? Göz mü? Suret mi? Bilmiyor zalım."

"Kaş göz beğenisi için yaşımızın geçtiğini düşünüyorum. Benim aradığım adam gibi adam." Sözlerime soru yöneltti Feride.

"Adam gibi adam nasıl oluyor? Kalp bu, seveceğini kendi seçiyor."

Dudaklarımı büzdüm. "Beni benden daha fazla düşünecek biri olabilir ilk olarak."

Sevde parmağını bana salladı. "Bingo! İşte bu." Feride'ye döndü. "Feride bu konuda hep bir farklı zaten, kimse ona yakışıklı ya da çekici gelmiyor."

Arkama yaslandım. Bununla ilgili bir tezim vardı. Çanakkale'deki arkadaşım da aynı durumdaydı. Bizim dilimizin dışarı çıktığı erkeklere o göz ucuyla bile bakmazdı. Okul bitmeden evlenmişti. Meğer evlendiği adama vurgunmuş bunu bize çok sonra itiraf etmişti.

"Aklında biri mi var Feride?" diye ben de pat diye sordum. Ben de buralıydım artık. Yadırganacağımı sanmıyordum.

Gözleri kısılan Feride'ye tek kaşım havada baktım. Sevde Feride'yi dürttü. "Ama bu benim aklıma hiç gelmemişti. Bana söylerdin eğer olsaydı, değil mi Feride?"

"Olsaydı söylerdim. Ama yok, bende sizdenim. Seveceğim adamı bekliyorum," dedi.

İkna olmamıştım ama ona inanmış gibi yaptım.

"Mantıklı," dedim.

Lafı değiştirdiğinde resmen beni aklında biri olduğuna inandırmıştı. Üzerini kapatmak istiyordu.

"Akşama Nuray'larda çay partisi var. Annesi ve babası burada değil. Alem yapacağız. Sende gelir misin?" diye sordu.

Hiç düşünmeden, "Gelirim," dedim.

Saat sekiz otuz gibi Feride ve Sevde beni evden aldılar. Benimle yetinmeyip Zehra'yı da yanımıza kattılar. İki gurupmuşuz. Bir on beş yaş üzeri bir yirmi yaş üzeriymiş. Zehra da olaya balıklama atlamıştı.

On dakika kadar yürüdük. Sokaklar çok güzeldi. Akşamın ferahlığı çökmüştü. Kimi kapı önlerinde oturup çay kahve içiyor kimi çekirdek çıtlatıyordu. Burası geniş bir alana yayılmış tek bir ev gibiydi. Nuray'lara varıncaya kadar herkesle sohbet etmiştik.

Dar sokakların büyük yürekli, büyük sevgileri olan insanlardı. Bunu anlamak için filozof olmaya gerek yoktu.

Geldiğimiz evin önüne sandalyeler kurulmuştu. On kişi saydım hızla konuşup gülüşüyorlardı. Bizi görünce hepsi ayağa kalktı. Ev sahibi Nuray çok sempatik biriydi. Feride beni ve kardeşimi tanıştırdı. Nuray evin içine doğru seslendi.

"Fidan buraya gel."

Koşarak gelen Fidan'a Zehra'yı teslim etti. Zavallı kardeşim de şaşkındı. Evin içinde

kaç ergen vardı bilmiyorum ama oldukça yüksek kahkaha sesleri geliyordu.

Çayımın yanına, Feride'nin uyarısı üzerine limonum da gelmişti. Vallahi severdim ben bu insanları billahi severdim.

Kısa süre sonra ortam iyice uçar hale gelmişti. Anlatıp güldükleri şeyler normalde bir insanın tebessüm dahi etmeyeceği türden şeylerdi. Ama o kadar eğlenceli bir anlatım tarzları vardı ki, ister istemez sende kahkaha atıyordun.

Saatlerin nasıl akıp geçtiğini bilemedim. On ikiyi vurmuştu zaman. On birde uyuyan ben için geç bir saatti. Ama uykum gelmemişti.

Gözüm Feride'ye kaydı. Telefonda birşeyler geveliyordu. Kapatıp Sevde ve bana döndü. "Abim bizi almaya geliyor. Gelme dedim ama dinlemedi. Saat geç olmuş öyle diyor," dedi.

"Evet, gidelim artık," dedim ve kızlara döndüm. "Bir dahaki sohbeti benim odamın terasında yapalım. Hepinizi çok sevdim. Çok teşekkür ederim güzel bir geceydi."

Nuray, "On beş gün de bir toplanıyoruz böyle. Olur, bir sonraki sende, bizde seni sevdik," dedi.

Kısa süre sonra sokağın başında iki gölge, karartısı gördüm. Hoş bir yerde olsa, bir an tedirgin oldum. Feride'nin yönüne bakarken telefonu çaldı.

Hemen açıp tamam diyerek kapattı. "Abim bekliyor kızlar kalkalım," dedi. Demek ki gölge sandığım abisiydi. Yirmi adım ötede bekliyorlardı. Kim olduğunu bilmiyorum ama birisi daha vardı. Zehra'yı da alıp onlara doğru yürümeye başladık.

"Neden orada bekliyor? Yanımıza gelebilirdi."

Merakıma yenik düşerek sormuştum. Yoksa yapmazdım. Yapar mıydım? Ay bilemedim.

"Bir düzine kızın yanına gelmez abim. Bunu hoş görmez," dedi, Feride.

Gerçekten çok şaşırmıştım. Bu zamanda böyle erkekler var mıydı? Hoş görmediği için kadınlardan uzak duran adam!

Düşünerek attığım adımlar onların yanında son buldu.

Abisinin kolunun altına giren Feride'yi içten içe kıskandım. Hemen yanlış anlaşılmasın.

Abi... sonu üç nokta anlatacağım çok şey var ama işte burada kesiyorum, demekle eş değerdi benim için. Taha da az buçuk boşluğu dolduruyordu.

Yan yana yürümeye başladık. Sevde kolunu Zehra'nın omuzlarına atmış ona bir şeyler anlatıyordu. Hakan da bana, yanından geçtiğimiz evlerin tahmini kaç yıllık olduğundan bahsediyordu. Onu dikkatle dinliyordum. Onun sorusuyla başımı ona çevirdim.

"Alışmış olman imkansız, ama sevdin mi buraları?" diye sordu. *O! Yürüyen gölgeli karizma.*

Karanlıkta parlayan gözlerine bakıp gülümsedim. "Sevmek! Bilmiyorum. Sevebilirim ama..." dedim.

"Bir bilire göre şöyle bir söylenti var; İstanbul'a geldiğinde denizi bir kez görsen dahi seni büyülermiş. İstemeden

gelsen bile kısa süre sonra aşık olurmuşsun," dedi.

Doğruluk payını düşündüm bir kaç saniye. Mümkün olabilirdi. Ya da tam tersi.

"Yaşamadan bilemem. Ama dünyanın gözdesi olan bir şehir burası, bende sevebilirim," dedim.

Yürürken bakmadım ona. Ama hepimiz sessizce ondan gelecek bir cümle beklemiştik. Kimse tek kelime etmemişti.

"Yaşarsın, bir de bakmışsın ***Tüm varlığınla sevmişsin,"*** dedi.

Bu sözler bana bir şeyler çağrıştıyordu. Ama ne olduğunu çözemedim. İçimden geçen cümleyi söylemekte zarar görmedim. "Olabilir. ***Tüm varlığımla sevebilirim."***

Oyla 786 Paylaş

4. Onu da Sevmesin

👁 65,4 Bin ★ 4,38 Bin 💬 721

Keyifli Okumalar...

İNSTAGRAM- payelll_

🍋

Çok eğlenceli geçen gecenin ardından evime gelip odama çıktığımda, aslında ayyaşlar gibi sızmış olmam gerekiyordu. Ama nedense uykum yoktu. Yüzümde halâ tebessüm vardı. Gerçekten çok eğlenmiştim.

Hem de nasıl? AVM'ye gitmeden, para harcamadan, özel hiç bir şey yapmadan sadece sözlerle... Bu garipti, ben hep eğlenceli şeyler yapmayı arkadaşlarımla dolaşıp, kafelerde bir şeyler içip sohbet etmekten ibaret bilirdim.

Yanılmışım. Buranın insanları gülmek, mutlu olmak için falza neden hatta neden aramıyorlardı. Yatağımda tavanı izlemeye son verdim. Açık olan balkon kapısından geçip naif meltemin açıkta

kalan tenimi okşaması ruhuma huzur doldurmuştu. Gözlerimi kapattığımda Tunahan'ın sözleriyle dolup taştım.
'Bir de bakmışsın tüm varlığınla sevmişsin.'

Sevilirdi! Haklıydı. Sevilmeyecek gibi değildi. Sana kendini hissettiriyordu burası.

Karşı balkona gözüm kaydı. Karanlıkta küçük bir ışık huzmesi vardı. Korkuluklara yaklaşıp gözlerimi kısarak baktım. Laptop ışığıydı. Tunahan laptopla bütünleşmiş gibiydi. Ne yazıyordu ki?

Aniden gelen titremeyle eş zamanlı burun kaşıntısıyla karanlığı delip geçen 'hapşu' sesimle ellerimi ağzıma kapattım. Kısa, çok kısa bir an gözlerim kapanıp açıldığında onun bana baktığını bilgisayar ışığından anladım.

Adamı dikizlerken yakalandım. Öyle yapmıyordum ama yapar gibi olmuştu. Utandım! Sessiz geceyi ikinci kez yarıp geçen onun sesi oldu. "Güzel yaşa..." dedi.

Sesini alçak tutuyordu. Ama mesafeler yakındı. Ve gece, koca sokakta ikimiz varmışız veriyordu. Sessizdi.

"Amin," dedim. "Teşekkür ederim."

Arkama dahi bakmadan içeri geçip yatağıma girdim. Çok yaşa dememişti. Aradaki farkı düşündüm. Çok yaşamak herkes isterdi. Ama çok yaşayıpta mutsuz olmakta vardı. Allah'ın bize biçtiği vakitte güzel yaşamak daha mantıklı bir duaydı. Onun her sözünün altında gizli cümleler yatıyordu ve bunu çözmek hoşuma gitmeye başlamıştı. Onu düşünerek uykuya dalmak isteğim dışıydı.

🍋

Günler bir bir geçerken, kendimi Feride ve Sevde ile uzun yıllardır dostmuşum gibi hissetmeye başladım. Beni içlerine almakta hiç zorluk çekmiyorlardı. Güvenmek onlar için çok değerliydi. Herkese mi güveniyorlardı? Bunu bilemedim. Belki de güvenecekleri kişileri önce sevmeyi deniyorlar gibiydiler. Belki haklarında bilmediğim şeyler vardı hâlâ, belki hâlâ sınava tabii idim. Azmim yoktu, ben Miray'dım. Olduğum gibi...

Bazen kapıda, bazen okulda sürekli olarak Tunahan'la karşılaşıyorduk. İtiraf

ediyorum gerçek bir centilmendi. Çok fazla olan beyefendi havasıyla etrafına ışık saçıyordu. Onunla konuşan her kimse, gülümsüyor ve oldukça samimi görünüyordu. Hiç kimseyi yadırgamıyor herkese aynı havayı sunuyordu.

Lakin o bakışlar bana dönünce diğer insalara sunduğu ışıltı değişiyor kıymetli bir taşın parıltısı gibi yankı yapıyordu. Belki de benim kuruntumdu. O parıltı benim gözlerimden mi ona ulaşıyordu. Ben kendi ışığımı mı görüyordum?

Bunu kendime sormak çok şeydi.... Ona yürümek. Ona zerre kadar aşkı-his beslemek... Ya da beğeni ya da hoşlantı. Buna engel olamazdım. Hele ki onun gibi bir erkek karşımda bana bu şekilde bakarken...

Okulların açılmasına birkaç gün kala yapılacak olan öğretmenler toplantısıyla sınıflarımız belli olacaktı. Babama o kadar sormama rağmen bana öğretmeni olacağım şubeyi söylememişti. Tek söylediği 'babana güven! Sana okulun en zeki sınıfını ayırdım. Kariyerin senin elinde...' sözleriydi.

Zeki öğrenciye ne öğretecektim ben?

Babam yine yapmıştı yapacağını. Zeki öğrenciler küstah olurdu. Ben bildim havalarıyla burunları kaf dağına çıkardı. Sonum ve kariyerim başlamadan bitecek miydi? Asla!

Ben de Miray isem elimden geleni yapardım.

Sütlü kahve tonunda bisiklet yaka diz altı fakir kol düz ve tok kumaştan dar kesim elbisemle işte tam bir öğretmendim. At kuyruğu yaptığım saçlarımla tek göz makyajı Miray da burada havası veriyordu.

Ayağıma topuklu yerine şık bir babet giymiştim. Toplantı odasına girdigimde boştu. Kaşlarımı çatarken bileğimdeki kahverengi deri kayışlı saatime baktım. Saat biri gösteriyordu. Tam vaktiydi. Çantamdan telefonumu çıkartıp baktım saate saat daha on ikiydi.

Gözlerimi devirmeden edemedim. Duran saatimin gazabına uğramıştım. Uzun masanın ortalarında bir sandalye çekip oturdum. Kitap okumak için ideal zamandı. Çantamda her daim duran ***Şiir Gecesi Antolajisi*** kitabımı çıkarttım. En sevdiğim yerleri tekrardan talan etmeye

başladım. Vaktin nasıl geçtiğini anlamadım bile.

En sevdiğim şiire gelmiştim. Küçük bir tık sesimi yüksektim. Nasılsa yalnızdım. Bazen sesli okumak hissettirmeyi iki misline çıkarıyordu.

Adem Özbay

Sende olduğumun itirafıdır bu sözler,
Şeffaf bir gölge ağa tutulan balık,
Gözleriyle bana çaresizliğimi söyler.
Karanlık sıvalı bir kadın endamı...
Okyanusa açıldığım bir gemim batık.

İkinci kıtaya geçtiğimde sesin sahibi ben değildim. Başımı çevirdiğimde gözlerim onun yoğun dalgasına tutuldu.

Dalgalarda azılı bir yara gibi azmaktayım.
Kıyıya vurmasamda kim demiş sulardayım?
Yurdunda yan yatmış ay ışığıyla,
Eliften yalnızlık çalmaktayım.

Gözlerini gözlerimden bir salise bile ayırmadan ağır adımlarıyla şiirin ikinci kıtasını okuyarak karşıma gelip oturdu. Kalbimin bir an durduğuna yemin

edebilirim. Sesi ve tarzıyla ayrı endam ederken, şiiri ezbere bilmesi de ayrı olayken gözlerime bakıp söylemesi kalbime işlemişti.

Arkasına yaslandı. Gözleri hâlâ bana tutsaktı. Gülümsedim. Zor oldu ama gülümsedim. Ona katılmayı istedim. Sadece istedim. Elimle devam et işareti verdim. Minicik bir durak hareketi yüzünde karizmatik hâl aldı. Ona eşlik ettim. İkimiz hiç bir şey paylaşmadan bir şiire ortak olmuştuk.

Okyanusa bakan bir kalede oynaşır kraliçe.
Ekşi sözleri yankılayan burçlar...
Gelişimi haber verdikçe, aşıkları gülmekte.
Erken geldiğimden habersiz olmalılar,
Şişe hainlik etmediyse...

Son cümlenizin ardından ona hiç çekinmeden kocaman gülümsedim. Aynı şekilde bana karşılık verdi.

"Şiir seviyorsun," dedim.

"Çok seviyorum," dedi.

Gülüşüm bir anlığına donup kaldı

yüzümde, hemen kendimi topladım. Beni değil, şiiri seviyordu. Bunu anlık hissedip anında özüme döndüm.

"Meslek aşkı," dedi.

"Hayır, sanmıyorum. Kitap okumaktan aciz insanların edebiyatçı olduğunu biliyorum. Sadece meslek adına seviyormuş gibiler," diyerek fikrimi ona sundum.

Başını aşağı yukarı sallayıp, "Haklı olabilirsin. Neyseki, ben ve sen için geçerli değil," dedi.

Cümle içinde 'Ben ve Sen' kullanımı oldukça garip ama güzel gelmişti. Aşık mıydım? Hayır. Olabilir miydim? Evet. Beni etkiliyordu. Fazlasıyla hem de.

Kitabı çantama atarken tüm hareketlerimi izlediğini biliyordum. Gariptir, ensemden kalkan ter boncukları ve ona bakmazken bile içimde oluşan değişik ağırlık bana beni izlediğini söylüyordu. Ben bir erkek karşısında ilk defa bu hale geliyordum.

Kitabı bırakıp başımı çevirdiğimde bakışlarımız tekrar ve tekrar kesişti. Bu

bakışları başka birinde görsem midem bulanabilirdi. Arsız derdim. Ama Tunahan'dan gelince diyemiyordum. Dolu dolu bakıyordu. Şiir gibiydi. En sevdiğim romanın en içli betimlemesi gibiydi. Bana izah ediyordu. Yadırgayamıyordum.

"Sence bu yaşımda bu tecrübesizliğimle gençlere yardımım dokunacak mı?" diyerek konu açtım. Öyle bakmaya devem etmesini istemiyordum. Beni iyi hissettirsede...

"Mesele yaş veya tecrübe değil. Mesele işini sevmen. Severek yaptığın her işte başarılı olabilirsin," dedi.

"Seviyorum," dedim.

Bu sefer o donup kaldı. Gözleri kısıldı hemen sonra.

"Meslegimi hakkıyla yapacağım," dedim. Kısılan gözleri eski haline dönerken gülümsedi. Bende ona, tebessüm sadakaydı sonuçta. Bu adama olsa olsa günah olurdu ya neyse...

Topuk sesine döndük ikimizde, Nermin hoca kapıda bizi izliyordu. Yeni gelmiş

olmalıydı. Topuk seslerini duyardık yoksa.

Yüzü kireç gibiydi. Bir bana bir Tunahan'a baktı. İkimizi baş başa ve gülerken görmekten hoşlanmadığı belliydi. Aralarında ne olduğunu ilk defa merak ettim. Başkasının aşkıyla baş başa olmak benlik değildi. Düşüncesi bile kanımı dondurmuştu.

"Merhaba," diyerek Tunahan'ın yanına oturdu.

Ve o andan itibaren Tunahan'la göz göze dahi gelmedim. Bilmediğim yerlerde dolaşıyordum. Mayına basmak zararıma olurdu.

Bütün öğretmenler toplanınca, toplantı başladı. Babam yeni gelen öğretmenlere sınıf şubelerini müfredatın kurallarını, öğretilecek derslerin sıralamalarını kısaca özet geçti. Tunahan, kısa süre sonra karşımdaki koltuktan kalkıp babamın yanına oturmuştu. Babamla iyi bir ikili oldukları anlaşılıyordu.

Genç bir kadının kalbini çalabilecek önemli noktalardan biriydi bu. Es geçtim.

Toplantı bitiminde babam da dahil pek çok öğretmen çıkmıştı. Tunahan, Hakan, Nermin, Filiz ve ben kalmıştık. Okul ve derslerle ilgili küçük bir sohbet oluşmuştu. Geri kalmak istemediğim için dinliyordum. Ama artık gitmeliydim. Akşam kızlar bana gelecekti. Eve gidip pasta börek yapmalıydım. Annemle babam bu gece iki günlük kısa bir kaçamak için kaplıcaya gideceklerdi. Pazartesi okullar açılıyordu zaten. Kısacası bu gece ev benimdi!

Yerimden kalkıp sıyrılan eteğimi aşağı ittirdim. Tunahan'ın bakışlarını üzerimde hissediyordum. Çantamı almak için eğildiğimde göz ucuyla beni izlediğini gördüm. Aman evet ben de onu izliyordum. Adam yakışıklı ve kültürlü. Beğeniyorum izleyeceğim. Göz zevkim banyo yapıyor...

"Sohbet güzel ama gitmeliyim," dedim, çantamı koluma takarken. Nermin başını dahi çevirmiyordu bana. Tek kelime bile etmedi. Beklentim de yoktu. Ama beni sevmediğini bu kadar belli etmeseydi, en azından iş arkadaşı olabilirdik.

Hakan da benimle ayaklandı. "Bende çıkmalıyım. Feride'ye uğramam

gerekiyor," dedi.

"Ben de ona gidiyorum. Beraber gidelim," dedim. Tunahan'ın tek kaşı havalandı. Yemin ederim havalandı. 'Bak sen!" bakışları vardı.

Hakan eliyle bana yolu işaret etti. "Size eşlik etmek şereftir Miray hocam," dedi. Tunahan'a göre daha samimi daha içten biriydi Hakan. Tunahan'ın gülüşü dudaklarından öteye gitmezken, Hakan kahkaha atıyordu.

"Rica ederim Hakan hocam," diyerek önden yürüdüm. Hakan da arkamdan geldi. Yol boyunca anlattığı şeylere gülerek gelmiştik. Sevimli bir havası da yok değildi. Böyle şey yani, kardeşiniz olsa alıp bağrınıza basmak isterseniz. Hakan da gördüğüm buydu.

Eczanenin kapısını açtığımda Hakan halâ başına gelen komik olaylardan bahsediyordu. Gülümseyerek girdiğimizde Feride ile göz göze geldik. Elinde ilaç kutusuyla taş kesilmiş gibiydi. Beyaz teni iyice kefene renk atmıştı. Gözlerinin içinde kırıklık, burulmuşluk gördüğüme bahse bile girmezdim. O derece emindim. Gülüşüm o an

yüzümden silindi. Benden Hakan'a kayan bakışları dolmaya başlamıştı ki ilaç bekleyen kadının sesine döndü. Ve hemen ilacı verdi. Geçmiş olsun diyerek kadını gönderdi.

Boş tezgaha biz yaklaştık. Ben hala durumun ne olduğunu anlama aşamasındaydım. Sessizce bekledim. Hakan her zamanki haliyle, "Feride, benim ilacım bitmiş hiç söylemiyorsun," dedi.

Ne ilacı kullanıyordu acaba, sormak istiyordum. Soracaktım. Anlamama yardım edecekti çünkü.

"Hakan, ne ilacı kullanıyorsun?"

Tek dirseğini tezgaha dayadı. Elinin içine başını koydu. Gözlerini yarı baygın açtı. "Geceleri uyuyamıyorum. Uyku ilacı kullanıyorum. O da hayır etmiyor ama işte yarım yamalak bir şeyler."

Feride'ye baktım. Hüzün çökmüştü bakışlarına, Hakan'a bakarken yüreğiyle bakıyor gibiydi. Yoğun aşkla ve dolu dolu...

Demeyin, Miray yaşadın mı, nereden

biliyorsun? İki gözün iki kulağın varsa hayatta her şeyi anlayabilirdin, istemek... anlamak istemek yeterliydi.

Feride Hakan'a derin duygular besliyordu. Ve benden kıskanmıştı. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Feride tek kelime etmeden arkasını döndü. Hızla raftan ilacı alıp şak diye Hakan'ın önüne bıraktı.

Sert bırakılan ilaca Hakan kaşlarını çattı. Feride'ye baktı.

"Tek işe yaramıyorsa üç beş tane al kökten çözüm sana!" dedi Feride.

Dayanamadım, ufacık bir kahkaha kaçtı sesimden. Feride bana ölümcül bakışlar atarken ellerimi havaya kaldırdım. "Özür dilerim."

"Neyin var kızım senin? İntihar mı edeyim? Sen bana öl mü diyorsun?" dedi Hakan.

Ters tepki alan Feride iyice cesarete gelekerek, "Hayattaki gerçeklerin farkına varamıyorsan neden yaşayasın Hakan?"

dedi.

Sesizce dudaklarımı balık gibi yapıp "Uu" dedim içimden. Güzel yerden vurdu. Demek ki Hakan kızımızın gönlündeki benliğinden haberdar değildi. Ve Hakan demişti. Onu abi derken hatırlıyorum.

Hakan iyice şaşırmıştı. Bakışlarını kızın yüzünde gezdirdi. Elini uzatıp yakın olan Feride'nin alnına yüzüne dokundurdu. Feride gizlerini kapatmış bu anın bitmesini bekliyordu.

Elini çekip kıza baktı. "Ateşinde yok! Hay Allah neyse ben gideyim. Bugün havanda değilsin. Ve en son istediğim şey seninle tartışmak." Cebinden çıkardığı ücreti tezgaha bırakıp resmen kaçtı. Onun ardından bakarken de güldüm.

Feride'ye döndüğümde bana kırık bakıyordu. Kızgın değil kırık.

"Erken çıksan sorun olur mu?" diye sordum.

Buraya gelirken ondan bir kaç tarif almaktı amacım, ama rota şaşmıştı. Önce ağzından laf alacaktım.

Elini tezgah üzerinde gezdirdi. Gözlerini benden kaçırdı. "Sanmıyorum, önemli mi?" dedi.

Feride kıskanç! Hem de öyle böyle değil. Abisi nasıldı bu konuda acaba? Yine aklım ona kaydı...

Elimi uzatıp elini tuttum. "Hadi Feride lütfen kırma beni." Azıcık demogaojiden kimse ölmezdi.

Derin bir soluk bırakıp, "Tamam," dedi. Önlüğünü çıkarıp astı. İki yardımcısına birkaç uyarı yaptıktan sonra önden ben arkadan o çıktık. Keyifsizdi. Koluna girdim. "Önce birer çay içelim mi?"

Zor çıkan sesiyle, "Olur," dedi.

En yakın yere girip çay söyledik. Hâlâ ağzını bıçak açmıyordu. Çaylarımız ve limonum da gelince, "Hakan'ı seviyorsun," dedim pat diye. Neyi bekleyecektim ki.

Boğazına bir şey kaçmış gibi tıkandı. Bir iki kez ufaktan öksürdü. Arkama yaslandım. Kocaman dehşet bakışlar üzerimdeydi.

"Hiç itiraz etme! Beni kıskandın."

Eli ayağına dolandı. Yerinde kıpırdadı. Yapacağı bir şey olmadığına kanaat getirince bıkkın bir nefes verdi. "Hem de yıllardır," dedi.

Yanılmam mümkün değildi, biliyordum.

"Aramızda bir şey yok! Olması söz konusu bile değil." Onu rahatlatmanın en kestirme yoluydu bu.

Gözleri doldu. "Sen değilsin ama bir gün biri olacak. Özür dilerim Miray. Kadınlık işte..."

"Özür dileme! Gerçekten kim olsa aynı şeyi düşünürdü. Anlaşılan onun senden haberi yok." Abisi de biz çıkarken aynı şeyi düşünmüş olabilir miydi?

"Yok! Bana hiç o gözle bakmıyor. Abimin arkadaşı olması da cabası. Fırtınaya kapılmış, rotası olmayan gemi gibiyim. Sonum yok. Rüzgâr nereye ben oraya..."

"Anlıyorum. Sana umudunu kesme demek isterdim. Umut vermek, işte öyle şeyler ama söz konusu aşk! Dilerim gönlündeki hakkında hayırlı olur."

"Amin," dedi. Çok derinden gelen bir duaydı.

🍋

Sevde'yi de işimize dahil edip tuzlusundan tartlısına bir çok hamur işi yapmıştık. En büyük favorim elbetteki limonlu kekti. Akşam saati olmuştu. Annemle babam evden ayrılalı bir saat anca vardı.

"Aman kızım her şeyden yapın. Eksik olmasın. Keyfinize bakın isterseniz geceleyin," diye sıkı sıkı tembih eden annem evden çıkana kadar susmamıştı.

Birer bardak çay alıp mutfak masasına oturduk. Feride Sevde'ye utana sıkıla Hakan'a olan hislerini anlatmıştı. Sevde on beş dakika kadar Feride'ye küsmüştü. Bir sonraki on beş dakikada, "Ben nasıl anlamadım," diyerek kendine kızmıştı. Sıkı dostlardı. Kim olsa Feride'ye kırılırdı. Neyseki Sevde'nin küs hali on beş dakikaya sığmıştı. Sevde'nin arada sırıtıp sırıtıp "Demek abim ha, vay be..." sözleri Feride'yi daha fazla utandırmıştı.

Limonlu kekimi iştahla ısırmadan önce

Feride'ye döndüm. "Annenlere de hazırla bir tabak eve götür," dedim. Keki ısırdım. Tam gözlerimi kapatıp yemek programlarında beğendi işareti olan, "Imm" edecektim ki boğazımda kaldı.

"Evet götüreyim, abin limonlu keki çok sever," diyen Feride'nin canıma kastı mı vardı?

Sırtıma bir iki indiren Sevde, "Helal kız ne oldu?" diye sordu.

Gözlerim kızarmış olmalıydı. Nefesim bir an benden ayrıldı sandım. "Hiç, boğazıma kaçtı."

Niye seviyor senin abin? Benim sevdiğim her şeyi sevmek zorunda mı? İyi o zaman ben Nermin hocadan hoşlanmadım. O da sevmesin!

Çaydan bir yudum alıp kendime gelmeye çalıştım. Arkama yaslandım. Kızlar bana tedirgin gözlerle bakıyordu.

"İyi misin?"

Ona, hayır abinle iç dünyam karışık. Çok tatlı bakıyor bana. Eriyorum ama belli etmiyorum, diyemezdim ya...

"İyiyim de yanlış anlamazsan bir şey sormak istiyorum."

"Niye yanlış anlayayım sor bakalım," dedi Feride.

"Okulda bir Nermin hoca var," dememle ikisi birden göz devirdi. Yüzleri buruştu.

Sevde, "Anladık biz onu," dedi.

Neyi nasıl anladılar ki...

Feride yüzünü sıkılgan bir şekle soktu.
" Abime yazıyor haspam, sende mi fark ettin?"

Kaşlarım havaya kalktı. Herkes biliyordu yani.

"O da beni kıskandı," dedim. Feride yine suçlanmıştı.

Elini tutup, "Üzgünüm, pardon," dedim.

Sevde üçümüz içinde en tok konuşandı. "İyi olmuş. Düşmedi Tunahan abinin yakasından. Arsız kadın."

Feride dilini damağına vurdu. "Neden

kıskandı?"

Yakalandın Miray! Desene hadi abinle baş başa bakışıyorduk.

"İkimizi toplantı odasında baş başa gördü. Oysa kitaptan meslekten konuşuyorduk." Yalan mıydı? Değildi.

Feride kısa bir an yüzüme dikkatlice baktı. Boş bulunmayıp ona tek kaşımı kaldırdım.

"Neyse, götüreyim de abim senin elinden limonlu kek yesin. Benim kekimi de hiç beğenmez bakalım fark edecek mi?"

Sesindeki kinaye kalkan kaşımın hiç bir işe yaramadığını söylüyordu.

"Feride..." diye inledim ama o bana sırıttı.

🍋

On beş yaş ve üzeri aşağıda depar atarken biz yirmi yaş üzeri kızlar terasta eğlencenin dibine dibine iniyorduk.
Her an nereden buluyorlardı bu kadar muhabbetti şaşırıp kalıyordum.

Adı Sultan olan genç kız göğsünden iki paket sigara çıkarıp ortaya attı. Hepimize omuz silkti.

"Eğlencesine, bağımlı değiliz yakın birer tane," dedi, beni can evimden vurdu.

Hayır kullanmıyordum. Ama bu zıkkımı seviyordum. Arada içerdik eski arkadaşlarla. Bağımlı olabilirdim, eğer babam bir gün beni basıp, "İyi olsa adı zehir olmazdı," sözleriyle etkilemişti. Bağımlı hale gelmeden terk etmiştim.

"Bunu yapmayacaktın Sultan, at bana paketi," der demez Sultan masadan alıp parmaklıklara yakın oturan bana doğru fırlattı.

Sevde şaşkınca cırladı. "İçiyor musun?"

"Yok, bağımlı değilim. Ama arada içerim. Seviyorum ne edeyim," deyip omuz silktim.

Önüme bırakılan çakmaga ve elimdeki sigaraya hasretle baktım. Herkes birer tane çekmişti paketten. Çakmak sırası bekliyorlardı. Ben aheste aheste ikiliye bakıyordum.

Feride, "Çakmakla aşk yaşamayı keste bizde yakalım," dedi.

Burnuma götürüp kokladım. "Özlemişim."

Çakmak benden alınınca yakamadım. En son sıra bana gelmiş oldu. Büyük bir iştahla ateşin ucuyla buluşan sigara kırmızısı tatlı olan ışığı da sundu. Derin bir nefes çekip gök yüzüne gönderdim.

Feride kahkaha attı. "Harbi aşık, dertli içiyor," dedi.

Sevde dudaklarını büküp, "Sigaranın yakıştığı insanlar var Miray. Sen onlardan birisin, ama içmemen daha iyi," dedi.

"Arada, en son üç ay önce falandı. Öldürmez değil mi?"

Karşı terasta hissettiğim kıpırtı ve ışığa döndüm. Oradaydı. Yanında Hakan vardı. Her zaman kapalı olan ışığı bu gece açıktı. Tıpkı benim ışığım gibi. Mesafe ve karanlık onun bakışına engel değildi. Hissediyordum. Ve elimde sigara ile yakalanmıştım. Saçmalama Miray, ona neden yakalanasın ki abin değil baban

değil.

Feride'ye döndüm. Fısıldadım. "Abin karşıda senin için sorun olur mu?"

"Sorun olmaz. Bende sürekli içmiyorum." Sigarayı ağzına çekip isli dumanı dışarı saldı. Abisinin gördüğüne emindim. Hatta Hakan bile görmüş olabilirdi. Alenen görünüyorduk.

"Bak içime bile çekmiyorum zaten," dedi Feride.

Sevde tam tersi saklandı. "Ben uğraşamam şimdi, görmesin."

Sigaramla aramdaki aşka geri döndüm. Dumanı içime hapsederken, Nuray "hmmm" dedi ve ekledi.

"Sigara içen kadınlar erkeklere çok seksi gözükürmüş."

Duman içimde kaldı. Elimdeki sigarayı ortada duran çay tabağının içine attım. Dumanı dışarı kesik kesik vermekten yanmıştı boğazım. Elimi boğazıma götürüp ovaladım. Kızlar birden panik oldular. Başımı gök yüzüne kaldırdım. Çok acıyordu. Ciğerlerim dahi nasibini

almıştı.

Herkes başıma toplanınca, karşı balkondan onun sesini duydum.

"Feride ne oldu?"

O ara nefesime kavuşmaya başlamıştım. Gözlerimden yaşlar iniyordu. Ah Nuray, denir miydi öyle şey? Adamın karşısında birde ballana ballana içiyordum.

"Yok bir şey abi," dedi Feride.

Ne yok bir şey Feride, içim yanıyor içim.

Oyla 721 Paylaş

5. Sigarayla Dans

59,7 Bin ★ 4,17 Bin 688

Keyifli Okumalar aşk ı-okurlarım

İnstagram - payelll_

🍋

Gece, Feride, Sevde ve Miray'ı almak için Nuray'ın evine gittiğinde köşede onların gelmesini bekledi, Tunahan ve Hakan.

Esneyen Hakan'a baktı. "Ne o, hâlâ geceleri uyku tutmuyor mu?"

Tunahan'ın sorusuna elini saçlarına daldırıp cevap verdi Hakan. "Hayır. Bir türlü olmuyor. Doktorlar sebep bulamıyor. Sekiz saatlik uyku diliminde belki üç saat anca uyuyorum. O da uyu uyan olarak geçiyor."

"Bir sorunun olduğunu düşünemeye başlayacağım. Olsaydı söylerdin diye düşünüyorum," dedi Tunahan.

Sırtını verdiği duvarda, başını ayaklarına

çevirdi. Başını sağa sola salladı. "Olsaydı, bilirdin. Ben de çözmüş değilim," diyerek okkalı bir yalan söyledi can arkadaşına.

Kızların yanlarına gelmesiyle sohbetleri kesildi. Tunahan kardeşini kolunun altına alırken, bakışları Miray'ın üzerindeydi. Alımlıydı Miray. Kedine has havasıyla göze çarpıyordu.

Ona, *bir de bakmışsın tüm varlığınla sevmişsin* sözünü bile isteye söylemisti. Aldığı cevapla kalbinin bam telinden vurulmuştu. *Sevebilirim* demişti Miray. Sevgi sözcüğü Miray'ın sesinden ahenkle dökülmüştü. Kıza fark ettirmeden gülümsemişti.

Uzun süredir üzerinde çalıştığı kitabının hala çok eksiği vardı. Gündüzleri düşünüyor, işlerini hallediyor, geceleri de yazıyordu. Ruhunu klavyesiyle bütünleştirmişti ki geceyi delen 'hapşu' sesine döndüğünde onun karartısını gördü. Dudakları yukarı kıvrılmıştı. Muhtemelen hava almaya çıkmıştı Miray. Kızı uzaktan da olsa gölgeside olsa görmek hoşuna gitmişti. "Güzel yaşa!" demişti tüm içtenliğiyle.

Kızın teşekkür edip kaçar gibi gidişi daha

çok gülümsemesine neden olmuştu. Başını sağa sola sallayıp işine geri dönmüştü.

Önce Miray'ın evden çıkmasını bekliyordu. Bazen denk düşüyordu. Onu sıkmak istemiyordu. Her yerde karşısına çıkmak, hele ki annelere yakalanmak hiç istemiyordu. Yakında beraber çalışacaklardı zaten.

Onu gördüğü zaman sedece izlemek istiyordu. On dokuz yaşında genç bir delikanlı gibi hep bal gözlerine bakmak!

Yaşına yakıştırmıyordu Tunahan. Hem de arsızca kızı süzmek istiyordu ve bu hiç onun tarzı bir davranış değildi. Miray'ın olduğu yerde gözlerini ondan alamıyorsa, daha az görerek onu rahatsız etmek istemiyordu. Bir kadını rahatsız etmek, sadece hareketle ya da sözle olan bir eylem değildi. Bakışlar da buna dahildi.

Tunahan, Miray'ın bal gözlerine tutunmak istiyor olabilirdi; ama Miray bunu istiyor muydu? Bunu bilmiyordu. Birbirlerini hiç tanımayan iki insandılar. Gelişi güzel hareketler Tunahan'ın yapmayacağı şeylerdi.

Toplantı odasının kapısına geldiğinde büyük masada elindeki kitaptan okuduğu şiirle büyülenmişti. Kadınların bir kısmı şiir dinlemeyi severdi, bir kısmı asla sevmez, bir kısmı da Miray gibi içten bağlı olurdu şiire.

Ruhunda yer açıyordu Miray kendi için. Hiç çaba sarf etmeden. Parmağını bile kımıldatmadan. Bakmadan, görmeden sadece kendi olarak. Bunu bu güne kadar yapan olmamıştı. Büyülenen kalbine selam etti Tunahan 'bunca sene onu beklediğini mi söylüyorsun bana?'

Kalbi dile gelse kesinlikle, 'Evet' derdi. Şiirin kalan dizelerini okumaya başladığında kızın ona dönen bal rengi gözleriyle bir an söyleyeceği kelimelerin aklından uçup gideceğini düşünmüştü.

Karşısına gelip oturduğunda kızın şaşkın ama gülen gözleriyle kalbine sorduğu cevabı almıştı.

'Evet, onu bekledin.'

Kızın ne kadar kendini beklediği elbette bilinmezdi. Ama Tunahan'ın yüreğindeki güvercin Miray'a doğru süzülüyordu.

Buna engel olabilir miydi? Olamazdı. En çok uzak durabilirdi. Yüreğini vereceği kişiden uzak durmanın ne denli sızı olduğunu bilmiyordu. Sadece tahmindi.

"Şiir seviyorsun," diyen Miray'a "Çok seviyorum," dediğinde, kızın gülüşünün bir an donup kaldığını şahit oldu. Yanlış anlamamıştı buna emindi. Bir an aklından faklı olarak geçmişti Miray'ın, bunu görebilmişti. Kızın gözlerine o kadar derin bakıyordu ki aklından geçenleri okur gibi odak kurmuştu.

Miray 'Seviyorum' dediğinde, kızın dudaklarından dökülen 'Seviyorum' kelimesi Tunahan'ın gözlerinin kısılmasına neden olmuştu. Kelimeyle birlikte göz teması Tunahan'ın içine işlemişti. Ve vurduğu yerden vurulmuştu. Karşısındaki kadın zekiydi.

Nermin hocanın yanına gelip oturmasıyla kesilen sohbetleri bir süre sonra toplantının başlamasıyla işe odaklanmışlardı. Tunahan bulduğu her fırsatta kızı izlemeye devam ediyordu. Ama Miray'la tek bir göz teması bile kuramamıştı.

Nermin hoca sürekli Tunahan'a bir şeyler

anlatıyor ilgisini üzerine çekmeye çalışıyordu. Tunahan bu güne kadar kimseyi, hele ki bir kadını asla kırmamıştı; ama Nermin hocadan sıkılmaya başlamıştı. Eğer bu güne kadar Nermin hocaya tek bir aşk hisleri beslemiş olsaydı, belli ederdi. Etmemişti. Çünkü hissetmiyordu. Ama karşısındaki kadın bunu sürekli es geçiyordu. Sonunda Orhan Bey'in yanında olan boş koltuğa geçmek için bahane bulmuş ve kalkmıştı.

Toplantı bittiğinde kısa bir sohbet başlamıştı. Miray sessizce dinliyordu. Birden ayağa kalktığında Tunahan kızın sadece yüzünde bulunan güzellikten ibaret olmadığını anlamıştı. Kızın kıvrımlı vücut hatları üzerindeki elbiseyle tamamen ortaya çıkmıştı. Sade ama güzel olan elbise Miray'ı ilk defa Tunahan'ın gözünde 'çekici' konumuna da sokmuştu. Miray her şeyiyle çok güzeldi.

Hakanda onunla kalkıp, "Benimde gitmem gerekiyor, Feride'ye uğrayacağım," demesinin ardından Miray'ın da "Bende ona gidiyorum, beraber gidelim." Sözleri Tunahan'ın yüreğine oturmuştu. Ayakta olan ikiliye

baktığında aklından geçenler kanını dondurmuştu. *Kıskançlık...*

Gülümseyerek, birde üzerine sohbet ederek odadan çıkan ikiliye baktı Tunahan. En yakın arkadaşı ve ilgi duyduğu kadın. Mümkün müydü? Evet, mümkündü. Kızmak aklının ucundan bile geçmiyordu. Kime neden kızacaktı. Ama yüreği aksini söylüyordu. İçini bir dalga kaplamıştı. Şu an gerekli gereksiz bir duygu karmaşasının içinde olduğunu biliyor ve tek düşündüğü kapıdan çıkanlardı.

"Çok yakıştılar. Bence bu iş olur. Düğüne gideriz," diyen Nermin'in sesine döndü hızla Tunahan. Gözleri ilk defa öfkeli bakıyordu. Nermin buna ilk defa şahit oluyordu. Sertçe yutkundu Nermin hoca.

Koltuğunu iterek kalktı. Sertti. "Gereksiz yakıştırmalar yapmayalım," deyip odayı terk etti. Kadının arkasından, "Ne dedim ben?" sözlerini duymuştu.

İçindeki öfkeyi dizginlemek için okuldan hemen ayrılmış soluğu sahilde almıştı. Miray'ın gözleri aklına geldikçe hemen ardından Hakan'ın yüzü beliriyordu. Bir saat kadar oturup düşündüğü yerden

kalktığında, 'ya nasip' dedi.

"Kaderden kaçamam. Olacakla öleceğe çare mi var?" Yine de temkinli yaklaşmayı kendine uygun gördü. Kararlı ama hüsranlı adımlarla eve doğru yol aldı.

Odasında işlerini hallettikten sonra aşağı salona indi. Salonda kimseyi bulamayınca mutfağa doğru yürüdü. Annesi ve Feride'yi baş başa vermiş konuşurken buldu.

Annesi Serap, " Vallah mı kız?" dediğinde, Feride, "Vallaha annem. Miray anlattı. Nermin cadısı kızı kıskanmış," dedi.

Tunahan kaşlarını çattı. Kim? Kimi? Neden kıskanmıştı? Mutfağa girdi.

"Cık cık ne ayıp dedikodu mu?" diyerek masada boş olan yere oturdu. Tunahan'ın gelişiyle sus pus olan anne kız konuya tekme attılar. Feride önündeki kek dolu tabağı abisin önüne sürdü.

"Yesene abicim, limonlu kek."

Keki, hem de limonlu keki görünce az önce duydukları buhar olan Tunahan,

"Acıkmış değilim, ama asla hayır demem," diyerek Feride'nin yanağından makas aldı. Annesi ve Feride, Tunahan'ın iştahla mideye indirdiği keke bakıyorlardı. Aldığı tatla gözleri kapanmıştı ki Feride'nin konuşmasıyla boğazında kaldı keki ve hızla gözlerini açtı.

"Miray yaptı, nasıl olmuş?"

Kızın gözleri hayalinden çıkmazken buna bir de el mahareti eklenmişti. Kek harikaydı. Ağzındaki lokmayı zorla yuttu. Elindeki parçayı tabağa geri bırakıp masadan kalktı.

Şaşkınca izleyen anne kıza hiç bakmadan, "Yeterli," dedi.

Mutfaktan çıktığında göz göze geldi Feride ve annesi.

"Miray da abim seviyor deyince yemedi. Hatta boğazında kaldı." Elini annesine uzattığında annesi de şaşkınca elini uzatıp Feride'nin elini şiddetle sıkıp sallamasını izledi.

Annesinin elini sıkan Feride başını aşağı yukarı salladı. "Var aralarında bir şey! Hadi hayırlısı Serap Hanım. Gelini

buldun sanki."

Ağzı açık kalan Serap Hanım, sadece, "Deme kız," diyebildi.

Odasına gerisin geri dönmek için basamağa adım attığında kapının sesiyle geri döndü Tunahan. Açtığında içeri balıklama dalan Hakan'ı yadırgamadı.

"Naber Tunacan." Tunahan bu sözden nefret ediyordu. Bunu söylemek ise sadece Hakan'a özeldi. Hakan'ı görür görmez aklına Nermin'in sözleri gelmişti. Kendinden utandı. Hakan yıllardır, kendini bildi bileli en yakın dostuydu. Aklını başına toplayarak elini Hakan'ın omzuna attı.

"Tunahan ve hoşgeldin."

Hakan başını salladı. Evin içinde gezdirdi gözlerini. "Kimse yok mu evde?"

Daha eve girdiğinde sesinden tanıyan Feride, mutfak kapısında göründü. "Kimi arıyorsun?" Kollarını göğsünde bağlamış tek kaşı havada bakıyordu.

Kısık gözleriyle baktı Feride'ye Hakan. "Seni aramıyorum cadı, bugün dikenlerin

çıkmış."

Elini havada salladı Feride, arkasını dönüp salona doğru yürüdü. "He canım he..."

Tunahan'a dönen Hakan, "Ev öyle kalabalıktı ki kaçıp geldim diyebilirim," dedi.

"Neden?"

"Ablam ve işleri... Gün mü ne varmış. Bu günden üç beş kişi o üç beş kişinin üç beş çocuğu temizlik yapıyorlardı."

Gülümsedi Tunahan. "Kadınlar ve onların halleri... Hadi yukarı çıkalım."

Hakan sesizce kitabını okurken, Tunahan da bilgisayarında yazmakla meşguldü. Yazıyor ama siliyordu. Bir türlü istediği gibi olmuyordu. Aklını toplayamıyordu. Miray ile gelen ilham kıskançlığıyla onu terk etmişti. Bugünkü görüntü olmasaydı Hakan'a ondan bahsetmek isterdi.

Ama o beraber gidiş her şeyi tepetakla etmişti. Gerekirse, arkadaşı için geri adım atar mıydı? Mengeneye girmiş gibi hissediyordu. Duyguları arasında sıkışıp

kalmıştı. Kör kütük aşık denemezdi. Ama Miray'ı görünce kabaran kalbini de görmezden gelemiyordu.

Karşı balkondan gelen sesler de aklını tamamen dağıtıyordu. Çok eğlendikleri apaçık ortadaydı.

Hakan da kitabı kapatıp başına hafifçe vurdu.

"Git şunlara söyle sessiz olsunlar. Ya da bu neşe nereden geliyor bize de desinler bizde gülelim."

"Başka emrin? Sıkıyorsa sen söyle! Başıma dert alamam. Ayrıca kız kıza muhabbet neden taş koyalım? Rahat bırak." Tunahan farkı buydu. Eleştirmez, engel olmaz. Tabii engel olacağı her hangi bir durum yoksa...

"Bu kız muhabbetti nasıl bir şey? Feride'den biliyor olmalısın. Bence hayat onlara güzel. Kadınlar çok farklı Tuna, hayata renk katıyorlar. Düşünsene dünya üzerinde hep erkek olduğunu, muhabbet geyikten öteye gitmezdi. Ama onlarla hayal kurmak bile başka bir dünyaya adım atmak gibi. Birde sevdiğin kadınla bir ömür geçirmek. Düşünemiyorum

bile..."

Arkadaşından duyduğu sözlere ne diyeceğini bilemedi. Hayalinde biri vardı. Ona bu cümleleri kurduran bir kadın! Hayatına, hayal dünyasına dahil ettiği biri. İşin garip yanı bu türlü sözleri Hakan'dan ilk duyuşuydu.

"Ben... Bilemiyorum. Ama sende biri var gibi. Hayal kuruyorsun."

Hakan elindeki kitabı tekrar açıp kalmadığı yerden devam etti. Nerede kaldığını arayacak zamanı yoktu. Konu yön değiştirmek zorundaydı.

"Neyse canım, öylesine demiştim."

Hakan kitaba dönünce, Tunahan da bilgisayarına döndü. Ama kısa bir an gözü karşı balkona kaydı.

Gözleri dehşetle açıldı. Parmaklıklara en yakın oturan Miray'dı. Elinde tuttuğu sigaraydı. Kadınlar sigara içemez diye değildi düşüncesi. Miray içiyordu. Hem de öyle böyle değildi, yakışıyordu. Gökyüzüne kaldırdığı başıyla iki dudağından çıkan kalın duman, bugün Miray için çekici mi demişti? Kesinlikle

kız çok çekiciydi. Hayatında hiç sigara içmemiş biri olarak, nefret ediyor olarak dahi sigara olmak istemişti. Ve Miray'ın dudaklarında son bulmak.

Ama aniden gelen kızın keskin öksürük sesiyle oturduğu yerde doğruldu. Etrafına toplanan kızlarla iyice paniğe kapılmıştı. Ayağa kalkıp Feride'ye seslendiğinde, "Bir şey yok abi." Cevabı onu tatmin etmemişti. Hakan da ayağa kalkıp korkuluklara yaklaştı. "Ne oldu ki?"

Bakışlarını karşı balkondan hiç ayırmadan konuştu. "Bilmiyorum ama iyi bir şey degil. Baksana hepsi ayakta..." Hızla oda kapısına yürüdü. "Gidip bakalım acil olabilir."

Düşünceli Tunahan'dı. Buna kimse bir kulp takmazdı. Hızla inip evden çıktılar. Karşı evin kapısını çalarak beklediler. Kapıyı açan Taha olmuştu. Zavallı kardeşler yukarıda ablaları sigara dumanında az kalsın boğuluyordu, nereden bilsinler.

"Tunahan abi," dedi Taha.

"Taha terasta bir sorun var sanırım. Balkondan gördük. Eşliğinde bakalım

mı?"

Telaş eden Taha hemen yol verdi. Hatta önden o koştu. "Ne gibi abi?" diye de sordu basamakları üç beş atlarken.

"Ablan boğuluyor gibiydi."

Taha'nın adımları daha kuvvet kazandı. Başka bir şey de sormadı. "Zehra," diye bağırdı Taha. Orta katta odasından fırlayan Zehra, "Efendim," dedi.

"Ablama bir şey olmuş!" dediğinde Zehra da ani hızla arkalarına takıldı.

Bir sigara dumanının milleti getirdiği hâl...

Kapıdan girenleri fark eden kızlar paketleri göğüslerine atarken, izmaritleri de arkalarına sakladılar. Bir kaç saniye içinde sigara ve kalıntıları ortadan kaybolmuştu.

Feride, Miray'ın başında iki kaşının ortasına masaj yapıyordu. Derin derin nefesler alan Miray hâlâ tam kendine gelmiş değildi. Diyaframı yanarken, boğazına çizik atılmış gibi acı oturmuştu.

İki ağızdan çıkan "Abla," sesine gözlerini açan Miray kardeşlerini ve Tunahan'ı karşında görünce yutkundu ve yine boğazı acıdı.

Taha yanına gelip elini omzuna koydu ablasının. Zehra da Miray'ın kucağına yattı.

Taha merak ve endişeyle "Ne oldu?" diye sordu.

"Yok ablacım bir şeyim, kek kaçtı boğazıma," diyebildi Miray. Sigara içerken seksi göründüğümü bilmiyordum ondan şey ettim, diyemiyordu. Hem de o şeyden göründüğü adam karşısında dururken. Allah'tan kızlar kolonya falan dökmüşlerdi de kokusu kaybolmuştu.

"Kocamansın ya dikkat etsene!" diyen Zehra'nın saçlarını okşadı Miray. "Afedersiniz, sizi korkutmak istemezdim."

Tunahan'a attığı 'senin yüzünden' bakışları nedense Tunahan'a keyif vermişti.

"Doktora gitmek ister misin? Sorusunu Miray'a yöneltti.

"İstemez!" diyerek sert bir sesle reddetti Miray.

Tunahan'ın dudakları yukarı kıvrılmıştı.

Nuray başı çekerek, "Neyse, biz gidelim. Başka zaman devam ederiz. Geçmiş olsun," dedi. Sevde onlara eşlik ederek yolcu etmek için aşağı indi. Zehra da kendi arkadaşlarını yolcu edecekti o da indi. Yanında duran kardeşi Taha'ya döndü. "İyiyim Taha, gidebilirsin."

Taha sorgu sual etmeden ablasının saçlarından öperek balkondan çıktı. Hakan, Feride ve Tunahan'la baş başa kalmışlardı.

Ayağa kalkıp Tunahan'ın önünde durdu. Ellerini beline yerleştirdi. "Ortalığı ateşe verdin."

Ellerini cebine sokan Tunahan başını yana yatırdı. "Cık. Sen sigarayı ateşe verdin o da seni yaktı."

Gözlerini kocaman açan Miray'ın göz bebeklerini gören Tunahan kaşlarını çattı. "Gözlerin kan çanağına dönmüş. İçmeyi de biliyor gibiydin nasıl oldu bu?"

"Sen beni mi izliyordun?"

Miray'ın sorusuna Feride kahkaha attı. "Abim ve izlemek!"

"Karşı evde oturuyorum Miray. Görmem çok doğal," dedi Tuna. Miray'ın üzeri kapalı 'Neden geldin?' Sorusuna da "Merak etmek suç mu?" diye yanıt verdi.

Kahretsin ki doğru söylüyordu. Neden ona çıkışıyordu ki Miray? Asıl siniri Nuray'ın sözleriydi. Ve bunda Tunahan'ın en ufak günahı yoktu. Gardını indirip elini alnına götürdü. Başı ağrımaya başlamıştı.

"Üzgünüm, sen haklısın," diye mırıldandı.

"Üzgün değil iyi olmanı tercih ederim. Feride seninle kalsın, hatta boğazın için eczaneden bir ilaç alıp gelsin."

"Boğazımın ağrıdığını nereden biliyorsun?"

"Az önce ölüyordun! Can boğazdan çıkar Miray hocam."

Elini boğazına götürüp ovaladı. Ciddi manada acıyordu. Başını salladı sadece. "İlaç mı demiştin?"

Feride hemen öne geçti. "On beş dakikaya dönerim," dedi ve bir adım attı.

"Tek başına mı gideceksin?" Konunun başından beri sessizce bekleyen Hakan, Feride'nin tek başına gidecek olmasıyla söylendi.

Saatine baktı Tunahan. "Saat daha on ama istersen geleyim Feride?"

"Yok abi, benim eczaneye gidemem şimdi kepengi kaldıramam. Köşedeki eczane nöbetçi bu gece oradan alır gelirim. Benimkinden daha yakın," diyerek kapıya yürüdü.

Hakan da buna izin verecekti. "Dur! Ben de geliyorum." Tunahan'a dönüp yürürken söylendi. "Bir de abi olacaksın, burası İstanbul."

Balkonda baş başa kalan ikili göz göze geldi. Tunahan bu ortama ait değildi. Genç bir kızın evinin balkonunda ve anne babası evde bile değildi.

"Geçmiş olsun," dedikten sonra balkondan ışık hızıyla ayrıldı.

Evden hızla çıkan Feride'nin ardından ayakkabılarını giymek için zamana ihtiyacı olan Hakan'a 'defol git' mesajı atan Feride, koşar adım yürüyordu.

"Dursana Feride," dediğinde durup arkasına baktı Feride. "Ne ya? Ne geliyorsun? Hemen dönecegim."

İki büyük adımda kızın yanında biten Hakan ellerini erkeksi şekilde beline yerleştirdi. "Sorunun ne Feride?"

Bu soruyu ömrü billah beklemeyen kız şaşırdı.

"Anlamadım."

"Son zamanlarda bana karşı tavrın sert ve farklı." Kızın kendinden kaçırdığı gözlerine bakmak istiyordu. Başka şeylerde söylemek istiyordu aslında. Ama biraz cesarete ihtiyacı vardı.

Feride burnunun sızladığını hissedince akacak yaşlar olduğu sinyaliyle önüne dönerek devam etti. "Daha neler, yanlış anlamışsın sen."

Gerçekten yanlış mı anlıyordu? Kendine sorduğu sorunun bir cevabı yoktu.
"Haklı olabilirsin," diye konuştu. "Kusura bakma!"

Hem yürüyüp hem dolan gözlerini geri gönderdi Feride. "Olur, insanlık hali," dedi Hakan.

Aşağı indiğinde eve girmek yerine kapı önündeki basamağa oturdu. Son yirmi dakikaya sığan olayları ve Miray'ın kendisine çıkışmasını düşündü. Kızın sigarayla dansı akıllara zararken, birde diklenmesi kalbine zarardı. Miray çok tatlıydı. Kalbi, iradesi iadesiz şekilde Miray'a koşuyordu. Eğer istikametine ulaşırsa! Başlangıç mı? Son mu olacak bilmiyordu?

Oyla 688 Paylaş

6. Kaparlar Sonra!

63,1 Bin ★ 4,09 Bin 615

Keyifli Okumalar aşk ı-okurlarım

İnstagram- payelll_

🍋

Bile bile rezil olmak böyle bir şeydi. Adamın beni izlediğini bile bile gözüne sokarcasına içtiğim tek sigaranın zararlarıydı bunlar. Sağlığa zararlı olması milletçe bilinenken, ruhuma da zarar vermesi kesinlikle bana hastı.

Yorganı başıma kadar çektim. "*İçmeyi biliyor gibiydin. Sen sigarayı ateşe verdin,*" diyen Tunahan'ın sözleri aklıma geldikçe az daha gömüldüm yatağıma. Dişlerimi sıkarak yatakta debelendim. Debelenirken de öfkeli sesler çıkarmayı ihmal etmemiştim.

"Aptal."

Yorgan üzerimden hızla çekilince başımı kaldırıp baktım. Odada tek olmadığımı o

an hatırladım. Feride uyku mahmuru ela gözleriyle ve dağılmış siyah saçlarıyla bana bakıyordu. Dün gece yere yatak yapmıştık ona. Nasıl unutmuştum.

"İyi misin?"

Yorganı geri çektim üzerime, "Hayır değilim," dedim.

"Bu atarın boğaz ağrısı olamaz!" dedi, yatağın ucuna otururken. Çok sesli bir "of" çıktı dudaklarımdan. Yatağın içinde oturup sırtımı yatak başına dayadım. Bana soru dolu bakışlar atan Feride'ye utanan bakışlar attım.

"Başka bir şey var."

"Çok utandım."

Kollarını göğsünde bağladı Feride, "Neden ve kimden?" diye sordu.

Gözlerimi kaçırdım. Ne demeliydim? Nasıl izah etseydim ki. "Şey... Ya hani Nuray dedi ya akşam, sigara içen kadınlar erkeklere şey görünürmüş," diyebildim.

"Ee, ne var bunda?"

Başıma çektim yorganı, "Aptal mısın kızım sen, dün gece abin beni gördü," dedim. Sesim yorganın altından ona nasıl ulaştı bilmiyorum ama öyle şiddetli gülmeye başladı ki, başımı gömdüğüm yerden hızla çıkardım.

Gülmekten yıkıldı. Evet yıkıldı. Yerdeki yatağının üzerine yuvarlandı. Yastığımı alıp ona fırlattım. "Kes ya, ne gülüyorsun," desemde beni takmadı. Göğsümde bağlı kollarımla susmasını bekledim. Birkaç dakika güldü. En sonunda gözlerinindeki yaşları elinin tersiyle sildi. Kızgın bakan bana döndü. "Çok pardon. Sen öyle şey edince kendimi tutamadım."

"İyi, aferim, çok yardımcı oldun."

"Hm," dedi. Parmağını çenesine dayadı. "Yani ben bilemem tabii, ama abim bir erkek sonuçta. Tunahan Polat'ın bir kadını şey bulması ve bu kadının sen olması," derken ayağa kalktı ve benim dehşetle açılan gözlerime gülerek bakıp, elini de kalbine koyması komikti.

"Benim için çok hoş olurdu Miray. Yengem olur musun? Çünkü eğer abim

seni öyle görmüş ise bu bir ilktir."

Dayanamayıp kahkaha attım. Deli miydi neydi? Ben ne demiştim o ne anlamıştı. Söyleme tarzı da çok tatlıydı. Yoksa beni güldüren şey asla *yengem olur musun* sözleri değildi. Hayır değildi işte. Gülüşüme son verdim. Kimi kandırıyorsun Miray?

"Tamam kes! Saçmalığa bağladın. Ben rezil olduğumdan bahsediyordum. Sen beni yenge yaptın."

Hiç etkilenmiş gibi değildi. Tek kaşımı kaldırıp, "Hem abim erkek diyorsun hem de görmüşse ilktir diyorsun nasıl oluyor o?" diye sordum. Hem erkek olmak, hem de onun gibi çekici olmak; hem de ilk olmak. Kafam karışmıştı.

Gelip yatağın ucuna oturdu. "Bak! Ben abimi çok iyi tanırım. Onun lisede bile kız arkadaşı yoktu. Buradan ayrıldığında Hakkari'ye gitti. Orada bile olsaydı haberim olurdu. Abi kardeş değiliz, arkadaşız biz."

İki kaşım birden havaya kalktı. Yok ya olamazdı. "Bana tercihleri farklı ders.." daha sözümü bile bitirmemiştim oysa

tekrar yıkıldı güleceğim diye.

"Ya Miray, kızım nereden çıkardın. Tercihi farklı olan biri gibi mi duruyor?"

Şaşkın sıfatımla, "Cık," dedim.

"Onun olayı boş kalplerde vakit kaybetmemek. Yani kalbini dolduracak kimseyi bulamadı. Bu da şunu doğurur, eğer seni çekici bulmuşsa eyvahlar olsun," dedi, başını iki yana sallayıp alt dudağını üst dişleriyle sıkıştırdı.

Dizlerimin üzerinde doğruldum. Nedendi? Ne olmuştu ki eyvahlar olacaktı? "Ne oldu şimdi niye öyle dedin? Ne kaçırdım ben?"

Ciddi manada merak sarmıştı beni. Birde havalı havalı konuşma tarzı açıkçası merakıma merak katmıştı.

"Miray," dediğinde gözlerimi büyütüp yerimde kıpırdadım.

"Ne Miray be! Konuşsana!" Resmen çemkirdim kıza.

"Abim otuz yaşında. Hiç sevgilisi olmadı. Kız benim abim bakir ya..."

Kirpiklerimi birkaç kez kırptım. Feride'nin yüzüne aptal gibi baktığımdan hiç şüphem yoktu. Çünkü o bana eğlenerek bakıyordu. Ayağımın tekini yataktan yere indirmemle üzerine bastığım terliği anında elime aldım.

"Sen benimle kafa mı buluyorsun Feride?" diye bağırdım. Kahkahalar atıyordu. Bende sinirden kuduruyordum. Odanın içinde kovalamaca başlamıştı.

"Ya valla şaka değil. Öyledir muhakkak Miray," diyor, bir kahkaha daha atıyordu. Balkon kapısını açıp çıktı, bende peşinden.

"Gel buraya Feride. Senin varya kızım, yakacağım derini gel kaçma!"

Balkonun içindeki sandalyenin arkasına geçti. Bende tam karşısına elimde terlikle tetikte bekliyordum.

Parmaklık tarafına geçtiğinde kaçacak bir yeri kalmamıştı. Üzerine doğru yürümeye başladım. Ellerini korkuluklara dayadı. En sevimli haliyle sırıttı. Bu kız çok tatlıydı. Gülmek istiyordum. Vuracağımdan falan değildi.

Karşı balkonda kollarını göğsünde bağlamış, ful karizmatik eşofmanlı Tunahan'la göz göze geldim. Çok tatlı gülümsüyordu ya...

Nereye baktığım ilgisini çekmiş olacak ki arkasına döndü Feride. "Günaydın abi," dedi hafif bağırarak. Başını aşağı yukarı sallayıp arkasını dönüp gitti. Elindeki terliği yere atıp ayağıma geçirdim.

"Çok tatlı değil mi?" dedi.

Gözlerimi kısıp baktım. "Amacın ne senin?"

Omzunu silkti. "Hiç canım, ne olacak."

"Kızım sen bu kafayla Hakan'ı nasıl elde edemedin?" dediğimde omuzları çöktü. En yakın sandalyeye oturdu. Yüzünü iki elinin arasına aldı. Kızın bam teline basmıştım. Ben aşık değildim ama o aşıktı. Yanına sandalye çekip oturdum. Kolumu omzuna attım. "Özür dilerim Feride. Üzmek için söylemedim."

"Zor Miray. Çok zor. Onun kalbine nasıl gireceğimi bilmiyorum. Onun beni kalbine alacağını bile bilmiyorum."

"Hakan'ın kalbine sokamam seni. Ama gözüne sokabilirim belki," dedim. Başını hızla çevirdi.

"Nasıl yani?"

"O da senin bugünkü cezan olsun," dedikten sonra yerimden kalktım odaya doğru yürüdüm.

"Ben de seni gelin alırım bekle sen," dedi.

Bedenimi çevirmeden başımı döndürdüm ona. "Hadi oradan sende," dedim.

Kısa bir kahvaltının ardından Feride eczaneye gitti. Bende işsiz son cumartesimi evde pinekleyerek geçirmek için önce sıkı bir temizlik yaptım. Akşama da yemek yaptıktan sonra dünden kalan limonlu kekimi ve çayımı tepsiye yerleştirip yukarı odama çıktım.

İlkindi vakti olmuştu. Güneş batmaya yüz tutmuş, geriye de muhteşem bir hava bırakmıştı. Kitabımı da alıp balkonuma kuruldum. Evet karşı balkona baktım. Yoktu.

Üzülmüş olamam. Belki biraz hayal kırıklığı hissetmiş olabilirim. Onu gün içinde defalarca görmeye çok alıştım. Bugün de sabah kısa görmüştüm. Aranılan yüz olmuştu Tunahan benim için. İnce limon dilimini çayıma attım. Seviyorum ağa ne yapalım.

Bir yudum aldım. Gözlerimi kapatıp başımı arkaya atarken sandalyede aşağı kaydım. Ayaklarımı boştaki sandalyeye uzattım.

"Hayat bana mı güzel ne?"

Hafif meltem saçlarımı ve tenimi okşarken daha iyi hissettim kendimi. O geldi aklıma. Son günlerde hiç çıkmıyordu zaten.

Sebebi neydi ki?

Yüzünü hayale daldı zihnim. Her şeyi bir yanaydı. O gülüşü! İnsana kendini iyi hissettiriyordu. Gözlerimi hızla açtım. Bana iyi hissettiriyorsa başka kadınlara ne hissettiriyordu peki?

Yani adamın gülüşü bana mı hastı? Herkese gülüyordu. "Alçak!"

Başımı hızla onun balkonuna çevirdim. Kimse yoktu. "Nerede kime gülüyorsun Allah bilir?"

Sesli düşüncemle kendime geldim. Nasıl saçmalıyordum ben böyle? Sana ne kızım, kime isterse ona güler. Sanki tapulu malın. Daha derin derin düşünürdüm, eğer telefonum çalmasaydı. Elime alıp baktığımda Feride'nin aradığını gördüm. Hiç rahat durmuyordu bu kız.

"Efendim."

"Sevde'ye geçiyorum ben. Sende gelsene, azıcık bakım yaptıralım. Saç, tırnak, makyaj."

Bir solukta bu kadar lafı takılmadan nasıl söylüyordu? Tırnaklarıma baktım. "Olabilir aslında. Makyaj istemez. Hem neye nereye makyaj? Bakım yeterli."

"Makyaj şart! Akşam düğün var. Sende geliyorsun."

"Ne düğünü, kimin düğünü?" diye sordum.

"Abim evleniyor Miray, gerçeği senden

sakladığım için çok özür dilerim," dedi kırık dökük bir sesle.

Cılız bir, "Ne?" döküldü sesimden. Gerçek miydi? İçime öküz oturmuştu birden. Yüzüm düşmüş ve bilmediğim o kıskançlık vadisine adımlarımla değil resmen dalmıştım.

Feride'nin kahkahası kulağımı delip geçinceye kadar. "Saf bu kız ya," dedi. "Üzülme kız abime seni alacağım," diye de ekledi.

Tepem atmıştı. Ayağa fırladım. Sanki kız yanındaydı. Ama iyi ki yoktu yoksa balkondan atabilirdim. "Feride..." dişlerimi sıktım. "Feride canına mı susadın sen?"

"Aman ya şaka ettim. Tamam kapatıyorum on dakikaya Sevde'nin kuaföründe olurum.

Suratıma kapattı telefonu. "Deli."

Düğün işi neydi? Davetli olmadığım düğüne hiç gitmemiştim. Ayrıca evde iki kardeşim vardı. Onları yalnız nasıl bırakacaktım. Hemen annemi aradım. Bize davetiye gelip gelmediğini

sorduğumda annemden aldığım cevap, *"Miray ben unuttum annem onu, davetiye girişteki konsolun içinde. İyiki hatırlattın. Git kızım emi,"* oldu.

Zehra ile Taha'ya döneceğimi söylerek çıktım. Dönünce düğüne gideceğimi ve evde tek kalıp kalamayacaklarını sordum. Taha on sekiz yaşındaydı. Kardeşine bakabileceğini söylerek birde beni terslemişti.

Kapıdan çıktığında gözüm karşı kapıya kayıyordu. Artık elimde olan şeylerden çıkıyor, kendi kendine giden aracın içinde bakınıyor gibiydim. Gözlerim kalbimle bir olmuş beni dışlıyordu. Aşık mıydım? Hayır be... belki biraz hoşlanıyor olabilirdim. Birazcık...

Kuaförün buzlu cam kapısını itip girdigimde Feride'nin çoktan koltuklardan birine tünedigini gördüm. Bana sevimli suratıyla bakıp, "Hoş geldin cancağzım," dedi.

"Sus sen konuşma benimle!" diyerek bekleme koltuğuna oturdum. Sevde kaşlarını çattı. "Ne oluyor?"

Feride kıs kıs gülüyordu. İnip kalkan

omuzlarından belliydi. "Hiç canım şaka yaptım kaldıramadı."

Sevde elindeki tarağı Feride'ye doğru salladı. "Sen ve senin şakaların Feride, ne yaptın kıza?"

Gözlerim kocaman açıldı. Hayır Feride lütfen söyleme! Beni duymuş gibi saçını savurdu. Muzip yüz şekliyle, "Yap şu saçı geç kalacağız," diyerek noktayı koydu. Sevde başını sağa sola salladı. "Sen varya sen..." dedi ve tarakla kızın saç derilerini deldi. Feride'nin ciyaklayan sesine kahkaha attım. Feride'nin aynadan bana yolladığı sert bakışlar bile keyfimi kaçıramadı.

Her ne kadar düz bir fön istediysem de olmadı. Kızlar bütün saçlarımı tek tek maşalamıştı. Kumral tenime bronz bir makyajla ben olmuştum afet. Gözlerime çekilen kalem, 'usta elden çıktım' diye bağırıyordu.

Sevde'de kendi makyajını tamamladıktan sonra üçümüz beraber evin yolunu tuttuk. Sevde'nin anlattığı olaya kendimizi kaptırmıştık.

"Hatun gelmiş yetmiş yaşına! Tepesinde

saç yok. Bana kısalt dedi. Bakıyorum ama kesecek saç bulamıyorum. Eveleyip geveledim. Baktım olmuyor, permatikleyim mi teyze dedim. Bana küstah dedi. Çıktı gitti," dedi Sevde. Her kelimede gülmekten yarılıyordu. Biz de o gülüyor diye gülüyorduk. Köşeyi döndüğümüzde, benim ve Sevde'nin ortasında olan Feride ile Hakan'ın birbirine yapışması bir oldu.

"Yuh deve," diye bögüren Feride ilk anda çözemediği kişinin Hakan olduğunu anlayınca gözlerini kapatıp açtı. Hakan'ın da gözleri kızın üzerinde geziniyordu. Yüzünde anlamsız bir gülümseme vardı.

"Deve... ben!" dedi Hakan.

Eliyle dağılan saçını düzeltti Feride. "Pardon ben başkası sandım. Hem sende ne halt yemeye önüne bakmıyorsun? Başkası da olabilirdi." Kızın kıskanç damarı çıkmıştı ortaya. Çarptığı kişinin kendi olduğuna dua edecekti neredeyse.

Ben olayı gözlemlerken Sevde tek kaşı havada abisini süzüyordu. Hakan'ın kaşları çatıldı. "Kim başkası olabilirdi?" diye sordu.

Yerinde kıpırdandı Feride. Bende çok merakla bekliyordum cevabı. Ne diyecekti acaba?

"E şey... Yani çarptığın işte," diye saçmaladı.

"Sen olunca ne değişti?"

Hakan iyi yerden vurmuştu. Ama gol olur muydu bilemedim. Feride ağzını açacağı esnada abisini karşısında görünce sustu. Hakan da başını çevirince Tunahan'ı görmesiyle konuyu kendi değiştirdi.

"Nereye böyle üç dirhem üç çekirdek?"

Hakan'ın sorusuna Sevde cevap verdi. "Düğüne abicim. Akşam Şennur ile Cemal'in düğünü var unuttun mu?"

Tunahan kendine yakışır biçimde yüzünü değiştirip dudaklarını birbirine bastırdı. Sanırım bir şey hoşuna gitmemişti.

"Bu kadar özen size fazla değil mi?" diye sorduğunda göz göze geldik. Kaşlarım havaya kalkmıştı. Bana mı diyordu? Yok daha neler Miray. Kardeşi var burada. Ama 'size' demişti.

Ona ne ki. Elimde önüme uçuşan saçlarımı kabarttım. Onun Feride'ye dönen bakışlarını izledim. Yan bir 'sen kimsin' bakışı atmış olabilirim.

Feride de saçını düzeltip abisine baktı. "Güzeliz ama değil mi? Bizi bu gece yalnız bırakma abicim." Fıldır fıldır dönen gözlerini bana çevirip hemen abisine döndü. "Malum buralar da düğüne giden genç kızlar görücüye çıkıyor gibi oluyor. Kaparlar sonra."

'Kaparlar sonra' kısmını üzerine basa basa söylemişti. Gözlerini benim ve abisinin üzerinde gezdirmiş benide yerin dibine sokmuştu. Başımı ters yöne çevirdim. Manyaktı bu kız.

Tunahan'ın fısıltı gibi ama sert çıkan ses tonuyla donup kaldım. Hem sessizce hem de bu kadar sert nasıl konuşmuştu bu adam.

"Feride!" dedi sadece. Feride bile dut yemiş bülbül gibi olmuştu. Hakan yüzünde çarpık bir gülüşle kollarını göğsünde bağlamış izliyordu.

"Efendim abim," diye mırıldandı. Abilik sanatı diye kavram vardı. Tunahan bu

işin dengesini çok iyi kurmuş gibiydi.

"Sessiz ol," dedi Tunahan. Hakan uzanıp Sevde'nin kulağını tuttu, çekmedi. İki parmağıyla sıkıştırdı. "Seninde böyle düşüncelerin var mı kardeşim? Eğer varsa boşuna süslenmiş olacaksın."

Komikti. Kahkahalarla gülmek geliyordu içimden. Sevde yüzünü buruşturdu. "Yok abi valla bu zirzopun uydurması," dedi, minicik sesiyle. Hakan kızın kulağından elini çekerken tuttuğum kahkahayı koyverdim. Sevde'nin 'zirzop' lafı daha fazla tutmama engel oldu.

Feride ve Sevde bana kızgın bakıyordu. Ama beyler oldukça keyifliydi. Derin bir nefes alıp Hakan ve Tunahan'a döndüm. "Çok pardon Hakan hocam, Tunahan hocam," dedim.

Gülüşüme mi güldü yoksa içinden gülmek mi geliyordu elbette bilemem. Ama bence o hep gülmeliydi. Gülünce tatlı olan kaç adam vardı dünyada? İçimdeki Miray'ı ve kendimi toparladım. Aşık mıyım? Hayır değilim. Ama güzel gülüyor kabul et kalbim.

"Gül tabii abin yok. Oh ne güzel hayat.

Okulda bulursun bir denk sevgili gününü gün eder..." Tunahan'ın ikinci kez çıkan o sert tılsımlı sesi gözlerimi yummama neden oldu.

"Feride!" diyen adamın sesi garip bir ürperti oluşturuyordu içimde. Bir şey fark ettim! Tunahan'ın dışı ile içi çok farklıydı.

Gözleri kocaman açılan Feride abisine baktı. "Şey... ağzımdan kaçtı," diye mırıldandı.

İki erkeğin yanında hem de abileri olan, az önce dediği uygun olmamıştı. Benim hayalimi link diye ortaya açmıştı kız. Manyak diye boşuna demiyorum.

"Seni ilk gelene vereceğim Feride!" dedi. Sesi hâlâ otoriterdi. Ama az önceki tılsım yoktu.

Hakan Tunahan'a çevirdi bedenini. "Ne saçmalıyorsun sen! Ne demek ilk gelene vereceğim?"

Hepimiz ikiliyi izliyorduk. Feride nefesini tutmuş gibiydi. Ben de Tunahan'ı inceliyordum. Kaşları çatıldı aniden. Hakan'ın yüz hatlarını keşfe çıkmış

gibiydi. Hakan ettiği lafın ardında olduğunu savunan bakışlarını hiç çekmedi Tunahan'dan. Kaç saniye birbirlerine baktılar sayamadım. İlk vazgeçen Tunahan oldu. Başını sağa sola salladı. "Hiç öylesine, hadi gidelim," diyerek Sevde'nin yanındaki boş yoldan önden yürüdü.

Hakan kızlara parmağını salladı. "Akşam düğüne geleceğim. Bir yanlışta, elini boğazına götürüp kesme işareti yaptı. Kızlar anında irkildi. "Ölürsünüz," dedi. Tunahan'ın peşinden devam etti. Derin nefes bırakan kızlar tükenmiş omuzlarını indirdi.

Sevde bir adım attı. "Sende bu öküze aşık ol! Adam yoktu çünkü memlekette," diye Feride'ye çemkirdi.

Anında silkelenen Feride yüzüne musmutlu bir tebessüm yerleştirdi. "Öküz olsun kız, ama benim öküzüm olsun. Hem sadece kıskandılar abi olarak sevgili kıskançlığı farklıdır. Yerim ben onu ya..."

Söylediği sözlere hiç şaşırmadım. Feride her anında fark atan biriydi.

Sevde attığı adımı yine ardına çevirdi.

"Ye, ye de bende kurtulayım."

Yolun diğer tarafındaki caddeye geçen Tunahan'a kaydı bakışlarım. Geniş hatlarıyla hemen seçiliyordu. Kendine yakışan kısa kesim siyah saçları uzun boyu kısaca her genç kızın hayalinde olabilecek biriydi.

Feride işaret parmağıyla bana dokunarak sarstı. "Amma kestin abimi, yürü hadi," dedi. Gözlerimi devirdim. Ne acayip bir kızdı. Tunahan'ı taklit edebildiğim kadar, "Feride," dedim.

"He Feride ne Feride adımdan bıktım bu on dakikada be." Söylene söylene önden yürüdü.

Abartmamak adına siyah diz altı kalem eteğin üzerine yine siyah bir büstiyer giydim. Ince fakir kol dar ceketimi de giyince aynada kendime baktım. Tek kaşım havaya kalktı. "Yürü be Miray, kim tutar seni." Kendime verdiğim gazla gece çantamı kaptığım gibi aşağı salona indim. Televizyon izleyen Zehra ve Taha beni görünce ıslık çaldılar. Zehra, "Oha abla bu sen misin?" dediğinde acaba abarttım mı diye düşündüm.

"Çok mu abartı olmuş?"

Taha, "Abla bende seninle geleyim," dedi.

"O neden Taha?"

"Kaparlar seni ablacım."

"Merak etme! Kızlarla beraber gideceğiz."

Çok ikna olmamıştı. Evde ikisini bırakıp kapıya çıktım. Saat sekiz olmuştu. Ama ne Sevde ne Feride yoktu. Telefonumu çıkarıp Feride'yi aradım. Uzun çalışlar sonunda açtı.

"Çok az işim kaldı Miray."

"Ne işi Feride tuvalet mi giyiyorsun? Kapıdayım ben."

"Sen bana gel odamdayım ben aşağıda bizimkiler kapıyı tıklat."

Şak kapattı telefonu yüzüme. Telefonla aramdaki sinir harbine son vermek adına çantaya tıktım. Karşı evin kapısına yürüdüm. Ben bu eve hiç girmemiştim ama. Daha on beş gün anca olmuştu taşınalı. Başımı kaldırıp eve baktım. Burası onun eviydi. Ayaklarım geri geri

gidiyordu. Bekleseydim ya şurada. Beklediğimi görseler ayıp olur muydu? Evden neden erken çıkmıştım sanki.

Dakik bir insan olmak benim suçum muydu? Derin bir nefes alıp zile bastım. Eski tip kuş vıcırtısı kapının ardından eve yayılmıştı.

Çok geçmeden açıldı. Serap teyzenin gülen yüzüne bende gülümsedim. "İyi akşamlar Serap teyze."

"Sanada kızım gel içeri..." dedi.

"Teşekkür ederim," diyerek girişe adım attım. Ayakkabılarımı çıkardım. Bana uzattığı terliği giydim.

"Feride'nin işi bitmemiş ben onun yanına çıkayım."

Kadın yüzüme gülümseyerek bakıyordu. Tatlı kadındı vesselam.

"Allah nazardan korusun yavrum seni. Bu ne güzellik. Geç annem geç en üst kat sağ kapı."

Ne diyeceğimi bilemedim. Sadece gülümsedim. Evin iç kısmı benim evimle

aynıydı. Küçük dokunuşlar yapmışlardı. Mesela benim evimde alt katta iki oda vardı. Ama bu evde tek ve büyük bir oda vardı. Merdivene doğru adım attığımda Nazif amca çarptı gözüme. Başımı eğip gülümsedim. "İyi akşamlar Nazif amca," dedim. Beni görünce ayağa kalktı.

"Oo, hoş geldin kızım," dedi.

Bana doğru gelen adama döndüm. Saygı göstermek hiç zor değildi. Ben içimden gele gele insanlara saygı duyuyordum. Uzanıp elini öptüm.

"Hoş buldum. Ben Feride'yi bulayım," dedim.

Serap teyze, "Evet bul. Biz çıkıyoruz siz beraber gelirsiniz," dedi.

"Olur, söylerim," diyerek basamakları tırmanmaya başladım. Ardımdan söylenen birkaç sözcük gülümsememe neden oldu. Serap teyze beni övüyordu. "Ne güzel kız. MaşAllah, Nazif değil mi?" Karısına, "Öyle öyle," demişti Nazif amca.

Hadi itiraf edelim. Beğeni almak herkesin hoşuna gider. Her ne kadar Aşkım

Kapışmak, övenden uzak durun kesinlikle başka bir niyeti vardır desede ve ben onunla aynı fikirde olsamda hoşuma gitmişti. Öven kişinin onun ailesi olması mıydı benim hoşuma giden? Hadi Miray kabul et 'Evet' Nokta. Ya da üç nokta. Ünlem de olabilir. Her neyse işte. İçimizde gelişen duygular kendini yenileyen hücreler gibiydi. Adı üzerinde 'kendiliğinden oluşuyordu.' Bizimle hiç ilgisi yoktu.

Son basamağıda çıktığımda önüme iki kapı çıktı. Sağ ve sol. Serap teyze sağ kapı demişti. Kapı koluna elimi atıp indirdim. Sonuçta Feride'nin odasıydı. Tıklama gereği duymadım.

Işığı açık odaya girdiğimde etrafa kısa bir bakış attım. Odada kimse yoktu. Bir duvar alabildiğine kitaplıktı. Tavana kadar uzun dolu dolu bir kitaplık. İlk anda nasıl hoşuma gitmişti. Ama burası Feride'nin odası olmayacak kadar derli toplu düzenli ve... gözlerim dehşetle büyüdü. Burası çok fazla 'ben ona aitim' diye bağırıyordu.

İlk defa kitaplara görmeyen gözlerle baktım. Buradan hemen çıkmalıydım. Ay benim Tuna'nın odasında ne işim vardı.

Ama annesi sağ kapı demişti. Sağı solu mu karıştırmıştım ben? Tuttuğum nefesi salmaya niyetli değildim. Kapıya doğru bir adım attım. Evet ikinci adımımı yerden kaldıramadım. Onun sesinden dökülen ben! Vardı. Beni bende karıştıran... Kitap kokan bu sakin ve huzurlu odada sesinden yayılan dalgaya kapılan ben!

"Miray..."

Oyla 615 Paylaş

7. Rüzgâr Gibi Geçti

58,7 Bin ★ 4,24 Bin 616

Keyifli Okumalar aşkı-okurlarım.

İnstagram- payelll_

🍋

Son on dakikadır elindeki kitabın aynı sayfasındaydı Tunahan. Feride'yi beklerken birkaç satır okumak güzel bir fikir gibi gelmişti. Ama baktığını görmüyordu. Neye baktığını dahi unutmuştu bir ara. Gözleri karşı balkona kaydı. Işıkları açık olan odanın perdesi kapalıydı.

Kitabı kapatıp alnına dayadı. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Bu ilk defa oluyordu. *Okuduğunu anlamamak*!

Kelimeler onunla dalga geçiyor gibiydi. Dilinden dökülüyordu. Ama zihnine hiç ulaşmıyordu.

Kitabı masanın üzerine bıraktı. Elini alnına götürüp ovaladı. Sabah balkonda

Feride ile Miray'ı gördüğü sahne canlandı hayalinde. Elinde terlikle Feride'nin peşine düşmesi garip şekilde kızın ona tatlı görünmesine neden olmuştu. Dağılmış saçları o haraket ettikçe sağa sola dalgalanan saçlarına dokunmak istedi Tunahan.

İsteğine şaşırmıştı. Henüz iki hafta önce tanıdığı bir kadına değişik duygular beslemeye başlamıştı. Rahatsızlık duymuyordu bundan. Ama endişe ediyordu. Onu bilmiyordu. Hayatıyla ilgili hiç bir fikri yoktu. Belki kalbi doluydu. Belki buraya gelirken ardında birini bırakmıştı. Belki seviyor ve seviliyordu.

Bunları düşünüyordu, yine de kendini onu görmek istemekten alıkoyamıyordu. Özel bir şey yapmıyordu aslında. Bir şekilde karşısına çıkıyordu. Kaldı ki aynı yerde çalışıyorlardı.

Akşam üzeri sokağın başında gördüğünü hatırladı bu sefer. Kıvır kıvır saçları belinden yukarı çıkmıştı. Yapılan şekilden olduğunu düşünmüştü Tunahan. Her haliyle güzeldi. Gözlerine çektiği kalemler bakışlarında olan keskin havayı netleştiryor gibi gelmişti Tunahan'a. Güzel bakışları vardı kızın. Bunu kimse

inkar edemezdi. Tunahan hiç edemezdi, çünkü o bakışlara doğru çekiliyordu. Hep görmek isteyeceği bakışlara...

Bu günlerde kaç erkek bakışları güzel diye bir kıza hisler besliyordu? Tunahan bu soruyu kendine soruyordu. İçinde ayrım yapmaya çalışıyordu. Bakışlar ne kadar etkilerdi? Diğer erkekleri bilemedi. Ama kendisi etkileniyordu. Bir bakış onu başka düşüncelere sürüklüyordu.

Sevde'nin abisine söylediği sözden sonra sesinden yayılan gülümseme tınılarıyla sadece bakışlarından değil, gülüşünden de farklı titreşimler aldığını şimdi! Şu an daha iyi idrak ediyordu.

Kız kardeşi Feride'nin 'kaparlar' sözüyle içinde bir yerlerin ölesiye 'Hayır!' diye feryada kalktığını da şimdi anlıyordu. Hele ki 'okulda bulursun bir sevgili' cümlesi sabrının sonuna getirmişti genç adamı. "Offf" dedi sesli olarak. Eş zamanlı karşı odanın ışığı kapanmıştı. İçini doldurduğunu hissetti o karanlığın.

Başka bir diğer konuda aklını kurcalayan türdendi. Feride'ye 'Seni ilk isteyene vereceğim' sözüne Hakan'ın tavrıydı aklına takılan.

İlk anda Miray'dan hoşlanmış olma ihtimaline kapılmıştı. Bu ihtimal hâlâ vardı. Kısa bir zamanda bu olanlara anlam yüklemesi çok zordu. Kafası hiç bir zaman karışmamıştı. Şimdi de çok karışık değildi. Sadece oturtmaya çalışıyordu, aklındaki soru ve cevapları. Ama Hakan'ın tavrına ne düşünmesi gerektiğini çıkaramadı. O an sanki Feride'yi kıskandığını hissetmişti. Kaşlarını çatıp bakmasının nedeni buydu. Ama hemen ardından, bu güne kadar Hakan'dan böyle bir hareket ya da söz göremediği için hemen vazgeçmişti bu düşünceden. Abilik hislerine başlamıştı. Sonuçta çocukluktan bu yana kendi neyse Hakan da oydu. *Abi!*

Gerçekten abi miydi? Biyolojik olarak elbette değildi. Hakan'ın kardeşine karşı aşka dair duygular beslemesi mümkündü. Yinede her birlikte büyüyen, bu tür şeyler hissedemeyecek diye bir şey yoktu. Hakan ve Feride!

Gülümsedi. Kardeşi ne düşünür bilemezdi. Ama isteseydi gözünü dahi kırpmadan abilik haklarıyla onu Hakan'a verirdi. Hakan bu dünya üzerinde en güvendiği birkaç kişiden biriydi. Kardeşi

için daha iyisini düşünemedi.

Başını sağa sola salladı. Oturduğu yerde neler kurmuştu. Belki de hiç olmayacak şeylerdi. Birkaç sözcükten çıkıp geldiği yere kendi bile şaşırdı. Ayağa kalkıp ellerini cebine soktu. Parmaklıklara yaklaşıp etrafı, her gün defalarca gördüğü yerleri ilk kez görüyor edasıyla inceledi.

Geri dönüp bedenini ahşap parmaklıklara yasladı. Odasından sızan ışık balkonu aydınlatmaya yetmiyordu. Akşam güneşi batalı çok olmamıştı ya da olmuştu. Kestiremedi. Ne ara bu kadar çok düşünmüştü?

Aklına yine Miray gelmişti. O aklına gelince hayalinde canlanan görüntüler vardı. Saçları...

Koyu kestane rengi, siyah çizgilerin ahenk verdiği bal gözleri. Buğday rengi teni...

Onu düşünmek güzeldi. Elinde olan bir şey değildi. Kızın hayali kendiliğinden gelip canlanıyordu. Derin bir nefes aldı. Aldığı nefesle aklına şair ***Pablo Neruda'nın*** sözleri geldi.

'Sende bir şey var! Bana derin derin nefes aldıran bir şey...' gülümsedi. Şairleri ve şiirleri çok severdi, ama neden ki son günlerde kendine yorar olmuştu.

Odasının kapısının açılma sesini duyduğunda düşüncelerinden sıyrılıp yaslandığı yerden doğruldu. Feride gelmiş olmalıydı. Attığı bir adımda odanın ortasında beliren silüet kesinlikle Feride değildi. Akşam üzeri şahit olduğu o bukleli uzun saçların tek bir sahibi vardı. Miray!

Kızın odayı incelemesini izledi. Onu kendi odasında kitaplarını incelerken görmek!

Odasının içindeki boşluğu tüm varlığıyla dolduran genç kız. Dudakları yukarı kıvrıldı.

Ne diyordu ***Oğuz Atay?***

Nerden başlıyorduk?

Önce seviyor muyduk?

Yoksa ilk önce güveniyor muyduk?

'Önce seviyorduk hocam' diye mırıldandı Tunahan.

Odaya adımını attığında, yanlış odaya girdiğini anlamış olan Miray çıkmak için hareket etmişti.

"Miray."

Elleri cebinde olan Tunahan, pür dikkat kızı izliyordu. Adını duyunca olduğu yerde kalmıştı Miray. Üç saniye kadar Tunahan'a dönmemişti.

Tunahan gülmemek için kendini tutuyordu. Oldukça da başarılı olduğu kesindi. Gözlerindeki gülümsemeyi silemezdi sadece.

Kızın kendine ağır ağır dönüşünü izledi. Dokunulası saçları bedeninde dans ediyor gibiydi. Gözlerini alamadı genç adam. Dokunduğunda neler hissedeceğini merak etti. Ya kokusu! O ne hissettirirdi?

Utana sıkıla baktı Miray. "Çok üzgünüm Tunahan, Feride'yi arıyordum. Yanlış odaya girdim. Gerçekten özür dilerim."

Adımlarını kızın karşısına gelene kadar devam ettirdi. Karşı karşıya gelince gülümsedi. "Özür dileme! Önemli değil. Feride'nin odası diğer kapının ardında."

Sıkıntılı bir nefes bıraktı Miray. "Çok afedersin, ben... ben gerçekten yanlış geldim. Ama annen en üst kat sağ kapı demişti. O yüzden oldu. Ben mi karıştırdım acaba? Neyse ben Feride'yi bulayım," diyerek arkasını döndü Miray.

Tunahan kızın utandığını anlamıştı. 'Keşke hiç ses vermeseydim' diye düşündü. Miray arkasını dönünce uzatmamak için sesini çıkarmadı.

Kapının kolunu tutunca Miray geri dönüp baktı. Tunahan zaten onu izlemekten başka bir şey yapmıyordu. Göz göze geldiler. Miray kısa bir tebessüm ederek, "Kütüphanene bayıldım," dedi.

Kaşları havaya kalktı. Gülümsedi. Sağ elini ensesine götürdü. Yüzüne tatlı bir tavır taktı. Ne çocuksu ne çok olgun. "İtiraf ediyorum bende senin kütüphaneni sevmiştim," dedi.

Kaşları bir araya gelince kızın şaşırdığına şahit oldu. Kızın eli hala kapıdaydı.

"Siz taşınırken görmüştüm. Sevde dizmişti," diyerek kısa bir açıklama yaptı Tunahan. Dün gece önünden geçtiğini yok saydı.

Miray'ın yüzü eski halini alırken, eliyle kitaplığını işaret etti. "Yakından incelemek istemez misin?"

Kapının kolunu bıraktı Miray. Kapı zaten yarı açık duruyordu. Genç bir kızın, genç bir adamın odasında bulunması elbette doğru değildi. Ama söz konusu kitaplardı.

"İstemez miyim..."

Adamın gülüşü yüzüne yayılmıştı. Bir adım geri çekildi. "Lütfen."

Kapının hemen yanından başlayan kitaplık üç metre duvar bitimine kadar uzun ve tavana kadar sabitti.

"Benim bu kadar yok. Senin kitapların daha fazla," dedi, yüzü düşmüştü Miray'ın.

Arkasındaki adama döndü. Tunahan'ın bakışlarıyla kesişti. "Kıskanmış

olabilirim."

"İstediğini alabilirsin," diyen Tunahan söylediği şeye kendide şaşırmıştı. Tunahan kimseye kitap vermezdi. Okumalık dışında.

"Hayır, kıyamam. Ben kimseye kitaplarımı vermem. Eminim seninde böyle kuralların vardır," dedi. Başını kitaplara çevirip, "Çok değerlidir onlar. Okudugun her karakter seninle beraber yaşıyor burada, onları seviyorsun. İnsan sevdiklerini kimseyle paylaşmak istemez," dedi Miray, Tunahan'ın kalbine indiğinden habersiz.

Kızın karşısına geçti. Ama bakışları kitaplar üzerindeydi. "Bazı insanlarla her şeyi paylaşabilirsin. Buna herkes dahil değil."

Kızın kendini duyduğundan emin değildi. Gözleri büyümüştü. Büyülenmiş gibi bakıyordu. Neye baktığını görmek için çevirdi başını.

"Rüzgâr Gibi Geçti," diye mırıldandı.

"Evet," diyerek başının üzerindeki taftan ilk kitabı çekip aldı. İkinci cildi yerinde

kaldı.

Kapağı çok önceki basımlara ait olduğu belli olan kitabı Tunahan'ın elinden aldı. "Kaçıncı baskı bu? Yani bizim dilimizde."

Meraklı bakışlarını Tunahan'a çevirdi. Adamın kara gözlerindeki ışıltılar içine işliyordu. Hele o gülüşü...

"Bin dokuz yüz kırk bir, Türkiye'de basılan ilk baskısı," dedi Tunahan.

Miray şaşkınlığı iki misline çıkmıştı. Elinde tuttuğu kitaba baktı. "Şimdi sen bana bu kitabın yetmiş altı yıllık olduğunu mu söylüyorsun?"

Kitaba değerli bir mücevhere bakarmış gibi parlayan gözlerine mi yoksa kendinden bir parça daha bulduğu kızın ruhuna mı saplanmıştı Tunahan? Bilemedi.

"Evet," diye mırıldandı. Miray'ın yüzünü incelemeye devam ediyordu. Kendini bundan alamıyordu. Karanlıkta ışık gibiydi Miray.

"Şimdi gerçekten kıskandım işte! Nereden buldun bunu?" diye soran

Miray, kitabın sayfalarını karıştırmaya başladı. Çok eski olduğu için kitaptan yayılan yoğun kağıt kokusu onu büyülüyordu. Açık olan kitabı burnuna yaklaştırdı. Ağır ama tutku gibi olan kağıt kokusunu içine çekince gözlerini kapattı.

İlk defa onu öpmek istedi Tunahan. Yetmiş altı yıllık kitabı bir kenara fırlatıp, Miray'ı kendine sarmak ve kızın biçimli dudaklarında kaybolmak! Ellerini saçlarına daldırmak, kendine daha çok sokulmasını sağlamak istedi.

İçinde yankı bulan sesi dinledi. *'Aradığın kadın'* kalbinin duvarlarına çarpa çarpa yürüyordu.

"Biliyor musun? Scarlett'e hep kızdım," diyen Miray'ın sesiyle kendine geldi Tunahan.

"Neden?"

"Güçlü ve savaşçı yapısının ardına o kadar çok gizlenmişti ki Rhett'e olan aşkını hep yok saydı."

Tunahan sağ omzunu kitaplığa dayadı. Kollarını göğsünde bağlayıp Miray'a cevap verdi.

"Haklısın. Yinede ben bunu Scarlett'in hiç gerçekten sevilmeyişine bağlıyorum. Yaşadığı savaşta ayakta kalmak için çabalamıştı. Hep güçlü olması gerekiyordu. Kendini hayatta kalmaya adapte ederken aşka dair hisler ona sadece kaybettirecekti. Ya da ona öyle geliyordu. Hayatta kalma olayına o kadar adapte olmuştu ki kalbinin var olduğunu unutmuştu. Etrafına yaydığı sinyal 'acımazsız'dı. Onu sevenlere karşı hep acımasızdı."

Tunahan'ın sözlerini sırtını kitaplığa yaslayarak dinleyen Miray, sadece önüne bakmıştı. Adamın kendini izlediğini bile bile.

"Evet, açıklaması bu olabilir ve sonunda kaybetti! Rhett'in son sözleri..." dedi Miray.

Birbirlerinden habersiz başladıkları cümleyle birbirlerine baktılar.

"Seni *sevdiğimi bilmene izin veremezdim. Seni sevenlere karşı acımasızsın.."*

Kitapta Rhett'in söylediği cümle ikisinin

de yüzünde tek bir tebessüm dahi oluşturmamıştı. İkiside birbirlerinin harelerinde bir şey arıyor gibiydiler. Ağır bir hava gelip araya misafir olmuş gibiydi.

"Ee... şey bölüyorum ama geç kaldık," diyen Feride'nin sesiyle tüm atmosfer bir anda dağılmıştı. İkiside yerinde hareket etmişti. Miray elindeki kitabı Tunahan'a uzattı.

"İyi bak demeyeceğim," dedi gülerek.

Kitabı Miray'a vermeyecekti Tunahan. Çünkü Miray'ı kendine saklamıştı. Uzanıp aldı. "İstediğin zaman gelip alabilirsin," demekle yetindi.

"Olur. Bende de filmi var! Bir gün hep beraber izleyelim."

Miray'ın sözüne başını eğdi. "İstediğin zaman."

Feride'nin hayran bakışları eşliğinde odadan çıktı Miray. Geçirdiği yirmi dakikanın ardından geldiği kadar boş değildi.

Kapının önünde bekleyen Sevde ve

Hakan ile selamlaşıp düğünün olacağı salona doğru yürümeye başladılar. Üç genç kız önden kol kola devam ediyordu. Hakan ve Tunahan da on metre ilerden onları izleyerek sessizce yürüyorlardı.

İkisinin de içinde iç savaş çıkmış gibiydi. İç sesleriyle düşünüp duruyorlardı. Başını kaldırıp Tunahan'a baktı Hakan. "Ne düşünüyorsun?"

Hakan'a döndü bir saniye, sonra önde yürüyen, gözünün fark ettiği kadına. Hakan'a anlatmak isterdi. Ama neyi anlatacağını bilmiyordu. "Düğüne gitmek istemiyorum," dedi. Gerçekten de içinden gelmiyordu. Açık alanda sessizce oturmak ve içindekileri dinlemek istiyordu.

"Ne tevafuk bende," dedi Hakan.

"Cemal arkadaşımız. Hayırlı olsun diyelim yinede."

"Diyelim," dedi Hakan. Durgun olduğunu anlamıştı Tunahan. Kendi garip hale gelmişti. Ama Hakan da garipti bu ara.

"Neyin var?" diye sordu.

"Hiç. Hâlâ uyuyamıyorum. Hep moralsizim. Keyfim yok," diyerek geçiştirdi.

"Var bir şey ama bana söylemiyorsun. Aklın rahat değil. Durduk yere uyku sorunu çekmez insan."

"Bilmiyorum," dedi, başını sağa sola salladı Hakan.

"Derdini bilmiyor olamazsın. Ders notların benimkilerden hep yüksekti. Zeki adamsın. Biliyorsun ama içinden çıkamıyorsun."

Tunahan'ın içini okuyormuş gibi konuşması yarasını deşmişti. Nasıl diyecekti, yıllardır ben Feride'ye vurgunum! Kaçtım. Yok saydım. Görmezden geldim. Olmadı! Nasıl diyecekti? Kendine sevdayı reva görmüyordu. Tunahan'la aynı yaşta olup tüm yaşamları boyunca içtikleri su ayrı gittiği insandı o. Yapamıyordu. En yakın, kardeşi gibi gördüğü, görüldüğü adama bunu yapamıyordu. Altı yaşındayken gördüğü bebeği sevimli bulmuş ama o bebek on altı yaşına gelince aşkı bulmuş olduğu kişinin kardeşi olduğunu nasıl diyecekti?

"Her neyse Tuna, kızlara söyleyelim fazla oturmasınlar onları sahile çay içmeye götürelim ne dersin?" dedi Hakan. Bir kez daha üzerini kapattı konunun.

"Kapat bakalım konuyu, nereye kadar sürecek bu halin?"

Tunahan'ı duymazdan gelerek kızlara seslendi Hakan. "Sevde."

Kızlar aniden durup beylere dönünce birkaç adımda buluştular. "Fazla oturmazsanız sizi sahile götürürüm," dedi Hakan.

Kızlar birbirlerine baktılar. Feride'nin gözünde şimşekler çakıyordu.

"Senin için sorun olur mu Miray" diye sordu Tunahan.

"Çok geç kalmazsak sorun olmaz. Kardeşlerim evde yalnız."

Anlaşarak düğün salonuna doğru ilerlediler. Çok uzak olmadığı için hemen gelmişlerdi. Serap Hanım'ın onlara ayırdığı ve kimseye vermediği sandalyelere oturdular. Yüksek müzik

sesi ortamı adeta inletiyordu. Tunahan ve Miray'ın ortasında yer alan Serap Hanım bir anda ayağa kalktı. Oğlunun kulağına eğilip, "Ben gideyim sen yerimi doldur emi oğlum," dediğinde Tunahan kaşlarını çatıp baktı annesine. Şimdi anlıyordu, Miray'a yanlış oda tarifini bilerek vermişti. Annesi oğlunun çatılan kaşlarını görmezden gelip ardına bile bakmadan uzaklaştı. Miray dönüpte Serap Hanım'ı yanında bulamayınca Tunahan'a baktı.

O giden annesinin peşine bakıyordu. Sağ tarafındaki Feride'ye döndü tekrar. Müziğe kendilerini kaptıran kadınlı erkekli sahneyi dolduran grubu izlemeye daldı sonra.

Yanlarına gelen ve düğün sahibi olduğu belli olan genç bir kız belirdi yanlarında. Feride ayağa kalkıp sarıldı kıza. Genç kız Miray'a da elini uzattı.

"Sıra sana geldi ha Şenay," dedi Feride.

Genç kız gülümseyerek, "İki hafta sonra söylemiyorum Feride," dedi. Feride buna şaşırmış mıydı? Hayır, çünkü haberi vardı.

"Aa gerçekten mi?" Miray'a döndü. "Az geri kaysana Miray, Şenay otursun," dediğinde Miray gözlerini devirdi.

El mecbur bir sıra geriye kaydığında herkesin el birliği ile yapmaya çalıştığı şey sonunda olmuştu.

Tunahan yanına santim farkıyla oturan kızın elektriğine kapılmıştı. Sanki... Sanki güçlü bir el vardı aralarında ve adamı genç kıza şiddetle itiyordu. İçinde gelişen duygulara gem vuramıyordu Tunahan. Bu nasıl bir güçtü? Bu güne kadar Tunahan ne istemişse onu düşünmüş onu hissetmişti. Ama bu içindekilerin onun iradesiyle hiç bir ilgisi yoktu.

Gözleri iki masa gerideki genç erkek gurubuna kaydı. Hakan başını eğince dikkat etmişti. Yanındaki kızı süzen bakışlardan nefret etmişti. O gözler hemen yanındaki kız kardeşine kayınca nefreti iki katına çıkmıştı. Masanın altına indirdiği ellerini dizlerinin üzerinde yumruk yapmıştı. Bunun farkında dahi değildi. Öfke onun için yok denecek kadar az uğramıştı hayatına. Dişlerini sıktığını bile bilmezdi Tunahan. Kiminle arkadaş olacağını, kiminle samimi ve gerektiği kadar konuşacağını bilir

kimseye kendini kızdırması için fırsat vermezdi. Vermemişti.

Ama o gözler... Miray'a bakan o gözlerle ilk defa öfkeyi hissetmişti. Nereye baktığını merak eden Hakan ardına dönünce neden arkadaşının yüzünün hâl değiştirdiğini anladı. Anında önüne döndü. Kız kardeşi yanında oturuyordu. Öyleyse bu gözler sadece Feride'yi inceliyor olabilirdi. Ya da Miray'ı. Miray dahi olsa Hakan buna karşı çıkardı. Kadınlar, uzaktan kesilecek varlıklar değildi. Senin olmayan, sana gönlü olmayan, olacaksa bile hayvan gibi bakmanı gerektirmeyen varlıklardı kadınlar. Bu karşısındaki kadına ve kadın ırkına hakaretti.

Göz göze gelen Hakan ve Tunahan gözleriyle anlaşıp kızlara döndü. Sevde'nin kulağına abisi fısıldadı.

Ama Tunahan Feride'ye nasıl ulaşacaktı. En iyisi ayağa kalkmaktı. Ayağa kalktığında Şenay da masadan ayrılmıştı. Kardeşinin kulağına eğildi. "Bu bir emirdir hemen gidiyoruz!"

Feride büyüyen gözlerle baktı abisine. Soru soramadı. Gördüğü yüz ifadesini hiç

tanımıyordu. Başıyla onayladı. Miray'a dönüp gitmeleri gerektiğini söylediğinde Miray yerinden hemen kalktı. Bekliyormuş gibiydi.

Serap Hanım'a gidiyor olduklarını söyleyip dışarı çıktılar. İçerinin ağır havasından kurtulup serin havayla buluşan Miray, "Çok şükür," dedi.

"Ne çok şükür? Daha yeni gelmiştik," diye mızırdandı Feride. Suratı beş karıştı.

"Sana kendi düğününe kadar düğünlere katılmak yasak Feride," diyen Tunahan öne doğru bir adım attı. Hakan güzel güzel sırıtıp kardeşine döndü. "Senin içinde geçerli," diyerek o da arkadaşının peşinden yürüdü.

"Beni de bir daha düğüne getirmeyin lütfen!" diyen Miray'ın sesiyle durdu Tunahan. Kızlara döndü.

Sevde, "Neden ama? Ne oldu ben bir şey mi kaçırdım?" diye sordu.

"Valla her neyse bende kaçırmış olmalıyım, sana ne oldu Miray?" Feride'ye baktı genç kız.

"İçerisi serseri kaynıyor daha ne olsun." Hoşuna gitmediği bakışların bedeninde gezinmesi Miray'ı oldukça germişti.

Tunahan'ın dudakları yukarı kıvrıldı. Miray farklı biriydi. Her haliyle farklıydı.

Feride ve Sevde fark etmediği serseri bakışlarını Miray'dan duyunca ikisi aynı anda konuştu. "Ha, ondan yani."

Tunahan ile Miray aynı anda konuştular...

"Ondan yaaa..."

Oyla 616 Paylaş

8. Sen İste Yeter ki

70,8 Bin ★ 4,46 Bin 1,04 Bin

Keyifli Okumalar aşkı-okurlarım....

İnstagram- payelll_

🍋

Denizin sesiyle bir bütün olmak geçiyordu içimden. Kulaklarımdan ruhuma inen su sesi yetersiz gibiydi. Dalgaların birbirine çarpma sesleri beni her zaman onlarla bütünleştirmişti. Oysa şu an bunu hissedemiyordum. Dalga seslerinin yerini başka bir ses almıştı. Ruhumun girdabında kısılı kalmış gibiydim. İçimde beni sıkan bir şeyler vardı.

Bana ait olmayan!

Bu güne kadar bende bana ait olmayan hiç bir şey olmamıştı. İçimde ne varsa hepsi benimdi. Düşünceler, istekler, derslerim, okulum, ailem. Bunlar hâlâ bana ait gibiydi aslında. Ama bende olmayan bir şeylerin gelip içimde yer

bulmaya çalışmasıydı sanırım bu.

Aşk!

Bana hiç uğramamıştı. Bende hiç var olmamıştı. Bana yabancıydı. Ben ona hep uzak. Çok kez istediğimi biliyorum. Gözümün gördüğü çok erkekte belki sinyali almıştım. Ama sadece sinyaldi. Sağa kırınca sönüyordu. Sonrası yoktu. Bunu anladığım gün aramakla olmayacağına da kanaat getirmiştim daha on sekiz yaşında iken.

Aşkın beni benden alması gerekmiyor muydu? Kitaplarda hep böyle olurdu. Gülünce aşık olurdu genç kız genç adama. Aşık olunca dünya başka görünürdü gözüne. Abartı mıydı yani?

İçimdeki kız aşık olmaktan mı korkuyordu? Yoksa ona aşık olmaktan mı? Aşkın korkulacak bir şey olduğunu kim öğretmişti ona? Yaşım yirmi beş olacak yakında. Artık on sekiz yaşındaki uçarı Miray değil miydim ben? O kız büyümüş müydü? Büyümüştü de korkuyor muydu?

Korkunun aşka faydası var mıydı peki?

Yoktu!

Olunacaksa, olunacaktı. Yüzümü yalayıp geçen rüzgârla aklıma geldi yine; Tunahan'la kitaplığın önündeki kısa sohbetimiz.

Onun bana olan hayran bakışlarını görmezden gelmek hiç işime gelmiyordu. Hep o şekilde baksa bile dönüp, 'bakma' demezdim. O bakışları sevdim. Bana kendimi hiç olmadığım kadar özel hissettirmişti. Beğenilmek güzeldi. Hem de beğendiğin biri tarafından daha güzeldi.

Aşık mıyım? Hayır değilim. Ama onu oldukça çekici bulduğum en gerçek olandı. Ben ondan hoşlanıyordum. Tahminim o da benden.

"Miray."

Adımı duyduğumda başımı hemen yanımda olan Sevde'ye çevirdim. "Efendim."

"Bu üçüncü seslenişim burada değil gibisin."

Yerimde doğruldum hemen,

duymamıştım düşüncelerime nasıl daldıysam artık. "Dalmışım, üzgünüm."

Karşımda oturan Tunahan'la göz göze geldik. Hemen çayıma çevirdim bakışlarımı. Bardağın yanındaki limonu görünce gülümsedim. Baya derin dalmış olmalıyım ki çayların geldiğini bile görmemiştim.

"Bir limon insanı nasıl güldürebiliyor, Miray da bunu gördük," dedi Sevde. Abisinin kolu altına sokulmuştu. Feride'nin içi gidiyor olmalıydı. O kollarda olmak istediği her halinden belliydi. Abi kardeşten çektiği gözlerini bana isabetledi.

"Miray limona aşık," dedi.

Omuz silktim. "Herkesin çok sevdiği şeyler vardır benimki de limon," dedim ince dilimi çayımın içine atarken. "Sanırım fazla gerildim dalmışım kusura bakmayın. Ben çok farklı yerlerde yaşadım. Elbette garip tipler de gördüm. Ama bu akşamki gibilere pek rastlamadım. Burası İstanbul kavramına alışmam gerekecek."

Düğün salonunda karşımdaki adamın

beni resmen gözleriyle yiyor, soyuyor oluşuna midem bulanmıştı. O kadar daralmıştım ki ensemden ter indiğini bile hissetmiştim. Naif köylerde kasabalarda yaşamış biri olarak en çok üniversite hayatımda değişim yaşamıştım. Kimse kimseye uymazsa gayette sakin bir okulum vardı.

"Alışman gerekmiyor," dedi Tunahan. Sesi bile etkiliyordu beni. Birde ben üzerinden konuşunca daha farklı hissettirmişti. *İlgi...*

"Her daim çıkabilir farklı insanlar, ister istemez alışmaz mı insan?" dedim.

Çayının içindeki kaşığı çıkarıp kenara bıraktı. Şeker kullanmıyordu anlaşılan. Yüzünden ne düşündüğüne dair her hangi bir şey anlaşılmıyordu. Cevabını merak ediyordum doğrusu. Onu izlediğimi biliyormuş gibi başını hafif kaldırınca gözlerimiz buluştu. Bakışlarındaki sertlik yutkunmama neden olmuştu. Onu anlamak gerçekten zordu. Yanımda oturan kardeşine kaydı bakışları.

"Uzak durmak kafi," dedi. Benimle konuştuğu konuyu Feride'ye bağlamıştı.

Feride'ye döndüğümde o çayına bakmıştı. Gerçekten farklı bir abi kardeş ilişkileri vardı. Bir an çok samimi bir an tam tersiydi.

Hakan kolları arasındaki kardeşini omuzundan sıkıca kendine çekti. "Sevgili Sevde, bu senin içinde geçerli."

Kızlar bir anda suspus olmuştu. Bak şimdi bir abim olmadığına sevinebilirdim.

"Bana uslu dur diyen bir abim yok. Ama benim buna ihtiyacım da yok. Tıpkı Sevde ve Feride'nin de ihtiyacı olmadığı gibi. Sanırım siz bu abilik işini fazla büyütüyorsunuz," dedim. Kızların bir anda gözleri parladı. Tunahan tek kaşını havaya kaldırırken Hakan boğazını temizledi. Feride oturduğu yerde silkelenmiş gibi oldu.

"Görüyorum," dedi Tunahan.

"Neyi?" diyerek bende tek kaşımı havaya kaldırdım.

"İhtiyacın olmadığını."

Güven miydi bu? İnanmak mıydı?

Kurduğu kısa cümleler oldukça vurucuydu.

"Ve kızların da buna ihtiyacı olmadığını biliyoruz," dedi.

"O halde neden sürekli uyarı seziyorum," diye sordum. Öğretmen arkadaşım sohbetinden çıkmıştı mevzu.

Dirseklerini masaya dayadı. Öne doğru eğildi. Gözlerimi bile kırpmadan izliyordum onu.

"Çünkü kardeşler, eşler, sevgililer tarafımızdan kıskanılır. İsteriz ki bizim olana yabancı göz değmesin."

Az daha o derece dikkatli bakarsa kalbimin ücra köşelerine kadar ineceğini hissedince gözlerimi çektim. Elimi saçıma götürüp önüme gelen bukleleri kulağımın arkasına sıkıştırdım.

'Bizim olana' aslında açık ve açık 'benim olan' diyordu. Kardeşini bu şekilde kıskanan bir adamın eşini ya da sevdiği kadını nasıl seveceğini her bir hücremle birlikte merak ettik.

"Haklı olabilirsin, dediğim gibi abim yok,"

diyebildim. Sevgilim de yok, diyemezdim. Ama anlamış gibi yüzünde bir gülümseme oluşmuştu.

"Tamam abim, kabul ediyorum," diyen Feride'ye döndüm. Acaba neyi kabul ediyordu.

"Neyi kabul ediyorsun." Abisinden gelen soruyla bana doğru sokuldu. Beni sakla dercesine.

"Vallahi kimseye bakmam. Sen diyene kadar evlenmem. Sen evlen deyince evlenirim," dedi.

Gözümle beraber başımıda devirdim. "Feride sende akıl kıtlığı var bunu da kabul ediyor musun?" dedim.

Ne demekti onun istediği zaman evlenecek. Abim olmadığı için mi bu şekilde düşünüyordum acaba? Her neyse canım.

Tunahan'dan ilk defa sesli bir gülümseme işittim. Kahkaha değildi. "Miray haklı Feride, benim istediğim zaman ya da kişiyle değil, senin istediğin zaman ve istediğin kişiyle bir hayat kurman doğru olan, bizimki kardeş genleri. Ben sana

inanıyorum ve güveniyorum," dedi abisi, vur davulcu davula oynasın içimdeki Miray. Ne tür bir abi bu böyle? Az önce kıskançlık krizindeydi. Şimdi ki hali modern çağ masalından fırlamış gibiydi. Yahu ben bu adamdan bir halt anlamadım ama...

Kimsin, nesin necisin adamım sen!

Sessizce dinleyen Hakan ve Sevde'ye baktım. Hakan'ın, omzuma sokulmuş olan kıza, yorgun ve mutsuz göz bebekleriyle ve birde sertleşmiş yüz hatlarıyla bakması dikkatimi çekti.

Ben kim, birinin bakışında aşkı görmek kim? Ben aşık mıyım ki? Değilim. Kaç aşık gördüm? Annem babam bir kaçta arkadaşım. Öyle deli tırpan sevda da hiç görmedim. Şimdi Hakan'ın yüzünde gördüğüm neydi peki? Bilmiyordum.

"Kalkalım mı?" dedi Hakan. Sesi bile yorgundu. Normal değildi. Benden başka dikkat eden olmuş muydu bilemedim. Neyi farkettiğimi hiç bilmiyordum zaten. Buradan kaçmak ister gibi bir hali vardı.

🍋

Heyecandan bugün ölmezsem daha uzun yıllar yaşayabileceğimi fark ettim. Okulun kapısına nasıl geldim hiç bir fikrim yok. Pazartesi...

Hayatımdaki en önemli gün denebilirdi. Mesleğimin ilk günü. Sonraki binlerce günlerden bugün ilki. Elimi kalbimin üzerine yerleştirdim. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıp verdim. "Hadi Miray," kendime gazı verip merdivenlere doğru ilerlerdim. İçeri girip çıkan öğrencilere kısa bakışlar atıp heyecanımı dizginlemeye çalıştım. Çok zordu.

Öğretmenlik hayatımın bugün ilk günü olması münasebetiyle biraz havalı giyinmiş olabilirim. Sevde'ye uğrayıp dalgalı saçlarıma düz bir fön çektirip boylarını biraz uzatmış ve duruşuma biraz ahenk katmışta olabilirim. Kahretsin! Bayılmazsam iyi. Yüreğim yerinden çıkacak gibi. Öğrencilerimi çok merak ediyor olmam da ayrı stresti. Bu okulun pek çok öğrencisine ders verecektim. Ama kendi bağlı olduğum sınıfı da çok merak ediyordum.

Karşımda duran yirmi beş kadar 10-F sınıfı öğrencileri bundan sonraki üç yılı baş öğretmen olarak benimle

geçireceklerdi. Kollarımı göğsümde bağlayıp kalçamı masaya hafifçe dayadım. Onlar beni, ben onları dikkatle inceliyorduk. Hepsi çok çok genç denilen yaşlardaydı. Umut, hayal dolu yürekleri vardı. Çocuklar demek; gelecek demekti! İyi yetişen çocuklar demek; güzel bir gelecek demekti!

Dünyayı daha güzel, daha yaşanır sevgi ve barış dolu bir cennete çevirmek işte bu tertemiz yüreklerin elindeydi. Kollarımı çözüp masaya yasladım. "Evet çok heyecanlıyım! Sizler benim ilk öğrencilerimsiniz. Sizinle güzel günlerimiz olacağına inanıyorum," dedim. Daha fazla daha farklı şeyler tasarlamıştım aslında. Ama toz bulutu gibi dağılmıştı bir anda.

Kısa kesim siyah saçlı esmer bir öğrenci tek elini sıraya dayadı. Yüzünü elinin içine alıp başını yan çevirdi. "Hocam!"

İlk 'hocam' sözcüğü öğrencinin dilinden dökülünce kalbim kanat takmış gibi havalandı. Yüzüme tatlı bir gülümseme yerleştirdim.

"Efendim."

"Çok güzelsiniz be hocam," dediğinde içinde bulunduğum heyecan artı mutluluk ile daha çok gülümsedim. Unutamayacağım sözde beynime kazınmış oldu.

"Sende çok kibarsın, teşekkür ederim," dedim.

Bugün ders elbette yoktu. Birazdan hepsi evine dönecekti. Sırayla isimlerini söylemeye başladılar. Çok ukala, arsız öğrencilere benzemiyorlardı. Şimdilik izlenim çok iyiydi.

Üç sıra halindeydi sınıf. Cam kenarından başladılar isimlerini saymaya, onları aklıma tek tek kazıyordum.

Kumral küt saçlı kız "Betül," dedi. Yanındaki kız, "Aynur."

Arkasında bulunan erkek öğrenci, "Metin," dedi. Metin'in diyeceği bitmemişti. "Hocam kaç yaşındasınız?" diye sorunca sınıftaki diğer erkek öğrencilerden yüksek "yuhhh" sesi yükseldi.

İçlerinden biri ayağa kalktı. "Hocam benim adım Atakan. Çok afedersiniz

şunu!" derken az önce yaşımı soran Metin'i işaret etti.

"Bir müddet tuvalete alabilir miyim?" dedi Atakan.

Hiç istifimi bozmadım. "Neden Atakan?"

Atakan şımarık ama sevimli suratıyla sırıttı. "Hiç kadına yaşı sorulur mu?" dedi. Gülümsedim. Genç ve haylaz çocuklardı.

"Ama bence on dokuzdan büyük durmuyorsunuz!" diye de ekledi Atakan.

Ellerimi arkamda bağlayıp sıraların önünde iki adım ilerledim. "Çok tatlısınız ama yakında yirmi beş olacağım. Adımın Miray Demir olduğunu söylemiştim zaten. Memleketim İstanbul! Bekarım, üç kardeşiz. Hatta..." işaret parmağımı göğüs hizamda kaldırıp en arka sırada sıranın altına girmek için çabalayan kıza uzattım. Öğrencilerde parmağımın işaretine döndüler.

"Şu en arkadaki kız da benim küçük kardeşim Zehra!" dedim. Sınıfa girdiğimden beridir oraya sıkışmış kalmıştı. Ablasının sınıfında olmak ona

sürpiz olmuştu. Ee aynı babanın kızıydık. 'Ben sizin gibi olmayacağım' lafını yiyordu şu an. Babam da bana aynısını yapmıştı. Kendi sınıfına almıştı. Canım ergen kardeşim daha çok çilen var çekecek, Orhan Demir'in kızlarıyız biz!

Atakan sesli bir şekilde, "Vay canına," dedi. Bütün gözler Zehra üzerinde toplanınca Zehra utangaçlığı kenara atıp yerinde doğruldu. Şimdi boyu görünüyordu.

"Ne var abla! Rezil ettin beni! Babamızın da müdür olduğunu söyle tam olsun," dediğinde gozlerimi devirdim. Kabul ediyorum Zehra benden çok farklı biriydi. Atarım atar giderim gider havası vardı kızın.

Sınıfta yükselen, "Uuuuu ... Vayyy .... neee" seslerine, "Tamam sessiz," diyerek müdahale ettim. İşe yaramıştı, ama hepsi hâlâ şaşkındı.

Atakan'ın yanında oturan başka bir erkek öğrenci söze girdi. "Hocam okulu işgal altına almışsınız. Biz şimdi okuldan da kaçamayız. Dersi de kıramayız. Zehra bizi müdür babaya ispiyonlar ya da size," dedi.

Zehra bu durur mu! "Sensin ispiyoncu!" diye bağırdı. Öğrenci, Zehra'ya dönüp konuşacağı sırada ben dahil oldum.

Derin bir nefes alıp verdim. "Adın ne?"

"Bora."

"Benden habersiz kaçma Bora."

"Neden hocam? Sizde mi geleceksiniz?"

"Evet."

Arka sıradan bir genç kız daha dahil oldu. "Hocam nasıl yani?" diye sordu meraklı bakışlarını üzerimde gezdirip. "Adını da bahşet," dedim.

"Ayla."

"Basbaya bende size eşlik ederim Ayla. Ama boş dersiniz olduğu bir güne denk getirin. Belki sizinle bilardoya gideriz. Ya da bovlinge ya da maça, sinemaya uyar mı size bu şekilde müdür olan babamız da hiç bir şey diyemez?" dedim ve kollarımı göğsümde bağladım. Tek kaşımı da havaya kaldırdım. Bakışlarımı onlar üzerinde gezdirdim. Şaşırdıkları her

hallerinden belliydi. Sanırım bu güne kadar hiç bir öğretmen onlara okuldan kaçmayı teklif etmemişti. Bana has olması hoşuma gitmişti. Bir kaç yıl önce bende öğrenciydim. Bugün diplomalı bir öğretmen olmam içimdeki öğrenci Miray'ı unutturmuyordu.

Biraz daha sohbet ettik. Atakan oldukça espirili bir tipti. Bora da ona eşlik ediyordu. Metin sakin ama onlardan biri gibiydi. Çıkma zamanı gelmişti. Atakan'ın son cümlesine kahkaha atarken sınıfın kapısı açıldı. Tunahan'la göz göze geldik. Benim gülen yüzüme bakıp kocaman gülümsedi.

Çocuklar onu görünce ayağa kalktılar bende onlarla kalktım, zaten Atakan'ın yanında oturuyordum. Hocam gelmiş! O gelmiş! Tuna gelmiş! Hem de üzerine kollarını kıvırdığı beyaz gömleğiyle, nasıl da albenisi vardı. Göz dolduruyor.

Bana doğru yaklaştı. Ben de ona iki adım attım. Kenan Doğulu'nun gelinim şarkısını uyarlayıp kendime sundum. 'Gel adamım kalbime gel bu yüreği başkası çözemez!' Gülüşünü seviyordum. Gülümseyerek gelmesini daha çok seviyordum. Susabilirsin iç sesim hâlâ

aşık değilim. Ama deli gibi hoşuma gidiyor bu adam!

"Miray hocam," dedi.

Miray diyen ağzın.. tamam bitti kestik.

"Tunahan hocam."

"İlk gününde nasıl olduğuna bakmaya gelmiştim. Ama görüyorum ki gayet iyisin."

Ben daha ağzımı açamadan Bora konuştu. "Tunahan hocam biz de iyiyiz."

Tunahan'a baktığımda öğrencileri unutan öğretmen suçluluğu ile yüzünü buruşturdugunu gördüm.

"Afedersiniz çocuklar," dedi.

Anladığım kadarıyla Tunahan ile iyi anlaşıyorlardı. Bora'nın espirisi öylesine değildi.

Atakan konuştu bu sefer, "Hafta sonu maç var mı hocam, gelelim mi?"

Bingo, yanılmıyormuşum.

"Olabilir," dedi Tunahan.

"Ben gideyim, sen gayet iyisin."

"Teşekkür ederim, iyiyim." Gözleri gözlerimle buluştukca içime akıyordu bu adam. Böyle garip, usul ritmi kıpır kıpır olan bir dalga mideme doğru ilerliyordu.

"Gitme!"

Tam döneceği sırada söylediğim 'gitme' ile sabit durup baktı.

"Yani gidersin önce bizim birkaç fotoğraflarımızı çeker misin?"

Belki dünya kadar işi vardı. O kadar işin arasında beni görmeye gelmişti. Ah canım benim. Bende ona foto diyorum çek diyorum. Şimdi 'işim var öz çekim yap' dese dumur olur kalırdım.

O ne yaptı? Gülümsedi. "Sen iste yeterki," dedi.

Gözlerim kocaman açılırken yüreğime okkalı bir tekme yedim. Yükümdeki aptal gülümsemeyi silemiyordum.

Arka taraftan gelen bir grup, "Uu," sesiyle

kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı.
O mu? Gözlerini benden çekmez
iken gülümsemesi hâlâ suratındaydı.
Boğazımı temizleyip uzun düz saçlarımı
elimle düzeltir gibi şey ettim. Bende
bilmiyordum ne tür şaşkınlığın içine
düştüğümü.

"Telefonum," diyerek masamın
üzerindeki çantama ilerledim.

Atakan'ın sesini duydum ama dönmedim.

"***Sana yolculuk yapmak istiyorum.***
Kes yüreğine giden bir bilet,
'Can' kenarı olsun!

Vay çakal vay Cemal Süreyya'dan
vuruyor. Telefonumla beraber dönüp bir
adım attım. Kahretsin ya kapana kısılmış
gibiydim. Gülüyor. Hem de kollarını
göğsünde bağlamış. Tepki veremiyorum
ki bu kadar öğrencinin içinde.

"Aferim Atakan. Seninle iyi anlaşacağız,"
diyebildim.

Rümeysa'dan geldi bu sefer ses.

"Benim en sevdiğim söz senden

duyduğum 'ben' dir.

Ne oluyor ya! Bir darbe de Özdemir Asaf'tan geldi. Bu yaşta şiir edebiyat seven illaki genç vardı. Ama çoğu benim sınıfımda mı toplanmıştı?

"Sanırım edebiyatı seviyorsunuz. Bu hoşuma gitti," dedim gülümseyerek.

Bora cevap verdi. "Sizden önceki hocamız sizden iyi olmasın, onun sayesinde," dedi.

"Tanışmak isterdim doğrusu, sizi böyle güzel yetiştirmiş teşekkürü hak ediyor," dedim. Gerçekten içimden geçeni söylüyordum. On beş yaşındaki bu çocukara Cemal Süreyya, Özdemir Asaf okutan ve unutturmayan öğretmeni tanımak hoş olurdu.

Çocuklar bana kaş göz işareti yapıyorlardı. Kaşlarımı çattım. Anlamıyordum. En son Atakan'ın göz kırpıp yarım metre arkamda duran adamı işaret etmesiyle jetonum düştü. "Şıngırt" sesini bir ben duydum.

Ağır ağır arkama döndüm. Gözlerim şaşkınlıkla açılmıştı. Yüzünde zerre kibir

barındırmayan adama baktım. O harika sıfatıyla gülümsüyordu.

"Sen miydin?"

"Evet."

Şaşkınlığımı üzerimden atmak için saçımı geriye atıp yerimde kıpırdadım.

"Tebrik ederim hocam, birer pırlanta yetiştirmişsiniz. Ama bana neden daha önce söylemediniz?" Araya soktugum resmiyete kaşlarını çattı. Hoşuma gitti. Dur azıcık daha vurayım.

"Her neyse artık benim çocuklarım," diyerek telefonu uzattım. Alınca çocukların yanına doğru yürüdüm. Etrafıma toplandılar. Başını sağa sola sallayan Tunahan kareyi yakalayıp çekti.

Telefonu elime verirken göz teması kurmadım. Adım gibi biliyordum bana bakıyordu. Benim ondan hoşlandığım kadar benden hoşlanıyor olma ihtimali yüzde kaçtı bilmiyorum. Bana söyleyebilirdi.

Okul yavaş yavaş boşalıyordu. Müdüriyetin önüne geldiğimde sabah ki

yoğunluğun yerinde yeller esiyordu. Zehra da eve dönmüştü. Babama uğrayıp eve gidecekse onunla dönmeyi düşündüm. Açık olan kapıdan başımı uzattığımda babamla Tunahan'ı bilgisaray da uğraşırken buldum.

Geldiğimi anlamış gibiydi. Başını kaldırmadan göz kapaklarını kaldırıp bana baktı. Hemen sonra başını kaldırdı. "Miray hocam," dedi.

Onun sözüyle babam da bana dönünce onu es geçip babama gülümsedim. İçeri attım adımlarımı. "Babacım eve dönüyordum. İşin bittiyse beraber gidelim."

Bana değerli mücevhere bakarmışcasına bakıp gülümseyen babama yaklaştım. Ellerimi omzuna koydum. Başını kaldırıp baktı.

"Bugün ilk günündü, işlerden başımı kaldırıp gelemedim seni sınıfında bir görseydim kızım. Nasıl geçti?"

Yanağına minicik bir öpücük bırakıp geri çekilirken onunla göz göze geldik. Hemen geri çektim. Rahat dur gözlerim ona tripliyiz biz.

"Çok iyiydi. Öğrencilerim çok tatlı çocuklar. Sorun değil. Ben artık büyüdüm kabul et. Hem ne o öyle sınıfına kızını görmeye gelen baba ayakları? Birinci sınıfa başlamadım! Öğretmenim artık."

"Çok şükür kızım," dedi.

Babamdan ayrılıp kapıya yürüdüm. "Ben gideyim kızlara uğrarım, sizin işiniz var sanırım."

Babam beni onaylarken o da bilgisayardaki işine geri döndü. Gülüşüm ne kadar güzelse tersim o kadar pistir Tunahan hocam yaz bunu bir kenara...

Kızlara uğramayıp eve geçtim. Taha'nın okulunun açılmasına daha üç hafta vardı. Evde keyif çatıyordu. Kapıdan girer girmez Zehra'nın çakmak çakmak yanan ela gözleriyle karşılaştım.

"Ooo Miray hocam gelmiş. Sınıf hocam gelmiş," dedi. İşaret parmağını çenesine götürüp düşünür gibi şımardı. "Gitme!" dedi.

Gözlerim annemi aradı. Çantamı askıya asıp ona döndüm. "Zehra sus!"

"Bir fotoğrafımızı çeker misin?" diye devam etti. Kırıla büküle Tunahan'ı taklit etmeye başladı.

"Sen iste yeter ki."

Elimle ağzını kapattım. "Sussana kızım annem duyacak bir şey zannedecek." Elimi ağızdan çekti. Gözlerini kocaman açıp fısıldadı.

"Abla o neydi gız?" dedi ve kahkahalarla gülmeye başladı. Korku ve sinir harbine karışık bende onunla gülmeye başladım.

Annem üst kattan hızlı adımlarla indi. "Ay ay bebeklerim gülüyor muymuş... Hadi annenize de anlatın bakayım kim gıdıkladı sizi?" İki eli belinde bizden cevap bekliyordu. Birden ikimizde sustuk. Zehra üst kata doğru fırladı.

"Biyoloji devim vardı hay Allah nasıl unuttum ben."

Çok fenaydı bu kız. İlk günden ne biyoloji ödeviydi. Anacım da yemedi zaten. "Seni kumral sıçan yavrusu, kimi kandırıyorsun sen?" diye bağırdı ardından.

Bana dönüp sevimli suratıyla, "Sen anlat annem ne oldu?" diye sordu.

"Bir şey yok anne, espiri yaptı ona güldük, gerçekten," dedim. Yalan denemezdi sonuçta.

"Hı, bende yedim." Salona doğru ilerledi. "Ogluşum annesinin ballı bademi," diye bağırdı. Annemin tipik anne tribiydi. Kızlarından malzeme toplayamayınca oğluşuna sarardı.

Akşam sekiz gibi odama çıkıp biraz kitap okuyup beynimi dinlendirmeye karar verdiğimde daha basamağa adım atmadan kapı çalındı. "Ben bakıyorum," diyerek kapıya ulaşıp açtım. Feride ve Sevde bana bakıp trip attılar. Ay bugün tripgel günü müydü?

"Aşk olsun Miray!" dedi Feride. Kapıya çıkıp yanlarında durdum. "Aç koynunu Hakan girsin Feride, hayırdır."

Söylediğim sözle utanıp açıkta kalan gerdanını ince hırkasıyla kapattı. "Çüş, tövbe tövbe," diye mırıldandı.

"Bugün ilk günündü ve bize uğramadın.

İnsan bir geçerken iyiyim der," dedi Sevde.

"Aramadın bile bizde seni rahatsız etmeyelim diye aramadık," dedi Feride.

Kapıyı arkamdan çekip eve çıkmak için olan üç büyük basamaktan en üsttekine oturdum. Kızlarda yanıma oturdular.

"Afedersiniz kızlar, aklımdan uçup gittiniz." Kollarımla kızları sardım. Hava kararmıştı. Bazen beynini dinlendireceksen buna iki iyi dostta dahildi.

Sevde, "Çok mu yoğun geçti? Öğrenciler hep ergen şimdi sana takma isim bile bulmuşlardır," dedi.

"Yoğun değildi." Feride'yi işaret ederek konuştum. "Şunun karizmatik kalas abisi sıktı canımı." Feride hışımla başını bana çevirdi.

"Karizmatik kalas mı?"

"Evet."

"Tunahan Polat bir kalas! İnanmam bana ne olduğunu anlat. Ayrıca karizmatik

bulduğunu bilmiyordum," derken bacağıma çimdik attı. Küçük bir çığlıkla yerimden sıçradım.

"Seni gidi abi kesici seni..." demeyide ihmal etmedi.

"Anlat ya..." dedi Sevde.

"Benim sorumlusu olduğum sınıf onun geçen yıl ki sınıfıymış. Bunu bana söylemedi. Bugün beni ziyarete geldi sınıfa, giderken ona gitme bir fotoğrafımızı çek dedim. Bana sen *iste yeter ki*, dedi. Sonra bir baktım öğrenciler Cemal Süreyya, Özdemir Asaf'tan sözler okuyor, benden önceki öğretmenlerine birkaç tatlı söz ettim. Öğrencilerden biri Tunahan'ı işaret edince şok oldum. Aptal gibi kaldım orada. Bana daha önce söylemeliydi. Haksız mıyım şimdi?"

"Haklısın," dedi ikiside.

"Ama ben abimi çok iyi tanırım. Asla seni rencide edecek bir şey düşünmemiştir."

Omuz silktim. "Bilemem."

Feride ayağa kalktı. "Hadi bana gidelim.

Benim odamda biraz laflarız. Hem sana diyeceklerimiz vardı."

"Ne?" dedim. Gözlerim parladı hemen. "Yoksa Hakan..."

Feride göz devirdi. "Yok anacım o kör beni görmüyor ki. Sevde'ye talip çıktı."

İşte bu şok etkisi yapmıştı. "Nasıl yani? Görücü mü geliyor?" Sevde'ye çevirdim başımı. Elini ağzıma kapattı. "Sussana be bütün Balat öğrenecek sayende."

Feride elimden çekiştirip ayağa kaldırdı beni. "Hadi bizim eve geçelim."

"Dur! Anneme haber vereyim." Zile basarak kapının açılmasını bekledim. Bizi meraklı gözlerle süzen annişime, "Feride'ye geçiyoruz," dedikten sonra koşar adım giden Feride'nin arkasından yürüdüm. Salondaki anne babasına iyi akşamlar dileyip fısır fısır konuşarak en üst kata doğru tırmanışa geçtik.

"Kim ya söylesene?" diyerek dürttüğüm Sevde küçük bir kahkaha attı. "Bak nasıl kırıtıyor," diyerek takıldım.

Odaya girdikten sonra Feride kapıyı

kapattı. Bizde onun yatağına oturduk.

Bağdaş kurup oturdum. "Evet, hadi bekliyorum."

"Benim tam karşıma eczane açması affedilemez. Ama neyse rızkı veren Allah'tır," dedi Feride.

"Yani eczacı!"

Sevde cevap verdi. "Evet. Ama nasıl tatlı bi görsen," derken hülyalara daldı bile.

"Tamam, yarın gelip görüyorum da ee talip dediniz teklif falan mı geldi anlamadım ki?"

Çalışma masasının döner koltuğuna oturup bacaklarını uzattı Feride. "Bir buçuk ay önce falan açtı eczaneyi, gelip giderken görmüş bizim kızı. Açtığında tanışmıştık zaten, bugün bana geldi. Akşam üzeri tam çıkmak üzereydim. Utana sıkıla 'Feride yanlış anlama ama seninle bir şey konuşmak istiyorum' didi," dedi Feride. Kızın olayı anlatış şekli bile kendine hastı.

Yerimde kıpırdadım. Meraklı gözlerimi kocaman açıp Feride'nin iki dudağından

çıkacak sözlere kilitlendim.

"Ee, sonra?"

Sandalyeyi bir tur döndürdü. Durup bana baktı.

"Valla bana saracak sandım, gözlerimi kısıp bir bekledim. Sonra 'bazen bir genç kız uğruyor sana, onu soracaktım' didi. Önce sen geldin aklıma! Tarif et dedim. Etti, baktım sen değilsin. Telefondan resim açtım emin olmak için, bir de baktım Sevde! Emre, çok hoş kız olduğunu onunla tanıştırmamı istedi."

Tuttuğum nefesi dışarı saldım. "Bu mudur yani! İki saatir kastın beni burada, gerim gerim gerildim," dedim. Ben daha aksiyonu bol bir hikaye bekliyordum. Feride bana o izlenimi vermişti.

"Yok kız, asıl olay ne bilmiyorsun,"

Yüzüne yastık kapayan Sevde'ye baktım. Sonra Feride cadısına döndüm. "Yeminle şiştim. Anlat artık!"

"Bu var ya bu," kaşıyla gözüyle Sevde'yi işaret etti. "Ne olmuş buna?"

"Bu yere bakan yürek yakan adamın gözüne sokmuş kendini ve bunu bana bugün itiraf etti. Meğerse Emre'yi gözüne kestirmişte dolanıp durmuş."

Çaki bebeğin başını döndürdüğü ağırlıkta ve şekilde bedenimi hiç çevirmeden dizlerini kendine çekmiş yüzünü yastıkla kapamış olan Sevde'ye döndürdüm. "Vay hain domdom. Demek ava çıktın ha, hem de bize demeden."

Sevde yastığı yana kaydırıp bana baktı. "Ne be! Sadece şansımı denedim. Çok tatlı ve çok yakışıklıydı." Yastığı başının altına koyup tavanı izlemeye başladı. Suratında saçma bir gülümseme vardı.

"Ben aşık olmuş olabilir miyim? Bu içimdeki tatlı coşku başka ne olabilir?"

"Hayır, olamazsın! Tanımıyorsun onu. Daha neyi sevip neyi sevmediğini bile bilmiyorsun. Sadece yüzüne bakıp aşık olma! Birde içine bak. Belki diş macununu ortadan sıkıyor, belki çorabını salonda bırakıyor, belki bir bardak suyunu bile kendi almayacak kadar üşengeç. İçinde bir kro, despot, piskopat yaşıyor, dışarıdan bende on numara

kızım ama yapamadığım ve yapmayacağım veya yapamayacağım onlarca şey var!" Feride sonuna kadar haklıydı.

"Çok haklı, aşk demeyelimde hoşlantı diyelim biz ona ve umarım mutlu olacak aşkı bulursun," dedim.

Derin bir iç çekip, "Ah, amin amin," dedi.

Feride'ye döndüm. "Hanımda akıl çok, sen neyini gördün de sevdin Hakan'ı?"

Omuz silkti Feride, "Ben onu kendimi bildim bileli tanıyorum, çayı nasıl içtiğinden tut hobilerine kadar bilirim."

"Hıı," diye sayıkladım. Haklıydı.

Kapının hafifçe vurulmasıyla yerimden sıçradım. Neden bilmiyorum yüreğim ağzıma geldi. Boş bulunmuş olabilirim. Feride'nin 'gir' demesiyle kapı açıldı. Yüreğimin neden yerinden zıpladığını anlamış oldum. Daha içeri adım dahi atmamıştı. Birbirimizi görünce ilk önce şaşırdık. O şaşırdı daha doğrusu. Adımı kapının eşiğinde kaldı. Kapıyı biraz daha açıp Feride'yi görüş alanına soktu. Bende başımı çevirdim.

"Afedersiniz, ben Feride'yi yalnız sanmıştım."

Sevde çoktan yatakta oturur şekle gelmişti. "Yok, Tunahan abi önemli değil," dedi.

"Ne istemiştin abi?" diye sordu Feride.

"Hakan ile semaverde çay demlemiştik, aşağıdan bardakları alır mısın diyecektim; ama misafirlerin varmış ben hallederim," dedi. Onun tarafına bakmıyordum. Dolayısıyla yüzünü de görmüyordum.

Gözlerim Feride'ye kaydı o an. Parlayan göz bebekleri eşliğinde ayağa fırladı. "Bizide dahil edersen sana mutfaktan kurabiye kek ne varsa getiririm zaten son yaz akşamları." Bilmesem beni bile kandıracak saflığa bürünen yüzüne kesin kanacaktı Tunahan.

"Olur. Neden olmasın," dedi ve kandı. Göz devirmek serbest.

Hemen ayağa kalktım. "Ben gideyim artık."

Kızlar aynı ağızdan, "Hayır," diye bağırdı.

"Feride!" dedi Tunahan.

"Efendim abi."

"Sevde ile beraber bardakları getirin," dedi.

Göz ucuyla baktım ona. O da bana bakıyordu.

"Seninle biraz konuşalım mı Miray!?"

Elimi boğazıma götürüp ovaladım. Ben daha gık diyemeden kızlar odadan ışık hızında çıktı. Kapıyı aralık bırakıp karşıma geçti. Odağımı çalışma masasındaki pembe kalemliğe çevirdim. Kız odası işte ne renk olacaktı başka.

"Özür dilerim."

Pembe kalemlik oldu sana pembe bulutlar. Ona baktım. "Ne için?"

"Amacım küstahlık etmek değildi."

"Bana söyleseydin küstahlık olarak algılamazdım. Orada aptal gibi kaldım.

Seni tanımasam önemli değil der geçerdim. O kadar zaman geçirdik; ama bana hiç söylemedin!"

Derin bir nefes alıp verdi. Üzerindeki beyaz tişört ve kot pantolon onu o kadar çekici kılıyordu gözümde, bir de o delici bakışları... gece gibi siyah gözleri. Unut kızım ne varsa 'öpsene' diye bağırdı iç sesim. Başımı iki yana salladım. Tövbe estağfurullah Miray delirdin mi?

"Haklısın," dedi. O kadar lafima 'haklısın.'

"Sen bana küsen ilk insansın!"

Kaşlarım havalandı istemsizce, nasıldı yani.

"Anlamadım."

"Ben bu güne kadar kimseyi kırmadım. Yani öyle sanıyorum. İnsanları olduğu gibi kabul ederim. Eleştirmem! Herkesin doğrusu eğrisi kendinedir. Benim için saraydaki prenste, gecekondudaki yoksulda aynı yerdedir."

Nasıl bir adamdı? Hiç mi kızdığı, öfkeden gözü döndüğü karşı çıktığı olmamıştı bu

güne kadar!

"Ne küseceğim canım. Daha neler..." diye savunmaya geçtim. Bal gibi de küsmüştüm oysa.

Gülümsedi. Hep gülüyordu zaten. Yasaklanası bir gülüşe sahipti. Kalbime özeldi sanki. O gülümserken içimde çıkan arbedenin sebebi neydi ki?

Aşk mı?

Yaşamamış olabilirim. Tamam, her şey kitaplardan öğrenilecek diye de bir kavram yoktu. İçimin titremesi lazımdı ya! Cık, hâlâ aşık değilim.

"İyi. Çay var içersen?" dedi. tek kaşı havada.

Bende aynen onun gibi tek kaşımı uzaya doğru diktim. Kısasa kısas, gülümsedim.

"Sen iste yeter ki."

Oyla 1,04 Bin Paylaş

9. İsteğim Senin Kalbin!

61,1 Bin ★ 4,38 Bin 864

Keyifli Okumalar aşk ı-okurlarım.

Multimedya - kedi'miz

İnstagram- payelll_

🍋

"İyi o zaman, çay var içersen!" İçinden, en berbat klişe olan sözü içten içe bekleyen Tunahan tabii ki alamayacaktı. *Ben var seversen...*

Miray'ın ne düşündüğünü bilemedi elbette ama gülümseyerek, "Sen iste yeter ki," sözüne de içinde sevinmedi değil.

Miray önden çıktı. Karşı kapıdan geçerek Tunahan'ın odasından transit geçti balkona. Dönüp kitaplığa bakmak için ölsede yapmadı.

Kızın arkasından sessizce ilerlerken, genelde dalgalı olan saçlarını kalem kadar düz yapmasıyla kızın her halinin

çekici olduğuna bir kez daha kanaat getirdi Tunahan.

Okulda sınıfa girdiğinde öğrencileri görmeyen gözlerin tek suçlusu Miray'ın güzelliğiydi. Hayatı boyunca çok güzel kadınlar görmüştü gözleri. Ama Miray'ı farklı kılan başka bir şey vardı onun gözünde!

Miray ışık gibiydi!

Miray güneş gibiydi!

Miray başka güzeldi!

Miray gönlüne en güzel gelendi!

Kimdi suçlu şimdi! Tunahan mı? Miray mı? Miray'ın güzelliği miydi? Yoksa Tunahan'ın onu eşsiz kılan yürek bakışı mıydı?

Gözlerini kapatıp burnundan derin bir nefes aldı genç adam. Miray içinden çıkılmaz konuydu. Ne ucu ne bucağı vardı.

"Çekilsene ağğbiiiyy," diyen Feride, harflerin üzerinde basıp, abartı sayılacak abi deyişiyle seslenmişti.

Durup düşündüğünü o an fark etti. Miray çoktan balkona geçmişti. Hemen yerinden yana kaydı. Feride çok bilmiş bakışlarıyla tek kaşı havada yanında elinde tepsiyle geçti. Ardından Sevde elinde tabaklarla.

Tunahan da onları takip etti. Miray'ı Hakan'ın yanında görünce fark etmeden ve ettirmeden dişlerini sıktı. Can dostu! Olabilir miydi? Kendinden ve hislerinden emindi.

Peki Miray!

Ya Hakan'a karşı hisler besliyorsa!?

Peki ya Hakan!

Zaten bir süredir Hakan da bir gariplik seziyordu. Dostluk mu? Aşk mı? Diye düşündü birden. Şimdilik cevabı yoktu. Birden çok saçma şeyler düşündüğünü idrak etti.

Ama bütün gece Hakan'ın Miray'ı kahkahalara boğmasını içindeki en kıskanç Tunahan ile tanışarak izledi.

🍋

Yoğun koşturmaca ile geçen birinci haftanın sonuna gelmişlerdi. Nakil olan, yeni başlayan öğrencilerin bitmek bilmeyen sorunlarıyla biten bir cuma günüydü. Çıkmak için son kontrollerini yapıyordu Tunahan. Telefonunu aramış ama bir türlü odasında bulamamıştı.

En son nerede bırakmış olduğunu hatırladı. Adımlarını hızla Orhan Demir'in odasına çevirdi. Aralarında bir kapı vardı. O da öğretmenler odasıydı. Kapının önünden hızla devam edecekti ki kitap kokan hayaline çarpmasaydı.

Kıza nasıl çarptıysa Miray'ı düşmesin diye elinden tuttu önce, dengesini sağlayamayan kızın beline dolandı kolları.

Yanardı bu beden, kor olurdu. Olmalıydı! Elinin altındaki sıcak ten içini yakmıştı. Parmaklarının arasındaki kumral ve yumuşak tenden çıkan akım Tunahan'ın yangını olmuştu. Kalbinin her yerini alevler sarmıştı. Dokunmak bu kadar değerli miydi!? Oysa Tunahan altı çizili tek bir cümleye vuruldum sanmıştı.

Kızın bal rengi gözlerinde gördüğü ilk

korku geçince yumuşayan harelerinde can verirdi. Neden yüreği birden hızını artırmıştı? Erkekti o! Yürek hızı kadınlara has değil miydi! *Değilmiş* dedi içinden.

Miray'ın elini çekmesiyle sıyrıldı düşüncelerinden, ateşinden. Kızın belinden kayan elini hissetmiyordu.

"Ben seni fark edemedim Tunahan, özür dilerim," diyen ses kulağında değil yüreğinde can buluyordu.

"Hayır. Ben özür dilerim Miray. Çok üzgünüm ben babana gidiyordum. Sen neden hâlâ buradasın!" Aklına gelen tüm saçma kelimeleri ardı ardına sıraladı. Kendini liseli gibi hissetti. Heyecandan tutulan dilini çözemedi.

Miray'ın şaşkınca bakıp gülümsesi üzerine başını iki yana sallayıp güldü. Miray daha çok güldü. O da güldü.

"Üzgünüm gerçekten fark etmedim."

"Biliyorum."

"Gerçekten Miray."

"Biliyorum Tunahan."

"Ama gülüyorsun ve ben kedimi kötü hissediyorum. Sanki bilerek yapmışım gibi!"

"Hmm," dedi Miray. Düşündü. "Bana neden bilerek sarılasın ki?"

Tunahan'ın kaşları havaya kalktı. Bu kadar açık bir soru beklemiyordu. 'Senden çok hoşlanıyorum' diyebilirdi aslında.

Etrafına bakındı göz ucuyla, kimseler yoktu. Nimetti sanki. Sonuçta otuz yaşında genç biriydi. Oldukça da yakışıklı, sadece bakarak iki tatlı söz söyleyerek kızı elde edemeyeceğinin bilincindeydi. Sesini yine de alçak tuttu.

"Bazen, bazı şeyleri istersin ama o kendiliğinden oluşur," dedi. Kızın an be an değişen yüzünü keyifle izledi. Tunahan'ın cevabı daha açık olmuştu. Miray da bunu beklemiyordu. Adamın yüzünü inceledi. Gülüşü yüzünden silinmişti. Tunahan da oldukça ciddi bir ifadeyle söylemişti. Şimdi de cevabını bekliyordu.

Başını yana çeviren kızın arkasında bağlayıp at kuyruğu yaptığı saçları omzunda durdu. Aynı hızla kendine dönen kızda ilk kez bir ayrıntı farketti.

Miray saçlarını hiç baglamamalıydı. Uzun biçimli boynu aşağı doğru inen buğday ten ve açıkta kalan kafes başlangıcı Miray'ı olduğundan daha çekici hale getiriyordu.

Dokun bana!!!

Mesajı alıyordu Tunahan.

"Gitsem artık. Babama bakmıştım ben de ama çoktan çıkmış, ondan buradayım."

Kızın değişen yüz hatlarından kızdığını mı, kırıldığını mı anlayamadı Tunahan. İçinden kendine kızdı. Keşke öyle demeseydi. Belli ki Miray'ın hiç hoşuna gitmemişti. Kıza açık açık 'sana sarılmak istiyordum, kendiliğinden oldu' demişti. İçinde bir yerler kırılıp dökülmüştü. Miray'dan hoşlandığı kadar, genç kız ondan hoşlanmıyordu.

Yerinden kıpırdanan Miray'ın az sonra gidecek olduğunu anladığında kendine daha çok kızdı.

'Aptalsın oğlum sen! Koca bir aptal!'

"Miray," dediğinde merdivende gördüğü yüzlerle söyleyeceği her şey nokta buldu Tunahan'ın. Ne diyecekti ki? Bilmiyordu ama bulurdu bir şeyler herhalde.

Gördüğü kişilerle atmak üzere olduğu adımı geri çeken Miray Tunahan'ın kendine seslenmesini umursamadı.

Nermin hoca, Hakan hoca ve müdür Orhan bey onlara doğru geliyorlardı.

Yanlarına yaklaşan Orhan Bey kızına baktı. "Miray, sen gitmedin mi?"

"Hayır. Seninle döneriz diye düşünüp sana bakmaya gelmiştim," diyerek dikkatini babasına verdi Miray.

Orhan Bey odasına girerken, "Bekle kızım eşyalarımı alıp geliyorum," dedi. Miray başını salladı.

Karşısında beyaz önlüklerle duran iki hocaya baktılar. Nermin gözleriyle yiyordu Miray'ı. Dişlerini sıktığını bir tek Miray mı görüyordu?

Tunahan da farketmiş olacak ki ortamı değiştirmek istedi. Hakan'a hitaben konuştu.

"Ben de seni çıktı sanıyordum."

Hakan üzerindeki beyaz önlügü çıkarıp koluna taktı. "Malum Fen hocasıyım. Nermin de öyle, laboratuvardaki eksikleri inceledik. Müdür Bey'de bize eşlik etti."

Nermin sinirden katılaşan sesiyle resmen adam yaralıyordu. "Okul ya burası, bizde çalışıyoruz," dedi, Miray'a bakarak. Bu kısaca 'ne yapıyordunuz?" diye sormaktı.

Miray tek kaşını havaya kaldırdı. "Gerçekten mi Nermin hoca? Biz de Tunahan ile meyve bahçesi zannedip sepete meyve doldurduk."

Tunahan gülmemek için çenesini sıktı. Ama Hakan'ın kendini tutmak gibi bir niyeti yoktu. Küçük bir kahkaha attı. Rengi mora dönen Nermin hoca gözlerini kısıp baktı. Miray'ı tek eliyle hafifçe iterek öğretmenler odasına girdi.

Gözlerini ilk an deviren Miray beylere baktı. Hakan hâlâ sırıtıyordu. Tunahan'ın

da gözlerinde dolanıyordu o gülüş.

Sesini alçaltıp kapıdan az uzaklaştı. "Size komşu Miray soruyor bunu! Bu kadın hanginizden hoşlanıyor?" Elbette biliyordu. Bunu sormasının tek bir nedeni vardı.

Hakan ellerini havaya kaldırdı. Gözlerini kocaman açtı. Başını sağa sola salladı. Oldukça sessiz bir tonda sadece Tuna ve Miray'ın duyabileceği kadarcık bir sesle mırıldandı Hakan. "Ben masumum."

Miray'dan gelen bu soruya şaşırmadı değil Tunahan. Ama Nermin'in kızı kızdırmış olması da affedilir değildi. Sessiz kaldı ilk an. Hakan'dan kayan kızın bal rengi gözleri kendininkilerle buluştu. Çok şey söylemek istedi. Burası ne yeri ne zamanıydı.

"Onu benden uzak tut!" diye sessizce konuştu. Karşısındaki genç kızın öfkeli hali üzmüştü Tunahan'ı.

"Benim onunla bir ilgim yok!"

Tunahan'ın sözüyle göz bebekleri yumuşayan Miray derin bir nefes aldı. Arkasını döndü. "Babama aşağıda

olduğumu söylersiniz."

"Vay canına! Ateşten bir parça sanki," diyen Hakan'a dönüp sert şekilde baktı. Hoşuna gitmemişti. Aslında gitmişti ama bunu Hakan'dan duymak öfkelenmesine neden olmuştu.

Ateş ise de bunu ancak Tunahan düşünebilirdi. Gözlerini kapattı. '*Kızı sahiplenmeye mi başlıyorsun Tuna, hayırdır?*"

"Tamam dostum afedersin. Kötü anlamda demedim. Biliyorum sen kadınlara hep saygılısındır, ama bende öyleyim hatırlatırım."

"Değişme yolunda ilerliyorum Hakan," dedi ve Orhan Bey'in odasına ilerledi.

Nermin'e defalarca onu istemediğini sessizce anlatmaya çalışmıştı. Nermin bunu anlamamakta, görmemekte inat etti. Güzel bir kadın olması özel bir kadın olduğu anlamına gelmiyordu Tunahan için. Ya da Tunahan'a özel bir kadın. Belki etrafına biraz baksa onunda başka biri için özel olacağını görebilirdi Nermin. İnadım inat tavrı ona hiçbir şey kazandırmayacaktı. Kazandırmamıştı.

Şimdi kalbini dolduran bir kadın vardı. Tuna anlıyorduki sessizlik en büyük hata idi.

Bahçeye indiğinde Orhan Bey ile konuşan Miray'ı seçti gözleri. Orhan Bey kızına birkaç şey söyleyip yanından hızla ayrılmıştı. Miray tek kalmıştı.

Gözden kaybolan Orhan Bey'in ardından Miray da hareket edip okulun bahçesinden çıktı. Hayır! Tunahan fırsatçı biri değildi. Ama bunu yarım kalan konuşmaları için değerlendirebilirdi. Hızlı adımlarla Miray'a yetişmeye çalıştı. Okul bahçesinden çıkınca etrafına bakındı ama göremedi.

"Sen ne tatlı şeysin," diyen sese döndü. Arkasından gelmişti ses. Miray duvar dibine çökmüş, yerde bir şeyle ilgileniyordu. Ne olduğunu anlamak için beş altı adım atarak Miray'ın başında durdu. Gördüğü şeyle gülümsedi.

Tepesinde oluşan gölgeye döndü Miray. Tunahan'ı görünce o da gülümsedi. Kızın yanına diz çöktü Tuna.

"Baksana, çok sevimli değil mi?"

Sarı yün yumağı gibi duran yavru kediye uzandı Tunahan. Miray henüz elini sürmemişti. O hayvanları uzaktan sevmeyi yeğliyordu. Dokunamıyordu. Birkaç kez eli uzansa da cesaret edememişti.

Daha yavruya dokunmadan kolundan tuttu Miray. Tunahan kollarına sıkıca sarılan kıza baktı. O akım nasıl oluyor da ceketten geçip adamın hücrelerine yayılıyordu. Adamı bu denli etkileyen bu kadın gerçek miydi?

"Hayır, Tunahan dokunma!" dedi Miray ve kızgın tencereye elini sürmüş gibi geri çekti ellerini.

Eli havada kalan genç adam, "Neden?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Ben hayvanlara dokunamam, birden sende dokunma istedim." Yüzü sıkıntısını ifade eder biçimde gerilmişti Miray'ın.

"Uzaktan sevmek aşkların en güzeli diyorsun yani?" dedi gülerek.

Kızın kendini inceleyen gözleri kısıldı birden. "Hayvanlar için evet."

Neyseki insanım diye düşündü Tuna. "Kocaman bir yalan Miray."

"Ne yalan, anlamadım?"

"Uzaktan sevmek aşkların en güzeli değildir. En kötüsüdür. Dokunmak aşkın en güzel hâlidir." Tunahan her sözünü kızın bal rengi gözlerine bakarak söylemişti. Kızın titreyen göz bebeklerinden cesaret alıyordu. Bakışlarını yavru kediye kaydırdı. Elini uzattı ve kediyi kucağına çekip ayağa kalktı.

Miray da ayağa kalktı. Tunahan'ın kucağındaki kediye bakıyordu. Biraz ürkek biraz utançla. Adam kediyi göğüs hizasında tutuyordu. "Gerçekten çok sevimli."

Miray bir Tunahan'a bir kediye odaklıyordu bakışlarını. Dokunmakla buradan kaçmak arasında gidip geliyordu.

"Dokunabilirsin, sadece dene," diyen Tuna'ya baktı. İstiyordu aslında ama

cesaret edemiyordu.

"Yedi yaşındayken aynen böyle bir kediye elimi uzatmıştım. Bilemezdim, o çok vahşi bir kediymiş. Elimi öyle kötü tırmalamıştı ki günlerce elim bandajlı gezmiştim. Hala o korkuyu taşıyorum." Miray geçmişten kalan korkusunu anlatmıştı. İstem dışı Tunahan'ın gözleri kızın ellerine kaydı. Ellerine baktı Miray da.

"İzi kalmadı. Babam bulduğu tüm kremleri üzerimde test etmişti," dedi gülerek.

Havaya kaldırdığı elleri tutmak vardı şimdi. Tuna'nın aklından geçenler neden her saniye işkenceye dönüyordu. İstemek ve yapamamak! Çok zordu.

"Sevindim, ama geçmişte kalmış, her kedi aynı şeyi yapacak değil bence." Kucağındaki kediyi severken söylemişti Tunahan.

"Siz gitmediniz mi hâlâ!?"

Sese döndüklerinde yine aynı şey olmuştu. Dejavu! Nermin ve Hakan ikisine bakıyordu. Nermin'in gözleri

oklar fırlatıyordu.

"Lafa daldık," dedi Miray.

"Ay Tunahan, kediyi nereden buldun." Nermin, çirkef ama sevimli suratıyla Miray ve Tuna'ya doğru geliyordu ki, gelip önlerinde durdu.

Kediyi sevme bahanesiyle iyice adamın dibine girdi Nermin. Tunahan göz ucuyla baktığı Miray'ın değişen yüz ifadesine dikkat etti. Bir adım geri gidiyormuş gibi hareket etti yerinde.

"Ben değil, Miray bulmuş," dedi Tunahan.

Nermin önce yüzünü ekşitecek oldu. Hemen sonra vazgeçti. "Çok sevimli," diye mırıldandı.

Parmak uçlarını kediye doğru uzattı Nermin. Tunahan'ın göğsünde minnak sesiyle kedice mırıldanıyordu. Hayvanın tüylerine dokununca irkildi Nermin. Miray'ın dikkatinden kaçmamıştı. "Yazık, annesi nerede acaba? Bırakta annesini bulsun Tunahan," derken elini çekti. Elini hiç bir yerine dokundurmadı Nermin. Miray bunu da yakaladı.

"Hayır, Tunahan bırakma! Büyük hayvanların saldırısına uğrayabilir. Okul bahçesinde bir yere koyalım. Annesi gelirse de bulur," dedi Miray.

Gözlerini kısan ve dişlerini sıkmakla meşgul olan Nermin'in hali Miray'a çok eğlenceli gelmişti. Tuna'ya iyice sokuldu Miray. Sol tarafından yan profilden adamın kolu altına oldukça yaklaştı. Maksat kediyi sevmekti canım. Tunahan geri çekilmedi. Miray ona bir adım gelmiş, Tunahan onun ekseninde geziniyordu zaten.

"Miray haklı, bekçiye verelim en iyisi."

"Evet, iyi olur kalırsa severiz. Size kolay gelsin yarın görüşürüz." Arkasını dönüp giden Nermin raundu kaybeden Miray da kazanan olmuştu. Sinsice gülümsedi Miray.

Hakan ikili üzerinde gözlerini gezdirdi. Vardı bu ikili arasında bir şeyler ama hayırlısı diye düşündü. Olsaydı Tunahan söylerdi, diye de düşündü.

"Ben gidiyorum, sonra görüşürüz."

"Benimde kızlara sözüm var. Bekle Hakan beraber gidelim." Kucağında yavru kediyle kalan Tunahan'a baktı Miray. "Bekçiye bırakırsın sen gitmezse ya da annesi gelmezse buluruz bir yolunu." Kediye sevecen bakıyordu Miray. Tunahan da kızın masum yüz hatlarını inceliyordu.

"Buluruz Miray, ama önce bu gecelik bir yer bulalım. Ben seni bırakırım kızlara."

Hakan'ın tek kaşı havaya kalkmıştı. Neydi bu şimdi? Bilmediği başka şeyler mi vardı? Elini havaya kaldırdı ve arkasını dönüp yürüdü Hakan. "Sonra görüşürüz."

Miray bir giden Hakan'a bir de önündeki yakışıklı adama baktı. "Ben kendim de giderim. Hakan ile konuşacaklarım vardı; ama neyse..."

Yüz hatları gerilen Tunahan, "Ne konuşacaktın?" diye sordu. Anında da pişman oldu. Boş bulunmuştu, birden çıkmıştı ağzından. "Afedersin," dedi. Daha önce hiç yapmadığı şeyleri yaptırıyordu bu kız. O Feride'ye bile sormazdı böyle şeyler. Miray şurada kendini bıraksa kahkaha atardı.

"Önemli değil. Hadi gidelim bir yer bulalım bu hanımefendiye."

Tunahan başını sallayarak kızın ardından yürüdü. 'Sen bitmişsin oğlum' diye geçirdi içinden. 'Değişiyorsun!'

"Hanımefendi olduğunu nasıl anladın?"

Yürüyen Miray anında durup Tunahan'a döndü. "Bilmiyorum ki aklındam öyle geçti."

Tuna gülümseyerek izledi bir süre. "Bak ne diyeceğim. Yarın cumartesi en iyisi kediyi eve götürelim. Pazartesi günü getiririz."

Yüzü düştü Miray'ın. "Annem onu eve almaz. Alırsam beni de evlatlıktan reddeder. Hem ayrıca ben ona bakamam. Biliyorsun dokunamıyorum." Biraz daha bu şekilde içli içli konuşursa Tunahan kızı şefkatle kollarına sarabilirdi. Zaten ona vermeyecekti kediyi.

"Benim anneminde kabul edeceğini sanmıyorum. Ama arka bahçede kalabilir eve girmesi şart değil sanırım," dedi.

Miray'ın gözleri sevinçle parladı. Yerinde minicik zıpladı. "Çok iyi fikir. O zaman gidelim; ama benim kızlara uğramam lazım. Kediyi ziyarete gelirim artık," dedi Miray.

Bir an yanından gidecek olmasıyla burkulmuştu Tuna'nın yüreği. Keşke gitmeseydi. Böyle karşısında olsa tatlı tatlı konuşsa yeterdi ona.

"O halde sana eşlik etmeme izin ver. Aynı yöne gidiyoruz."

Miray'dan gelen akıl alıcı gülüşe aynen o şekilde karşılık verdi Tunahan.

"Rica ederim, gidelim mi?"

Yürümeye başladıklarında sordu Tunahan. "Feride'ye mi?"

"Yok, Sevde ye,"

Elinde tuttuğu kediyi havaya kaldırıp seviyordu. Kucağına alıp yine seviyordu Tunahan. Miray onlara içi giderek bakıyordu.

"Sevme!"

Kaşlarını çatan Tunahan Miray'a döndü. "Anlamadım."

Miray bir önüne bir Tunahan'a bakıyordu. "Kediyi diyorum, sevme!"

"Neden?"

"Çünkü ben sevemiyorum kıskandım."

Yüzüne yayılan kocaman gülümsemeyi genç kıza sundu. "Miray."

Tunahan'a döndü Miray. Adını bu sesten işitince içindeki ölü hücreler bile cana geliyordu sanki kıpır kıpır oluyordu. "Efendim."

Cadde yerine arka sokakları tercih etmenin çok akıllıca olduğu gerçeğini kavradı Tunahan. Çok kalabalık değildi. Durdu ve Miray'ın da durmasını sağladı.

"Sen neden bu kadar farklısın? Tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun." Ciddi yüz ifadesiyle sorduğu soruya Miray gülümsedi.

"Bence herkes gibiyim. Farkım yok. Bunu sana düşündüren nedir?"

Nasıl demeliydi! Sen başkasın. Netsin, bütünsün. Olduğun gibisin. Sanki bana özelsin!

"Nermin kedilerden hoşlanmaz ama bunu itiraf etmek yerine sevmeyi denedi. Ya sen! Sevdiğini ama dokunamadığını açıkça söyledin."

Miray gözlerini kıstı. Nereden biliyordu Tunahan Nermin'in kedileri sevmediğini?

"Nermin'i iyi tanıyor olmalısın!"

"Çok değil ama yıllardır beraber çalışıyoruz." Tunahan bu soruyu hiç beklemiyordu.

Miray at kuyruğu saçını önüne aldı elinde çevirdi. "Sadece dürüst biriyim. Seviyor gibi görünüp sana yaklaşmıyorum."

'İşte bir fark daha' daha dedi içinden Tunahan. Fazlasıyla dürüst.

"Tam olarak bundan bahsediyoruz. Etrafımda görmek istediğim yegâne şey dürüstlük."

"MaşAllah ama dürüst olmasa da

etrafından ayrılmıyor," diyerek önüne dönüp adım attı. Tek kaşı havada olan Tunahan'ın içinde kıvılcımlar alev alıyordu. *Kıskanıyor!*

Kızın peşinden yürüdü. "Ona çoğu kez anlatmaya çalıştım ama beni anlamamakta çok ısrarcı," dedi Tunahan.

"Hayır. Doğru izah edememiş olabilirsin. Bir kadının bu kadar ısrarcı olması bana mantıksız geliyor. Biri seninle ilgilenmiyorsa ona karşı mesafeli olursun ama MaşAllah Nermin elinden gelse..." dedi ve sustu Miray. Daha fazla konuşmak istemedi. Zaten bu konuyu ne ara Tunahan ile açık açık konuşur olmuşlardı. Komşuydular, iş arkadaşıydılar, şimdi arkadaş olma yolunda ilerliyorlardı.

"Onu kırmak istemedim hiç! Başka bir niyetim yoktu. Onu iş arkadaşı ve insan olarak seviyorum. Başka bir ilgim ya da beğenim yok."

Önce içinde çiçekler açmıştı Miray'ın. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu. Tunahan'a döndü. Sevde'nin yerine gelmişlerdi.

"Tavsiye ister misin?" diye sordu Miray.

'Senden gelecek herşeyi istiyorum Miray. Tavsiye nedir? Gözlerini istiyorum, yalnız bana baksın! Saçlarını, en çok onlara hayranım sanki! Sadece benim parmaklarım dolaşsın tellerinde. Ellerini istiyorum, sadece kendime! Kimse dokunmasın!' Genç kıza bakarken onun sorduğu sorudan soyutlanıp öyle derinlere dalmıştı ki kucağındaki kedinin mırıldamasıyla önce kediye sonra Miray'a baktı.

"Tavsiye beklesin. İstediğim senin kalbin!"

3
58
Oyla
864
Paylaş

10. Ruhumuza Fatiha

62,5 Bin ★ 4,19 Bin 783

Keyifli Okumalar aşk ı-okurlarım

İnstagram- payelll_

#enözelengüzelokurbenimokurum

🍋

Unuttum! Neyi tavsiye edeceğimi tamamen unuttum. Gözlerimin içine baka baka kalbimden vurdu beni! Hiç

beklemediğim anda. Hiç beklemediğim yerde ki, herhangi bir zaman diliminde bunu beklemiyordum. Kalbim sordu bana, dili ve sesi nereye kaçtığını bilmediğim kalbim.

Ne dedi, ne dedi?

"İstediğim senin kalbin!"

Ölürüm ben sana-ki o nasıl söz zalimin oğlu!? Pat diye söylenir mi? Söylenirde yüreğime böyle çelme takılır mı? *'Al senin olsun kalbim!*

"Ne?" diyebildim. Ufacık, minnacık sesimle. Yemin ederim o minnacık sesim bile titremişti.

"Duydun," dedi. Yüzünde en tatlı gülüşüyle dedi, zalimdi, çok zalim. Şuracıkta tahtalı köye gidecektim. Dizlerimin dermanı kesilmişti.

"Kalbim."

Siyah bildiğim gözleri koyu zindana dönmüştü. O kadar derin bakıyorduk birbirimize. Dünyaya gece inmiş bile olabilirdi.

"Evet. Senin kalbin! Onu istiyorum," dedi.

Birden çok açık ve net olmuştu. Ne bekliyordum ki o Tunahan dı. Açık ve net biri. Liseli gençler değildik. İçindekini olduğu gibi pat diye söylemişti. Beni benden ettiğinden haberi yoktu.

'Neden' diye soracaktım ki arkamdaki buzlu camdan oluşan kapı açıldı.
İçinden pandora çıksa vallahi bu kadar sevinmezdim. Dilim damağım kurumuştu. Zaten aptal gibi tın tın edip duruyordum karşısında, ağzımdan çıkan iki kelime o da onun ettiği laflardı. Olmadı bu! Başa sar yönetmen ben bir senaryoyu okuyup geleyim. Adam pat diye kalbini ver dedi. Dilim tutuldu. Kalbim zaten tutuklu! Hayır aşık mıyım diye sormayacağım kendime, cevabına hazır değilim. Dağılın lan kafamdan.

"Nerdesin kızım sen?" diyen, Tunahan'ın dişi doğmuşuyla göz göze geldik. *Feride!*

Abisine döndü. "Hayırdır abi, meç mi artıracaksın?" diye sırıttı Feride.

Tunahan'ın çehresini Feride'nin aniden ortaya çıkmasıyla kesilen konuşmanın

hoşnutsuzluğu sarmıştı. Kardeşine dik dik baktı. "Hayır Feride senin dilini keseceğim. İçeride illaki makas vardır."

Abisinden gelen çıkışa anlam veremeyen Feride kaşlarını çatarak bir ona bir bana baktı. Elimi kulağımın altına götürüp orayı kaşır gibi yaparak odağından çıkmak istedim. Ama zırdeli öyle bir bağırdı ki yerimden sıçradım.

"İnanmıyorum kedi!"

Baş parmağımla damağımı kaldırdım. "Dünya üzerindeki ilk ve son kedi değil Feride, ne bağırıyorsun?" dedim.

Çoktan abisinden almış bağrına basıyordu. Tunahan'ın gözleri hâlâ üzerimdeydi. Hissediyordum çünkü bakamıyordum.

"Canım benim sen ne kadar tatlısın." Tunahan kediyi Feride'nin güvensiz kollarından çekip aldı. Feride kediyi severek öldürmeye and içmiş gibi sıkıyordu.

Kolları havada boş kaldı kızın. "Neden aldın ya?"

"Eve gidiyorum Feride," dedi.

Bana baktı. Mecburen bende göz kapaklarımı kaldırdım. "Konuşacağız Miray," dedi. Başımı sallamakla yetinirken gözlerimi kaçırdım.

Kediyle beraber yanımızdan ayrılınca dik durmaya çalıştığım için kasılan bedenimi serbest bıraktım. Feride'nin kulundan tuttum.

"Ne oldu?" Ela gözler merakla sordu. "Abimde asabi. Benim abim asabiyetten ne anlar ya! Hem ne konuşacaksınız? Ne yaptın kızım abime?"

Derin bir kaç nefes alırken elimi kalbimin üzerine koydum. Başımda cek cek konuşuyordu. Bu halde olmamın tek sorumlusu onun abisi iken o kalkmış bana 'abime ne yaptın?' diyordu.

"Benden kalbimi istedi Feride."

"Oh ha," diye bir nida fırladı ağzından. "Hızlı çıktı." Hemen ardından mayışıp kocaman gülümsedi. Bedeniyle beni itekledi. "Hadi iyisin yenggeggg," Harfleri yine kendince uzatmış, ağzında çevirmişti.

Doğruldum. Elim hala kalbimin üzerindeydi. Derin nefes aldım. "Feride sus bak nefesim düzelmedi daha."

"Niye ki öptü mü?"

Gözlerim dehşetle açıldı. Kalbini istiyorum dediğinde böyle olduysam bir kere öpse garanti musallaya yatırırlardı beni.

"Feride!"

Gülümsedi. Kollarını açıp bana sarıldı. Niye sarıldığını anlayamadım ama karşılık verdim.

"Biliyordum. İkiniz adına gelecek adına çok sevindim," dedi.

Henüz sevinecek ne vardı ki? Gelecek adına bende sevinmek istiyordum. Hayallerimde bile bulundurmadığım adam karşıma çıkmıştı. Benden kalbimi istiyordu. Erkekler kadınlardan çok şeyler isteyebilirlerdi. Bedenini, vaktini, hayatını, baba olmak için bebeğini, hayatlarına yön verebilmek için eşlik etmelerini; ama Tunahan benden kalbimi istiyordu. Kalbim senin kır dök parçala

demeyeceğim. Kalbim senin olsun ama sadece onu sev! Ancak bu mutluluğa giden yoldu. Onda bunların hepsini görebiliyordum.

"Hayırlısı..." dedim.

Geri çekilip ona baktım. "E beni neden çağırdınız? Babamla eve gitmek üzereydim. Önemli dedin geldim, öt bakalım."

"He o iş. Hadi içeri geçelim," dedi, yarım saatir giremediğim kuaför salonuna girdim. Sevde müşterisinin saçlarıyla uğraşıyordu.

"Hoş geldin canım. Benim odama geçin birazdan geliyorum."

"Hoş buldum." Feride'yi takip ettim. Küçük sevimli bir odaydı. Arka bahçesine açılan kapıdan geçerek Sevde'nin çiçekleriyle tanıştım. Bir sürü küçük büyük saksılarda rengarenk çiçekler ve bir masa. Son derece huzurlu bir yerdi. Küçük ama huzurlu.

Minik bir tabak limon ve üç tane çayla çıka geldi Sevde. Son derece heyecanlı görünüyordu. Oturup derin bir soluk

bıraktı.

"Ya size uyuz oluyorum. Amerikan filmlerindeki insanlar gibi konuşmamız lazım deyip beni çağırıyorsunuz sonra da beni burada şişiriyorsunuz. Ne var çabuk dökülün?"

"Kız Sevde abim varya Miray'dan kalbini istemiş, bilmiyorsun sen tabi."

Bak yine anlatacaklarına sünger çekmişti Feride.

"Ne?" Şokla açılan Sevde'nin gözlerine kirpiklerimi Türkan Şoray edasıyla kırptım. Bugünkü olayları baştan sona anlattım. Nermin de dahil olmak üzere tabii ki. Feride hop oturup hop kalktı. Sevde mayışmış şekilde dinledi.

"Ya Miray sanada oluyor mu?" dedi Sevde.

"Ne oluyor mu?"

Elini de havaya kaldırdı Sevde. Beden diliyle de anlatmaya başladı. "Şey işte böyle karnında kelebekler ya da fil ordusu atağa geçiyor, alabildiğine hızla koşuyor. Sonra kalbim engelli koşan at

misali engeli aşınca havalanıyor pır pır ediyor. Bütün gece tavanı izliyorsun. Yemek yiyemiyor ve ondan başka bir şey düşünemiyorsun."

Amanın! Yoksa ben aşık değil miydim? Bunlar bende yok gibiydi. Yani evet onu görünce bir kalbim havalanmıyor değildi. Fil nedir? Kelebek nedir? Kalp işte onu görünce hızlı atıyor. Sanırım benim hissetme olayım farklıydı ya da henüz kelebek olayına gelememiştim.

"Yanii..." diyerek kenardan sıyırmak istedim. Feride yemedi.

"Yani ne be? Sen benim abimle gönül mü eglendiriyorsun yoksa? Ben bile Hakan'ı yıllardır seviyorum adamı görünce yüreğim kanat takıyor, hem de benim olmayacağını bile bile," derken sinirle ellerini dizlerine vurup havaya kaldırdı. "Ey aşk bana gelirken yâre neden uğramadın?"

Kahkaha atmama neden oldu. "Uğramıştır belki! Ona aptal diyorsun sende aptalsın. Armut pişecekte ağzına mı düşecek. Bak Sevde'ye Emre'nin gözüne nasıl soktu kendini. Boş bekliyorsun Feride," dedim.

Çayımdan bir yudum alıp arkama yaslandım. Bana öyle içli baktı ki, söylediklerime pişman oldum birden.

"Benden kalbimi istemedi ki," dedi.

Sandalyemi yanına yaklaştırıp kolumu omzuna attım. "Kırmak istemedim Feride'm. Üzgünüm. Yanlış anladın beni. Ben belki bir kaç şey yapsak hani seni kardeş değilde kadın gibi görmesini sağlayabilirdik."

"Ne gibi? Yıllardır dip dibeyiz her şeyimizi biliriz daha ne yapabilirim ki?"

Sevde aniden yerinden fırladı. "Kardeş değil, kadın!" diye cırladı. Yüreği ağzına geldi Feride'nin. "Manyak! Ödümü kopardın."

"Abim yıllardır ne görüyor sende?" dedi Sevde.

Feride bedenini süzdü. "Ne bileyim ben."

"Kot pantolonlu tişörtlü hırkası üzerinden eksik olmayan saçları en çok bağlanan örülen bir Feride."

Dudaklarını büzdü Feride. "Çirkin ve bakımsız mı diyorsun sen bana!?"

"Hayır tabii ki, her zaman güzel ve bakımlısın. Eteği elbiseyi nadir giyiyorsun. Saçların hep aynı makyajın kalemden öte değil," dedi Sevde.

"Haklı," dedim. "Güzel ve bakımlı olmak çarpıcı olmakla aynı şey değil. Erkeklerin bizde ilk ne gördüğünü bilemiyorum ama tahminen güzellik dışında birde çarpıcı olmamız gerekiyor. Elbette çarpıcı olmadan da sevilirsin ama şimdiki işimiz seni Hakan'ın gözüne sokmak. Pek tabii biraz körler sonuçta."

"Hıııııı..." dedi. Derin bir uykudan uyanır gibi.

"Hadi kalkın! Kapıya kapalı yazısını asıyorum. Size bir evrim geçirteyim," dedi Sevde.

"Benim neyim var ki?" diye sordum.

"Saçların Miray, yüzüne göre soluk duruyor. Daha genç daha güzel görünmek istemez misin?" dedi ve göz kırptı bana.

Kısa bir an düşündüm. "Neden olmasın?" Benimde baştan çıkarılacak bir adamım vardı sonuçta! Kalbimi isteyen adam.... *Tunahan...*

Yerimden kalkarken yine aklıma geldi. "Siz bana ne anlatacaktınız ya? Çatladım meraktan!"

Önce Feride'nin saçına uyguladı boyayı. O beklerken de bana. Saçlarımızla haşır neşir olurken karın ağrılarını anlattılar.

"Emre ile pazar randevum var! Ama buralarda değil," dedi Sevde.

"Köşe başı konukomşu dolu burası anında sobelenir," dedi Feride.

"Yani?"

"Yanisi pazar kimseye randevu verme! Üçümüz gezmeye gidiyoruz."

Sevde'ye şöyle bir baktım. Çalışan bir kadın olarak evden çıkması ne kadar zor olabilirdi?

"Neden, tek gidemiyor musun?"

"Çok zor! Genelde pazar günleri de

açığım biliyorsun. Mazeme almaya vs hep hafta içi giderim. Gezmeye gittiğim de hiç olmaz! 7/24 iş benim işim. Evdekiler de bunu çok iyi bilir. Eve de yakın burası kapatıp gitsem nerdeydin sesleri arşa çıkar. Seni İstanbul turuna çıkarmaya karar verdik Miray. Sevinsene kızım."

"Burası ne olacak peki? Hep açığım diyorsun."

"Bir yardımcım var zaten. Pazar günü için de birini daha buldum. Bir günlük beni idare edecekler. Çok randevu da almadım ki kolay olsun diye."

"Çok komik ama ya," diyerek kahkaha attım. "Oldu olacak bize de arkadaşlarını ayarlasın."

"Abim duymasın Miray." Göz kırptı Feride. Gülmeyi kesip boğazımı temizledim.

"Abisi varmış. Banane kızım, abine verilmiş sözüm mü var!?" desem de sadece dilimde olandı. Feride de bilmiş bilmiş sırıttı.

"He canım ondan."

"Her neyse bende babamdan arabayı alırım. Gerçekten gezmiş oluruz," dedim.

"Ah ah ehliyet sahibi olmak mı önemli olan araç kullanmak mı?" diye sitem etti Feride. "Ehliyetim var ama hala debriyaja basamıyorum. Beni geri itiyor benden kuvvetli."

"Alıştım ben, kullanmayı seviyorum." Sevde ye çevirdim başımı tepemde uğraşıyordu hâlâ. "Sende kısa kes randevuyu gündüzlere akarız."

"Olur. Bir gidelim hele."

Yaklaşık üç saat süren saç bakım ve onarım sonunda elindeki tarağa kovboy edasıyla üfledi Sevde. "Ben bir mükemmelim," dedi. Feride ile birbirimize bakıyorduk.

Feride'nin beyaz tenini ak pak ben buradayım diye bağırtan kızıl saçlarıyla parlayan ela gözleriyle bambaşka biri olmuştu. "Seni Hakan'ın gözüne sokalım derken elimizden kapacaklar Feride," dedim.

Saçını geriye itip iç çekti. "Sen birde

kendine bak abim aşık değilse bile olacak. Asıl seni kapacaklar."

Aynaya tekrar döndüm. Koyu kestane olan saçlarımı küllü kumrala çevirip aralara bolca sarı gölgeler atmıştı. Birde havalı havalı dalgalandırmıştı. Gerçekten çok hoş olmuştum. Beni böyle görse ne düşünürdü, düşüncesiyle yüreğim de kelebekler kanat çırptı.

"Akşam oldu. Gidelim artık," diyen Feride'nin sesiyle ayıldım.

"Gidelim."

"Durun!" dedi Sevde. Feriye ile durup baktık.

"Ne oldu?"

Başını yana yatırıp dudak büzdü. "Ama Miray çok safsın. Sizi böyle hazırladım boşa mı gitsin?"

Feride, "Ne o Balat'ta sokak podyumu var da ona mı çıkacağız, eve gideceğiz işte," dedi.

"Olmaz! Bir yolunu bulup abilerimin gözüne sokmam lazım sizi."

Bu kızların hangisi daha fenaydı? Birleşirsek bizden Winx kızlar çıkar mıydı? Eros'ta kimdi be bu kızların yanında okunu bıraksın o bence zaten üzerinde donla dolaşıp okuyla hava atıyor bi halt yaptığı da yok.

"Ne yapmayı planlıyorsun? Ben çok önemli değilim ama Feride için dahil olurum," dedim. Yalancı Miray!

"Hı, hı hı kesin öyledir Miray," dedi Feride.

Göz devirdim. "Ay her neyse ne yapacağız onu da söyleyin."

Sevde kısa bir an başını tavana kaldırdı. Bende baktım. Ne vardı ki orada?

Bir dakika geçmeden yerinden zıpladı. "Buldum."

Ellerimi havaya açtım. "Rabbim sen bizi koru," demeyi borç bildim. Feride kahkaha attı. "Ne buldun?" diye sordu.

İşaret parmağını kaldırıp, "Bir dakika," dedi. Önlüğünün cebinden telefonunu çıkarıp bir kaç dokunuştan sonra

kulağına götürdü.

"Abicim."

(.....)

"Ya şey... eve geleceğim de gelemiyorum."

(.....)

"Sabahtan bu yana dükkanın önünde iki tane serseri tipli adam var çıkmaya korkuyorum. Gelip beni alabilir misin?"

(.....)

"Evet, hâlâ karşı da bekliyorlar. Abi bak sataşmak yok Tunahan abimi de ara seni zapt edemem ben. Cabuk ge..."

Dıt dıt...

Yüzüne kapanan telefona baktı. Kocaman bir kahkaha attı. Yuhhh be! O nasıl fikirde zikirdi.

Feride'nin gözleri bile büyümüştü. Yanına yaklaşıp eliyle Sevde'yi inceledi.

"Ne yapıyorsun kızım sen?" diye çıkıştı Sevde.

"Şeytan kaçmış içine girişi arıyorum," diyerek Sevde'yi dürtüyordu.

"Boşuna Emre tav olmamış bu kıza şeytana papucunu ters giydirir," dedim.

Kuaförün orta yerinde Feride sağa ben sola giderken Sevde de ortalığı topluyordu. Hava kararmıştı. Beş dakika anca olmuştu. Koşar adım gelmiş olamazlardı ya!

Cam kapı açılınca kapıya dönük ben anında arkamı döndüm. Feride de olduğu yerde kaldı. Göz ucuyla birbirimize baktık. İkimizinde yüreği birden ağzımıza çıktığına delildi bakışlarımız.

"Ah geldin mi? Az önce gittiler. Bıktılar sanırım. Çok teşekkür ederim abi," dedi. Suratını yarı buçuk korkuyla buluşturmuş olması garantiydi. O Sevde idi.

"Kapı neden kilitli değil," diye bağırdı Hakan.

Feride ile aynı anda döndük. Ama o yoktu. Hüsran!

"Ne bağırıyorsun kıza biz buradayız ne olacak?"

Kendi hüsranımı kenara itip bu anın analizini yapmaya başladım. Gözleri ilk kısıldı. Kızın saçlarında ve yüzünde gezindi gözleri. Kızgın bakışları yumuşadı hemen sonra. Gözlerinden hüzün dalgaları geçti. Arkasını döndü. "Kapat gidelim," dedi usulca Sevde'ye.

Feride'nin gözleri dolmuştu. Öylece birbirlerine bakmış ve gözleri ayrılmıştı. Feride'nin kalbi Hakan'a koşarken olduğu yerde kalmıştı.

Yanına varıp fısıldadım. "Sakın ağlama! Ne bekliyorduk ki? Olacak bu iş Feride topla kendini. Tepkisiz kalması iyiye işaret. En azından şaşırdı, onu gördüm."

"Haklı Feride," dedi Sevde.

Kuaför salonunu kapatıp birbirlerine baktılar. Hakan az ilerde duvara yaslanmış bekliyordu.

"Defol abinle git, ben Miray ile giderim," dedi Feride.

"Ama!"

"Sevde hadi siz önden devam edin biz arkanızdan geliriz," dedim.

Başını eğerek itaat etti. Abisinin yanına gidince Hakan da yaslandığı yerden doğruldu. Önden yürümeye başladılar. Bende Feride'nin koluna girdim ve yürümeye başladık.

"Abim de gelmedi," dedi. Canım benim, içindeki yarasını geçmiş beni düşünüyordu.

"Önemi yok. Zaten hergün berberiz."

"Çok zor Miray. Bilmiyorsun, sevdiğinin seni sevmemesi görmemesi çok zor!"

"Eminim öyledir Feride, ama sen güçlü birisin. Bence güçlü kadınlar bu hayatta asla kaybetmez. Gücünü hisset bak göreceksin. Hakan'ın kalbi boş ve boş bir kalbe yerleşmek o kadar da zor değil. Bakınız Ben!" dedim.

Kendimi de nimetten sanmam ne ironiydi. Bunu sadece onu onun kendini biraz olsun iyi hissetmesini sağlamak amaçlı söylemiştim. Gülümsedi. "Haklı olabilirsin."

🍋

En son kuaförün önünde ayrıldığımızdan bugüne yani pazar sabahına kadar göremedim onu. Şimdi de görmüş değilim zaten. Cuma gecesini zor atlattım. Sabaha kadar yatakta dönüp durmuştum. Tavanı izleme konusunda Sevde'nin haklı olduğunu düşündüm. Aklımda sadece o vardı. Sabah erkenden başımda biten annem neyin promosyonuydu çözememiştim.

"Oo Miray Hanım, sen okulda öğretmensin ama bu evde bu evin kızısın bende anne öğretmenim. Kalk bakalım temizlik var!" deyip beni erkenden ayağa dikmişti. Akşam olana kadar da nefes aldırmadan cam, kapı, yer, dolap ne varsa sildirmişti. Dün gece çok yorgun olduğum için hemen uyumuştum.

Feride ve Sevde dün gün boyunca çalışmıştı. Ben evde temizlikle kafayı bozmuştum. Planı işleme koymuştuk. Herkes ailesine pazar günü sözde beni gezdirmek için evden çıkacaktı. Benim için yalan denemezdi. İstanbul'da henüz Balat dışında bir yer görmemiştim.

Beyaz dar bilekten pantolunumu giydim. Üzerine siyah kısa kollu tişört ve siyah belden oturtma ceketimi de giyip saçlarımı Sevde'nin ilk gün yaptığı gibi dalgalarla havalandırdım. Hafif makyajımı da yapınca aşağı indim. Annem okuyup üflüyordu. Babam da bana bakıp iç çekiyordu. Kızlar durmadan mesaj atıyordu.

"Dikkat et annecim, Rabbim seni korusun," dedi annem üfleme sonunda. "Ederim annem sen merak etme ilk defa araba kullanmıyorum." Kapıya yöneldiğimde babam da ayaklandı. "Kızım dur arabanın suyuna bakalım çok kullanmıyoruz zaten haberim yok bitmiş olabilir."

"Tamam, bakalım baba."

Sonbahar ayında olsakta şansıma hava yazdan kalma gibiydi. Ben kaputu açmak için ön kapıyı açıp mandala dokundum. Babam açıp incelemeye başladı. Feride ortada yoktu. Eve doğru bir bakış atıp babamın yanına vardım.

Suyuna bakıp onay verdi. "Su yeter babacım." Cam sileceği suyuna baktı. "Bu bitmiş, bagajda olması lazım getir

bakalım," dedi.

Babama her daim iyi evlattım zaten. Şimdi de ikiletmeden bagaja yöneldim. Açıp cam suyunu aramaya başladım. Ben görmeyeli buralar karışmış ama sonunda buldum. Şeker bulmuş çocuk gibi sevindim. Bagajı açık bırakıp babamın yanına gittim. Suyu doldururken bana nerelere gideceğimi söylüyordu. "Eyüp Sultan'a muhakkak git kızım. Sonra Eminönü, Kapalı Çarşı vakit kalırsa Çamlıca Tepesine de gidin," demesiyle gözlerim büyüdü. Emre Çamlıca Tepesinde bekleyecekti Sevde'yi. Babalar ve anneler ... içlerine mi doğuyordu? Hep bir yerden yakalıyorlardı.

"Ben hiç bilmiyorum ama kızlar yolu tarif edecekler babacım."

"Kolay gelsin Orhan amca."

Onun sesi! Ta kendisi! Refleks olarak hızla arkama döndüm. Saçlarım da benimle uyum içinde hareket ediyordu. Bakmadı bana, bakmadı. Babama bakıyordu.

"Sağ ol oğlum. Kızlar gezmeye gidecekmiş bende arabanın suyuna bakıyordum,"

dedi, babam araca geri döndü.

"Evet, öyleymiş!" Başımı kaldırıp baktım. Gözleri kısılmış yüzümü ve saçlarımı inceliyordu. Ah, dayan yüreğim bu adam senin olacak durma şimdi. Ne yeri ne zamanı.

Feride'nin yanımıza gelmesiyle bakışmayı kesip Feride'ye baktım. Ona gönderdiğim elbiseyi giymişti. Mor, en sevdiğim renklerden biriydi. Feride'yi harika göstermişti. Diz'de biten elbisenin pileli eteği ve üzerine giydiği kot ceketiyle bu Feride başka Feride idi. Tunahan dönüp kardeşine baktı.

"Çok güzelsin."

Feride eteğini tutup eğildi. "Sağ ol abicim."

Babam suyu tamamen boşaltıp bize döndü. "Kızım keşke Tunahan götürse sizi. Gözüm arkada kalmaz," dedi.

Feride ile birbirimize bakarken gözlerimiz büyüdü. "Ama babacım ben iyi araç kullanırım biliyorsun."

"Araç değil kızım üç genç kız burası

İstanbul," dedi, imalı mesajıyla çok şey anlatıyordu.

"Bence gerek yok Orhan amca. Onlar işini bilir sizce de öyle değil mi?" diye sordu babama.

"Öyle tabii, kızıma güvenirim ama işte ne bileyim oğlum baba olmak zor," dedi ve kaputu kapattı.

Bize güvenen adamlara yarı buçuk yalan söylemenin ne gibi bir vicdan yükü vardı. Bence çok!

"Hazır mıyız?" diyen Sevde de Hakan ile yanımızda bitti.

Şuna bak ya! Gözler ferfecir okuyor, hey MaşAllah kızdaki kafa güzel, bir benim sevgili adayım, artı babam eşittir iki abi arasından sıyrılıp sevgilisinin yanına gidecek olan o değil de ben miydim?

"Evet. Gidelim artık." Babamdan aldığım anahtarla yüzümde güller açtı. "Özlemişim baba," diyerek aldım. Babam, Tunahan ve Hakan kenara çekildi. Aracıma olabildiği en havalı şekilde bindim. Güneş gözlüğümü de taktım. Ver elini Çamlıca!

🍋

Kızların arkasından öylece bakmışlardı. Orhan Bey müsade isteyerek eve girmişti. Elleri ceplerinde hâlâ giden aracın peşine bakıyordu Hakan ve Tunahan.

"Hoşuma gitmeyen bir şey var Tuna," dedi Hakan.

"Evet, normal değil."

"Hespi de fazla süslenmişlerdi. Sanki..." Hakan lafın sonunu getiremedi.

"Sanki randevu var diyorsun."

"Evet, ama kimin bilmiyorum."

Tunahan hayatında hiç yapmadığı şeyi yapacaktı. Pişman olacak mıydı? Bilmiyordu, ama yapacaktı. Hakan'a döndü. Cebinden çıkardığı telefonu iki parmağı arasında salladı.

"Feride'ye telefon aldığımda bunun bir gün işime yarayacağını hiç düşünmemiştim," dedi.

Hakan kaşlarını çattı. "Ne alâka telefon?"

"İçindeki uygulama sayesinde nereye gittiklerini bulacağız," deyip babasının aracına doğru ilerledi. "Gelmek istiyor musun?" diye sordu hiç dönmeden.

Hakan anında ayıldı. "Kesinlikle zeki adam."

Bir saat süren trafikten sonra Çamlıca Tepesinde durdurdu arabayı Tunahan. Şimdi inecek ve ne olduğunu görecekti.

Yol boyunca düşünmüştü. Biri kardeşi diğeri kalbine freni patlak araç hızıyla giden kadındı. Sadece Feride olsa bunu yapar mıydım diye düşündü. Bilemedi. Aklına Miray gelince yaparım diyordu. Kardeşi genç bir kızdı ama yanlışa düşmeyecek kadar da akıllıydı. Ona güveniyordu. Sevde de kardeşiydi. Feride neyse Sevde de o idi. Güven konusu Miray içinde geçerliydi. O da karakter sahibi bir kızdı. Niyeti onları bir yanlış üzerinde görmek değildi. Sadece Miray'ın hayatında başka biri olup olmadığını merak ediyordu. Mesele güven değildi. Mesele Miray'dı. Yüreğinde başka biri olup olmadığıydı. Yüreği dolu bir kadınla nasıl başa çıkardı? Elinden ne gelirdi? Bunları çözmek istiyordu.

Hakan içinde olay Tunahan ile aynıydı. Kardeşini elbette düşünüyordu; ama Feride de ki değişim aklına öyle şeyler sokmuştu ki ara ara uyuduğu gece uykuları sıfıra inmişti. Sevde'yi almak için salona gittiğinde kendisine dönen genç kız, kızıl saçlarıyla ateş gibi yakmıştı genç adamın içini. Zaten güzeldi Feride, neden gerek görmüştü de daha güzel olmuştu. Feride'ye olan aşkı her geçen gün azalacağı yerde katlanarak büyüyordu. Kimseye bir şey diyemiyordu. İçinde tuttuğu bu sevda onu yakıp kül ediyordu. Hayattan istediği tek şey Feride idi. Kimseye diyemediği yürek ateşi. Hele bugün üzerine giydiği elbiseyle nasıl nadide bir çiçek gibi açılmıştı.

Elindeki telefona baktı Tunahan. Ekrandaki mavi ışık Feride'nin bulunduğu yerdi. Telefonu kapatıp cebine attı. "Buradalarda, bulmak zor olmaz."

"Bizi görürlerse biteriz," dedi Hakan.

"Önce bir bulalım da kim bitiyor kim başlıyor bakarız." Tunahan tamamen kendi için söylemişti bunu.

Mis gibi serin hava çarpınca bedenlerine daha iyi hissettiler. İkisi de göreceklerine hazır değildi.

Etrafı beyaz demirlerle süslenmiş çay bahçesine baktılar uzaktan. Çamlıca Tepesi oldukça geniş bir yerdi. Eğer burada bulamazlarsa samanlıkta iğne aramak gibi olacaktı. Şahin misali gözleri kısık baktılar, bir kaç dakika öylece. Yoktular. Ta ki üçü beraber kolkola gelip masalardan birine oturana kadar. Demek ki eş zamanlı gelmişlerdi. Allah'tan karşılaşmamışlardı.

Tunahan Hakan'ın koluna dokundu. "Orada." Başıyla işaret ettiği yere döndü Hakan. Hemen sonra Tunahan'a. Tunahan'ın çehresi kasıldı. Dişleri birbirine hiç bu kadar kenetlenmemişti. Ömrü hayatında geçirdiği otuz yılda damarlarında bu denli bir öfke hissetmemisti.

Hakan ise kurduğu kuramadığı tüm hayallerinin altında kaldığını hissetti. Feride'yi seven kalbi delik deşik olmuştu. Her zerresinden kan akıyordu.

"O masadan iki kişi kalkacak," dedi

Hakan.

Gözlerini yumdu Tunahan. Kalkan iki kişiden birinin Miray olması için dua etti.

Hakan söylediği cümleden sonra içinden yalvardı yaradana, *'Beni onunla sınama Allah'ım.'*

Sessizce beklediler. Oldukları yere çivilenmiş misali. İkiside ilk kalkanla dağılacak gibiydiler. Kardeşleri vardı o masada. Onlar birer yetişkindi. Kendi kararlarını verecek yaştaydılar. Ya yâr!? Ya onlar!? Yan yana duran iki adamın da tek derdi yâr-dı.

Kaç dakika öylece kaldılar bilmiyorlardı. Masada hareketlenme olunca gözlerini dahi kırpmadılar.

Masada bulunan üç kız ve bir erkek ayağa kalktı. Hakan ve Tunahan'ın yürekleri en yüksek ritmiyle atıyordu. Duracak kadar hızlıydı.

Miray ve Feride'nin masadan ayrılmasıyla birbirlerini önemsemeden derin bir soluk bıraktılar. Hemen ardından da tekrar nefes aldılar.

"Hayırlı olsun kardeşim," dedi Tunahan.

Hakan Feride'ye öyle dalmıştı ki anlamadı. "Ne, anladım?"

Tunahan kaşlarını çattı. Ne için kim için ecel terleri döküyordu burada? Kardeşi için değil miydi?

"Masada Sevde kaldı."

Gözlerini kardeşine çevirdi Hakan. "Ona güveniyorum. Kendine yakışmayan birşey yapmayacaktır."

Tunahan Hakan'a çevirdi bedenini, "Hakan sen iyi misin? Ona güvendiğin için mi buradasın?"

"Hayır, sadece merak, hadi gidelim," diyerek arkasını dönüp yürümeye başladı.

Ne düşüneceğini bilemedi Tunahan. Miray'ın peşinden gitmek vardı şimdi. Karşısına çıkarsa başına gelecekleri tahmin ediyordu. Hakan'ın peşinden devam etti.

Emre ile kısa, tatlı bir sohbetin ardından

ikiliyi başbaşa bırakmak için kalkmışlardı. İki saat kadar buralarda gezeceklerdi. Gezilecek çok alan, görülecek güzel manzaralar vardı.

"İyi çocuk ben beğendim," dedi Miray.

"Evet. İyi, efendi biri umarım anlaşırlar," dedi Feride.

"Buralarda dolanmayalım arka taraflara gidelim. Bizi görüp rahatsız olmasınlar." Feride de onu onayladı. Kafeteryanın arka tarafına dolandılar.

"Havası çok güzelmiş, sevdim burayı." Miray yüzünü rüzgara döndü. Uçuşan saçları içini tatlı bir ritimle dolduruyordu. Belki dedi içinden, *"Bir gün Tunahan ile geliriz."*

Eğer duasının bu kadar çabuk gerçekleşeceğini bilseydi Allah'tan başka şey isterdi. Gözlerini açtığında karşısında onu gördü.

Far görmüş tavşan misali açıldı gözleri. "Feride!" diye bağırdı.

Etrafına bakan Feride paniğe kapılıp, "Ay ne oldu?" diyerek cırladı.

Kızlara yakalanan Tunahan ve Hakan oldukları yerde kaldırlar. Aralarında on beş metrelik mesafede iki çift durmuş ve birbirlerine bakıyorlardı.

"Allah belamızı verdi Tuna, ruhunuza Fatiha."

Oyla 783 Paylaş

11. Elinin Altında Atan Senin Kalbin

59,3 Bin ★ 4,24 Bin 922

Keyifle okuyun.

🍋

Bugün, şu an şimdi karşımda görmeyi bekeldigim son kişiydi Tunahan. Tamam birlikte geliriz demiştim. İstemiştim. Rabbim sana sual olunmaz.

Bir dua bu kadar çabuk kabul olur muydu? Bu benim duam değildi ki hem. Birlikte geliriz demiştim ben. Karşılarız, yok yakalanırız dememiştim. Bu kaderin ne tür bir cilvesiydi?

Mıh gibi çakıldığım yerden kımıldadım. Aklıma hemen Sevde geldi. Onun bu ilk özel gününü el birliği edip bozamazdık.

Bir adım attım ama Feride ağzı açık bakıyordu. "Yürü!" diye sesizce uyardım.

"Ha," dedi. Göz devirdim. Yakalanmıştık ve kız şok geçiriyordu.

"Toparlan Feride," dememle kendine geldi.

Hakan ve Tunahan da bize doğru gelince ortada buluştuk. Bu tevafuk olamazdı. Olmayacak kadar imkansız geldi bana. Gözlerimi onun gözlerine adeta kilitledim.

"Burada ne arıyorsun?" dedim. Muhattabım Tunahan dı.

"Dolaşalım demiştik," dedi Hakan.

Sustu. Tek kelime etmedi. Şokunu ve korkusunu atlatan Feride ellerini beline yerleştirdi. "Koskoca İstanbul'da burayı mı buldun dolaşacak?" Feride de Hakan'ı seçmişti.

"Kader..." dedi Hakan.

Hâlâ birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk. İkimizden birimiz çekmedikçe bu değişmeyecekti ve benim hiç niyetim yoktu.

"Burada ne arıyorsun Tunahan?" Geyet ciddi yüz ifademle sordum. Bu şaka bile olsa benim bünyeme tersti.

"Açıklaması var!" dedi.

"Ah tabi olmalı. Dur ben söyleyeyim bizi takip ettiniz." Gözlerimden ateş çıktığına emindim. Hiç bu kadar kırılmamıştım. Kırılmışlık damarlarımda öfkeye neden oluyordu.

"Tam olarak öyle değil," dedi.

Göz bebeklerinde dolanan kıvranan adamın kıvılcımları yanıp sönüyordu.

"Senden bunu beklemezdim," dedim.

"Aklında ne var biliyorum ama öyle değil Miray."

"Tabii canım bilirsin sen."

Hakan araya girdi. "Ne oluyor ben anlamıyorum. Burada kızgın olması gereken birileri varsa o da biziz ve benim şu an da kız kardeşimin yanında oturan adamın ağzını burnunu kırmam gerekiyordu. Bu neyin kavgası?"

"Ne?" diye bağırdı Feride.

İnanmıyorum ya her şeyi görmüşlerdi; ama neden hiç bir şey yapmamışlardı?

Öylece arkalarını dönüp gidecekler miydi yani? Asıl benim soruyor olmam lazımdı burada ne oluyor diye.

Feride Hakan'ın önüne geçti. "Hayır hayır lütfen Hakan, Emre iyi biri ben tanıyorum onu. Bir çay içecekler sadece," dedi. Sevde'yi korumak için can verecekti neredeyse hey gidi dostluk!

Kızın üzgün ve kendisine yalvaran haline yumuşacık baktı Hakan. "Sakin ol Feride! Bir şey yapmayacağım. Sevde aklı başında yetişkin biri."

O zaman bunların burada cidden ne işleri vardı? Hakan kardeşine güveniyordu. Eminim Tunahan da onun gibi düşünüyordu. Hakan'a baktım. Nasılda içli bakıyordu kıza. Elinden gelse bağrına basacaktı. Şu dakika ikna oldum ki Hakan da boş değildi. Kardeşlerine güvenen bu iki abi buraya Feride ve benim için gelmişti.

Tekrar Tunahan'a döndüm. Bu bana yapılır mıydı?

"Feride gidiyoruz," dedim.

"Hayır," dedi. Sesindeki sessiz uyarı

tınısıydı bu. Daha önce Feride ye 'sessiz ol' dediğinde aynı şeyi hissetmiştim.

"Sana mı soracağım?" diye çıkıştım.

"Miray," dedi yine aynı sesiyle.

"Ne Miray! Sana güvenmedim ben! Gelip ne karıştıyorsun bir bakayım mı dedin!? Ben zaten herkese göz süzerim. Öyle de basit biriyim."

Onun gözünden kendimi bu şekle soktum. Beni bu şekilde görüyordu.

"Hakan, Feride'yi alıp git!" dedi, gözlerimin içine baka baka.

"Hayır, Feride benimle geliyor. Ben de gidiyorum."

"Miray lütfen," diyen Feride'ye döndüm.

"Baksana Feride, bana güvenmedi. Ne lütfeni?"

Hakan Feride'ye başıyla 'gel' işareti yapınca Feride Hakan ile benden uzaklaşmaya başladı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Kollarımı göğüs hizamda bağlayıp onu arkamda bıraktım.

Ensemde hissettim onu. Onu ve sıcaklığını ondan bana gelen değişik bir akım vardı. Saç diplerimde karıncalanma ile birlikte minicik ter boncukları vardı sanki. Rüzgâr normal derecede esiyordu. Hava çok sıcak değildi ama birden ateş bastığını hissettim. Ben ona kızgın ve kırgındım peki bu neydi? Kuyruğu dik tut Miray. Umarım mantıklı bir açıklaması vardır. Eğer yoksa üstüne çizik attığım olurdu.

"Ben sadece merak ettim," dedi. Sesi yakından geliyordu. Çok yakından. Ona doğru hızla döndüm. Tam da dibimde duruyordu.

"Neyi merak ettin?" Sesim sert ve yüksek çıkmıştı. Engel olamıyordum içimdeki öfkeye.

"Kalbini istediğim kadının kalbi dolumu onu merak ettim."

Baktım. Sedece baktım o siyah gözlere. O da bana bakıyordu. Evet açıklama mantıklıydı. Yine de uygun değildi.

"O masada oturan ben olsaydım ne yapacaktın?"

"Bilmiyorum."

"Bilmeliydin. Buraya gelirken bunu bilmeliydin."

Derin bir nefes alıp etrafına bakındı. Ben öfkeli o mahsundu. Kıyamam sana ben. Geber emi. Yok ya da sürün hatta ben süründüreyim seni.

"Başkasını seven bir kadından ne bekleyebilir insan? Sana kendimi zorla mı sevdirecektim? O masada oturan sen olsaydın sana saygı duyar mıydım bilmiyorum. Aranıza girip seni kendime aşık mı etmeliydim onu da bilmiyorum."

"Eder miydin?" diye sordum.

"Ederdim!" dedi. "En azından denerdim."

Kısa bir an dağılan iç dünyamı hemen eski haline getirdim. "Yinede hafifletici hiç birşey yok. Kalbim dolu mu boş mu bana sorabilirdin. Peşime düşmen gerekmiyordu," diyerek yana çevirdim yüzümü. Rüzgârdan dağılan saçlarım önüme gelince elimle geri topladım.

"Kalbin de bana yer var mı Miray?" dedi. Gerçekten zalimdi bu adam. Özelikle mi seçiyordu bu sözleri hem de olur olmadık yerde!?

Göz ucuyla bakıp yine yan tarafa döndüm. "Bilmiyorum," dedim. Oysa biliyordum. Kalbim iki artı bir, al senin olsun tapusunu da üzerine yaparım ölene kadar otur! Senden esirgeyen mi var!

Ama şimdi değil!

"Özür dilerim. Buna kalkışırken pişman olup olmayacağımı düşündüm. Bilememişim. Ben bu değilim aslında, sendeki bir şey beni olmadığım birine dönüştürüyor. Ben kız kardeşimi lisedeyken bile kontrol etmedim. Bunu güvensizlik olarak algılama! Gerçekten sadece meraktı. Buraya gelirken neler düşündüğümü bilsen bana acırsın. Aklımdan senin başka biriyle olma ihtimalinden başka bir şey geçmedi."

"Ne yani, ben seni kötü birine mi dönüştürüyorum?" diye sordum. Öyle ya, olmadığı adama bu şekilde dönüşüyorsa iyi bir şey değildi.

"Onca kelimenin içinden bunu mu çıkardın Miray?"

Ne demişti ki başka? "Ha birde şeyi çıkardım," dedim.

Kollarını göğsünde bağlayıp baktı. Yüzünde meraklı bir beklenti vardı. "Hadi bakalım dinliyorum."

"Aptalsın Tunahan. Söylediğin onca şeyden aptal olduğunu çıkardım."

Önce dikkatle inceledi yüzümü, dudakları yukarı kıvrıldı. "Neden?" diye sorması kesinlikle benim ne demek istediğimi anlayan ama ağzımdan laf almak isteyen adamın zekice bir oyunuydu. Miray buna gelir miydi? Cık, gelmezdi.

"Neden aptal olduğunu anlayacak kadar da zekisin. Ne demek istediğimi anladın. Şimdi beni rahat bırak," dedim. Feride ile Hakan'ın gittiği yöne doğru ilerledim.

"Saçların!" diye bağırdı. Henüz üç dört adım atmıştım. Durup geri döndüm.

"Ne var saçlarımda?"

"Zaten güzeldi ama bu da çok güzel

olmuş."

Tek kaşımı havaya kaldırıp minik bir gülümseme verdim ona. Demek önceki saçlarımı da beğeniyordu. Geri dönüp önünde durdum. Kadın olmak ne hoş bir ayrıcalıktı. Öyle tatlı bakıyordu ki elimi yanağında gezdirmek istedim. İçimle dışım zıt yönlere koşuyordu.

"Saçlarımı güzel bulduğunu bilmiyordum." Gayet düz bir ifadeyle konuşuyordum. Erimek istesemde öyle bir niyetim yoktu. Bakışları yüzümde gezinince kalbim daha hızlı atmaya başladı.

"Sende gördüklerimi bir bilsen!" dedi.

Buradan hemen kaçmalıydım. Adam hiç çekinmeden 5. Vitese takmış geliyordu. Ben bunu istemiyordum. Biraz anlamaya, görmeye kendimi dinlemeye ihtiyacım vardı. Biraz da flört etmek en büyük isteklerim arasındaydı.

"İstemez kalsın!" dedim. Dönüp yürümeye başladım. Yüzümdeki gülümsemeyi ona göstermedim. Daha bugünün hesabı var Tunahan Bey. Unutmam! Bekle neler edeceğim ben

sana.

🍋

Abisi ve Miray'ın yanından ayrılınca Hakan onu ağaçlık olan tarafa yönlendirdi. Piknik masalarından birine oturdular. Feride hop oturup hop kalkıyor havasında gergindi. Sevde'yi sevdiceğiyle buluşturalım derken abisinin işine balta vurmuşlardı.

Abisinden hiç beklenmeyen bu hareketin hesabını karşısında duran adamdan çıkarmaya karar verdi.

"Ne saçma bir iş bu böyle! Size hiç yakıştıramadım." Kollarını göğsünde bağlayıp yan döndü. Rüzgâr kızın saçlarının bahar kokusunu Hakan'ın hasretine karıştırıyordu.

İki elini masada birleştirdi Hakan. Sevdiğinin her hali yüreğine ateş olup düşüyordu. Onu izlemek yetmiyordu. Bugün burada onu kaybedecek olma korkusu az daha kalbine indirecekti.

"Sevdiklerimizi merak etmek suç mu?"

"Suç! Bu nasıl merak? İlk defa bir iş

yapalım dedik. Biraz güveni hak ediyoruz diye düşünüyorum. Abilikte bir yere kadar canım. Kaç yaşında insanlarız."

"Yirmi beş yaşındasın. Şubat ayının yirmi altısında doğum günün var. Yirmi altı yaşına basacaksın," diyen Hakan'a ağzı açık baktı Feride. Doğum günü falan da kutlamazdı ki bilinsin. Nereden biliyordu Hakan?

"Balık burcusun. Çok atarın olsada hemen ağlarsın. Kırılgan bir yapın var!"

"Sen!" diyebildi Feride. Başka bir kelime çıkmadı dudaklarından. Hakan devam etti.

"En çok yaprak sarmasını seviyorsun. O varsa yemekte başka hiç bir şey yemiyorsun. Çayı tek şekerli ve açık içiyorsun ama Türk kahvesini gün de bir kez içiyorsun az şekerli olmak şartıyla."

Kocaman açılmış gözleriyle bakarken dilinden, "Hakan," dedi. Hakan elini kaldırıp susmasını işaret etti. Havadaki ele baktı Feride sonra adamın gözelerine.

"En sevdiğin çiçek sarı lale. En sevdiğin

renk mavi ama siyahtan kopamıyorsun. Kitap okumayı çok seviyorsun. Film izlemekten çok az hoşlanıyorsun. Çok ilgini çeken olmazsa sinemeya gitmiyorsun. Yemek yapmaktan çok hoşlanıyorsun bence oldukça başarılısın. Ben en çok yaptığın çorbaları seviyorum. Geçen bayram açtığın baklavanın tadı hâlâ dilimde. Saçlarını hep bağlıyorsun ya da örüyorsun bana sorsan hep salık kalmalı. Eski saç renginde sana çok yakışıyordu ama bu renk sana çok yakışmış. Topuklu ayakkabı giymeyi sevmiyorsun, bencede giyme sana çok yakışıyor. Üniversite de hiç sevgilin olmadı. Lisede de olmadı, buna en çok ben sevindim. Her ay gelip giden görücüleri de görmek bile istemedin buna benden daha çok sevinen de olmamıştır." Son cümlesiyle sustu Hakan. Feride'nin dolan gözlerine sevgiyle baktı.

"Şimdi sen söyle Feride."

"Neyi?" diye mırıldandı Feride.

"Birini bu kadar çok severken ellerinden kayıp gidiyor mu diye merak etmez misin?"

Gözlerinden birer damla inci düştü.

Hiçbir şey diyemedi. Soru soramadı, cevap veremedi. Ne düşüneceğini bilemedi. Doğru mu anlıyordu? Hakan kendisini seviyor muydu? Gözlerini çekip ellerinin içiyle yanaklarını sildi.

"Feride kalk gidelim," diyen Miray başında bitince hızla ayağa kalktı. "Gidelim." Sesi titremişti. Miray'ın dikkatinden kaçmamıştı.

"Ağladın mı sen?" Feride'nin yüzüne baktı. Kızaran gözlerini görünce sinirle Hakan'a döndü.

"Ne dedin kıza? Valahi ikinizden biriniz elimde kalacaksınız," dedi Miray.

Ayağa kalkan Hakan tam ağzını açacağı sırada Tunahan'ın sesini duyunca susmak zorunda kaldı.

"Ne oluyor?"

Sessizce bekleyen Hakan'a ve cevap bekleyen Tunahan'a baktı Miray. Hiçbir şey demedi. Feride'nin koluna girerek uzaklaştı.

"Hiç konuştuk biraz..." diyerek Hakan.

Arkasını dönerek yürümeye başladı. "Gidelim artık."

Tunahan üzgün olduğunu gördüğü kardeşiyle suratından düşen bin parça olan Hakan'ın ardından baktı. Tekrar dönüp giden kızlara çevirdi bakışlarını.

Kendisi buraya Miray için gelmişti. Yüreği ağzında beklemişti. Tamam, kardeşi de çok önemliydi ama kalbinin sahibini seçecek zekada ve yaştaydı. Hakan da bu şekilde düşünmüştü. *'Ben Miray için geldiysem Hakan Sevde için gelmediyse kimin için gelmişti.'* İç sesiyle konuşurken tekrar kızlara baktı, sonra Hakan'a. *'Miray mı? Hayır olamaz! Yoksa Feride mi?'* İç sesine son verip bu çelişkiden kurtulmaya karar verdi.

"Hakan!" diye bağırdı.

Hakan geri döndü ama ses etmedi. Konuşmak istemiyordu. Buradan bir an önce gitmek istiyordu.

Tunahan küçük adımlarla yanına gidip karşısında durdu. "Buraya kadar geldik biraz dolaşalım mı?" diye sordu.

"Hayır gidelim. Canım istemiyor." Önüne

dönüp tek adım attığında oltaya taktığı yemi Hakan'a doğru fırlattı. "Önemli bir şey var! Hem konuşur hem dolaşırız," dedi Tunahan.

Çok merak etmesede dostunu kırmak istemediği için kabul etti Hakan. Sağa doğru yürümeye başladılar. Elleri ceplerinde akıllarında aşk, farklı bir dünyada gibiydiler.

Otuz kırk metre kadar devam ettiler. Etraflarından geçip giden insanları gördükleri söylenemezdi.

"Seni dinliyorum nedir önemli olan?"

Hakan'ın tarafına bakıp önüne döndü ve yürümeye devam ettiler. "Feride!" dedi Tunahan.

"Ne olmuş Feride ye?"

"Önemli değil ama sana da sormak istedim. Sende abisi sayılırsın."

Dişlerini sıkan Hakan sinirle konuştu. "Ne olmuş?"

"Bizim uzak bir akraba haber yollamış anneme, istemeye geleceklermiş tabii

bende bir görüşsünler de..." sözünü tamamlayamayan Tunahan durmadan devam etti yoluna.

"Saçmalama!"

"Neden Hakan? Evlilik yaşında artık isterse ben kabul edecegim."

"Aklını mı kaçırdın sen nasıl kabul edersin. Hem Feride istemez hiç boşuna uğraşma!" Hakan'ın içi içini yiyordu. Öfkeden damarları kabarmıştı. Asla buna müsade edemezdi. Asla!

"Ha yani verme kızı diyorsun." Dönüp Hakan'ın yüzüne baktı. Gözle görünür öfke hali istediği cevaptı.

"Evet, verme diyorum."

"Peki, dikkate alacağım bu dedigini."

"İyi edersin."

"Okuldaki Salih hoca," dedi Tunahan.

Hakan yüzünü buruşturdu. "Çok uyuz adam."

"Sorma, geçen gün Miray'a asılırken

gördüm." Tunahan bunu söylerken bile zorlanmıştı. Gerçek olsa ne yapardı bilemedi. Merakla Hakan'dan gelecek cevabı bekledi.

"Sende izin mi verdin? Ben senin Miray ile ilgilendiğini düşünüyordum. Çok acayip adamsın benim ilgilendigim kıza biri asılacak bende uzaktan bakacağım. Sen ne zaman bu kadar rahat bir adam oldun Tunacan." Durup Tunahan'a baktı.

Tunahan'ın dudakları yukarı kıvrıldı. Dostuna döndü. "Olmadım. Olmam." Gerinip Hakan'ın yüzüne sert bir yumruk geçirdi.

Etraftan geçen insanlar durdu ve onlara baktı. Tunahan eliyle sakin işareti yaparak, "Bir şey yok aile meselesi lütfen," dediğinde herkes gezintisine geri döndü.

Kızların onları uzaktan görüp koşarak yanlarına geldiklerinden haberleri yoktu. Hakan otuz yıllık dostundan yediği ilk yumrukla neye uğradığını şaşırdı. Düşmeden ayakta kalmayı başarmıştı ama bunu neden yaptığına anlam verememişti. Eliyle çenesini yokladı. Patlayan dudak kenarından kan

akıyordu.

"Neden yaptın?"

İşte gerçek dost dedi Tunahan içinden. Sen bana nasıl vurursun diye üzerine atlamamıştı Hakan.

"Beni kandırdın. Benden sakladın!"

Hakan'a doğru bir adım atınca Miray'ın önüne geçip ellerini Tunahan'ın göğsüne koymasıyla şaşırdı.

"Yapma!" dedi Miray. Korkmuş gibiydi. Feride de Hakan'ın önüne geçmişti. "Abi ne yaptın!?" dedi. Hakan'a döndü. Bir adım yaklaştı. "Dudağın kanıyor Hakan." Hemen çantasından selpak çıkardı ama selpağı kanayan yere bastırmak gibi bir cesareti yoktu ama yine de bastırdı. Hakan'ın elini uzatıp peçeteyi tutmasıyla geri çekildi.

Öylece birbirlerine baktı iki adam. Hakan bir neden arıyordu, Tunahan açıklama. Kızların gelmesiyle kesilmişti olayın en keskin yeri. Hakan aradığı cevabı geldiği oyunla idrak etmişti.

"Ne oldu? Ne oldu da arkadaşına

vurdun!?" Miray başını kaldırıp bakarak sordu.

"Bizi yalnız bırakın," dedi Tunahan.

"Oldu. Başka!"

"Miray."

O sırada hem Tunahan'ın hem de Miray'ın telefonu çaldı. Hakan arkasını dönüp iki adım uzaklaştı. Feride peşinden gitti. Önüne geçip yarasına baktı. "Çok kötü olmuş Hakan. Krem sürmek lazım şişebilir. Abim neden yaptı? Uzaktan gördüm aklım çıktı." Hâlâ sözde yaraya bakıyordu. Hakan da kızın konuşan dudaklarına. "Çok güzelsin Feride," dedi fısıltılı sesiyle. Kızın beyaz teni pembeye dönerken daha sevilesi göründü gözüne.

Abisine baktı Feride, Miray onu az uzağa götürmüştü. Hakan'ın hakkında bildiği her şeyle ve üzerine yaptığı itirafa ağlamıştı. Çünkü mutluluk, gerçek mutluluk böyle bir şeydi. Uzaklaştıklarında Miray'a her şeyi anlatmıştı. Hakan tarafından sevildiğini öğrenmişti. İçi cıvıl cıvıl olmuştu. Hâlâ ballandıra ballandıra Miray'a anlatırken

uzaktan gözüne takılan görüntüyle yüreği ağzına gelmişti kızın. Yine de hemen kucağına düşecek değildi ya!

"Hm, yeni mi görüyorsun güzel oldugumu? Yazık gözlerin bozuk muydu? Deseydin doktora giderdik. Çok yakışıklı doktor arkadaşlarım var bilmiyorsun tabii se..."

Hakan'ın dişlerini sıkarak, "Feride," demesiyle yerinden sıçradı.

"Neyse iyisin sen."

"İyi değilim Feride," dedi, başını sağa sola salladı. "Hiç iyi değilim."

"Alt tarafı bir yumruk, ölmezsin." Oysa içi gidiyordu onun kanayan yarasına.

Hakan Feride'yi ilk kez görüyormuş gibi inceliyordu. "Ben asıl yumruğu yüreğime yedim. Tuna'nın yumruğu öldürmez ama yokluğundan ölebilirim."

Şaşırmıştı Feride. Bu kadar güzel sözleri hayalini dahi kurmamıştı. En falza *bi sevse! Bi görse!* Derdi hep. Gülümsemekten başka bir şey yapamıyordu. Gecelerce kurduğu

cümlelerin hiç biri aklına gelmiyordu. Hayal ile gerçek birbirinden çok farklıymış, diye düşündü. Ne varsa unutmuştu.

Elindeki selpağı yaraya bastırdı. "Varlığında yokluğunu yaşattın bana." Biraz daha bastırdı elinin altındaki yaraya, Hakan acıyla inledi.

"Çekilecek cezaların var! Yokluğum sana bedel olsun!"

Hakan Feride'yi çok seviyordu da Feride sevmiyor muydu!? Kızın sözlerinden sonra beynine balyoz yemişti. Olabilir miydi? Feride de kendisini mi sevmişti? Sevmişti de kendisi gibi söyleyememiş miydi? *'Varlığında yokluğunu yaşattın bana!'* Başka ne anlama gelirdi. *'Aşk, gözlerimi kör ettin de yarimi bile mi göstermedin! Ne tür bir aptala çevirdin beni de göremedim!'* Bundan daha büyük mutluluk var mıydı?

Yüzündeki eli tuttu Hakan. Arkasında bıraktığı Tunahan şu an çok da umrunda değildi. *"Beni kandırdın! Benden sakladın!"* Sözleriyle Tunahan'ın oyununa geldiğini anladığında her şey için çok geçti. Yumruğu neden yediğini anlamıştı.

Hakettiğini de biliyordu. Ona hiç kızmamıştı. Kendisi de olsa aynı şeyi yapardı. Belki daha fazlasını bile yapardı.

Elini Hakan'ın elinin içinde hissedince gözleri ellerine kaydı Feride'nin. Hele birde dudaklarına götürüp öpünce Feride aşkın ten çekimiyle tanıştı. İliklerine kadar Hakan ile dolmuştu. Aklı almıyordu bu dokunuşu. Kalbi deli gibi atıyordu. Dizlerinin bağı çözülmüştü. Kan yüzüne hücum etmişti. Parmaklarına değen sıcacık dudaklar aklını başından almıştı.

"Sen benim cezam ol Feride, vAllahi billahi ömrüm boyunca çekerim seni." Feride Hakan'ın sesiyle indi bulutların üzerinden. Şaşkınlığı hat safhaya ulaşmıştı. Aklından geçeni diline dökmüştü.

"Vallahi de!"

Genç kıza bakıp güldü Hakan. "Hem vAllahi hem billahi."

🍋

Diğer yanda telefonları eş zamanlı çalan

Miray ve Tunahan derin bir nefes alarak telefonlarına sarılmışlardı. Arayan kişiye baktı Miray, Bora arıyordu. Açmadan önce Tunahan'ı eliyle işaret edip az uzağa çekmek istedi. Feride'nin ve Hakan'ın buna ihtiyacı olduğunu düşünmüştü.

Tunahan telefonladaki kişiyle görüşerken Miray'ı takip etti. Mesafeyi açınca durdular.

"Efendim Bora?" diyerek açtı telefonu Miray.

"Merhaba hocam," dedi Bora.

"Merhaba canım."

"Hocam akşam halı saha maçımız varda sizinde gelmenizi çok istiyoruz. Lütfen bizi kırmayın."

Telefonu kapatan ve kendisini izleyen Tuna'ya kısa bir bakış attı.

"Gelirim canım. Nerede?"

"Konum atarım olur mu?"

"Olur. Görüşürüz."

Kapatıp çantasına attı ve Tunahan'a baktı. "Akşam maç varmış Bora beni de davet etti. Sen de gidecek misin?"

"Beni de Atakan aradı. Gideceğim."

"İyi, ben de geleceğim."

Atakan ve Bora'nın telefonları kapattıktan sonra tokuşturduklarını bilmiyorlardı.

"Neden vurdun Hakan'a?"

"Hakettiği için."

"İşte onu soruyorum ne yaptı?"

Tunahan arkasına dönüp Hakan ile Feride ye baktı. Hakan'ın arkası dönük olduğu için Feride'yi net göremiyordu. Miray'a döndü.

"Çok kötü bir dostum. Nasıl göremedim," dedi. Kedine kızıyordu. Nasıl olmuştu da hiç fark etmemişti.

Kaşlarını çattı Miray. Anlamamıştı. "Neyi göremedin?"

"En yakın arkadaşım gözlerimin önünde

yıllardır kardeşimi sevmiş ve ben bunu görememişim," dedi, başını önüne eğip yere bakmıştı.

Miray derin bir soluk bıraktı. Her şey çözülecek bu günü mü bulmuştu yani! Ne acayip bir gün olmuştu böyle. Sevde sevgilisiyle dünyadan bir haber aşkı-derun yaşarken onlar burada geçmişin tüm sırlarıyla yüzleşiyorlardı.

"Evet, çok kötü bir arkadaşsın! Aynı zamanda da çok kötü bir abisin!" dedi Miray.

Tunahan başını kaldırıp çatık kaşlarla baktı. "O neden?"

"Kardeşinde yılladır Hakan'ı seviyor bunu da görememişsin!"

Birkaç saniye öylece kaldı Tunahan. Miray kahkaha attı o hâline. Çok sevimli ve komik görünmüştü gözüne.

Tunahan duyduğu sözleri hazmetmek için yutkundu. Gerçekten de neden nasıl fark edememişti. Kendine o kadar çok kızıyordu ki yapabilse kendine bir yumruk atmayı çok istedi.

Arkasına dönüp bir adım attı. Gidip ikisiyle de konuşmalıydı ama Miray önüne geçip ellerini adamın kaslı göğsüne bastırdı.

"Hayır. Gitme!"

Kendine olan kızgınlığından dişlerini sıktı Tunahan. "Miray sadece konuşacağım, çekilir misin?"

Miray başını sağa sola salladı. "Olmaz! Şimdi değil. Bırak kendi işlerini kendileri halletsin. Sonra ikisiyle de konuşursun." Masumca baktı. Sevgiyle... kadın olmanın bir lütfu daha hissetti, seninle ilgilenen adamı her şekilde her bakışla yola sokabilirdi.

Kızın güzelliğine diyecek lafı yoktu zaten; ama bu şekilde bakıp birde mesafesiz yakın durması anlık unutkanlık yapmıştı Tunahan da. Kızın ellerine baktı. Kalbinin üzerinde sabit duran tenin ısısını hissediyordu. Nereye baktığını farkedince hızla çekmeye çalıştı Miray. Ne yazık ki daha iki santim uzağa gidemeden kızı bileklerinden yakaladı.

"Evet. Haklısın onlarla sonra konuşayım. Şimdi seninle konuşalım."

Miray kızgınlıkla baktı. Kollarını geri çekti ama ne mümkün, Tuna ondan kat be kat güçlüydü.

"Fırsatçı!"

"Hayır, ben öyle biri değilim. Burada, yanımdasın gitmene neden izin vereyim?"

Tekrar çekti kollarını, cık olmuyordu. "Ne olmuş buradaysam? Senin iznine ihtiyacım mı var benim? Bırak!" Kızgınlığı her an artıyordu. Nereye gitmişti kibar Tunahan? Anlayışlı, incitmeyen adam.

Tunahan kızın elini çekerek kalbinin üzerine bastırdı. Gözlerini çekmiyordu bal gözlerden. Bu yaptığının hoş olmadığını biliyordu. Kızın gözlerinden çıkan öfke kıvılcımları bunun hoşuna gitmediğini de söylüyordu.

Aşktı bu! Her yapacağı için Miray'dan onay alamazdı. Her şekilde kızı kendine çekecek her ayrıntıya açıktı. Tuna bu değildi. Tunahan hiç aşık bir adam olmamıştı. Şimdi başka bir Tunahan ile tanışıyordu. İstediğinden asla

vazgeçmeyecek adam! Sahip olduğunu kaybetmeyecek adam! Elde etmek için yapamayacağı hiçbir şey olmayan Tunahan.

Miray, içinde sevilmeye layık tek kadındı! Ona giden her yolda yürürdü. Ölüme bile!

"Gitme Miray!"

Miray elinin altında hızlı atan kalbin ritmiyle dolmuştu. Öfkesi bulutlara yüklenmiş gidiyordu. Çekilen bulutların ardından kalbine güneş doğuyordu. İçi yanıyordu. Cayır cayır, alev alev. Kendi kalbi adamın kalbinden daha hızlı atıyordu. Bu nasıl bir duyguydu? Benini ele geçirmiş gibiydi. Hiç bir uvzuna emir veremiyordu.

Açık arayı kapattı Tunahan. Kızın gözlerine kilitledi bakışlarını.

"Elinin altında atan senin kalbin."

Oyla 922 Paylaş

12. Ömrümce Sevebilirim Seni

60,9 Bin ★ 4,16 Bin 705

Keyifli Okumalar aşk ı-okurlarım.

18

5

🍋

1

"Elinin altında atan senin kalbin."

2

Al benimki de senin olsun be adam!

3

Yemin mi ettin beni öldürmeye? Çok zalimsin! Ruhum bedenimi terk etti. Rabbim sen bana yardım et. Bu nasıl söz? Bu nasıl anlatım? *Seni seviyorum* demeden nasıl anlatıyorsun? Oy ben öleyim!

Ölüyor muyum yoksa!
Kımıldayamıyorum. Konuşamıyorum.
Bir tek onun sözleri ve gözleri var! Etraf silik sesler uğultu. Ey aşk ne acayipsin. Bu yürek kaldırır mı bu aşkı? Kaldırır mı bu cümleyi?

"Miray."

Ah, söyle yarim. Söyle kalbimin sahibi!
Adımı söyle bıkmadan usanmadan söyle!
Her zaman her yerde benim adımı söyle!

"Efendim," diyebildim cılız bir sesle.
Dikkatle bakıp gülümsedi. Bu gülüşü ilk görüşümdü. En bana özel gülüşüydü.
Kalbim bir kez daha tekledi. Çok zalim adamsın Tunahan Polat.

"Duyuyor musun kalbinin sesini?" dedi.
Gözlerim hala kalbinin üzerinde duran elime kaydı. Tek kelime edemedim.
Bendeki kal hali onun oldukça hoşuna gidiyordu. Sessizliğim istem dışıydı. Bir

an beni yanlış anlayabileceğini düşündüm.

"Duyamadım ne diyordu?" dedim. Zar zor toplayabildim cümleyi.

"Sendeki kalbi istiyor, benim için..." dedi. "Bendeki senin olduğuna göre, yaşamak için sendeki kalbe ihtiyacı var!"

Sen böyle tekme tokat vurursan bende kalp mi kalır sana vermeye zalim? Atıyor mu acaba? Durmuş olmasın! Miray resmen tutuldu da. Neredesin Miray çıksana kızım ortaya!

"İstediğin kalp olsun, verdim gitti."

Öyle güzel gülümsedi ki öleceğim Allah'ım etme eyleme dizlerim boşalıyor, ayakta zor duruyorum. Dünyada kaç işkence çeşidi vardı bilmiyordum ama bu öldürmek için en etkili olanı olmaya süratle koşuyordu.

Bileklerimdeki ellerini çözdü. Ellerim havada öylece asılı kaldı. Bir elini omzuma yerleştirdi. Diğerini saçlarımın arasına daldırdı. Saçlarıma dokunduğu anda gözlerini huzurla kapattı. Beni kendine çekerken uyguladığı narin

baskıyla ona doğru çekildim. Ona ulaşamadan beni durdurdu. Dudaklarını şakağıma bastırdığında, tenimle buluşan teni beni benden alıp götürdü. Nefesim kesildi. Saçlarımın arasında parmaklar usulca geziniyordu. Yüzüm onun göğsüyle buluştuğunda bende onun gibi huzurla kapattım gözlerimi. Kollarını bana sıkıca dolarken farkında olmadan daha çok sokuldum ve kokusuyla tanıştım. Parfüm ile karışık ten kokusu! Bu adamda olan her şey aklıma ve kalbime şiddetle zararlıydı. İçime çektikçe aklım karışıyordu. Karnımda o meşhur kelebekler ortaya çıkmış dans ediyordu. Hücrelerim titriyordu. Gerçeği kavradım! O haklıydı. Kalbim artık bana ait değildi. Kalbim artık bu adamındı. Tıpkı onun kalbinin benim olduğu gibi.

Kaskatı kesilen bedenimi harekete geçirdim. Kollarıma müsade verdim. Çözüldü, ellerim onu geniş sırtına doğru ilerledi. Onun beni sardığı gibi, kollarımı doladım. Ellerim gömleğinin altındaki tenin sıcaklığıyla buluştuğunda gözlerimi daha sıkı yumdum. Bir ay kadar kısa bir zaman diliminde benliğime yerleşmişti Tunahan. Yirmi beş yıl tek başına atan kalbim eşini bulmuştu ve sevinç naraları atıyordu.

Ben ona sarılınca daha sıkı sarıldı. Nefesimi kesecek kadar sıkı. Tüm tüylerimi diken diken eden kulağımdaki fısıltılı sesi son gücümü de benden aldı.

"Sen benim en güzel duamsın Miray."

Gözlerimi yavaşça araladım. Kesilen nefesime kavuşmak için derin bir nefes aldım. Beynime giden oksijen aklımı toplamama yardım etti. Geri çekildim. Ellerimi de geri çektim. Çeker çekmez de özledim onu. İstemesede o da çekti ellerini. Yüzündeki tatlı gülümseme, gözlerindeki ateş olduğu yerde duruyordu.

"Sen benim için dua mı ettin?"

Sağ elini uzatıp rüzgarın önüme getirdiği saçlarımı parmaklarıyla geriye itti.

"Tam olarak değil. Ben hep Allah'tan, öyle birini yaz ki kaderime, her günüm onu sevmekle geçsin, diye dua ederdim."

Yüzümdeki gülümsemenin benimle hiç ilgisi yoktu. O böyle konuşunca ister istemez gülümsüyordum.

"Hâlâ kabul olmuş sayılmaz!" dedim.

Kaşlarını çatıp baktı. "Bunu nereden çıkardın?"

"Önümüzde kocaman bir hayat var! Sen nereden biliyorsun beni her gün seveb..." sözümü tamamlayamadım. 'Sevebileceğini' dilime dolamadım. Bu sözü onun söylemesi gerekiyordu. Bir şekilde ama o söylemeliydi.

Dudakları yukarı kıvrıldı. Oracıktan öpmek istedim. İçim eriyor içim!

"Bana bu sözleri söyleten tek kadınsın! Bence ben ömrümce sevebilirim seni!"

Sev ulan sev Ferhat ile Şirin Aslı ile Kerem Leyla ile Mecnun bile kıskansın. Öyle çok sevki alem sevgi görsün! Koyver gitsin Miray kaç kere duydun böyle sözler? Al canım senin olsun Tuna! Ne varsa kaderde o gelir önüne, ne eksik ne fazla yaşa gitsin!

O benden cevap bekliyordu ama ben kendimi ona öyle hızlı sardım ki kolları boşlukta kaldı bir kaç saniye. Parmak uçlarımda uzandım. Kollarımı boynuna doladım. Şaşkınlığını üzerinden atınca

ellerini belime sırtıma dolandı. Hızla geri çekildim. Ellerimi onun kollarında bıraktım. Onun elleri hâlâ sırtımdaydı. Gülümsedim.

"Öyle çok sev ki Leyla ile Mecnun bile kıskansın. Öyle çok sev ki gören duyan herkes parmakla göstersin." Tek kaşı havaya kalktı. Suratında öpülesi gülüşüyle, gözleri ezber eder gibi dolaştı yüzümde.

Yüzümü asar gibi yan döndüm. "Yoksa bu iş olmaz!" dedim. Kendi söylediğime gülmek istedim. O benim yerime minnacık bir kahkaha attı.

Beni kendine çekerken söyledi. "Bülbülün güle olan aşkından istiyorsun sen?"

Evet tam da ondan istiyordum. Beni sardığı göğsünden başımı kaldırıp baktım. "Ne o, yapamaz mısın?" Saçlarımın içindeki eli kasıldı. Gür saçlarımın derinlerine daldırdığı eli bir an tenime baskı uyguladı. Gözleri dudaklarıma odaklanmıştı. Dişlerini sıktığını görebiliyordum. Öpecek! Vallahi öpecek Çamlıca Tepesinde milletin içinde öpecek!

Neyse ki edepli adam, bakışları gözlerime uzandı. "Sen yeterki iste! Bülbül utanır, benim sevdam da neymiş der!"

"Olur o zaman bu iş." Bu sözleri kim duysa beni kıskanırdı. Kimse duymasın istedim birden. Bülbülün aşkını kıskananlar gülün ölümüne neden olmuştu.

"İş değil, aşk!" dedi.

Adam sözleriyle cihandaki efsanelere takla artırdı ama bende tık yok.

"İstanbul'a ağlayarak geldim bilmiyorsun sen, nereden bilirdim karşıma işimde aşk çıkacak."

"Ne yapardın bilseydin?" diye sordu.

"Koşa koşa gelirdim."

"Nasıl olduğunun önemi yok! İyi ki geldin!"

Yüzünden eksilmeyen gülüşüyle, hâlâ saçlarında olan eline baskı uyguladı. Beni tekrar ve tekrar kendine çekerken, yüreğine ve hayatına mühürledi. Dudaklarını alnıma öyle sahiplenici ve

aitlenici bastırdı ki gelecek artık Tunahan'dan ibaretti. Gözlerimi kapatıp anın tadına vardım. Göğsüne sokuldum. Bundan sonraki yerim burasıydı. Hoş geldin Tunahan'lı günler...

Sevde mi? O kim! Ya Feride... Gözlerimi far görmüş tavşan gibi açtım. 'Feride!'

Ne zamandır kaç dakikadır burada aşk yaşıyorduk? Zaman kavramını bile unutmuştum. Bu arada ayak üstü aşk nasıl yaşanır az önce görmüştüm. *Olay!*

Hızla geri çekildim. Şaşkın ve karışık yüzüme o da şaşırdı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Feride nerede? Saat kaç oldu?" derken kendi saatime baktım. İki saat dolmuştu. "Sevde!"

Feride, Sevde başka bir şey çıkmadı ağzımdan. "Benim kızları bulmam lazım," diyerek etrafıma bakındım. Ama kızlardan eser yoktu.

"Sakin ol! Bulursun."

Geriye doğru bir adım attım ama tekrar ona döndüm. Bana elleri cebinde hayran

hayran bakan adam! Bakma öyle yazık bu canıma...

"Şey..."

"Evet."

"Bir süre kimse bilmesin olur mu?"

Kaşlarını çattı. Hem de en derinden. Hoşuna gitmemişti.

"Kimse derken?"

"Annen, annem, baban, babam, mahalleli, alem cihan."

Kaşları düzelirken gözleri kısıldı. "Neden?" diye sordu.

Vallaha diyeceğim dürüst olmakta fayda var! Dibine kadar gelip durdum. "Ya benim bir hayalim var! E sende kriterlere uyuyorsun. Hem duysalar aman Allah'ım, annem çeyiz annen gövde gösterisine başlar."

Güldü. Hep diyorum gülme diye. Beni dinlemiyor zalim. Kime? Ona hiç demedim hep kendime diyorum.

"Hayalin nedir?"

Gelde anlat şimdi!

"Ya malum ben Miray, öyle hiç erkek arkadaşı olan biri olmadım." Gözlerindeki kıvılcım görülmeye değerdi.

"Yani?" dedi.

"Ben işe başlayınca diyordum kendime." Saçmala Miray ee. "Önce bir öğretmen sevgili bulayım staj yapayım, sonra aşkı bulurum diyordum," dedim. Evlenirim kısmını atladım. Gerek yoktu buna.

Gözleri iyice kısıldı. Yüzünün rengi değişti. Çok mu dürüstçe olmuştu?

"Miray," dedi, diliyle dişi arasında öfkeli sesiyle.

"Efendim canım," dedim. Biraz ürkmüş olabilirim. Dikkatle baktı. Gülümsedi, bingo! Ah anacım ben bu işleri senden öğrendim. Evin tüm camlarına diktirdiği yeni perdeleri kredi kartına on iki taksit yaptırıp babamı küplere bindirdiği gün babamın evde yankılanan "Serpil" sesine dönüp gülümseyerek göz kırpmış ve

"Efendim canım," dediği gün kapmıştım bu taktiği. İşe yarıyormuş.

"Ne stajı Miray? İş miyim ben? Ne aşkı ne bulması? Stajını bende yapıp başka..." gerisini diyemedi. Paniğe kapıldım.

"Ya hayır öyle değil. Ben bu hayalleri sen yokken kurmuştum. Ben daha staja başlamadan emekli oldum. Yani benim demek istediğim biraz böyle sevgili sevgili takılalım." Son dediğim bana da komik geldi. Gülmeye başladım. O da benimle gülümsedi.

"Anlıyorum," dedi.

Beni anlayan adamı durup saatlerce izeleyebilirdim; ama tekrar ayıldım. "Gitmeliyim. Hakan'ı bul ve konuş!" diyerek koşar adım ayrıldım yanından.

Telefonumu çıkarıp Feride'yi aradım. Etrafima bakınmayıda ihmal etmedim.

"Efendim," diyen, şenşakrak sesi bana her şeyin yolunda olduğunu anlatıyordu.

"Neredesin?"

"Sevde'yi bıraktığımız masaya gel!" dedi.

"Tamam."

Kapatıp çay bahçesine doğru yürüdüm. Tunahan'ı arkamda bırakmış olmak birden dokunmuştu ama kızları bulmalıydım ve bu garip yerden bir an önce kaçmalıydım. Bu günlük bu kadar kafiydi. Yinede yanımda olsun çok istiyordum. Düşünerek ilerlediğimden dalgın dalgın masaya ulaştım.

Ne görsem iyiydi. Yok artık Sevde, Feride, Emre ve Hakan çay içiyordu. Gözlerim yuvalarına dar gelmiş olmalıydı ki gözlerim acıyınca kırptım. Hakan bir yanına kardeşini diğer yanına Feride'yi almış Emre ile muhabbet ediyordu. Beni görünce susup bana döndüler.

"Gelsene Miray," dedi, Hakan.

Kaç level atlamıştık bugün? Kaç kişi oyuna nereden başlayıp nereye gelmiştik? Sevde'ye baktım. Halinden hoşnut gibiydi.

"Abim nerede?"

Feride'nin sorusuyla kendime geldim. Arkamdan gelen sesle irkildim.

"Abin burada!"

Dönmeme fırsat vermeden yanımda bitti. Başımı çevirip ona baktım. "Ardına bakmadan nasıl gittin Miray?" diye fısıldadı sandalyemi çekip oturmamı sağladı. Feride'yi buldu gözlerim. Hakan ile arasına mesafe koymuştu. Haberi yoktu garibimin abisinin her şeyden haberdar olduğunun. Rahat rahat takılıyordu. Gerçi bu abilerle bunlar boşa korkmuş bunca yıl ya neyse...

Tunahan da bir sandalye çekerek yanıma oturmadan önce Emre'ye elini uzattı.

"Tunahan, memnun oldum."

Emre de ayağa kalktı. Karşılık verdi. Zavallı Emre, ilk buluşmada başına gelenlere bak herkese nasip olmazdı.

Yanıma, çok yakınıma çekti sandalyesini. Kolunu da omzuma sarınca şahtık şahbaz olmuştuk.

Feride imalı bakışıyla beni yerken Sevde'nin gözler kocaman oldu. "Ne kaçırdım ben!?" dedi.

Ah bir bilsen neler kaçırdın... Emre'yi burada bırakır, çekirdek alıp karşımıza geçerek itiraflar dizisinin ilk bölümünü nefesini tutarak izlerdin.

Sevde'nin sorusunu yanıtlayacak bir cesur çıksın ortaya.

"Sen söyle abisi biz ne kaçırdık?" dedi Tunahan.

Sevde utanıp abisinin omzuna gömdü başını. Hakan ters bakışlarını Tuna'ya yolladı; ama Tunahan oralı bile olmadı.

Emre kendini suçlu hissetmişti. "Yanlış anlamayın, kötü bir amacım yok!" dedi.

Tunahan en içten tebessümüyle Emre'ye döndü. "Sorun sen değilsin Emre. Asıl sen yanlış anlama. Bugün biraz değişik bir gün oldu ama güzel de bir gün oldu." Emre minnetle gülümsedi.

Acayip kere acayip bir gün olmuştu. Bu bir rüya değildi. Rüya gibi olanından. Hani uyursunuz ve rüyanızda karışık şeyler görürsünüz, sabah kalkınca çok garipti işte rüya dersiniz ya öyle birgün yaşıyorduk.

Hiç bir şey olmamış gibi Hakan'a döndü Tunahan. "Akşam halı saha maçı var!" dedi.

Hakan da aynı şekilde cevap verdi. "Haberim var!"

"İyi. Bu sefer karşı takımda oynayacağım."

Sevde ve Feride, "Ne," diye bağırdı.

"Bu bir ilk," dedi Feride. Sevde de ona katıldı. "Ama neden?"

"Abin hayatında benden hiç gol yemedi Sevde. Onu öğrenecek," diyen Tunahan'a döndüm. Buranın tadı kaçmaya başlamıştı. En iyisi gitmekti. Ne Sevde'yi ne Feride'yi sevdiceklerinin yanından ayırmak istemedim.

"Tunahan," diye atlayıverdim ortaya. Bana döndü yarim! Yarim... ne hoş şeymiş.

"Efendim."

"Hadi biz kalkalım. İstanbul'u bana sen gezdir. Sonra buluşur döneriz eve," dedim. Gözleri kısıldı. İçindeki

kıvılcımlar yakardı beni! Yakıyordu beni.

"Gidelim," dedi.

Gidelim yarim gidelim de sen bana biraz daha anlat sendeki beni! Seni anlat bana, neden layık görmüş kimseyi almayan kalbim seni.

Ayağa kalkınca bende kalktım. Cebinden anahtarı çıkarıp Hakan'a uzattı. "Araba sende kalsın ararım beraber döneriz." Hakan anahtarı aldı. "Tamam," dedi.

Tunahan bakışlarını Feride'ye çevirdi. Feride ürkek korkak kaldırdı göz kapaklarını. Mırıl mırıl sesiyle, "Bende geleyim mi abi?" dedi.

Bunu sırf nabzını ölçmek için söylemişti. Kim olsa anlardı. Garip bir şey döndüğünü sezmişti. Demek ki anlamlandırmaya çalışıyordu.

Hakan'a baktı bu sefer adamın dudağının kenarındaki yara belliydi. Hakan da çekmedi gözlerini.

"Kardeşim sana emanet!" dedi. Bu adamı sevmek için bir neden daha buldum.

Sevmek onun için değerliydi!

"Başımla..." diyen Hakan'a başını sallayarak cevep verdi. Sanırım ikisinide kızgındı ve bu kızgınlığı birbirlerini seviyor oldukları için değildi. Sakladıkları içindi. Kendine kızdığına da yüzde yüz emindim.

"Hadi," dedim. Emre'nin elini tekrar sıktı. "İşin yoksa akşam maça gel, mutlu oluruz," dedi. Emre çok emin olamadı. Garip çocuk Emre ne düşüneceğini bilemiyor olmalıydı. Korkup kaçmasaydı bari. "İnşAllah," diye cevap verdi.

Kızlara el sallayıp tek kelime etmeden önden yürüdüm. İkinci adımı atınca yanımda buldum. Biraz uzaklaşmayı bekleyip konuşmadım.

Arabanın yanına gelince durup birbirimize baktık. "Bu kadar kızmak doğru mu?" diye sordum.

Arabaya yaslanıp kollarını göğsünde bağladı. "Ne kadar zamandır olduğunu henüz bilmiyorum ama kaldırılmak doğru mu?" dedi.

"Sadece korkmuş olamazlar mı?

"Ben korkulacak biri değilim."

"Ama o senin en yakın dostun! Sana kalkıp kardeşini seviyorum diyemezdi. Kaldı ki Feride'nin kendisini sevdiğini bilmiyordu."

Elini kaldırıp burun kemerini sıktı. Başını kaldırıp baktı. "Kabul ediyorum zor olmalı ama benim, Tunahan! Ona defalarca sordum. Uykusuzluk çektiğini biliyorum. Hep geçiştirdi beni. Bana söylemiş olsaydı emin ol kazanan onlar olurdu. O yumruğu da asla yemezdi. Feride ona karışlık vermese üzülen ben olurdum. Yıllardır can cana yaşadığın birinin benden böyle bir şey saklıyor oluşu üzdü beni. Ben hayatımda kimseye vurmamıştım. Kimsenin kalbini bile isteye kırmadım. Öfkeyi bile bilmem ben," dedi. "Bilmezdim," diye de ekledi.

Saçlarımı bir omzumda toplayıp onun yanına arabaya yaslandım. "Hadi itiraf et!"

"Neyi?" diye sordu, bana döndü. Siyah gözleri karmakarışıktı. Sağ omzumu arabaya vererek ona doğru yan döndüm. "Hakan'ın kardeşini seviyor olmasına çok

sevindin."

Tersi olsaydı ortalığı ayağa kaldırırdı ve Hakan bir yumrukla kurtulamazdı. Feride'yi de o masada asla bırakmazdı.

"İtiraf ediyorum; Daha iyisini aklım almıyor."

"Anlıyorum. Kızgınlığın keşke bilseydim'e dayanıyor ama buna takılma her şeyin vakti zamanı var. Demek ki vakit bu günmüş. Bence rahat ol ve beni gezdir." Son sözümle bir de göz kırptım ona. Yukarı kıvrılan dudakları çok öpülesiydi. Ben onu izlerken benim gibi yan döndü ve iyice yanıma sokuldu.

"Nereye gitmek istersin? Merak ettiğin bir yer olmalı?"

Gözlerimi etrafta dolandırıp düşündüm. "Bilmiyorum."

"Ben biliyorum," dedi.

Elimdeki anahtarı ona uzattım. "Madem öyle kaptan sensin." Anahtara baktı.

"Hayır, sen kullan şoförlüğünü görmek istiyorum."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ne o beğenmezsen bir daha kullanmama izin vermeyecek misin?"

"Hayır. İyi kullandığına eminim."

"Ben yolları bilmiyorum. Sen kullan. Madem eminsin, ben de biraz dinlenirim. Yoruldum sanki." Külliyen yalan! O beni izlerken hata yapmam kaçınılmaz olabilirdi. Ayrıca ben onu izlemek istiyordum.

"Tamam, öyle olsun," dedi. Anahtarı alıp kapıları açtı. Ben de yan tarafa geçip bindim. Çamlıca Tepesinden ayrılırken geride bu kadar güzel anılar bırakmış olmanın mutluluğuyla gözlerimi kapatıp başımı koltuğa yasladım.

Biraz yorulmuşum cidden oturunca hissetmiştim. Araba yol alırken ikimizde konuşmadık on dakika kadar. Hâlâ gözlerim kapalı olanları düşünüyordum. Bana o cezbedici sözleri söylediği an doldu zihnime. İç çekerek kendi kendime gülümsedim.

"Neden güldün?" dedi, beni dağıtan sesiyle. Adamın sesi bile yüreğime

oynuyordu. Başımı kaldırıp hâlâ sırıtan yüzümle ona döndüm.

"Hiç," diyen ben, ona nasıl diyecektim ki ne güzel konuştun öyle zalim yüz yıl aklıma gelse bu gülümseme değişmez.

"Hiç," dedi. "O kadar hoş anlar yaşadık, yaşayacağız ve sen her sorduğumda hiç mi diyeceksin?" Bana kısa bir an döndü tek kaşı havada, takrar yola odaklandı.

Zeki ve zalim...

Koltukta yan dönüp başımı da koltuğa yasladım. "Senin kadar net değilim. Sanırım zamana ihtiyacım olacak."

Kaşlarını çattı. Tekrar kısa bakışıyla döndü. "Henüz benim net halimi görmedin! Zamana ihtiyacın yok! Birlikte daha çok zamanımız olacak. Her şeyi beraber öğreneceğiz."

Ne demişti Feride? *"Abim! benim bildiğim hiç sevgilisi olmadı."* Tunahan da benden farklı değildi. Genelde erkekler için ilk olmak hep önemliydi. Kadın erkeğin elinin kiriydi hani! Kaç sevgilisi olmuş, kaç bedene dokunmuş hiç önemli değildi. Ya kadın için erkeğin ilki olmak! Ruhum

huzurla dolmuştu birden. Kimsenin elini bile tutmamış bir erkek! Amanın o adam benim ya...

Yine de sormadan edemeyeceğim. "Neyi öğreneceğiz?"

Başımı kaldırıp baktım. Cevabını çok merak ediyordum. Yüzünde öyle hoş bir tebessüm belirdi ki yüreğim yerinden oynadı. Bana döndü. Elini yanağıma uzattı. Sıcacıktı. Parmaklarını tenimde gezdirdi. Tekrar yola bakıp bana geri döndü. Dudakları kımıldadı ve tek bir sözcük aklımı çaldı.

"Aşkı!"

Oyla 705 Paylaş

13. Hangimiz Daha Zalim

61,6 Bin ★ 4,3 Bin 762

Keyifli Okumalar aşk ı-okurlarım.

3
1
1

🍋

"Aşkı," dedi Tunahan.

Miray bilmiyordu da Tunahan biliyor muydu? Hayatında Miray'a hissettiği hiç bir duyguyu başka bir kadına hissetmemişti. Kimseyi kendine layık görmeyen kalbi onu seçmişti. Buna çok mutluydu Tunahan.

"İyi, sen kıdemli hocasın. Nasıl öğreteceğini iyi bilirsin," diyen Miray'ın yanağından çekti elini.

"Ben değil, ikimiz birbirimize öğreteceğiz."

"İkimiz! Biz!" dedi ve güldü Miray. Önüne döndü başını koltuğa yasladı. "Çok acayip birisin."

"Neden?"

"Kısacık zaman da Tunahan ile Miray'ı biz yapmayı başardın. Gerçi tam başarmış sayılmazsın," dedi Miray. Tunahan kaşları çatık halde kısa bir bakış attı Miray'a.

"Ne var aklında?"

"Çok şey."

"Mesela..."

"Mesela ne seversin ne sevmezsin? Sonra hangi takımı tutuyorsun? Benden beklentilerin ya da benim senden beklentilerim."

"Ortak yanımızın fazla olduğunu

biliyorum. Ben isteyerek edebiyat okudum ve mesleğimi severek icra ediyorum. Senin de seviyor olduğunu biliyorum. Karşımdaki kişiyi, seni ben anlamıyorum ama benden öte biri var içimde o seni çözüyor ve içimdeki adam seni çok beğeniyor. Hani taşındığınız gün! O gün ben senin kitaplarını karıştırdım," diyerek, itiraf etti Tunahan.

Miray'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Zaten adama dönmüş onun sözleriyle eriyordu.

"Ne yaptım dedin?"

"Bir kaçına göz attım daha doğrusu, elime aldığım her kitapta altı çizili cümleler vardı. Ben seni görmeden altını çizdiğin o cümlelerden etkilendim." Arabayı durdurdu. Miray'a döndü. Genç kızın şaşkın hali çok tatlıydı.

"Bu yeterli bir anlatım oldu mu?" diye sordu.

Miray'ın aklının ucundan dahi geçmeyen bu açıklama onun için yeterliydi. Başını salladı.

"Başka bilmem gereken yok sanırım."

Kızın bir omzunda topladığı saçlarına uzandı eli, gözlerini o saçlardan ayırmak istemiyordu. Ellerini hiç istemiyordu. "Var aslında!"

Miray kaşlarını kaldırdı. "Hm, bak şimdi merak ettim neymiş?"

"Benim odama geldiğin günü hatırlıyor musun?"

"Evet ama gerçekten yanlış odaya girmiştim."

Tunahan gülümsedi. "Biliyorum, annem seni bilerek yanılttı." Kızın kocaman açılan gözlerine daha da gülümsedi. "O gün kütüphanenin önünde Rhett ve Scarlett'in aşkının kokusunu aldın ve ben orada anladım ki otuz yıldır beklediğim sendin!"

Miray'ın gözleri sevgiyle ışıldadı. "Sen!"

"Ben!"

Adamın gözlerine bakıp ağır hareketlerle yaklaşıp kollarını Tunahan'ın boynuna sardı. Tunahan bir elini kızın saçlarına diğerini sırtına bastırdı. Kızı kendine

sıkıca sardı. Saçlarındaki baş döndürücü kokuyu içine çekti.

Çamlıca Tepesinde, ilk defa Miray'ı kendine çekerken dokunduğu anlar ancak ölse silinirdi aklından. Miray aklına hayaline girdi gireli tek düşündüğü saçlarına dokunmanın nasıl bir his olduğuydu. Parmakları yumuşak tellerle buluştuğunda neden bu kadar istekli olduğunu anlamıştı. Sanki yaşamak için onlara ihtiyacı olan biriydi. Dokunduğunda içinde filizlenen tutkuyu hissetti. Bu sevmekten beğenmekten öte bir histi.

Yandı! Elleri yandı. Yüreği zaten mahşer yeriydi. O saçların arasına giren parmakları canını yeni bulmuş gibiydi. Bedeninde alev almayan hiç bir yer kalmamıştı. Tunahan yanmıştı. Miray yakmıştı. Aşk! Kendini sürekli var saydıran vazgeçilmez his tenle buluşmuştu. Tutkuya dönmüştü. Tunahan her zerresiyle Miray'a aşık! Miray'a sevdalı! Miray'a tutkundu.

Saçlarının arasına masum bir öpücük bıraktı. Kızın kulağına doğru fısıldadı. "Saçların aklımı başımdan alıyor."

Kulağından kalbine inen sözler kızın ruhunu teslim etmesine neden oluyordu ama Tunahan bunu bilmiyordu. Sadece Miray'ı hissediyordu. Titreyen bedeni sözlerden fazlasıydı Tunahan için. Miray Tunahan kadar açık sözlü olabilseydi; ona söyleyeceği sözler içinden geçenlerle aynı olurdu. *'Sen birde bana sor!'*

Kızın saçlarından öptükten sonra geri çekildi. Miray'ın sessiz kalışını umursamıyordu. O bir genç kızdı. Kendisinden altı yaşta küçüktü. Kendi cümlelerini ondan beklemiyordu. Gözleri her şeyi anlatıyordu. Abartısız ışıl ışıl parlıyordu kızın gözbebekleri.

Etrafına bakındı Miray. "Nereye geldik?" Kaldırım kenarına park edilen aracın kapısını açtı Tunahan. "Hadi gidelim kendin gör!"

Miray da arabadan indi. Kapıyı kapatıp Tunahan'a baktı. Aracın önünde genç kızı bekliyordu. Bir kaç adım attı Tunahan'a doğru.

Gözlerini bir an olsun ayırmıyordu kızın üzerinden. Çantasını başından geçirip tekrar baktı Miray.

Tunahan sağ elini kıza doğru uzattı. Miray kendine uzanan ele baktı. Yüzündeki muhteşem gülüşüne canını verirdi Tunahan. Uzanıp elini genç adamın elinin içine bıraktı. İçinden dua etti Miray. *'Ölene kadar bırakma!"* Ellerinin arasından koluna oradan bütün bedenini esir alan karıncalanma hissetti Miray.

Avuçlarına değen yumuşacık eli sıkıca tuttu Tunahan. Birleşen ellerine baktı. *'Ölene kadar tutacağım,"* dedi içinden. Sözleriyle değilde gözleriyle konuşmuşlardı sanki... ikiside birbirine bitip tükenmek bilmeyen gülümsemelerini sundular. Tunahan adım atınca Miray da onu takip etti.

"Nereye geldik?"

"Beyazıt."

"Ne var burada peki?" Etrafına bakınan Miray Tunahan'ın duruşuyla olduğu yerde kaldı ve genç adama baktı. Neden durduklarını anlamamıştı. Kendine bakan adama soru dolu bakışlar attı.

"Başını kaldır ve bak!" dedi Tunahan.

Komuta uyan Miray önüne bakıp başını kaldırdı. Taş kapı girişinden oluşan yerin hemen üzerindeki parlak puntolara kaydı gözleri. ***Sahaflar çarşısı***

Gözleri sevinçle parlayarak açıldı. Dili tutuldu. Hep gelmek istediği yerlerin başında yer alan sahaflar çarşısı idi. İçeride göreceği kitapları düşününce içindeki mutluluk ikiye katlandı.

Tunahan kızın yüzündeki aydınlanmayı aşkla izledi. Yanılmıyordu. Kendi ne ise Miray o idi. Kendine dönen bal gözlere yakalandı.

Miray göz kırptı. "Sevdim seni çocuk seninle iyi anlaşacağız". Tunahan'ı çekiştirircesine önden hızla yürüdü.

Sıra sıra dizilmiş kitapçılar akla zarardı. İnsan hepsini almak ya da bakmak istiyordu. Miray için her biri kuyumcu vitrininde duran pırlantalar kadar değerliydi.

Genç kızın elini bırakıp kolunu omzuna sardı. Kızı kendine çekti. "Seni birine götüreceğim. Orada istediğin her türlü kitap mevcud."

Miray hâlâ önünden geçtiği dükkanlara hülyalı bakışlarını bırakıyordu. Başını salladı. "Kısa sürede beni bu kadar iyi tanıyor olman çok garip."

"Neden? İlla yıllar mı geçmeli?

"Hayır tabii de bir ay kısa bir süre, bilemiyorum sanki rüya görüyorum hissi veriyor."

"Bir insanı tanımak çok zordur o kısım da haklısın ama sen ayna gibisin. Sana bakınca kendimi görüyorum."

Başını kaldırıp Tunahan'a baktı. Hayatında hiç bu kadar açık sözlü biriyle tanışmamıştı Miray. Hoşuna gitmiyor değildi hatta çok hoşuna gidiyordu. Ne istediğini bilen erkek modeliydi Tunahan. Bir kadın başka ne isterdi?

Tunahan da kızın güzel yüzüne baktı. Saçlarının üzerinden öptü. "Geldik."

Durdu ve kızın omzundan çekti kolunu tekrar elini tuttu.

Önünde çok eskiye ait olduğu belli olan kitap standının önünden hızla geçip cam kapıdan içeri girdiler.

Girer girmez burnundan ciğerlerine dolan kitap kokusuyla gözlerini kapatıp derin nefes aldı Miray. Tunahan onun bu hâline gülümsedi.

Küçük eski masanın başında kitap okuyan ellili yaşların başında olan dükkan sahibi girenleri görünce gözlüğünü indirip kaşlarını çatarak izledi. Miray'ı kokuyu içine çekerken görünce dudakları yukarı kıvrıldı adamın. Tunahan'ı da görünce gülümsemesi genişledi.

Ayağa kalktı. Kitabını kapatıp gözlüğünü de üzerine bıraktı. Tunahan Miray'ı elinden çekerek adamın yanına kadar getirdi.

Elini uzattı Tunahan. "Nasılsın Faruk abi?"

Faruk Bey, bir yetmiş boyunca irice bedenli ama sevimli kilosuyla oldukça dinç görünüyordu. Elini Tunahan'a uzattı. "Hoş geldin Tunahan. İyilik evlat ne olsun..."

Bakışları Miray'a kaydı. Miray da Faruk Bey'e elini uzattı. "Merhaba efendim."

"Sağ ol kızım hoşgeldin."

Miray hoş buldum dedikten sonra gözleri rafları ziyarete çıktı.

"Oturun lütfen," diyen Faruk Bey'in sözü üzerine masanın önünde bulanan iki tahta tabureye yerleştiler. Faruk Bey de yerine oturdu. Bakışları ikili arasında gidip geliyordu.

"Miray," dedi Tunahan. Miray'a döndü. "Faruk abi." Miray başını eğdi. "Menun oldum," dedi. Faruk Bey de başını eğdi cevap olarak.

Tanışma faslından hemen sonra koyu bir sohbete daldılar. Tunahan Miray için 'sevgilim, sevdiğim, kız arkadaşım dememişti. Demesine gerek yoktu. Faruk Bey ilk defa bir kızla çıka gelen gencin buraya alelâde birini getirmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu Tunahan'ı.

Miray'ın öğretmen birde Edebiyat öğretmeni olduğunu öğrenince çok şaşırmıştı. Şaşırması kızın edebiyat öğretmeni olmasından değildi. İki kitap kurdunun birbirini nasıl bulduğu yönündeydi. Tunahan için çok sevindi.

Tanıdığı en delikanlı tabirine uyan birkaç kişiden biriydi genç adam.

Raflardaki kitaplara bakmak için ayaklandı Miray. İnce uzun olan dükkanda kendini kaybetmişcesine dolaşıyordu.

Faruk Bey fısıltılı sesiyle Tunahan'a döndü. "Tabrik ederim. Diğer yarını bulmuşsun Tunahan."

Tunahan başını Miray'a çevirdi. Kızın kitapları mücevher sever gibi dokunuşlarını izledi. Faruk Bey'e döndü. "Diğer yarım! Bunda haklısın. Teşekkür ederim abi."

"Tunahan," diye seslenen Miray'ın sesine döndü iki adamda. "Efendim."

Miray elinde tuttuğu kitabı havada salladı. "Rüzgâr Gibi Geçti hem de sende olanın aynısı! Ben bunu istiyorum."

"Bende var zaten. Neden onu istiyorsun? Bence bizim kadar seven başka insanların olabilir."

"Ama o senin." Kitaba bakınca gözleri kamaşıyordu Miray'ın. "Bu da benim!"

Tunahan elindeki çay bardağını masaya bırakıp ayağa kalktı. Faruk Bey'den gözleriyle müsade istemişti. Faruk Bey gülümseyerek tek kaşını kaldırdı.

Miray'ın yanına ilerledi. Kız hâlâ kitabı açıp kapatıyor arada birkaç kelime okuyordu. Miray'ın karşısında durdu.

"Bunu alalım Tunahan." Gözleri ışıl ışıldı. Tunahan için seyredilecek en güzel manzara kızın bal rengi gözleriydi.

"Bende var!"

"Tamam sende var ama bu benim olsun. O senin ben kitaba kitap demem benim olmayınca," dedi gülerek.

"Kitaplığımızda başka hayatlara yer vermek varken neden aynısını bulunduralım?" Miray'a bakan gözleri parlıyordu adamın.

"İyi ya senin kitaplığında var benimkinde yok!"

Derin bir nefes aldı Tunahan. "Evlenince kitaplarımızı ayıracağımızı sanmıyorum!"

Miray'ın kitabın üzerinde olan bakışları dondu. Eli ayağı öylece kaldı. Bir anda heykel gibi hareketsiz kaldı. Göz kapakları kendiliğinde kitabın üzerinden kalktı. Yavaşça yukarı çıktı. Tunahan'ın gözleriyle buluştu.

"Evlenince mi?" dedi mırıldanıp.

"Evet." Kollarını göğsünde bağladı ve kızın şaşkın halini keyifle izlemeye başladı.

"O nereden çıktı şimdi?"

Kaşlarını çattı Tunahan. "Benimle evlenmeyecek misin? Yani evet çok yakışıklı değilim mesela, çok zenginde değilim ama hatırı sayılır birikimim var. Memurum, belki ileride tayinim çıkar benimle şehir şehir gezebilirsin. Sonra çocuklarımız olur sen izne çıkarsın. Belki de senin tayinin çıkar ben senin peşinden gelirim. Senin kadar iyi bakamam çocukara ama okuldaki saat dönümlerinde bakabilirim. Ev işlerinden anlamam ama yardım edebilirim sen öğretirsin. Bu konuda da iyi olduğunu biliyorum annem anlata anlata bitiremiyor. Limonlu keki harika

yapıyorsun."

Miray'ın anbean değişen yüzü Tunahan'a çok tatlı görünüyordu. Kızın elindeki kitabı usulca aldı. Dört beş metre ileride masasının başında oturan Faruk Bey'e seslendi.

"Abi, bu kitabın ikinci cildi elinde var mı?"

İçinden 'hayır' desin diye minicik bir dua etti Tunahan.

Faruk Bey olaya çok anlam veremesede birkaç saniye bakıp, "Maalesef çocuklar," dedi. Gerçekten de yoktu elinde.

Tunahan Miray'a döndü. Miray sonunda ayılmış vaziyette kollarını göğsünde bağlamış tek kaşı havada Tunahan'ı izliyordu.

"Bak 2. ciltte yokmuş. Bence biraz düşün. Scarlett'a sahip olabilirsin."

Miray kendini tutamadı. Kahkaha attı. "Sen beni kitapla mı tehdit ediyorsun?"

"Estafurullah, sadece gözlerini açmaya çalışyorum."

"Bir daha söyle o zaman duyamadım," dedi Miray.

Kitabı rast gele bir rafa bıraktı Tunahan. Miray'ın bağlı olan eline uzandı. Kızın göz bebeklerinden kalbine kadar indi. Fısıltılı çıkan sesiyle öldürecekti Miray'ı.

"Scarlett'ın aşkıyla sınama beni! Rhett kadar cesur değilim, seni bırakıp gidemem. Ver ömrünü ömrüme tarih bizide yazar belki."

Tuttuğu nefesi dışarı saldı Miray. Bu sözlere ne denirdi! Aşkı bilemiyordu ama her saniye haranlığı artıyordu. Kalbi kafesini zorluyordu.

"Kabul!"

Tunahan'ın genişleyen gülümsemesi Miray'ın da gerginliğini alıp götürmüştü. Elinde tutuğu eli dudaklarına götürüp öptü.

Rüzgâr gibi geçti ve Tunahan da olan kitaplar dışında bir kaç kitap alarak sahaflar çarşısından ayrıldılar. İkinci durakları Eminönü, balık ekmek olmuştu. Ağlayarak geldiği İstanbul'da bu denli

mutlu olacağını hayal bile edemezdi Miray. Kalbine sığmayan duygular her yerini her halini esir almıştı. Tunahan onun için şanstan öte biriydi. Aşk üzerine pek çok hayali olmuştu ama bu hayallerin ötesindeydi.

Arabayı durduran Tunahan saatine bakıp Miray'a döndü. Saat akşam altıyı vurmuştu.

"Nereye geldik?"

"Pierre loti," diye yanıtladı Tunahan.

Miray'ın arabadan hiç inesi yoktu. Çok yorulmuştu. Başını koltuğa yasladı. "Yoruldum."

"Son durak sonra seni kızlarla buluşturacağım. Bir bardak limonlu çay içersen kendine gelirsin."

Miray gözlerini hiç açmadan küçük bir kahkaha attı. "Öğrenmişsin!"

"Neyi? Limona aşık olduğunu mu?"

Başını kaldırmadan gözlerini açıp Tunahan'a döndü. "Sanırım zevklerim değişiyor. Aynı anda iki şeye birden aşık

olamam!"

Tunahan'ın gözlerindeki kıvılcımlar Miray'ı doğru yerden vurduğuna işaretti.

Koltuğunda Miray'a döndü Tunahan. İşte Miray'ın kırılma noktasına gelmişlerdi. Bunun tadını çıkarmak istedi Tunahan.

"Birincisi limon ikincisi nedir?"

Miray gözlerini adamın yüzünde gezdirdi. Bakışları karmakarışıktı. Sabah evden çıkarken böyle bir günü aklından dahi geçirmemişti. Gün içinde pek çok değişik duyguyla baş etmeye çalışmıştı. Bilmediği, duymadığı sözler işitmişti. Yüreği kabına dar gelmiş nefesi kesilmişti.

"Sen!" dedi, Tunahan'ın gözlerinin içine baka baka, "Sen!"

Genç adamın kısılan gözleri kızın dudaklarını buldu. Onu burada öpemezdi. Bu zamansız mekana yakışmayacak kadar değerliydi Miray. Tek elini uzatıp kızın yanağını uvucunun içine aldı. Baş parmağını Miray'ın dudağı üzerinde gezdirdi. "Miray."

Adı dudaklarından tılsımla dökülmüştü sanki, kızın kalbine ışıltılı ve sihirli bir değnekle dokunulmuş gibi titreyerek havalanmıştı. Tunahan'ın etrafında dönüyordu sanki Miray.

"Adımı böyle söyleme!" dedi gülümseyerek.

"Neden? Nasıl söylüyorum ki?" Tunahan da gülümsedi.

Yüzdeki ele uzanıp çekti, elinin içine aldı Miray. "Zalimsin sen! Yüreğim yerinden oynuyor."

Kızı gören gözleri pırıl pırıl bakışla açıldı. Bilmediği şeyleri öğrenmeye başlıyordu ve oldukça ilgi çekici olması bir yana, kızı gözünde tutkuya hapsediyordu.

"İnelim en iyisi..."

"Evet inelim," dedi Miray.

Miray'ın elinden tuttu. Kendini hiç bu kadar mutlu hatırlamıyordu Tunahan. Ne edebiyat fakültesini kazandığı gün, ne mesleğini ilk icra ettiği gün. Miray hepsine sünger çekmişti. Gelecekteki en mutlu günlerin başlangıcıydı bugün.

Daha ne kadar mutlu olabileceğini düşündü. Bilemedi. Miray kalbine sığmıyordu. Bedenini ruhunu ele geçirmişti.

Manzaraya net görüntü veren orta masalardan birine oturdular. Yanlarına gelen garsona çay istediklerini söyledi Tunahan. Yanında limon istemeyi de ihmal etmedi. Garsona limon tembih eden sevdiceğine gülümseyerek baktı Miray. Karşı karşıya oturmuşlardı. Miray yüzünü manzaraya çevirdi. Saçlarını neden bağlamamıştı bugün! Sabahtan bu yana rüzgar dağıtıp durmuştu. Çantasında toka olup olmadığını bakındı. Şeker bulmuş çocuk gibi sevindi. Tunahan ne yaptığını izliyordu.

Elindeki siyah lastik tokayla arkasında at kuyruğu yapmaya başladı.

Kızın açıkta kalan buynuna odaklandı. Miray, kesinlikle saçlarını baglamamalıydı. Karşı sandalyeden kalkınca Miray kaş çatıp nereye gittiğine baktı. Küçük masayı dolanıp yanına çekilen sandalyeye oturana kadar çekmedi gözlerini Tunahan'dan. Kolunu kızın omzu üzerinden boynuna sardı. İlk anda yanında olmak istemesini

yadırgamadı ama sonra kolunu iyice boynuna dolayınca başını kaldırıp Tunahan'a baktı. "Pek anlamadım ama..."

Yanlarına gelen garson ile çayına uzanacak olan Miray Tunahan'ın baskısıyla kımıldayamadı. Meraklı gözleriyle genç adama baktı yine.

"Afiyet olsun," diyen garson hızla yanlarından ayrılınca Tunahan kollarını gevşetti.

"Ne yaptın? Neden yaptın?" diye sordu yan dönerek.

Kızın yüzünde başlayan bakışları açıkta kalan boynundan siyah tişörtün göğüs üzerine kadar olan yerde gezdirdi bakışlarını. Miray da iki kaşını havalandırmış onu izliyordu.

"Saçlarını bağlama lütfen."

"Bak, hâlâ anlamış değilim ve bana öyle bakma!"

"Nasıl bakmayayım? Her yerde sen varsın!" Tunahan'ın açık sözlerine gülümsedi. "Sağ ol canım ama üzerini kapatma lütfen."

Tunahan başını hafifçe havaya kaldırdı. "Canım..."

"Tuna hâlâ dolandırıyorsun."

"Bir kez daha söyler misin?" Tunahan Miray'a dönüp beklemeye başladı. Miray kurtuluşu olmadığını biliyordu. "Peki."

Sandalyesini iyice yaklaştırdı Tunahan'a. Miray'ın omzunda olan kolları iyice serbest kaldı. Ne yapacağını merak ediyordu. Miray yavru kedi misali Tunahan'ın kolunun altına sokuldu. "Canım sevgilim neyi neden yaptın açıklar mısın?"

'Bana zalim diyen kız! Hiç mi acıman yok! Tunahan hissettiği aşkla aklından geçirdi. Kızın sırtına sıkıca bastırdığı ellerine hakim olamıyordu. Orada duracaklardı.

Başını kaldırıp Tunahan'a baktı. Kendi heyecanı ona fazlasıyla işkence ediyordu. Tunahan'ın neler hissettiğine dair hiç bir fikri yoktu.

Miray'ın kulağına doğru eğilip fısıldadı. "Açıkta kalan tenini kıskanıyorum.

Saçların bağlıyken aklım gidiyor. Şimdi sen söyle canım sevgilim, hangimiz daha zalim?"

11

🍋

Şuraya bir yorum atında aşktan bayılmış olmadığınızı anlayayım💔

90

Oyla

762

Paylaş

14. Vallahi Billahi Aşığım

59,7 Bin ★ 3,93 Bin 582

Keyifli Okumalar aşk ı-okurlarım

14

🍋

Utanç!

Yerin dibi ne kadar yakındı? Girmek mümkün müydü? İçimi yaktın be adam. Eriyorum Allah'ım. Nasıl değişik bir duyguymuş. *'Canım Sevgilim.'* Ne güzel söyledi. Tunahan vallahi severim seni! Ne severimi! Seviyorum seni! Aşık mısın Miray? ***Aşığım ulan vallahi billahi aşığım!*** En tatlı adama aşığım. En dürüst en gerçek en en en kalbiyle bana gelen adama aşığım! Canımın üzerine yemin ederim aşığım! Ömrüm heba olsun ki aşığım! Çöz dilini Miray, diyen içimdeki en aşık kadın aklıma bir şiir getirdi. En sevdiğim olan şiiri bir gün sevdiğim adama okumak gibide bir hayalim vardı. Hayaller hayatlarla buluşmuştu.

7

Gözlerinden çıkan kara alevler her yerimi yakıyordu. En çokta yüreğimi!

Bir şey var aramız da,
Senin bakışından belli,
Benim yanan yüzümden.
Dalıveriyoruz arada bir
İkimizde aynı şeyi düşünüyoruz belki,
Gülüşerek başlıyoruz söze.
Bir şey var aramız da,
Onu buldukça kaybediyoruz isteyerek.
Fakat ne kadar saklasak nafile,
Senin gözlerin ışıldıyor,
Benim dilimin ucunda.

Gözlerini kırpmadan izledi ve dinledi beni. Yüzündeki huzuru kelimelere dökemiyordum. Şiirin son cümlesini benimle birlikte söylemişti. Bu şiiri ne zaman okusam ardına kendim eklerdim sonunu. *Seni seviyorum.*

"Seni seviyorum," dedim. Kırdım şeytanın her yerini. Dilimin kilidi kırılmıştı. Artık iflah olmazdı. Bu sözü yıllarca Tunahan için olduğunu bilmeden sakladığıma şimdi öyle mutluydum, ne desem az gelirdi.

İki eliyle yüzümü kavradı. Dişlerini sıktığını görebiliyordum. Dişlerinin

arasından acı dolu bir nefes çekti içine. Gözleri yüzümün her yanını arşınlıyordu. Dudakları alnıma doğru uzanırken fısıldadı. "Seni bir ömür sevmek boynumun borcu Miray," dedi ve dudakları alnıma değdi. Yaşayacağım her güne değecegini bilerek yüreğime onu seçtiği için teşekkür ettim.

2

🍋

Arabayı evin önüne getirip kontağı kapattığımda hava kararmıştı. Saat akşam sekize geliyordu. Bir şeyi daha güzelce anladım. İstanbul'da trafik diye bir dert vardı. Dönüş yolunda hiç birimiz konuşmayı tercih etmemiştik. Ben yola bakıyordum ama aklım bugün olanları tekrar tekrar çevirip bana izletiyordu. Kendimi gülümserken buluyordum.

Kemerini çözen Feride'ye döndüm. "Nereye gittik biz şimdi?" diye sordum.

Feride ve Sevde aynı anda konuştular. "Çamlıca, pierre loti, eminönü..." dediler.

Onlar buraları biliyorlardı. Neresi olsa şak diye anlatırlardı. O yüzden sadece benim gördüğüm yerleri soran olursa söyleyeceklerdi.

"Aferim çocuklar başarılar diliyorum," dedim gülerek.

"Bak nasıl keyfi yerinde hatunun." Feride kollarını bağlamış beni izliyordu.

"Sen bir de kendi ağzına bak! Kulağına varacak biraz daha sırıtırsan," dediğimde, Sevde arkadan kahkaha attı. Feride ile ikimiz aynı anda Sevde'ye döndük. Başımıza ne geldiyse onun yüzünden gelmişti. Kızgın mıydık? Asla! Yine de en kârlı o olmuştu. Abisinin bildiği sorunsuz bir ilişkisi vardı artık. Benim için ailemin duyması demek karmakarışık olacak işler demekti. Tunahan, Hakan ve Feride üçlüsünün de hala halledilecek sorunları vardı.

Gizlemem gereken bir ilişkim ve zapt etmem gereken bir sevgilim vardı artık. Tunahan eve dönüş yolunda Hakan'a neler yapacağını anlatmıştı. İlk yardım malzemelerini çantama koymam ve gece maça getirmem gerektiğini yüz kere söylemişti. Zavallı görümceciğim. Bu günün kritiğini önümüzdeki on yıl içinde bıkmadan usanmadan yapacaktık muhakkak.

"Bir daha gizli iş mi! Tövbe!" dedi Feride ve araçtan indi. Sevde de inince bende kemeri çözüp indim. Arabayı kilitleyip birbirimize baktık. "Maça geliyor musunuz?" diye sordum.

"Tabii ki geliyorum," diyen Feride'nin yüzünde açan güller, ah o gülleri abisi bir bir koparacaktı. Mor menekşeye dönecekti. Ne dediysem ikna edememiştim. 'Beni kandırdı' diyor başka söz söylemiyordu.

"Abin uzak olmadığını söyledi. 22;15 te buluşalım."

"Emre de gelecek bende geliyorum," dedi, Sevde ellerini önünde birleştirip gökyüzüne bakarak iç geçirdi.

Aşk, Sevde cephesinde farklı yaşanıyordu, sadece gülümsedim.

Yorgun adımlarımı eve çevirdim. Kızlar da evlerine doğru yürüdüler. Anahtarımla kurcalıyordum kapıyı ama yuvayı bulamıyordum ki kapı açıldı. Bingo! Babam!

"Nerede kaldın kızım?" dedi, telaşla. Oysa yarım saat önce yolda olduğumu

söylemiştim.

İçeri girip ayakkabılarımı çıkarttım. "Trafik malum baba anca gelebildim." Arabayı Tunahan kullanmıştı. İki sokak aşağıda almıştık kızları. O kendi arabasına binmişti. Hakan ortada yoktu ve oturduğum yerde yorulmuştum.

Terliklerimi giyince kolunu omzuma doladı. "E ne yaptınız? Beğendin mi İstanbul'u?"

Bütün günün özeti gözlerimin önünden şimşek hızıyla geçti. Gülümsemeden edemedim. "Çok beğendim. Çok sevdim. Keşke daha erken gelseymişiz."

Gururla göğsü kabardı. "Ben demiştim sana, boşuna inat ettin gelmemek için."

"Nereden bilirdim babacım bu kadar seveceğimi!" Uzanıp tombula yakın yanaklarından öptüm. "Beni buraya getirdigin için çok teşekkür ederim."

Kahkaha attı. Ben de onunla gülümsedim. Annem de yanımıza gelince onunda öptüm. "Anniş ya ne iyi etmişiz de gelmişiz."

Annem kaşlarını çattı. Dikkatle inceledi beni. Kadın üzerimde bu neşeme dair bir şeyler arıyordu sanki...

"Çok yorgunum biraz dinlenip maça gideceğim."

Babam kaş çattı bu sefer. "Ne maçı?"

"Öğrencilerimin hali saha maçı varmış. Arayıp davet ettiler. On otuzda maç, on çeyrekte çıkmam lazım. Kızlar da gelecek. Hakan Tunahan da tabi. Hocalarıyla beraber oynayacaklar sanırım."

Konuşmaya başlarken gergin olan yüzü sona doğru yumuşadı. Ellerini arkasında birleştirdi. "Alâ alâ," dedi.

"Sağ ol babacığım," dedikten sonra odama çıkmaya başladım. İkinci katta Zehra yakaladı beni. Gözleri çakmak çakmaktı. Dibime kadar girip bilmiş gözleriyle oymaya başladı.

"Abla kız..." dedi, cilveli sesiyle.

"He canım."

"Sabah sizin arkanızdan Tunahan

eniştem ve Hakan abi de çıktı. Nedense az önce geldi Tunahan eniştem de. Doğru söyle birlikte miydiniz?"

Gözlerimi yuvalarına dar gelene kadar açtım. Bu zeka bu kıza fazlaydı. Nasıl çözmüştü işi!

Ağzını elimle kapattım. "Sus kız biri duyacak şimdi." Paçaları tutuşmak böyle bir şeymiş onu da öğrendik bugün içinde. Bakalım gün bitmeden daha öğrenecek bir şeyler çıkacak mıydı?

Eliyle elimi indirdi. "Eniştem çok yakışıklı abla ya."

Hemen de enişte yapmıştı. Çok kurnazdı Zehra. Ben bile korkmuştum. O benden on yaş küçüktü. Ama benim kız kardeşimdi. Canımdı. Son söylediğine gülümsedim. Kolumu omzuna attım. "Çok yakışıklı ve çok romantik. Bana neler dediğini bilsen!"

"Oha anlatsana!" Kolumun altından çıkıp karşıma geçti.

"Sonra, çok yorgunum," diyerek hızla merdivenleri tırmandım. Arkamdan konuştuğunu duyuyordum. "Hele bi

anlatma anneme nasıl ispiyonluyorum seni gör!"

Bunu yapmayacağını biliyordum. Yaşı küçüktü ama aklı kocamandı.

Önce kısa bir duş alıp üzerimdeki toz topraktan arındım. Saçlarımı kurutup düzleştirici ile kalem gibi düzelttim. Öndeki saçlarımı arkaya tel tokayla tutturdum. Ne salık ne bağlı oldu. Saçlarıma hayran bir sevgilim vardı.

Saçlarıma...

Garip ama çok hoştu. Hiç aklıma gelmezdi saçlarımı bile sevecek bir adamın bir gün beni bulacağı. Aklıma gündüz olanlar geldikçe yüreğim kıpır kıpır oluyordu.

Gözlerime kalem çektim. Başka da bir şey uygulamadım. Parfüm falanda sıkmadım. Mis gibi sabun kokusu işte ne gerek vardı sandal ağacına, defne yaprağına, okyanus esintisine... Bütün gün dar pantolon içinde daral gelmişti. Bol krem rengi pantolunumu seçtim. Üzerine de beyaz bir tişört giyip krem hırka ile kombin yaptım. Aynada kendime baktığımda iyi şeyler gördüğüme kanaat

getirdim.

Saatime baktığımda dokuz otuz olduğunu görünce gözlerim büyüdü. Bir buçuk saatim geride kalmıştı. Çantamı telefonumu alıp odadan çıkmak üzereyken telefonum çaldı.

Tunahan!

Ekrana bakıp gülümsedim. Odanın kapısını kapatıp yatağıma oturdum. Açtım.

"Efendim."

"Balkona çıkmanı bekliyorum."

İstem dışı balkon kapısına döndüm.

"Neden?" Ayağa kalkmış kapıya doğru gidiyordum. Kim bana kalk demişti onu da bilmiyorum.

"Seni görmek istiyorum."

Kapıyı açıp çıktım. Parmaklıkların önünde duruyordu. Ben de parmaklıklara ilerledim. Aşağı baktım. Kimseler yoktu. Etrafıma da bakındım. Yan balkonlarda kimsenin olup

olmadığını görünce rahatladım. Bu gizlilik işleri hiç benlik değildi.

"Hm, daha iki saat bile olmadı ayrılalı. Yarım saat sonra yine göreceksin!" Sonra sabah okulda akşama kadar göreceksin."

"Yanımda değilsin Miray. Her yer uzak," dedi. Karanlığın bana izin verdiği kadar görebiliyordum onu.

"Olmak isterdim ama şimdilik idare et. Aşağı inmeliyim. Sonra çıkacağım. Beni burada tutarsan bu geceyi unutman gerekir sevgilim," dediğimde, kesik gülüşünün sesini işittim.

"Olur canım, aşağıda bekliyor olacağım."

Telefonu kapatıp bir iki saniye kadar karanlıktaki siluetini izledim. Ama artık gitmem gerekiyordu. Arkamı dönüp odaya girdim. Işık hızıyla aşağı indim. İlk adresim mutfak önce yemeğimi yedim. Babam televizyon izliyordu. Yanına çöktüm hemen. "Birazdan çıkacağım. Geç dönebilirim beni beklemeyin anahtarım var."

"Sorun değil kızım tek gitmiyorsun. Güvende olduğunu bilmek yeterli," dedi,

babam. Ya annem, yan koltuktan bana bilmiş bakışlar atıyordu.

"Sen yine de geç kalma annem, burası küçük yer dedikodu olmasın," diyen anneme babamla beraber şok olmuş gözlerle baktık.

"Anne burası mı küçük? Gez gez bitmiyor."

Babam benden önce anlamış olayı ki lafa girdi. "Benim kızım o Serpil Hanım, dedikodu yapan kendine baksın önce," dedi ve bende ayıldım. Mahalleyi kastediyordu annem. Ayağa kalkıp annemi yanaklarından öptüm.

"Sen merak etme anneciğim! Ben Miray Demir'im benden kaynaklı hiç bir şey olmaz!" Çıkışa doğru yürüdüm. "Sizi seviyorum ailem görüşürüz." Kendimi dışarı atınca derin bir nefes aldım. Bu sevgili olayını uzatmasam iyi olurdu. Yoksa bir meraklı teyze tarafından dile düşebilir, babama laf söz getirebilirdim. Hoş en falza ne diyebilirlerdi yani karşı komşunun oğluyla mercimeği fırına vermişler. Düşünceme dehşetle açıldı gözlerim. Mercimek ne? Fırın ne? Fırına mercimek nasıl ve neden verilir? Kim

bulmuş bu sözleri?

Dış kapısına doğru ilerlerken Zehra pat diye önüme çıktı. Baştan ayağa baktım. Hazırlanmış dışarı çıkacak gibiydi.

"Sen nereye?"

Bana göz kırptı. "Aşk olsun abla ben senin öğrencin değil miyim? Bende geliyorum."

İtiraz edeceğim esnada öne eğilip fısıldadı. "Valla öterim hele bir hayır de!"

Yapar mıydı!? Bilemedim. Göz devirip iki saniye düşündüm. Ne sakıncası olabilirdi ki? Hiç.

"Babacığım, öğrencimi de aldım gidiyorum," dedim, salon kapısından bakarak.

"Güle güle," derken gülümsüyordu. Babam kızlarını çok seviyordu ama öğretmen Miray'ı başka seviyordu. Bende seni seviyorum babacığım.

Etrafıma bakındım. Başımı kaldırıp evlerin camlarına baktım. Bu sokakta meraklı teyze var mıydı?

"Nereye bakıyorsun?"

Gönül bahçeme güller açtıran adamın sesiyle irkildim. Elimi kalbimin üzerine kuyup derin nefes aldım. "Korkuttun!"

"İyi misin?" diye sordu. Zehra benden önce lafa girdi. "İyi enişte iyi," dediğinde, Tunahan önce şaşırdı sonra gülümsedi.

"Enişte mi?"

"Amcam olamayacağına göre enişte, enişte."

Acayip delibozuk kız kardeşim vardı. "Arabada bekler misin Zehra?" dedim. Bana burun kıvırıp Tunahan'ın arabasına doğru ilerleyip bindi. Ona döndüm.

"İyiyim de bişey soracağım; Bu sokakta meraklı teyzeler var mı?"

Güldü. "Ne teyzeler var mı?"

"Gülme! Hani şu dedikodu sever bir şey gördüğü zaman cihan-ı aleme duyuran var mı onlardan?"

Sorum onu şaşırttı. Hem de çok fena bir

an sessiz kaldı. Karanlıktı. Sokak lambasının loş ışığı ile görüyordum onu. Ve birden evin önünde oldugumu hatırladım. Ya camdan biri görürse bizi? Yuh Miray yatakta mı basıldın! Burası sokak. Sanki karışıyordum hafiften.

"Ne yapacaksın anlamadım ama galiba var! Feride'ye sor bence."

"Kızlar ve Hakan nerede?" Konuyu değiştirdim. Evin önünden bir gidebileydik hayırlısıyla.

"Hakan'ı bilmiyorum ama Feride gelir birazdan."

"İyi iyi gidelim bir an önce buradan."

Dikkatle baktı yüzüme. "Miray neyin var?" Ciddiyetle sordu. Etrafıma tekrar göz attım. Tunahan'a döndüm. "Tuna adım çıkar valla bak buralarda, az uzak dur benden!" Yalvarır tonda söylediğim sözler hiç hoşuna gitmemişti. Yüzünden anlaşılıyordu. "Anlıyorum," dedi.

Neyi anlıyordu acaba? Babam gibi savunsaydı ya beni!

"Meraklı teyzeler umarım öyle bir hataya

düşmez!" dedi aniden. İçimi okuyor olabilir miydi?

"Ya düşerse?"

"Söz konusu sensin, görmedikleri beni, görmek isteyeceklerini sanmıyorum," dedi.

Oy kurban olduğum Allah'ım nasıl güzel bir adam yaratmışsın! Derin bir nefes bıraktım.

"Saçmalıyorum değil mi? Annem ayar çekti içeride bir an dengem bozuldu."

"Saklamak isteyen sensin Miray. Ben saklama taraftarı değilim."

"Ben hazırım." Feride'nin sesiyle ikimizde ona döndük.

"Gidelim mi?" Soruma başını sallayarak cevep verdi. Benim, ilişkimizi saklama isteğimden hiç hoşlanmıyordu. Şimdi ailelerimiz duysa *'aferim çocuklar biraz sevgili sevgili takılın gezin tozun eglenin'* demeyeceklerdi. Ne olurdu yani biraz hatıra biriktirsek!? Biraz söz nişan olayına girmeden yaşasak! Olmaz mıydı?

Sevde abisiyle gideceğini mesaj attığı için dördümüz arabaya bindik. Feride bana kaş göz işaretiyle öne oturmamı işaret etsede arka koltuğa geçip oturdum. Meraklı teyzeler hala aklımdaydı.

Araç sokaktan çıkınca öne doğru eğildim. "Feride, bu bizim sokakta meraklı teyzeler var mı?"

Feride kahkaha attı. "Ne kibar şeysin sen ya. Biz onlara ayaklı gazete ya da dedikoducu teyzeler diyoruz."

"Her neyse var mı?"

"Var, olmaz mı! Hem de senin evin sırasında oturuyor. Üç ev aşağıda ve inan bana ben o kadının geceleri uyumadığını ya da tilki uykusuna yattığına inanıyorum. En ufak çıtırtıda perdesi aralanıyor."

Arkama yaslandım. "Yapma ya!"

"Neden sordun?"

Aracın içindeki ışık orta aynada Tunahan ile göz göze gelmemizi sağlamıştı. Bana tek kaşı havada 'gör' bakışı atıyordu.

Feride ikimiz arasındaki bakışmadan çıkarmış olacakki, "Ha, öyle yani... Annem parçalar valla Nurcan ablayı bence laf edemez. Biricik gelinine dil uzatacak olanın dilini keser rahat ol sen."

Tunahan'ın gülüşünün kesik sesini duydum. Aynadan bakan adama kaşlarımı kaldırdım. Ne gülüyorsun dercesine başımı salladım.

"Annemin gelini," dedi.

Kendimi tutamadım ben de gülümsedim. Feride abisine ve bana bakıp önüne döndü. Başını sağa sola salladı.

Sahaya geldiğimizde oldukça kalabalık olmasını çok önemsemedim. Öğrencilerinin kalabalık oluşu hocalarını seviyor olduklarına işaretti.

Ya okuldan beş hocayı da burada görmem neye işaretti. Peki ya içlerinden birinin Nermin hoca ve ekürisi filiz hoca! Saçmalıyordum. Onlarda hocalarıydı. Şimdi değilse bile geçen yıl derslerine girmiş olmalıydı.

Üzerinde eşofmanıyla bile çekici olan

adamımı gözleriyle yiyecekti ve ben hiç bir şey yapamayacaktım. Dakika bir gol bir şimdiden sinir bastı.

Öğrencilerim yanıma geldiğinde yüzüme gülümseme yerleştirdim. Tunahan da yanımdaydı.

"Hocam, ay bile şahit yine çok güzelsiniz," dedi, Metin.

Küçük bir kahkaha attım. "Ay şahit mi? Çok teşekkür ederim canım." Tunahan'a baktığımda yüzündeki gülümseme ile rahatladım. On beş yaşındaki çocuklardan beni kıskanmasını tercih etmezdim doğrusu. Emekli oluncaya kadar bu gençlerden biri gidecek diğeri gelecekti.

Göz ucuyla Nermin hocaya baktım. İleride oturuyordu. Bora'ya döndüm.

"Nermin hocanın burada ne işi var!? Sizin dersinize girmiyor. Geçen yıl girmiş miydi?" diye sordum. Tunahan boğazını temizledi. Omuz silktim. Bana ne soracaktım, sordum.

Arkamda oturan Ayla dertli dertli konuştu. "Sormayın hocam! Nermin hoca

geçen yıl derslerimize giriyordu. Bizi sayısaldan bıktırdı. Canımızdan bezdirdi. Çoğumuzla anlaşamıyordu. Zaten bir çoğumuz sözel tercih ettik onun yüzünden!" dedi.

Bunu bekliyordum. Evet bekliyordum. Dominant hallerinden belliydi. Ama bu güzel çocukların ne suçu vardı? Tunahan arkamızda oturan Ayla'ya döndü. "Bunu şimdi mi söylüyorsun Ayla?" dedi.

Ayla hocasına duyduğu saygıyla büzüldü yerinde. "Hocam biz hazırlıktık ne desek olmazdı. Hem o hoca biz talebe!" dedi.

Tunahan başını sağa sola sallayıp önüne döndü.

Atakan eğilip fısıldadı. "Miray hocam Orhan müdürüm babanızya," dedi. Anlamamıştım.

"Ee..." dedim.

"Yok mu tayin atama, kurtarsa ya bizi bu hocadan. Biz yandık eller yanmasın hocam," dedi. Gülmek istesemde ciddi bir konuydu. Onlar için üzülmüştüm. Belki doktor, matematik, fen, bioloji öğretmeni, belki mühendis olacaklardı.

Göz ucuyla Tunahan'a döndüm. O da benim gibi düşünüyordu. Gözlerinden geçen hüzündü.

"Atama işini bilemem ama bir sorun gördüğünüzde hemen bana geliyorsunuz," dedi, Tunahan.

"Bizim için sorun yok hocam. Sizinle Edebiyatı sevdik! Türkçeyi sevdik!" dedi, Atakan. Canım ya nasıl tatlıydı. Benim mütevazı aşkım hiç oralı olmadı.

Ayağa kalktı. "Hadi gidelim maç başlayacak." Öğrencilerim önden ayaklandı. Ben olduğum yerde oturup onu izliyordum. Arkamda Ayla ve Zehra vardı sadece.

Üzerindeki lacivert olduğunu bildiğim ince eşofman üzerini çıkarınca beşiktaş formasını görmemle gözlerim büyüdü. Bu kadar ortak nokta bir ilişkiye fazlaydı. Çıkardığı eşofman üzerini bana uzattı. Sanki ben onun eşiydim de eşyasını bana veriyordu. Bende her zaman yaparmışım gibi alıyordum. Ona dikkatli baktığımı fark etmişti.

Ah yarim sende mi Beşiktaşlıydın? Bende bende diye bağırasım gelmişti.

"Ne oldu?" diye sordu.

İşaret parmağımı kaldırıp ona uzattım. "Forma ile ilişki durumun arasındaki bağlantıyı çözmeye çalışıyorum," dedim.

Gülümsedi ve formasına baktı. "Hm, ben ben olalı ilişkimiz çok iyi. Senin için bir sorun teşkil etmiyor İnşAllah."

Tek kaşımı havaya kaldırdım. Ederse ne olurdu? "Ederse ne olacakmış?"

"Hiç ne olsun! İlerde baraber derbi maçları izleriz de sen surat yaparsın."

"Surat asmam imkansız!"

"Çok iddalısın."

"Evet. Çünkü ben zaten Beşiktaşlıyım."

Yüzündeki şaşkın hal gülümsememe neden oldu. Kaşları havaya kalktı ve yavaşça inerek yerini daha geniş bir gülümseme aldı.

"Sen..." dedi. Başını sağa sola salladı. Yanımdan uzaklaşarak sahaya indi. Bende onun gidişini zevkle izledim.

Abisinin gidişiyle yanıma çöreklenen Feride'nin yüzündeki gülümseme bana az önce Hakan ile beraber olduğunu söylüyordu.

"Feride çok belli ediyorsun?"

"Neyi?" diye sordu sahanın ortasında duran adama hayran hayran bakarken.

"Aptal aşık olduğunu."

"Aşkın aptal etmediği insan mı varmış Miray? Akıllının aşkla ne işi olur? Boş ver yansın dünya!"

Kızın içinden filozof çıkmıştı resmen. Ulan aşk sen ne acayip şeysin? Varlığın da dert yokluğunda. Gülümseyerek sahaya döndüm. Işıklar söndü birden. Her halde kesinti olmuştu.

Tepemde patlayan havai fişekler ile yüreğim ağzıma geldi. Sadece benim değil hepimizin. Kimse ne olduğunu anlamamıştı. Fişeklerin aydınlattığı kısa bir anda Tunahan'ı gördüm. Hala olduğu yerde duruyordu. O da benim kadar şaşkındı.

Biten fişek gösterisinden sonra sahaya

tekerlekli olduğunu düşündüğüm bir masa ilerlerdi. Pasta ve mumlar! Islıklar ve alkış! Yanan ışıklar, masanın Tunahan önünde durması beynime balyoz darbesi yaptı.

Doğum günü!

Feride'ye döndüm. Gülümsüyordu.

"Bana sakın bugün abinin doğum günü olduğunu söyleme seni şuracıkta boğarım!"

Saf saf döndü bana. "Unutmuşum! Az önce Hakan söyledi."

Gözlerimi devirdim. Yuh be! Yüz kere yuh...

"Ayıp kızım ayıp! Abinin doğum gününü Hakan mı dedi sana?"

"Abim doğum gün kutlaması sevmez! Bizde hiç umursamayız. Evde annem söyler bir iki öper geçeriz. Öğrenciler hazırlamış."

Derin nefes alıp verdim. Aşağıda iyi ki doğdun nidaları arşa çıkıyordu. Sahanın ortasındaki görüntüye döndüğümde

beynimden vurulmuşa döndüm.

O Nermin cadısı ne zaman inmişti aşağı?
Neden benim adamımın yanındaydı?
Yedim kızım seni!"

Ayağa fırladım. Feride de benimle kalktı.
Sevde Emre ile hangi kuytuda mercimekle aş pişiriyordu Allah bilirdi. Fırına veremiyordu. Hayır ne alaka. Çorba yapardı belki. Fırın yoktu. Unut fırını.

Arkama döndüğümde Ayla'nın da orada olmadığını gördüm. Aşağı içimden koşarak inmek geldi ama ağır ağır indim.
Bende diyorum neden bu Cadı böyle giyinmiş? Kalem etek uçuş uçuş gömlek yedirmezler Nero! O adam benim!

🍋

Bende şahidim Tunahan Miray'ın.

Oyla 582 Paylaş

15. Seni Anan Benim İçin Doğurmuş

54,5 Bin ★ 3,81 Bin 488

Keyifli Okumalar aşk ı-okurlarım 7

🍋

Ben adım attıkça, benim olana yaklaşan kadının ölümü yakındı! He heyt bu güne bugün benim kızım o! Sen ne diye yürüyorsun? Nereye yürüyorsun? 1

Kırarım o elleri! 3

Ayağımın altındaki çimlere basıp geçiyordum ama yol bitmiyordu sanki. Tunahan bunun hesabını ayrı vereceksin!

Ben Tunahan'a varana kadar tebrik faslı eküriye gelmişti. Kibarca elini sıkan eküri Filiz'in narin ellerini kızgın yağa batırmak istedim. Yasaklanmalı!

El sıkışmak kadın erkek için kesinlikle yasaklanmalıydı.

Yüzüme taktığım sinsi ve sinirli gülüşümle yanında durdum. Miray bekle!

Nermin bana kısa bir bakış atıp elini Tunahan'a uzattı. Tuna'dan aldığım kaçak bakışı cebime attım. Sonra gözüne sokacaktım...

Nermin'in elini sıkan adamımdan çektiğim gözlerimi Nero'ya diktim. O ne? Sarılacaktı. Milimlik aksiyonundan belliydi. On santimlik adım attığında kayışı koparmanın vakti gelmişti.

Kolumu araya soktum. Araya giren koluma baktılar.

Geriye doğru hafifçe ittiğim kolum ile Nero ne olduğunu anlamadan geri çekilmek zorunda kaldı.

"Bizde tabrik edelim Nermin hocam."

Gözlerini kısıp baktığını Tunahan'a dönerken gördüm. *'Hadi oradan sende!'* Bakışı atıp Tunahan'a baktım. Kaşları havada yüzünde musmutlu haliyle yeme beni kekini ye diyen replikten hiç bir şeyi eksik değildi. Bende ona tek kaşımı kaldırıp, 'benim o diyorsan benim o' repliğiyle yanağından öpmek için uzandım.

Kulağını ısırmak akıllıca gibi gelmişti. Sinirim anca geçerdi. "Ellerini yıkamadan bana dokunma!" diye fısıldadım. Geri çekildim.

"Mutlu yıllar Tuna."

Yüzündeki tatlı tebessüm yerini kısık gözlerle bakan karizma adama dönmüştü.

Salih hoca böldü bizi. "Mutlu yıllar Tunahan," deyince, ondan ayrıldım tamamen. Nermin beni öldürmeye yemin etmiş gibi bakıyordu.

Salih hocanın da elini sıktı. Teşekkür etti. Hah işte böyle erkeklerin elini sık! Uzak dur Nero'dan!

Ondan ayrılan Salih hoca bana döndü. Adam çok yakışıklıydı hakkını yemeyelim. Lakin gözü göz değildi. Kadınlara yiyecek gibi bakıyordu. Gözleriyle soyan türdendi. Tunahan'a kapılıp gitmiş olmasam bile dönüp bakacağım biri değildi.

"Nasılsın Miray? Çok hoş görünüyorsun," dedi. Demez olasıca!

Ne gülümseyeceğim ona be! Kibarlık gösterilecek en son kişi bile değil. Hiç Salih hocaya bakmadan Tunahan'a döndüm.

"Sizin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim Salih hoca!" dedim. Benim olan adam az sonra Salih hocayı bir güzel dövecekti. Tunahan Polat sayemde potansiyel bir suçlu haline gelebilir miydi? Bendeki Nero'yu öldürme isteğinin aynısı onda da varsa gelebilirdi.

"Espiri yeteneğiniz de sizin kadar hoş," dedi. Ağzı bozuk peynir göresice! Göz devirdim. Ama Tunahan burnundan soluyordu.

"Hocam," diyen ses kurtarıcımız oldu. Tunahan arkasını dönünce Salih hocaya bakıp bir milim yaklaştım. İngilizce hocasına onun diliyle cevap vermek lazımdı.

Dikkatle bana baktı. Yüzündeki küstah ışıltıları gördüğümde midem bulandı. Kadınları sadece yatakta değerli gören biriydi. Bu her halinden belliydi. Pis bir gülüş sundu. Bende ona sırıttım.

"Go away Man!"

Kaşları havaya kalktı. Gülüşü yüzünde dondu. Yüzümdeki gülüşü silip gözlerimi kıstım.

Onun o aptal bakışını görmek istemeyip yakınımda olan Tunahan ile mesafemi kapattım. Bu onun için yeterli olmazsa daha kaliteli sözlerim de vardı. Edebiyat öğretmeni olmak argodan anlamıyoruz anlamına gelmezdi. Yeri geldiğinde hak edene söylemeyeceğiz anlamına da gelmezdi. Ayrıca benim içimde cazgır bir hatun varmış bu gece anlamış oldum.

Yanına gelip durdum. Atakan,
Bora ve Metin ile konuşuyordu.
Onları dinlemek keyifliydi.
Çocuklar söylediği her kelimeyle
bana onu anlatıyordu. Tunahan'ı
öğrencilerinden+ögrencilerimden
dinlemek bana keyif veriyordu.

Bana yan bir bakış attı. Yüzündeki keyifli halleri bana arkadaki sesleri duyduğunu söylüyordu. Ufacık bir kızgınlığı yok değil gibiydi. Bunu yüzünden ya da bakışından falan anlamadım. Orada az önce bana kur yapan adama 'o kadın benim' diyemediği için, içi içini yiyordu. Bunun faturasınıda bana kesecekti. Buna yüzde bir milyon emindim.

"Aşk olsun çocuklar! Hadi Tunahan'dan sakladınız bana neden söylemediniz?"
Gözlerim onunkilerle buluştu. Benimde

tahsil edilecek hesaplarım vardı.

Bora utana sıkıla, "biliyorsunuz sandık hocam," dedi.

"Nereden bileyim ki, burada öğrendim."

Atakan elini saçlarına götürüp tek gözünü kapattı. Şımarık sevimli haline gülümsedim. Bir şey yumurtlayacaktı. Az biraz öğrenmeye başlamıştım.

"Şey hocam," dedi.

Tunahan kollarını göğsünde bağladı. Aynı anda öğrencisini tanıyan iki hoca olarak bıkkın sesimizle sorduk.

"Ne Atakan?"

"Hocam ya biz sizi şey sanıyorduk. Hâlâ da biraz sanıyoruz," dediğinde, gözlerim büyüdü. Lan diye bağırasım geldi. Tabii ki asla yapmam. İç sesim çok edepsiz çok.

Tunahan başını yana çevirdi. Etraftaki kalabalık ona engeldi. Çoktan o elleri kolları beni bulmuştu yoksa. Uzak durarak aslında kaybediyor gibiydik. Başta söylediğim söze pişman olmaya

başlamıştım.

Ama nereden bilirdim ki adam bana evlenme teklifi edecek hem de aynı gün! Eskiden böyle olmuyor muydu bu işler? Genç kız komşunun oğluna sevdalanır, komşu oğlu da kıza. Bu iki sevdalı uzun süre gizli gizli aşk yaşar. Ne oldu birden bire Nero geldi, Salih geldi?

"Evet, Atakan biz o şeydeniz," dedi. Büyüyen gözlerim ona döndü bu sefer. O gayet rahattı.

Çocuklar hiç şaşırmamıştı. Üçüde tebessüm etti.

"Aramızda kalsın," derken bana döndü. Gözlerini gözlerime sabitledi. "Şimdilik!" dedi, üzerine basa basa. Bakışlarımı ondan çekip Atakan'a döndüm.

"Çok haklısın Atakan. Şeyler birbirlerine açık olur. Hani doğum günü falan ise söyler."

Tekrar ona baktım. "Di'mi Tunahan?"

Tunahan bir şeyler diyecekti ama Bora araya girdi. "Hocam pastanız! Keselim."

"Evet Bora, pastayı keselim." Tunahan bana kısaca bu konuyu burada keselim diyordu.

"Evet, pastayı keselim sonra devam ederiz konuya," dedim.

Başını sağa sola sallayıp gülümsedi. Kim dedi sana beni sev diye! Uğraşacaksın benimle, senin işin bu, diyemedim de içimden söyledim.

Arkamıza dönünce önümüzde biten Hakan ile gözlerim büyüdü. Ne yapacaktı ki? Her ne olursa olsun değişecek şeyler belliydi. Hakan ve Feride'nin medeni hali!

Elini uzattı. Bakışları keskin gibi görülsede içlerinde merhamet vardı. Dostluk vardı. Elini sıkan Tunahan beni yanıltmadı. Hakan'ı kendine çekip sarıldı. Gözlerinden kalpler çıkan Feride'den daha mutlusu yoktu. Çantamdaki ilk yardım malzemelerini boşuna almıştı. Söylemiştim ben ona!

Ayrılıp birbirlerine baktılar. "Bitti sanma!" Tunahan işaret parmağını Hakan'a sabitlerken. Başıyla onayladı Hakan. Belli bir süre susmak onun işiydi

artık.

Masanın etrafına toplanan öğrencilerimiz, öğretmen arkadaşlarımız -gereksiz olanlar olmasa daha iyi olurdu ya neyse- yanında durmak istemekle az uzakta durmak arasında kalmıştım. Yakına gelsem herkes her şeyi anlayacaktı. Babam müdür olmasa bu insanları bu kadar aklıma takmazdım. Ama şimdi Nermin gibi bir tehlike ile burun buruna idim.

Anlasa tehlikeli anlamasa tehlikeliydi. Bu kadınla çok işim vardı. İçinde bulunduğum düşüncelerden Tunahan çıkardı. "Miray hocam."

Mayıştım! Adımı ne güzel söylüyordu. Benim adım daha öncede bu kadar hoş muydu? Neden hiç fark etmemişim! Miray hocam diyen ağzını *'efendim kocam,"* diye kapatmak vardı şimdi. Yine de, "Efendim hocam," dedim, tabii ki.

Bora benim gibi aptal aşık mı? Çocuk olayı çözmüş çoktan. "Hocam, Tunahan hocamın yanına geçer misiniz? Resim için," dedi.

Adam beni yanına çağırıyordu. Benim

akıl kocaya kadar ulaşmıştı. Rabbim bugün kazasız belasız bir bitse artık. Akıl fonksiyonlarım darma duman olmuştu.

"Hemen," diyerek Tunahan'ın yanında yerimi almam için Feride yana kaydı.

"Abi biliyorum sen inanmazsın dileğe ama bu güne özel bir dilek tut lütfen." Feride heyecanla abisine ricada bulunmuştu.

Tunahan Feride'ye bakıp gülümsedi. "Olur," dedi. Pastanın üzerindeki tek muma üflemeden önce gözlerini kapatmak yerine bana ölümcül bakışını yolladı. *'Sen benim kabul olmuş duamsın!'* diyordu. Sesizce aklıma bedenime her zerreme işliyordu. *'Ah Tunahan hep söylüyorum sen zalimsin!'* Bakma bana öyle, bakma!

Çocukların ıslık sesleriyle dolan ruhum dünyaya geri döndü. Pastalar tabaklara servis edilip yenince hediye faslı başlamıştı. Yanından ayrılacak olsam Nermin hemen dibinde bitiyordu. Çok sıkıcı bir şeydi. Nermin ile aynı okulda çalışıyorduk ve hergün onu görmek can sıkıcıydı. Tunahan beni seviyor olsa bile onu seven biriyle hergün yüzyüze

bakmak düşündüğümden daha zor olacaktı.

Ortada maç falan olmayınca gitmek vakti gelip çatmıştı. Gözlerinde keskin bıçakların dansı vardı Nermin'in. O da artık bir şeylerin sonuna geldiğini anlıyordu. Anlaşılan o ki bu ona acı veriyordu. Gözlerinden çıkan oklarda acının öfkesiydi. Onun için üzüldüm! Gerçekten üzüldüm. Kendimi koydum yerine, Tunahan'a olan hislerimi düşündüm ve onun bir başkasına gidişini!

Aşk güzel olduğu kadarda zalimdi. Karşısındakini yakar küle çevirirdi. Kendisi hiç bir şey olmamış gibi kenardan izlerdi. Nermin de tam olarak böyle bir acının içerisinde olmalıydı. Aşk bu çemberde Tunahan ile beni seçmişti. Ve kimseye yedirecek adamım yoktu. Geri bas Nero, kader benden yana.

Herkes dağıldığında geriye Sevde, Emre, Feride, Hakan, Zehra, Tunahan ve ben kalmıştık. Aracın yanına geldiğimizde Emre de izin isteyerek aracına binip uzaklaştı. Bugün en mutlu kişi hiç şüphesiz Sevde idi. Belki hepimiz çok şanslıydık ama bana göre Sevde başı

çekiyordu.

Zehra, Tunahan'ın etrafında dolanıyordu. Bu kadar enişte sever biri olacağını rüyamda görsem hayra yormazdım.

"Zehra bizi arabada bekler misin?" dedi, Tunahan. Zehra bilmiş gülüşünü yüzüne taktı. Sıfatına yandığım bu kız kime çekmiş!

"Olur enişte," dedikten sonra arabaya bindi. Sevde de ortada bir ateş olduğunu bildiğinden Zehra ile birlikte araca bindi. Tunahan her enişte sözüne gülümsüyordu.

"Çabuk kabullendi." Feride Zehra'nın peşinden gülümserken söylemişti. Hakan sırasının geldiğini anlamıştı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu. Feride taş kesildi. Beklemiyordu. Öyle sessiz sedasız kapanır konu diye düşünmüştü sanırım. Yutkundugunu ben dahi duydum. Sesini de çıkartamıyordu.

"Aslında ağzını burnunu kırmak istiyorum," diyen Tunahan kardeşine döndü. "En çok sen Feride! Kendime şu an işkence ediyorum senin senin

yüzünden. Sana hep arkadaş olarak yaklaştım. Benden hep sakladın ve ben bir şey sakladığını anlamadığım için kendime daha çok kızıyorum," dedi. Feride'nin gece karanlığında ışıldayan gözyaşlarını abiside görüyordu bende. Hakan'a döndü Tunahan.

"Sen beni aptal yerine koydun! Bir derdin vardı ve sen benden hep sakladın. Sana defalarca sordum ve sen de bana tek kelime etmedin. Oradan bakınca despot anlayışsız birine mi benzettiniz beni?"

Azar yiyen ve sesini çıkarmayan iki küçük çocuk gibiydiler. Tunahan'a hak verdiğim tek bir yer vardı. *Birbirlerini sevdiklerini gizlemenin onlara sadece kaybettirdiği gerçeği.* Bu konuda haklıydı.

Hakan da sesizce dinledi. Belki anlatacak çok sözü vardı. İçinden çıkamadığı cümleleri ama söylemiyordu ki, konuşmaya karar verdi.

"Zordu! Umutsuzca beklemek tahmin edemeyeceğin derecede zordu. Bilemezdim. Sana ya da dostluğumuza zarar gelsin istemedim. Görüyorum, yanlış yapmışım."

Tunahan sesizce karşısında duran kız kardeşine ve ezeli dostuna baktı. Düşünüyordu. Ben de onu izliyordum. Arada kalmış gibiydi. Bocalıyordu. Elbette onları affedecekti, buna hiç şüphem yoktu. Ona yardımcı olmak istedim. Bir adım mesafemde duran adamın sırtına bıraktım elimi. Titreşim! Dokunduğum anda kasılan bedeni aynı hızla yumuşadı. Kolunun altına girmeme yardımcı oldu. Kolunu kaldırırken bana kısa bir bakış attı.

Onun sıcaklığı bana az önce üşüyor olduğum hissini verdi.

"Sana enişte demeyeceğim!" dedi, Hakan'a. Başını sese kaldıran Hakan idrak edince kesik kesik gülümsedi. "İntihar sebebi asla deme!"

Diğer kolunu açarak Feride'yi çağırdı. Feride abisinin kolunun altına girdiğinde ikimizide sıkıca sardı. Kardeşinin başına bir öpücük bıraktıktan sonra kollarını serbest bıraktı.

"İyi o zaman sana ceza Hakan! Kızları alıyorsun yarım saat sonra buluşup eve gidiyoruz. Baldızım sana emanet!"

Sırtında duran elimin tırnaklarını batırdım. Utandırmıştı beni. Hakan'ın kaşları havaya kalkmıştı. Feride kıkırdamış ve beni rezil etmişti. Sırtına tırnak geçirdiğim adam aşka gelmiş gibi iyice çekmişti beni kendine.

"Hay hay," diyen Hakan önden, Feride de onun arkasından araca yürüdüler.

"Bekle!"

Tunahan'ın sesine döndüler. "Arabayı anahtar olmadan nasıl götüreceksin Hakan?" dedi. Bu sefer gülme sırası bana gelmişti.

"Ah evet, anahtar," diyerek, Tunahan'dan anahtarı aldı. Ve arkasına bile bakmadan arabaya bindiler.

Araç uzaklaşırken ardından baktık. "Bu gece eve gidebilirsem şükür edeceğim."

Bana dönen aşk gülümsedi. Gecenin ayazında, karanlığında çok çekilesi bir havaya sahipti.

"Nedenmiş o?"

"Sabahtan beri birlikteyiz ve sen beni bırakmamak için her yola başvuruyorsun." Oysa hiç şikayetçi değildim. Asıl eve gidince kendimi yalnız hissedecektim. Bir günde kendini bana vazgeçilmez ilan ettirmişti.

Ellerini sırtımda buluşturup kenetledi. Beni kendine hapsetti. Alnıma dudaklarını bastırdı. Geri çekilip baktı. Gece kadar siyahtı gözleri. Siyahın en çekici haliydi Tuna!

"Elimde olsa bir an bile bırakmazdım seni!" Oyna oyna hep yüreğime oyna. Hiç acıma! Bilmiyorum oğlum ben böyle sözler. Niye benim kalp atışlarımla oynuyorsun?

"Tuna."

"Evet canım."

"Bana neden söylemedin bugün doğum günün olduğunu?" İllaki soracaktım. Şimdi de basbaşaydık. Hem de ne baş başa... saat on bir otuz civarı olmalıydı. Ortada incin top oynuyordu.

Ellerini saçlarıma daldırdı. Enseme indi ve parmakları orada oyalandı.

"Sevmiyorum Miray. Kısa ve öz."

"En azından hatıra olarak sana bir hediye alabilirdim. Bu bizim ilk günümüzdü. İlerde hatırladığımızda iki güzel günü bir arada kutlayabilirdik."

"Hâlâ kutlayabiliriz. Değişen bir şey yok. Her doğum günümde seninle bu günü anımsamak çok güzel olacak."

"Evet. Bütün gün beraberdik ama sen bana söyleme gereği duymadığını ve ben öğrencilerimden öğrendiğim gerçeğini de anımsamak çok hoş olacak. Herkes sana hediye verdi. Benim ellerim boş kaldı." Üzerime çöreklenen sinirle kollarımı göğsümde bağladım. Yüzümüde yana çevirdim. Onun elleri hala sırtımdaydı. Nermin bile hediye vermişti. Sahi ne vermişti?

"Otuz yıllık ve gelecekti bilemediğim yılların en güzel doğum günü hediyesi sensin! Her doğum günümde bana bu günü hatırlat! Gerçi ben unutmam ama yaşlandığımda Alzheimera yakalanırsam bana bıkmadan usanmadan hatırlat. Sen benim gelmiş gelecek en güzel hediyemsin."

O konuşmaya başladığında tuttuğum nefesimi o susunca bıraktım. Hem de bedenim yığılırcasına. Ona baktım. "Nasıl bir sevap işlemiş olabilirim? Sen özel bir sanatçının kaleminden dökülen en özel karakter gibisin. Benim için yazılmışsın sanki," dedim.

Özeldi. Çok özeldi. Tunahan benim için yaratılmış tek insan gibiydi. O bende ne kadar kendini görüyorsa bende o derece kendimi buluyordum onda.

"Allah en büyük kaleme sahip ve çok şükür ki kader defterine ikimizi yazdı. Ne eksik ne fazla ikimizde aynıyız," diyerek, iç düşüncelerimi bana yine açık sözleriyle anlattı. Gülümsedim o da gülümseyerek yanağıma uzanıp öptü. Kokumu içine çekmişti. İçim titremişti. Ey yaradan aşkı yaratmışsın! Taşıyacak kalp, düşünecek akıl, sevdiğini görecek gözde vermişsin. İnsanın sevgiye nankörlük etmeye hiç hakkı yoktu, hiç!!!

"Yinede şunu söylemek istiyorum," dedim. Yüzümüzde oluşan tebessüm ikimiz içinde bulaşıcıydı. Ondan bana benden ona geçiyordu.

"Dinliyorum."

"Seni annen benim için doğurmuş!"

Küçük bir kahkaha attı. "Anneme teşekkür etmek istersen adresi biliyorsun. Sonra da ben iadeyi ziyaret ederim. Çünkü seninkide benim için doğurmuş."

"Ne iyi yapmışlar ama değil mi?"

Beni kolunun altına aldı ve yürümeye başladık. "Bence biz çok başarılı birer çalışmayız Miray," dediğinde utandım. Bende buna benzer bir şey söylemiştim ama onunki fazla açık olmuştu. Elimi yumruk yapıp göğsüne vurdum. Yine kahkaha attı. Kolunun altındaki beni göğsüne çekti.

"Utanırmış yarim." Gibide çok acayip bir laf edince bulunduğum yere iyice gömüldüm. Adımlarıma o yön veriyordu. O nereye isterse giderdim. Saçma ama giderdim. Aşkta biraz saçmalıktan ibaretti.

Mahalleye girmeden bir arka sokakta boş olduğuna kanaat getirdiğim evin önünde bekliyorduk. Az sonra Hakan ve kızlar gelecekti. Ve bugün artık bitecekti.

Aklıma bir ara gelen ve unuttuğum şey dilimden anında döküldü.

"Nermin ne verdi sana?" Hızla ve merakla sormuştum.

Saçlarımdan çıkarmadığı ellerine baskı uygulayıp başımı kaldırdığım yere yani göğsüne geri yasladı. "Bilmiyorum, açmadım."

Başımı kaldırmama izin vermiyordu. "Nerede? Onu çöpe at ama açmadan at."

"Arabada. Olur atarım," dedikten sonra başımdan öptü.

"Bu hep böyle mi olacak? Her gün sana hisler besleyen beklentisi olan bir kadınla burun buruna çalışmak fikri kanımı donduruyor."

Saç tellerim arasında gezinen elleri durdu. Saçlarımdan ayrılıp iki eliyle yüzümü kavradı. Nefesine yaklaştırdı beni. Yapma! Bu bünye kaldırmaz! Bak bugün yeterince yoruldu.

Sıcacık dudaklarını benimkileri es geçerek dudağımın kenarından öptü. Nefesim dur gitme! Bırakma beni!

Adamın elleri arasında titriyordum. Öpse bayılırdım.

Alnını alnıma yasladı. "Onu düşünme! Yok farzet. İkimizi anladığında araya mesafe koyacak. Kendi hayatını bulacak. Ben buna inanmak istiyorum. Benim için önemli olan sensin."

Sevmenin başka bir adı olsaydı kesin Tunahan olurdu. Uzanıp beni öptüğü gibi dudaklarımı onun dudaklarının kenarına bastırdım. Bir an donup kalsada bir iki saniyeden fazla değildi. Dudakları minicik aralıktı. Dişlerini sıktı. Öyle derinden nefes aldı ki bir an benide içine çekiyor diye düşündüm. Çünkü elleri de aynı zamanda sırtıma ve belime dolandı. Sıkıca sardı beni. Sımsıkı. Ruhumda sert kayalara çarpan amansız dalgalar sadece aşktandı.

Ve ölünceye kadar da dinmeyeceğini iliklerime kadar hissettim. Tunahan bana bu dünyada biçilmiş kaftandı. Ve ben onu ölünceye kadar üzerimden çıkarmayacaktım.

🍋

Oyla 488 Paylaş

16. Öp beni

60,6 Bin ★ 3,85 Bin 774

Keyifle okuyun...

🍋

Bir saat yok yok iki olabilir, of ne kadar uyuduğumu bilmiyorum ama bu halim bana hiç uyumamış olduğumu tokat gibi yüzüme vuruyordu. Bütün gece tabii ki onu düşündüm. Bütün gün yaşadığımız her şeyi ve gecesini!

Sabaha kadar tavanı izledim. Olmadı yan döndüm dolabı izledim. O da olmadı balkon kapısını izledim. Çıkmaya cesaret edemedim. Orada ise sabaha kadar ayazda kalıp onu izleyecektim. Onu da uykusuz bırakmak istemedim. Sabaha kadar dönüp durdum yatakta. Sonuç itibari ile göz altlarıma makyaj yapmak zorunda kaldım.

Aceleci Zehra'nın sesi evde yankılandı. Aşağı kattan bağırıyordu. "Bayan süslü hocam geç kalıyoruz."

Uykusuzluktan ve yorgunluktan depar atan sinir sistemimle derin bir nefes aldım. Çantamı aldığım gibi aşağı indim. Annem yüzümü dikkatle inceleye dursun ben hızla geçip ayakkabılarımı dolaptan aldım. Yere atıp ayağıma geçirdim. Annem ile Zehra beni izliyordu.

"Ne bekliyorsun Zehra?"

Zehra şaşkınlığını üzerinden atıp doğruldu. "Tamam ya geliyorum."

"Neyin var kuzum?" diye soran anneme yüreğim cız etti. Aşkım var anne sabaha kadar uyutmadı, nasıl diyecektim.

"Dün yorulmuşum annecim, uyuyamadım." Hemen okuyup üflemeye başladı. "Akşam gelince yatar uyursun."

Zehra ile beraber evden çıkıp okul yolunu arşınlamaya başladık. Bana yandan bakış atıp koluma girdi. "Abla aşk adamı çarpıyormuş sende görmüş olduk."

"Yan etkileri diyelim biz ona."

"Hm. Neymiş bu yan etkiler?"

"Uykusuzluk."

Düşünürken zamanın nasıl geçtiğini bilmediğiniz tek şey aşk'mış. Bakınız ben! Sabah ettim ve onu özledim.

Okulun kapısına geldiğimizde öğreciler üçer beşer içeri giriyordu. Biri sağda diğeri solda olan iki gencin duvara yaslanmış elleri ceplerinde yüzlerinde pis sırıtışları dikkatimden kaçmadı. Öğrenci olacak yaştaydılar ama degillerdi. Hallerinden belliydi. Giyimleri dağınık pis pasaklı serseri kıvamındaydılar. Kaşlarımı çattım ve durdum. Zehra da benim gördüğüm şeyleri görüyordu. Biz ikimiz öğretmen bir babanın kızlarıydık. Bu tiplerin ne anlama geldiğini tahmin etmekten çok bilen anlayan kişilerdik. Babam yıllarca bana Taha'ya ve süre gelen Zehra'ya hep anlatmıştı ki ben ve Taha çok kez karşılamıştık.

"Abla gidelim," diye fısıldadı.

"Sen içeri geç ben geliyorum."

Dikkatle hâlâ iki genci süzüyordum. Sağda olan varlığımı hissettiğinde yerinde kıpırdandı ama çok da takmadı

desem yeriydi.

"Abla!"

"Sadece izleyeceğim hemen geleceğim Zehra, içeri gir."

Göz devirip iki serserinin bakışları arasından sıyrılıp bahçe kapısından girdi.

Soldaki de beni fark etmişti. Sağda olana iki adım attım. "Öğrenci değilsin burada ne arıyorsun?"

Bana ukala bir bakış attı. Yüzünde pis gülüşüyle, "Takılıyoruz..." dedi.

Yazıktı. Çok yazıktı. Bunlar anne baba evladıydı. Tertemiz akıllarına taze bedenlerine zehir verilmişti. Hem de hiç acımadan yoldan çıkarmışlardı. Bunda anne babanın da suçu vardı. Yine de en büyük suçlu bu gençleri bu hale getiren vicdansızlarındı.

"Burası okul! Bence başka yerde takılın."

Soldaki yanıma doğru geldi. Tüm öğrenciler içeri gitmişti. Hayır korkmuyordum. Başımı bana yaklaşana

çevirdim.

"Sana mı soracağız hoca!? Hadi git dersin başlıyor." Genç yaşına rağmen kalın sesi ürkütücüydü.

"Ona değil bana soracaksın!" diyen aşkımın sesiyle irkildim. Asıl ürkütücü ses Tunahan'dan çıkmıştı. Onu tanıyalı çok kısa bir zaman olmuştu. Pek çok halini görmüştüm ama bu yüz ifadesi bir ilkti. Benim masum adamım yusuf yüzlü/ yürekli sevdiğimden ölümcül bakışlar geliyordu.

Serseriler Tunahan bir adım atmadan söze girdiler. "Gidiyorduk hoca ne kızıyorsun," diyen genç, anında koşar adım uzaklaşınca digeride onu takip etti.

Tunahan yüzündeki öfkeli bakışları silmeden yanıma kadar gelip durdu. Kesin Zehra yollamıştı onu buraya.

"Neden onlarla konuşuyorsun Miray? Sana zarar verebilirlerdi. Hem de burada tek başınasın."

Benim için endişelenmişti. Yirim seni yirim ama bu atarı sevmedim. Haklıydı aslında neyime güvenmiştim. Bıçağı

çekip böğrüme saplasa ne yapabilirdim ki? Bu insanların adam yaralama öldürme gibi işleri kolaylıkla yapabildiğini biliyordum.

Hafifçe gülümsedim. Vur kızım arsız Miray. "Sanada günaydın canım."

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Hemen açıp eski haline döndü. "Aklımla oynuyorsun. Az önce sana hesap soruyordum."

"Sende benim uykularımla oynuyorsun bak ben bir şey dedim mi?" Hiç dermiyim asla!!!

Gözlerini kısıp baktı. "Hm. Uykusuz sevdiğim ama ben uyudum."

Hain!

Ben onu düşünerek sabah edeyim o uyusun. Yüzünde aşık olduğum gülüşü peydah oldu.

"Ben cok güzel uyudum. Sabaha kadar rüyalarımı süsledin. Hiç uyanmak istemedim senli rüyalarımdan."

Beni severken öldürecekti. Kalpten hık

diye gideceğim bir gün. Ulan ben niye rüya görmedim. Az da olsa uyudum sonuçta.

Hem ne görmüştü? Beni nasıl görmüştü? Ateşli bir öpücük mü veriyordum? Saçlarımın yatağa dağıldığı o en can alıcı görüntü belirdi gözlerimin önünde anında irkildim. Yüzümü ateş basmıştı. Yerimde kıpırdandım.

"İyi misin?"

Tunahan'ın karşımda endişeli bakışlarıyla karşılaşınca hemen iç dünyamı toparlamaya başladım. İç mi? Kesin rüyasında beni iç çamaşırlarımla görmüştü! Başka türlü neden uyanmak istemesindi. Hay senin rüyana ayaküstü bacaya çevirdin beni be adam. Tam ona nasıl rüyalar gördüğünü soracaktım ki ders zili çaldı.

"İyiyim canım geç kaldım." Koşar adım okula yürüdüm. Arkamda şaşkın bir adam bırakmıştım. Beter ol Tunahan. Beni müstehcen rüyalarında Anastasia yaparsan böyle kalırsın.

Koştura koştura sınıfa ilerliyordum ki ana sınıfı öğretmeni olan Nihan hoca

kesti yolumu. "Hocam biraz konuşabilir miyiz?"

Gülümseyerek ona döndüm. "Elbette konu neydi?"

Benim gülümsemem pek işe yaramamış olmalı ki Nihan hoca suratını buruşturdu. Al işte uyuz olunacak biri daha neysee...

"Konu erkek öğrencileriniz," dedi. Kaşlarımı havaya kaldırdım. Benim erkek öğrencilerim edepli ve zeki öğrencilerdi. Ne yapmış olabilirlerdi?"

"Anlamadım."

"Tenefüslerde sürekli top oynuyorlar ve o topu her seferinde ana sınıfı bölümünde tellerle çekili alana atıyorlar. Çocuklar ve ben çok rahatsız oluyoruz. Top çocuklarından birine gelebilir. Ben çok uyardım ama pek başarılı olamadım ne yazık ki."

Çocuğu yaramazlık yapmış ama kabullenmek istemeyen anne gibi hissettim kendimi. Top en fazla tel örgüyü atlarken nasıl bir zarar verebilirdi ki? Her ne kadar haklı olduğunu bilsemde içimdeki cazgır anne

suratını değiştirdi.

"Ben konuşurum," diyerek, Nihan hocayı arkamda bıraktım. İlk dersin edebiyat olması ne büyük şanstı. Kapıyı hızla açıp içeri girdim. Uykusuzluk üzerine gelen iki serseri birde Tunahan'ın Anastasia kıvamlı rüyaları şimdi de bu! Gergin miyim? Fazlasıyla...

Çantamı masaya sertçe bıraktım. Bana şaşkın bakan öğrencilere döndüm. Bu beni ilk sinirli görüşleri görüşleriydi.

"Beyler!"

Kızların gözleri yanlarında oturan erkek arkadaşlarını buldu.

"Koskocaman bahçemiz olabilir. Topta oynayabilirsiniz. Tabii ki teneffüste istediğinizi yapmak sizin doğal hakkınız. Ama ana sınıfındaki küçük çocuklara zarar verecek hareketlerde bulunursanız ne olur?"

Muhattabım olarak Metin'i seçtim. Gözlerinin içine bakarak soruma cevap bekledim.

Metin kaşları havada şaşkınca, "kötü olur

tabii hocam," dedi.

Başımı salladım. İki adımda Atakan'ın önünde durdum. Başını kaldırıp bana baktı. Gözlerinin içinde yaramaz parıltılar dolaşıyordu. Çok yürek yakacaktı bu çocuk, her halinden belliydi. Sevimli havası insana al bağrına bas diyordu.

"Peki, Atakan kötü olmaması için bahçeyi kimin terk etmesi lazım?"

Tek gözünü kapatıp muzipçe düşündü. Gülme hissi ağır basıyordu. Kendimi aksine zorluyordum.

"Tabii ki ana sınıfı hocam," demesiyle sınıfta ufaktan başlayan kıkırtılar iki saniye içinde kahkaha dönüştü. Atakan bana ben Atakan'a öylece baktık.

İçimde volkan patlaması yaşıyordum. Gülmemek için kendimi öyle sıkıyordum ki karnım kasılmaya başlamıştı. Atakan karşımda kayıtsızca duruyordu. Başımı yana çevirip yüzümü elimle kapatıp gülmeye başladım. Zıpır Atakan. Sabah sabah başıma gelenlerden ve gerginlikten kasılan ruhum sonunda pes etmişti.

Derin nefes alıp hala kıkırdayan sınıfa döndüm. "Tamam kes!" Atakan'a döndüm. "Ana sınıfına uzak bir yerde oynayın hoca bir daha bana şikayete gelirse tek ayak üstünde beklersiniz."

Bora elini havada salladı. "Aman hocam ne var tek ayak üstünde durmakta, cezamız o olsun."

"Evet canım ne var ki. Ama Mahmut hocanın yaptığı gibi okulun bahçesinde tek ayak üzerinde durursanız belki bir miktar okula malzeme olabilirsiniz." Atakan da dahil hepsinin sesi kesildi ve gözleri büyüdü. "Hani yani bilin diye söylüyorum. E babam müdür Tunahan hocanızın da bana destek olacağından hiç şüphem yok." Gözlerimi üzerlerinde tek tek gezdirdim. Bu kafiydi. Öyle bir şey yapmazdım ama az korkutmaktan zarar çıkmazdı.

"Birde okula girerken kapıda iki kişi gördüm sizde gördünüz mü?"

Ayla, " ben gördüm hocam," dedi.

Bir kaç kişi daha gördüğünü söyleyince başımla onayladım. "O tiplerden uzak durun! Sizi rahatsız ederlerse bize haber

verin. Dikkatli olun ve arkadaşlarınızı bu konuda uyarın. Ne demek istediğimi anladığınızı görüyorum."

🍋

Öğretmenler odasında yerime kuruldum. Yorulmuştum. Neyse ki son dersti ve boştu. Girdigim her sınıfi sabahki serseriler ile ilgili uyardım. Ama bu uyarmakla nereye varırdı bilemedim. Canım bu konuya oldukça sıkkındı.

Düşüncelerime dalmış içinde çırpınırken önüme bırakılan içinde küçücük limonlu çayımı görünce gülümsedim. Başımı kaldırdığımda siyah gözler beni limonlu çaydan daha fazla etkilemişti.

Odada kimsenin olmaması ne güzeldi. Buna o da sevinmiş olacak ki, hızla eğilip yanağımdan öpücük çaldı. Gözlerim büyüsede dokunuşu en etkili antidepresan etkisi etmiş gibi ezildiğimi hissettim. Her ihtimale karşı karşıma geçip oturdu.

"Neyin var? Beni duymadın çok düşüncelisin."

Dirseklerimi masaya dayadım. Ona doğru

yaklaşmış oldum. Çayımın yanında olan tek şekeri içine atıp karıştırdım.

"Sabah kapıda gördüğüm tipleri düşünüyordum. Çok gençler üzüldüm ve bizim çocuklarımızı da etkilemeleri çok kolay biliyorsun."

Arkasına yaslandı. "Haklısın."

"Girdigim tüm derslerde çocukları uyardım ama uyarmakla olmaz! Aileler de bilinçlenmek zorunda."

"Herkesi tek tek uyarmak çok zor tabi veli toplantılarına da çok revaç olmuyor. Çocuğuyla ilgili aile geliyor ilgilenmeyen umursamıyor. Çoğu çalışıyor akşamdan akşama görüyorlar birbirlerini o arada ne paylaşırlarsa o."

Çayımdan bir yudum almak için dudaklarıma götürdüğüm bardağıma bakıyordu. Sanırım bardakla yer değiştirmek istiyordu. Bardağı havaya kaldırdım. "Nasıl sevdiğimi biliyorsun," diyerek dudaklarımla buluşturdum."

"Sen benim limonlu aşkımsın nasıl bilmem," diyerek gülümsedi. Ağzımdaki yudumu zorla yuttum. Gülümseyerek,

"Ne aşkın ne aşkın?" dedim, değişik bir sözdü.

Şaşkın halime daha çok güldü. "Limonlu Aşk!"

Başımı sağa sola sallayıp gülümsememi genişlettim. Limonlu Aşk ha iyiymiş! Bunu sevdim."

İkinci yudumu da kazasız belasız yutup arkama yaslandım. "Şey mi yapsak ya," dediğimde ne dediğime ben bile şaşırdım. Kaşları havaya kalktı hemen. Ah ha, bu beyefendinin altında arsız bir erkek yatmıyorsa bende Miray değildim. Neyse görecektik artık.

"Şey yapmak derken?" Pis sırıtışıyla bedenimde garip dalga etkisi oluştu. Gözlerimi çektim. "Tuna!" Uyarır nitelikte söylediğim adıyla odayı dolduran kahkahası görülmeye değerdi.

Bende gülmek istiyordum ama onun yerine bardaktan uzun zaman önce çıkarttığım çay kaşığını ona yavaşça fırlattım. "Pis"

Kucağına düşen kaşığı eline alıp masaya bıraktı. "Tamam, özür dilerim. Hadi anlat

şey neydi?"

Şimdi anlatmamak vardı ama söz konusu çocuklardı. Arkama yaslandım. "Seminer gibi bir şey verelim ama tüm velilerin de gelmesini sağlayalım. Tabii bu semineri verecek biri lazım bize, bizimle olmaz. Bizim bilgimiz de bir yere kadar bilen birisi olmalı. Doktor olur uzman olur polis olur üst düzey biri olur."

"İyi hatta çok iyi fikir. Polis bir arkadaşım var. Hakkari de aynı ilçedeydik."

"Hakkari'den buraya seminer vermeye gelebilir mi?"

"Gelirdi ama zaten İstanbul'da o da. Babanla konuşalım ben o kısmı hallederim." Ayağa kalktı. "Nereye?"

"Babana, müstakbel babama..." dedi. Can evimden vurdu namuslu namussuz. Babama *baba* dedi. Benim babama *baba* dedi. Yüzüm de nasıl gülümseme oluştu bilmiyordum.

"Öyle gülümseme!" dedi, yanıma doğru gelerek.

Aptal gibi, " Neden?" diye sordum.

"Dudaklarını sevmek için burası uygun değil." Üzerime doğru eğilince sandalyemde geriye kaydım. Varlığını bu şekilde kullanınca birde yüzü tutkuyla kasılınca geriliyordum.

"İlk defa seveceksem, hiç yeri değil," dedi. Ruhuma el fatiha. Miray'ı nasıl bilirdiniz diye soracak imamefendi. Ey cemaati müslimin nolur aptal olarak bilirdik demeyin. Adamın çekim gücünden tahtalı köyü boyladı hiç demeyin. Tuttuğum nefesi dışarı saldım. Gözlerimi kapatıp açtım. Ellerimi göğsüne dayadım ve hızla ittim. Ayağa kalktım. Kalbim dan dan diye atıyordu. Kalbimin ağzına bir tane geçiresim geldi. Edepsiz kalp adam yaklaşınca zıvanadan çıkıyor.

"Tuna, kalbime indireceksin bak olmuyor böyle az yavaş gel be adam!"

Beni bu şekilde etkiliyor olduğunu görmek yüzünde öyle can alıcı bir bakışa ve gülüşe neden olmuştu ki bu hali bile yüreğime tekme attırıyordu. Yok anam yok! Beynimde Ebru Gündeş bangır bangır çalmaya başladı. *Sevme kızım yanarsın diye söylerdi annem,* ah Ebru ablam bu yanma başka yanma su yok

mu, su? Bir yerler alev aldı da bende.

Zil! Zilin sesi tüm okula yayılınca rahat nefes aldım. Okulda sesler çoğalmaya başlayınca sanki üzerime bir ferahlık gelmişti.

Eliyle kapıyı işaret etti. "Nereye? Gelmiyorum seninle bir yere." Ha ha geleyimde tenhada sıkıştır beni. Allah'ım aklımı kaçırıyor olma ihtimalim kaçta kaçtı. Boşuna aklıma gelmemiş Anastasia kesin gece rüyasında bir şeyler gördü böyle üzerime üzerime ondan geliyor.

"Babana Miray, korkma seni yemem. Sadece severim."

"Aman ne içim rahatladı bilsen." Çantamı alıp kapıdan çıkarken odaya bir iki giren öğretmenlere başımla selam verdim.

🍋

Babama olayı ince ince anlattık. Fikrimi beğenmişti. Bizzat ilgileneceğini söyledi. Tüm yetkileri Tunahan ile bana verdi. "Seninle ne kadar iftihar etsem az kızım," demeyide ihmal etmedi.

Şimdi iş gün, saat ve yer ayarlama işine

kalmıştı. Okulun salonu küçük gelirdi. Sadece öğrenci sayımız bile dudak uçuklatırdı. Birde velileri düşününce ancak spor salonu olabilirdi. Ya da dışarıda başka bir yer. Bu konuyu yarın konuşmak için sözleştik çünkü eve gitmeliydim. Kendimi yorgun ve bitik hissediyordum. Biraz uykuya ölesiye ihtiyacım vardı.

Babamı da Tunahan'ı da ekip eve geldim. Saat henüz beşe geliyordu. "Bir şeyler ye," diyen annemi de savdıktan sonra odamda ve yatağımda muhteşem bir uykuya daldım.

Gözlerimi açmakta zorlanıyordum. Telefonum deli gibi çalıyordu. Göz kapaklarımı aralamadan fark ettim hava kararmaya başlamıştı. Tek gözümü açıp komidinin üzerinde duran telefonuma uzandım.

Feride Arıyor...

Münasebetsiz Feride. Ne güzel uyuyordum. Yeşil tuşu kaydırıp kulağıma götürdüm.

"Ne var?"

"Aman da aman atar yaparmış yengelerin kraliçesi." Telefonun diğer ucunda kıkırdadı.

"Uyuyordum Feride, çabuk söyle devam edeceğim." Gözlerim hala kapalıydı.

"Kaldır kıçını bana gel çok acil!" diyerek telefonu yüzüme şak diye kapattı.

Gözlerim aniden kocaman açıldı. Telefona şaşkınca baktım. "Ulan Feride umarım acildir yoksa seni elimden Allah alır," diyerek hızla kalkıp hazırlandım. Diz altı kot eteğimin üzerine beyaz bir tişört giyip üzerine de ince hırkamı aldım. Saçlarımı at kuyruğu da yapınca aşağı indim. Saat olmuştu yedi otuz. Ama olmazdı ki çok acıkmıştım. Her neyse biraz bekleyebilirdi. Anneme akşam yemeği için yardım edip güzelce karnımı doyurdum. Feride acil dediği şey için kuduruyordu. Her beş dakika bir mesaj atıyordu.

Sırıtarak okuyordum. İntikam sıcakta yenirmiş. Mutfağı, Zehra ile topladıktan sonra evden çıktım. Anneme daha önce söylemiştim.

Bana kapıyı açan Serap teyzeye selam

verip Feride'yi sordum. "Odasında kızım seni bekliyordu."

Odaya doğru çıkmaya başladım. Üçüncü katın merdivenlerinde elinde telefonla oturuyordu. Beni fark etmedi. Telefona bakıp gülümseyen insanlar kervanına katıldığına göre Hakan ile yazıştığına emindim.

"Ih hı," diye boğazımı temizledim. Korkarak yerinde irkildi.

"Nerdesin sen ya? Ağaç oldum burada," diye çemkirdi.

"Geldim işte neden burada oturuyorsun?"

"Abim olacak aşık Romeo yüzünden."

Beni buraya Tunahan mı getirtmişti? Neden ki? Birde Feride'yi alet etmişti.

Bıkkın bir nefes verdim. "Nerde Romeo? Juliet'i ayağına getirtmeye utanmıyor mu?"

"Odasında seni bekliyor ben nöbetçiyim, git hadi yiyişin biraz. Ah ulan bende burada telefon başında parmak yorayım.

Adaletin bu mu dünya?"

"Üzülme şekerim. Yarında Sevde'lere gideriz." Ona göz kırptım. Gözleri büyüdü. "Vallaha mı?"

"Vallaha..."

Yanından geçerek basamakları tırmandım. Kapısının önüne gelince heyecanımı dizginlemek için derin nefes alıp verdim. Kapıyı vurup kolunu indirdim. Başımı içeri uzattım ama kimseyi göremedim. İçeri girip kapıyı elimle itikledim. Arkamdan belime dolanan kollarla taş kesildim. Tek bir kelime bile edemedim. Beni kendine çekip saçlarımdan öptü.

"Çok geç kaldın."

"Randevumuz olduğunu bilmiyordum." Sesim bana ihanet ederek titriyordu. Sırtımdan ateş çıkıyordu. Yoksa ondan bana doğru mu geliyordu bu ateş? Hücrelerim bile yolumu şaşırmış olmalıydı.

"Bilseydin gelir miydin?"

"Pek sanmıyorum."

"Demek ki doğru olanı yapmışım."

"Şu an yaptığının neresi doğru? Odanda beni sıkıştırdın. Cık cık çok ayıp Tunahan, sana hiç yakışmıyor."

Kollarını çözüp beni hızla kendine çevirdi. Allah'tan beyaz tenli değildim. Yoksa yüzüm pancar kadar kırmızıya dönebilirdi.

"Bu da yakışmasın Miray. Söz konusu sen olunca çok umrumda olmuyor."

Madem buraya kadar geldim az tadını çıkarmalıydım ama öyle değil mi?" Kollarımı boynuna doladım. Ne yaptığımı dikkatle inceliyordu. Her salise yukarı kıvrılan dudakları bende onu öpme hissi uyandırıyordu. Buna cesaretim olup olmadığı tartışılırdı. Onun bu denli bana kendini hissettirmesi bende kayışları koparıyordu. Onun beni hissettiği kadar bende onu hissetmek için hiç arkama saklanmıyordum. Onu seviyordum! İlk defa tanıştığım bu duyguyla baş etmeyi öğrenmek zorundaydım.

"Peki, canımın içi sevdiğim bu saatte beni buraya getirmek için çevirdiğin dolabın

bir nedeni var mı?" Elleri belimden uzaklaşıp sırtımda gezinmeye başladı. Dokundukça ürperen bedenim gezinen ellerinin arasında can veriyordu.

"Birincisi; özledim, özlüyorum ve sen gidince yine özleyeceğim. İkincisi de sana öğreteceğim bir şey var."

Yüzünü sağ yanağıma yaklaştırdı. Uzunca bir süre dudaklarını tenimde gezdirdi. Eriyip gidiyordum. Onunda benden farksız olduğuna emindim. Beni her saniye kendine daha çok çekerek sıkıca sarıyordu. Yüzünü benden uzaklaştırınca kollarımı çözerek elimi tuttu.

Odanın ortasında duran döner tekerlekli siyah deriden olan tabureye oturmamı istedi. Uslu bir kız olup itiraz etmedim. Merakta ediyordum. Arkama da aynı tabureden bir tane daha yerleştirdi.

Karşıma geçip ayakta bana baktı. Elinde Feride'nin olduğunu bildiğim boyun şalı vardı.

"Gözlerini bağlamam gerekiyor."

Kaşlarım aniden çatıldı. Ah ha karşımda Christian Grey'in yeni versiyonu gibi

duruyordu. Ay Miray iyice sapıttın kızım. Babasının evindeyiz ayrıca o Tunahan! Aşkın *edebi* hali o! Her yönden hem de...

"Miray."

Uyari niteliği taşıyan sesi ile silkelendim. "Aman ne var Miray? Aklında ne var bilmiyorum ama korkmuyorum bir kere, bağla hadi." Gözlerimi kapatıp bedenimi de serbest bıraktım.

Şalı gözlerime sıkmadan bağladı. Bu öğreteceği her ne ise oldukça garip bir yöntem seçmişti. Ama çokta heyecan vericiydi.

"Hemen geliyorum."

Başımı salladım. Bir dakika bile sürmeyen zaman diliminde yanıma geldiğini algıladım. Arkamdaki tabureye oturdu. Benim koltuğumu da kendine iyice yaklaştırdı.

"Bir kez canının yanmış olması her zaman yanacak olması anlamına gelmiyor, tatlı kız! Hayatta kayıplar yaşarız ama gülümsemekten asla vazgeçmeyiz. Hele de sevmekten asla! Belki korkarız, elimiz dilimiz varmaz

korktuğumuza. Bilmelisin ki hayat çok kısa, sevmekten asla vazgeçme!"

Sözleri bitince iki kolunuda bana doladı. Sırtım göğsüne değiyordu. Sözleri içimde yer edinmişti de neden böyle söylemişti pek anlam verememiştim.

Minik tırnakları ellerimde hissedene kadardı anlamsızlığım. Bedenim yay gibi gerilmişti. Nefesim hızlı hızlı ciğerlerime girip çıkıyordu. Üzerimde hareket eden kedinin her kıpırtısıyla ona doğru iyice itiyordum kendimi.

Hiç aklıma gelmemişti. Yıllar önce yaşadığım travmayı atlatmamı sağlamak içindi bu yaptığı. Ellerimi hareket dahi ettiremiyordum.

"Tunahan." Yalvarır gibiydim. İçimde yedi yaşında bir kız çocuğu vardı. O anki acıları ve korkuyu tekrar hissettim. Gözlerimin kapalı olması iyi miydi? Kötü müydü? Bilemiyorum. Başımı onun boyun çukuruna sokup tüm gücümle bastırdım. Bariz acı çekiyordum. Tırnak kesiklerini ellerimde değil tüm bedenimde hissediyordum.

"Yapabilirsin! Miray sen güçlü bir

kadınsın!" Kulağıma fısıltıyla söylediği sözler bana güç vermiyordu. Ya yapamayacaktım ya da daha etkili sözlere ihtiyacım vardı.

Başımı sağa sola salladım. Kedi hala kucağımdaydı. Kaçamayacak kadar küçük olduğunu biliyordum. Hareket edemedigim için benden korkmuyordu.

Tek koluyla beni sıkıca sardı. Diğer elini hissedemedim ki elimi tutunca sıkıca ona tutundum. Bu gece ondan bana hayır yok gibiydi. Elimi kucağımda olan kedinin üzerine bıraktı. Sıkı yumruk yapmıştım elimi. Kulağıma tılsımlı sözleri fısıldadı.

"Sen benim kadınımsın! Yıllarca beklediğimsin. Sana dokunmak için canımı veririm. Dünya üzerinde senden başka bir kadın yok Miray. Saçlarının her telinden ayak tırnağına kadar benimsin! Sana kavuşacağım bir gün yok! Ben sana kavuşalı çok oldu." Dudaklarını kulağıma degdirdiğinde kediyi tamamen unutmuştum. Elektiriğe kapılmış gibiydim. Can alıcı vurgununu gerçekleştirdi.

"Seni seviyorum, aç elini!"

Bedenim ani bir dalgaya kapılmıştı. Robot gibi ona itaat ettim. Elim aniden açıldı. Onun parmakları elimi tutup yumuşacık tüylerin üzerine hafifçe bastırdı. Aşağı yukarı yavaşça gezdirdi elimi. Okşanan kediden mırıltılar yükseldi. Kasılan bedenim balon gibi sönmeye başladı.

Başım hala onun boyun çukurundaydı. Kalbimin ritmi düzene girmeye başlarken iyice yasladım başımı. Her şeyin üzerine birde onun kokusu ciğerlerime dolmaya başlamıştı. Bu daha da gevşememi sağlıyordu. Dudaklarını omzumda hissettim. Gerilmek yerine daha çok ona sokuldum o da beni kendine alabildiğine sardı.

"Bunun intikamını alacağım senden." Mırıltı gibi çıkmıştı sesim.

"Bekliyor olacağım."

"Hocam bu seferlik yeterli mi?"

"Hocam değilde kocam demeni sabırla bekliyorum." Boynuma bir öpücük daha bıraktı. Kafalarımız aynı çalışıyor. " Sana saçını bağlama demiştim." Tokamı yavaşça indirdi. Saçlarım onun üzerine

döküldü. Başını saçlarımın arasında gezdiriyordu. Hissediyordum. Kucağımdaki kedi benim için arkamda duran adam kadar tehlike arz etmiyordu artık. İstediğini almış olan Tunahan bana doğru koşuyordu.

Aksi bir sistem kullansaydı sanırım buraya kadar getiremezdi beni. Resmen aşkıyla korkumu yenmem için ilk adımımı atmamı sağlamıştı. Elimi kediden çekerek onun saçlarına götürüp aralarında gezdirmeye başladım.
"Gözlerimi aç!"

Kendimde açabilirdim ama onun açmasını istiyorum. Onun o eziyetle karışık aşık yüzünü beynime kazımak yıllar geçse bile bu anı unutmamak istiyorum. Şal bir anda başımdan çekildi. Karanlığa alışan gözlerimi ışıkla buluşunca kısmak zorunda kaldım. Milimetrelerin fark attığı tenimizde bu yakınlık ateşle barutu bile unuttururdu. Benzin kibrit misaliydik.

Tek temas ikimizi de yakardı da işte burası yeri değildi. Aşkın tutku haliyle tanışıyorduk. O da, bende! Ecemi olabilirdik. Lakin aşık olmamız yeterliydi.

Kara gözlerindeki davete ölene kadar icabet ederdim. Ederim. Edeceğim. Tunahan'la bir bütün olan kalbim onun aşkına esirdi. Esaretini bile deli gibi seviyordu.

Beni ani bir hareketle iterek dik durmamı sağladı. Aynı hızla tabureyle çevirip kendine döndürdü. Elimden tutarak ayağa kaldırdı. Sözsüz anlaşma sanatımızda varmış. O konuşmuyor ben de soru sormuyordum.

Ben kalkınca kedi kucağımdan aşağı miyavlayarak atlayıp odanın neresine gitti bilmiyorum. Beni kendine hızla çekip dizine oturmamı sağladı. Kollarımı boynuna doladım.Her şey olması gerektiği gibiymiş sanki çok doğal ve ben bunu hep yapıyormuşum gibiydim. Yüzlerimiz birbirimize tehlikeyle yaklaştı. Dudakları benimkilere dokununca durdu. Son nefesimi verecektim sanki. Gözlerimiz birbirimizin dudaklarında takılı kalmıştı. Kendini sıktığını görebiliyordum.

"Sen kalbime çok yakıştın Miray."

Hafifçe gülümsedim.

"Öp beni!"

Olmayan mesafeyi kapattı. Tenime ilk kez dokunan bu adamdı. Sonuncu olacağı da kesindi. Ruhum beni bırakıp göklerde süzülmeye başlamıştı. Aşk! Sevgi! Güven! Bunların hepsini tek bedende buluşturup bana veren Yaradana binlerce kere şükür ettim.

🍋

Oyla
774
Paylaş

17. Nur-u Ayn'ım

56,8 Bin ★ 3,73 Bin 683

Keyifli Okumalar...

🍋

Sabahın altı otuzunda uyanan Miray, uyandığından bu yana yani bir saatir elini dudağının üzerinde gezdirip sırıtıyordu. Sırıttığından da bi;haberdi. *"Sevdi"* diye mırıldandı. *"Öpmedi sanki gerçekten sevdi. Ahhh..."* düşünüp, konuşurken bile yaşadığı ana içi titreyen Miray'ın bu hali kendisine değişik bir yaşam enerjisi veriyordu.

"Düşünerek değil, yaşanarak hissedilen en tatlı şeysin Tunahan." İç sesi odada yalnız olduğu için dışa vuruyordu. Tekrar dün geceye döndü.

"Sen kalbime çok yakıştın Miray."

"Öp beni!"

Dudaklarına kapanan adamdan aldığı hazzı bu dünya üzerinde hiç bir şeye

değişmeyeceğine tekrar tekrar o an emin oldu.

Nefesleri fazla daralan göğüsleri yaşadıkları ilkle sıkışan iki sevgili nefessiz kalana kadar geri çekilmedi. Tecrübe sıfır olsada aşktan daha iyi bir yol gösterici yoktu. İkisi de birbirine yol gösteriyordu.

Geri çekilip birbirine bakan aşıkların yüzünde kocaman gülüşleriyle birbirlerine cevaplarını veriyorlardı. İkisi içinde ilkti ve kesinlikle harika bir duyguydu. İlk kişide son bulacağı fikri, ikisi açısından da hazzı artıyordu.

"Tenime çok yakıştın," diyen Miray son utangaç yanlarını da az öncesinde bırakmıştı.

Kaşları havaya kalkan Tunahan sırıttı. "Daha bir şey yapmadım," dedi. Genç kız bundan daha fazlası olduğunu biliyor olsada duygu olarak asla düşünemedi. Ne hissedecekti, bilemedi. Tekrar adamının dudaklarına doğru eğildi. Onu hali hazırda bekleyen Tunahan'ın canına minneti.

"Sabırla bekliyeceğim," demişti Miray.

Tunahan tarafından donatılmış bomba gibiydi.

"Ay yok bu böyle olmaz, evlenelim biz," diyerek, yataktan fırladı. Yat yat nereye kadardı. Adam aklına kazık çakmıştı. İçindeki kelebekler bile bir başka dans ediyordu. Aynaya bakıp ellerini beline koydu. Kendi kendine bakıp sırıttı.

"Alemin akıllı uslu hocası, göz bebeği, çok beyefendisi beni hale getirdin! Benden betersindir inşAllah," diye söylene söylene hazırlanmaya başladı.

🍋

Okulun kapısına gelince Tunahan'ı kapıda elleri cebinde beklerken buldu. Zehra ile yanına varmadan hemen önce görüş alanına giren aşkını görünce gülümsedi Tunahan.

"Günaydın En....." ...işte diyecek olan Zehra'yı son anda çimdikleyen Miray kızın ufak çığlığına gözlerini büyüttü.

"Aman tamam be..." Çemkiren Zehra kendisine gülen eniştesine döndü. Adama yaklaşıp fısıldadı. "Şununla bir evlensen de bende rahat rahat takılsam." Geri

çekilip, "hocam," dedi yüksek sesle. Tunahan ağır ağır başını salladı.

"Sınıfa, Zehra."

Ablasına göz deviren Zahra yavaş adımlarla ilerledi. Tatlı tatlı bakışlarla birbirlerini süzmeye başladılar. Tabii ki ilk akla gelen dün geceydi.

"Günaydın hocam,"

"Günaydın Nur'u-ayn'ım." Allah'tan kısık sesle konuşan Tunahan kimsenin duymasına mahal vermemişti.

"Beni bekliyor olmadığını var sayıyorum." Dünkü çocukların bugünde gelme ihtimaline karşı beklediğini düşündü Miray.

"Sayılır."

"Anladım. Dünkü çocukları gözetliyorsun sen. Eşlik edeyim mi?"

Kollarını açıp gel burada bekle demek vardı. Diyemedi Tunahan.

"Sabahlarıma, gecelerime gündüzüme ömrüme de eşlik eder misin?"

"Aman Allah'ım bu bir evlilik teklifi mi? Size hiç yakıştıramadım Tunahan hocam. Oysa nacizane niyetim size göz kulak olmaktı," diye tatlı sert sitem etti Miray.

Başını eğerek kıza yaklaşan Tunahan fısıldadı.

"Benim de çok nacizane fikirlerim var aslında. Nur yüzünüzü gördüm feleğim şaştı. Niyetimi maruz görün güzelliğiniz aklımı başımdan aldı."

"Bilemiyorum efendim. Ne desem yalan olur. Pederim sizi çifte ile kovalarsa yüreğim paramparça olur."

"Pederiniz beni anlayacaktır Küçük Hanım. Hem olsa bile ne çıkar, yolunuzda ölmek benim için şereftir."

"Peki, validemle en kısa zamanda görüşeceğim. Münasip zamanda validenizle sizi çay içmeye bekleriz."

Tunahan duyduğu şeyle bir an kaldı. Ne? Olmuş muydu? Miray annesi ile mi konuşacaktı? Yerinde doğruldu. Yüzündeki şaşkın ifade Miray'ı güldürdü.

"Sen ciddi misin?" dedi, özüne dönüp.

Miray başını aşağı yukarı salladı. "Düşündüm de nişanlı olsak bence daha iyi olur. O zaman da istediğimizi yapabiliriz. Belki size eskisi kadar sık gelip gidemem. Annem beni oyar içime de turşu kurar. Ama buluruz bir yolunu değil mi? Herkes bilsin canım yani ne var! Bu adam Miray'ın."

Yüzündeki şaşkınlık ifadesi an an kaybolup yerini gülümsemeye bırakan Tunahan, "Miray kimin?"

Etrafına göz atan Miray kapıda öğrenci kalmadığını fark etti. Adamına döndü, tek kaşını da havaya kaldırdı. "Senin uleyn," dedi sertçe.

Tunahan'dan yükselen kahkahaya o da katıldı. Elinin tekini saçına götüren Tunahan bu hareketiyle karşısındaki kadını nasıl etkisine aldığından bir haberdi.

"Sen hiç merak etme! Nişanlı olunca daha rahat edeceğimizi ben sana garanti ediyorum. Fikrini bu kadar çabuk değiştirmen beni çok mutlu etti."

"Ay sorma... bende şaşkınım. Lakin içimden yükselen bir dürtü var engel olamıyorum," diye hayıflandı Miray.

Kaşları çatılan Tunahan, "Ne dürtüsü?" diye sordu. Ders zili çalınca okula baktılar gayriihtiyari. Tekrar birbirine döndüler.

"Adamım ya sen benimle kafa mı buluyorsun? Tabii ki sen!" Gülümseyerek başını sağa sola salladı Tunahan.

Okulun bahçesine girdiler. Bekçiye dönen Tunahan, "Salim abi kapıdan, benden ya da müdür beyden izinsiz kimseyi gönderme içeri girenide iyice sor kimmiş." Bekçi, "Tamamdır hocam merakta kalma," dedikten sonra okula birlikte yürümeye başladılar.

🍋

Bir hafta sonra...

Düşünüp hayata geçirmek için yürüttükleri proje ile bir haftadır resmen okulda mesaiye kalan ikili, tabii ki hallerinden hiç mi hiç şikâyetçi değillerdi. Birkaç kez yakın mesafede Nero'ya yakalanmış olmaları Miray'ı

biraz germiş olsa da Tunahan oldukça umursamazdı.

Şu badireyi atlatınca sakin ve salim kafayla annesiyle ve babasıyla konuşmaya karar vermişti Miray. Tunahan sabırla o günün gelmesini bekliyordu. Parmaklarına takılacak olan birer yüzüğün bir halkadan oldukça fazla anlamı vardı Tunahan için.

O küçük halka, aşk ile geçecek bir ömüre atılacak ilk adımdı. Miray'a açılan kilitli kapılardan en değerli olanıydı. Kalbi o günün heyecanı ile çarpıyordu genç adamın. Miray için de sonuç aynıydı. Parmağına takılacak olan tek taşın bir taştan ibaret değilde aşktan ibaret olacağını düşündükçe kanı fokurduyordu.

Saatine göz atan Miray'a bakan aşkadamı nereye gideceğini merak etmişti. "Sürekli saatine bakıyorsun, bir yere mi gidecektin?"

Elindeki son baskı kağıtları masaya vurarak elinde kıvırdı. "Evet, sizde bugün günlerden bacıları kabul, dedikoduya dip köşe girme günüymüş sevgilim," diyen kıza bakıp kocaman gülümsedi.

Miray söyleyince hatırladı. Bugün annesinin günü vardı. "Ah Miray, senin orada ne işin var? Bugün bizim ev hiç senlik değil."

"Bilsem ne işim olduğunu, annenle annem beni yediler sende geleceksin diye. Feride'yi de alacağım. Hatta Sevde'yi de tek başıma, ıh olmaz."

Tek kaşı havaya kalkan Tunahan bu ısrarın altında ne yattığını merak etmişti. Bugün eve gitmeyecekti. Ama bunu duyunca uğrasa fena olmayacağına kanaat getirdi.

"Anca çay faslı başlamıştır, benim çıkmam lazım, bunu..." elindeki kağıtları gösterip, "Salih hocaya vermeliyim."

Fotokopi olarak hazırlanan kağıtlar tüm öğrencilere tek tek verilmiş ve aileden imzalı tekrar toplanıyordu. Birkaç sınıf kalmıştı. Onlardan biride Salih hocanın sınıfıydı.

Ayağa kalkan Tunahan değişen yüz hatlarıyla elini kıza uzattı. "Ver canım ben götürürüm."

Kıskanıldığını fark eden Miray sırıttı. Kağıtları uzattı. "Anlıyorum," diye mırıldandı.

"Neyi anlıyorsun?" Başını eğerek kıza bakan Tunahan'ın yüzünde de Miray'a has gülüşü vardı. *Aşık bakışlar...*

"Kıskanıyorsun..."

"Evet."

"Çok sevimlisin."

"Çok güzelsin."

"Carlos Martin halt etmiş yanında adamım."

Kaşları havalan Tunahan, "Carlos Martin?"

"Hı hı... hani şu biskolata erkeği var ya, o."

Ne yani Miray o adamın hayranı mıydı?!

"Miray!!!"

"Ne?" derken, yüzündeki hain gülüşü hiç saklamadı. "Ya canım dedim ya o senin

yanında halt etmiş. Hem o kim ki? Aman bana ne yani... benim olayım sensin!" diyerek adamın gönlüne kendini zahmetsizce yerleştiren Miray kapının kapalı olmasına güvenerek birkaç adımda sevdiği adamın yanına vararak yanağına masum ama biraz ilerlese okulu ateşe verecek öpücüğünü hızla verip geri çekildi.

"Ben olayımı seviyorum," deyip çantasını alarak göz kırpıp kapıdan çıktı.

Kendine hayran adamı arkasında bıraktı.

🍋

Kızlarla buluşan Miray hızlı adımlarla Tunahan'lara doğru ilerliyordu. Annesi yolda aramış geliyor musun, diye sormuştu. Neden bu kadar ısrarla çağırıldığını merak etmiyor değildi.

"Feride, bu teyzeleri kabul gününde ne oluyor tam olarak?" Hem yürüyor hem de konuşuyordu Miray.

"Bol dedikodu hayatım. Kimin kızı kiminle aşna fişne yapıyor. Kimin oğlu yeni boşanmış, kim kiminle nerede ne

yapıyor şok şok vallahi ulusal gazetelerde yok böyle haberler."

Miray aniden durdu. Bir adım sonrası kızlarda durup Miray'a baktılar.

"Ne oldu?" Sevde'nin sorusu üzerine tekrar yürümeye başladı. "Bizi sizi bir gören mi oldu ki? Anneler bir şeyden mi şüphe ettiler?" İçini amansız ama gereksiz bir korku sarmıştı. Bu sefer arkada kalan kızlar olmuştu. Dumura uğramış şekilde kakalak böceği gibi yerlerinden kımıldamıyorlardı.

Ardına bakan Miray kızlara çemkirdi. "Yürüyün be! Adamlarla oynaşırken iyiydi. Allah verede biri bilmese..." 5

Feride koşar adım kızın yanına ulaştı. "Manyama Miray. Bizi biri görse ne diye annemler gelin diye baskı yapsın. Tenhada sıkıştırıp terlik manyağı yaparlardı." 3

Sevde de Feride'ye katılmıştı. "Doğru söylüyor. Bu başka bir şey."

Aklı karışan Miray soluğunu bıraktı. "Allah Allah, ne peki?" deyip hayıflandı ki ses Sevde'den yükseldi. 1

"Tabii ya, kısmet..." dedi.

Miray kaşlarını çatıp tekrar etti. "Kısmet?"

Elini alnına vurdu Feride. Sevde'nin dediğiyle ayılmıştı. "Bize nasip kısmet aramış olmaları yüksek ihtimal, vay anasını nasıl aklıma gelmedi." Annesinin Miray'a kısmet bulmadığına emindi Feride. O halde kendisine bulmuştu. Yüzünü buruşturdu. "Eyvahlar olsun."

Eve soluk soluğa giren genç kızlara kapıyı Serap hanım açtı. Feride'ye dik dik bakan annesi, "Nerede kaldın?" diye çıkıştı.

"Kusura bakma anne bilseydim kaplumbağa hızıyla gelirdim."

Şaşıran annesi kızının yüzünde arayışa girdi. Cin gibi bakıyordu. Nereden duymuştu acaba?

"Geç annem geç içeri ellerinizi yıkayıp gelin hadi. Ben çaylarınızı dolduruyorum," dedikten sonra mutfağa seyirtti.

Salondan yükselen kahkaha seslerine yüzleri iyice bıkkın hale gelen kızlar birbirlerine baktılar.

"Acaba benimki ney? Doktor, öğretmen, mühendis tornacı mobilyacı?" Sevde parmağını çenesine koyup düşündü.

Elinin tersiyle kızın çenesinde duran eline hızla geçirdi Feride.

"Ahh.." diye inledi kız. "Lan ne vuruyorsun gudubet."

"Eczacı kesmedi zaar... ikincisi ağzının ortasına gelecek Sevde."

Miray'ın koridora yayılan kahkahasına döndüler. Kızgın bakan iki çift göze gülerek bakan Miray elini havaya kaldırdı.

"Tamamen sinir harbi yaşıyorum. Ben ilk defa güne geliyorum. Emin ol annen ileride annem olacak olmasa hayatta gelmezdim."

"Yürüyün lan..." diyerek kızları banyoya yönelten Feride ellerini havaya açtı. "Allah'ım; Akıllısı beni bulmaz, delisi götümden ayrılmaz. Yarabbi sen

büyüksün."

Salona giren kızlar gözlerini teyzeler üzerinde gezdirdi. O da neydi? Odanın içi genç kız kaynıyordu. Annelerinin yanında alımlı bakımlı hanım hanımcık oturan kızlar bu eve neden gelmişti? Herkesle merhabalaştıktan sonra kenardaki masanın sandalyelerini alıp inci gibi üçüde yan yana oturmuştu.

Fısıltıyla, "Bu kızların burada ne işi var Feride? Günlere genç kızların da geldiğini bilmiyordum." Yerinde kıpırdanan Feride ne deseydi şimdi müstakbel yengesine? Ağbisinin biricik aşkına...

Bu kızlar normalde evin bekar oğlu varsa gelir arzı endam ederler annenin gözüne girmeye çalışırlar mı, deseydi. He deseydi de bu meaaw görünümlü jagurı üzerlerine mi salsaydı.

"Şey... canım işte anneleriyle gelmişler."

"Hıııı... bende farklı düşünmüştüm."

"Ne gibi?"

"Ne bileyim, işte malum abin, kızlar,

evlilik kısmet nasipte şey olunca..."
derken yerinde rahatsızca kıpırdandı
Miray. "Ay Feride ben biraz şey oldum.
Allah cezanı vermesin bu kızlar buraya
annenin gözüne girmek için geldi dersen
Hakan ile izdivacı unut."

Karşısındaki kadınları incelerken
sahte gülücükler atan Feride, Miray'ı
dinliyordu. Duyduğu sözlerle gözleri
fal taşı gibi açıldı. Başını eğerek ağır
çekimle Miray'a döndü. "O niye lan?" diye
fısıldadı.

Kaşıyla kenarda oturan Hakan'ın annesini
işaret etti Miray. "Bugün size gelen kızlar
yarında Hakan'lara gider canım."

Ağır çekimle tekrar kızlara döndü Feride.
Gözlerini kısıp kızları inceledi. Hepsi
süslü püslüydü. Güzel kızlardı. Görüş
alanına Nurcan'ın kızı takıldı. 'Ayfer,
zaten yıllardır peşinde erkeğimin kimse
bilmiyor zannediyor haspam.'

"Ulan," diye yerinde hareket edince
Sevde ile Miray ellerini Feride'nin dizine
koydular.

"Az bi dur delimanyak." Sevde boğazını

temizledi.

Salonu dolduran yedi cüsseli ve göbekli kadınlara baktı. 'Yersen pastayı böreği yaparsın göbeciği,' diye içinden geçirdi. Üç tane de genç kız vardı. Biri Nurcan'ın kızı Ayfer. Diğeri Makbule'nin teyzenin kızı Hacer. Sonuncu da Gönül teyzenin kızı Ceylan idi.

"Ee kızlar ne var yok? Görüşemiyoruz. Malum benim işler... sizin boş vakit çoktur neden hiç uğramıyorsunuz? Ay yoksa başka kuaföre mi dadandınız?"

Bu kızların hiç birinden haz etmiyorlardı. Ne Sevde ne Feride. Okumak illa gerekli olan meziyet değildi. Ama bu kızlar bildiğin evde biblo vazifesi içerisindeydiler. Anneleriyle günlerde geçiyordu ömürleri. Çalışmak şart değildi lakin kendini geliştirmekten ne çıkardı.

Ayfer burun kıvırdı. "Evet canım, görüşemiyoruz. Malum sen çalışıyorsun biz de hayatımızı yaşıyoruz. Ne o öyle bir odanın içerisinde milletin kılı tüyü ile uğraş, cık hiç bizlik değil."

Düşlerini sıkan Feride bu kızın hakkından çok güzel gelirdi de burası

kendi eviydi.

"Hm. Sen de haklısın şekerim. Ben kendi paramı kazanıp mesleğimi icra ederken hatta yakında kuaförü kapatıp güzellik merkezimin planlarını yaparken koluma taktığım altın bilezikle tanınan sayılan biri olurken seninde günlerde dolaşıyor olman kesinlikle çok güzel bir yaşam tarzı." Kaşlarını alayla çatan Sevde yanında duran kızlara döndü.

"Ay ne yapsak ayol? Miray sen okulu burak anacım. Feride sende eczaneyi biz en iyisi böyle takılalım." Sertçe kızlara döndü. "Boş boş otururuz," diye de ekledi.

Ayfer lafın altında hatta içinde kalmasıyla tekrar burun kıvırıp saçını geriye attı. Hiç umrunda değildi. Halinden oldukça memnundu. Ah birde Hakan'a varabilseydi, zevkten dört köşe olacaktı.

"Ben işimi seviyorum. Kusura bakma canım. Evde boş boş oturamam." Feride dik duruşuyla söylediği sözlerle arkasına yaslandı.

Sevde başını eğerek sessiz kalan Miray'a

sordu.

"Ya sen Miray?"

Elini havaya kaldırdı Miray. "Asla!!! Ölürüm ancak bırakırım. Öğretmen olmak için emek verdim," dedi. Kızlar sessiz kalsalarda gıptayla baktıklarını belli etmemek için ilgisiz görünmeyi tercih etmişlerdi.

Elinde çay tepsisiyle içeri giren Serap hanımı görünce yavaşça ayağa kalkan Sevde, Feride ve Miray daha yetişemeden Hacer ayağa fırlamıştı. Fırlamakla aynı zamanda kadının yanında belirmişti. Tepsiye uzanıp gülümseyen kız, "Ah, Serap teyzeciğim neden söylemediniz ben hazırlardım," dedi.

'Ah ha bu benimkine dolanıyor...' iç sesinin gazına gelen Miray'ın kan beynine hücum etmişti.

Kızları eliyle iterek tepsinin ucundan tutup hafifçe çekti. "Biz hallederiz. Bize çay getirmen gerekmiyor," diyerek tepsiyi alarak arkasındaki masaya bıraktı.

Gözü müstakbel kayınvalidesine kayan

Miray kadının göz bebeklerinin bile güldüğüne yemin edebilirdi. Utandı. İlk defa utandı kadından. Ama olsundu, yedirmezlerdi.

Sinirine hakim olarak yerine geçen Hacer, otururken Miray'ı göz hapsine aldı.

"İyi madem Miray kızım, gidin mutfaktaki tabaklarınızı da alın gelin hadi muhabbet edelim," diyerek, göğsü kabarık gelecekteki dünürünün yanına geçip oturdu.

Kızlar peş peşe mutfağa girince Feride ve Miray derin nefes alıp verdiler. "Ben Ayfer'i yolarım. Yıllardır bilmiyoruz sanıyor, yılışık! Hakan'a yazıyor." Elini terbiyesizce yumruk yaparak baş parmağını da ikinci ve üçüncü parmağının arasına sokarak mutfak kapısında sanki Ayfer varmış gibi uzattı. "Nah alırsın!"

Kıkırdayan Sevde'yi öfkeli bakış atan Feride'nin gözlerinden çıkan oklar susturdu.

"Ya o, o digeride abine yazıyor farketmedim sanma." Kan damarlarına

fazla geliyor olan Miray kızın üzerine yürür gibi mutfak kapısına doğru yürüdü. "Ben varya vallahi onu edebimle döverim." Miray'ı tutan kızlar oldu.

"Ay bi durun yaaa..." Tabaklara yönelen Sevde olaya el koydu. "Hadi siz de alın gelin, bakalım daha neler çıkacak." Sinir küpüne dönen kızlar yüzlerini toparlayıp sevimli suratlarıyla ellerinde tabaklarla salona döndüler. Tekrar yerlerine oturdular. Nurcan Hanım, ateşli hararetli bir şey anlatıyordu. Sesizce çaylarını içip mahallenin ayaklı gazetesini dinlemeye başladılar.

🍋

Yanındaki Hakan'a döndü. "Çok sesiz ol," dedi. Hakan başıyla onayladı. Tunahan elindeki anahtarı yuvasına sokarak yavaşça çevirdi. Bu yaptığına inanamıyordu. Annesinin günü olduğu zaman eve akşama kadar gelmezdi. Miray'ın da geleceğini öğrendiğinde altından bir bit yeniği çıkacağını düşünerek Hakan'la birlikte eve gelmişti.

Daha kapıyı açar açmaz Nurcan'ın sesinin doldurduğu koridora bakarak yüzünü buruşturdu. İçeri adımını atıp Hakan'a gel işareti yaptı. Hakan da içeri

girince kapıyı sesizce kapattı. Ayakkabılarını yine aynı sesizlik içerisinde çıkaran iki adam sırtlarını duvara yaslayarak içerideki konuşmayı dinlemeye başladılar. Eğer kapı açık olmasaydı mutfağa ya da üst kata çıkabilirlerdi. Kapının önünden geçmeyi göze alamadılar.

"Ay bir de ne göreyim? Adamın biri kızı sarmış sarmalamış sokağın ortasında şapur şupur öpüyor." Miray'ın dehşetle açılan gözleri kızları buldu. "Kimi görmüş kimi?" diye safça sordu. Sadece kızların duyabileceği sesiyle sorduğunu zanneden Miray bir anda tüm gözlerin kendine çevrilmesiyle yutkundu. "Şey... anlamadım da ondan sordum," diyebildi.

Miray'ın annesi Serpil Hanım, Nurcan'dan duyduğu dedikoduya canı sıkılmış haliyle kadına döndü. "Ay sana ne Nurcan, nişanlısıdır. Eşidir. Sevdiğidir. Nereden de görürsün bilmem ki..."

Hacer tek kaşını kaldırıp pis pis sırıttı. "Serpil teyzeciğim, evlinin sokak ortasında ne işi var? Nişanlı kızın gece vakti sokakta... aman aman olmaz öyle şey. Çok terbiyesiz insanlar var ya..."

Şahin bakışlarını kızın üzerine diken Miray bu kızı bugün burada parçalamazsa başka bir yerde parçalamayı aklına koymuştu. Ne yani kendisi terbiyesiz miydi? 'Sevmişim, öpmüşüm sana ne ya sana ne!' diye geçirdi içinden.

Serpil Hanım kızın kendine akıl vermesiyle minik çaplı öfkelenmiş ama yılların verdiği tecrübeyle arkasına sakince yaslanmıştı.

"İnsan severde öper de, gezerde tozarda... evlisi bekarı mı kaldı a kızım. Ben terbiyesizlik olarak görmüyorum. Eşimle severek evlendik biz... gençliğimiz de yemediğimiz halt kalmadı. Hoş hâlâ genciz orası ayrı. İnsan gönlüne göre olanı bulunca ne varmış öpmekte sevmekte? Benden size akıl kızlar. Yaşınız geçmeden birer tane bulunda öpüverin." 6

Sevde'nin kahkasıyla kızlarda el altından gülmeye başladılar. Diğer kızlar şoka girmişti. Anneler homur homur edince kızlar daha çok gülmüştü.

Duvarın diğer tarafındaki adamlarda tek 2

elleriyle burun kemerlerini sıkarak sakin kalmaya çalışıyorlardı. "Kaynanan aşk kadınıymış birader," diye fısıldadı Hakan. Tunahan başını salladı. "Öyleymiş..."

Hacer kızların gülmesine öfkelenip, "Hayırdır Sevde ne çok güldün!?" dedi.

Sevde boğazını temizledi. "Hayır canım, bizde şer olmaz. Çok komik geldi birden onun için güldüm."

Gözleri fel fecir okuyan Nurcan, Serpil Hanım'a döndü. "Kızların yanında deme bari edep yahu... hem demek Miray kızım yapsa ses etmeyeceksin, öyle mi?"

Tunahan gerildiğini hissetti. Konunun buraya geleceğini tahmin etmişti. Bu kadın kaşınıyordu.

Miray lokmasını zorla yutmuştu. Annesine baktı. Göz göze geldiler. Hayır hiç bir suçlayıcı bakış yoktu annesinin gözlerinde. Miray hiç bir vakit yanlış bir şey yapmamıştı.

"Valla sizin kızlar etkilenmez zannımca. Yaşları kemale ermiş. Haliyle benim kızım da yakında yirmi beş olacak, okudu öğretmen oldu. Ben kızıma güveniyorum

bana kendi gibi yetişmiş bir damat getirecektir."

'Kendi gibi dedi. Vallaha buldum anacım, hem de aynı ben! Gülümseyerek annesine baktı.

"Sağ ol annem."

Serap Hanım da gaza geldi. Kızının yüreğimdeki yıllanmış aşkı bilen ama sesini çıkarmayan kadın, kızının bir süredir ağzı kulaklarında gezmesinin sebebinin Hakan olduğunu biliyordu.

"Ben de kızıma güveniyorum. Bu güne kadar adına leke getirmedi. Gönlüne layık olanı getirecek bana, inanıyorum."

Annesine dolu dolu gözlerle bakan Feride, yutkundu. "Kız ben seni yerim aşkım," diyerek hayali öpücük attı annesine.

"Ayol benim neyim eksik? Oğlum da var kızımda. Ben ikisine birden güveniyorum," diyen, Hakan ile Sevde'nin annesi İnci Hanım önce kızına ardında da Feride'ye baktı. Feride gözlerini kaçırmıştı. Haberi olduğunu bilmiyordu. Hakan'a bunun hesabını

sormayı not aldı.

"Aa söz konusu Tuna'm ise orada dur İnci. Oğlum eşi benzeri zor bulunan türden."

Hacer hülyalı düşlere dalmıştı. Tunahan ve Hacer ... içinden ne çok istiyordu. Kızının derdini bilen Makbule Hanım zevkle kıpırdanıp gülümsedi. "Ayol bilmeyen mi var!? Tunahan oğlum eşsiz çocuktur, ee evlendir artık sende torun tosba sahibi ol Serap."

Miray içtiği çayı zorla yutarken birazını dışarı püskürtmüştü. Masadaki peçeteyi alıp ağzına götürdü. Bir an gözler ona dönsede konu yolundan hiç sapmadı.

"Ben bilemem Makbule, oğlum kimi isterse o. Zorla everecek değilim."

"Öyle tabii de etrafına gözü açık olsun. Bir sürü kız var mahallede, gözüne kestirir belki." Açık açık gel kızımı al diyen kadına söylenecek çok söz olsada terbiyesi gereği susmayı tercih etti Serap Hanım.

"Utanmasa kucağına atacak kızını, hem de benim olan adamın. Yok yok bu iş böyle olamayacak eve gidip annemle

konuşmalıyım ne gerekiyorsa yapalım söz nişan atlayıp direk nikah mı yapsak kız?" Feride'ye sesizce söylemişti Miray.

"Neyse geliyorum esas mevzuya..." diyen kadın Nurcan'dan başkası değildi. Esas şimdi merak etmişti kızlar.

Serap ve Serpil'e dönen kadının ne diyeceğini bilmiyorlardı. Zaten kızları da Nurcan'ın zoruyla getirmiştilerdi.

"Dinliyoruz Nurcancığım," dedi, Serap Hanım.

Nurcan gözlerini avlarına dikti. Feride ve Miray yerinde doğruldular. Gözleri büyürken zorla yutkundular.

"Feride ile Miray'a nasip kısmet var!!!" 57

🍋

Tunahan ile Hakan ne yapacak fikirleri buraya alayım... 73

Oyla 683 Paylaş

18. Efsunkâr'ım

54,3 Bin ★ 3,6 Bin 874

İyi okumalar aşk-ı okurlarım.

Ya ben sizi severim ;)) ne kadar güzelsiniz. Neler okuyorum? '3. Kez okuyup ilk defa okuyormuşum gibi heyecanlanıyorum' diyen siz var ya. Canımsınız. Teşekkür ederim...

🍋

Duvarın arka tarafında öfkeden kuduran Tunahan ile Hakan birbirlerine baktılar. İkisi de daha önce birbirlerini bu şekilde lavlı bakarken görmemişlerdi. Hakan öne doğru bir adım atınca Tunahan eliyle durdurdu. "Bekle!"

Miray ile Feride şoka girmiş gibi Nurcan'ın ağzından çıkan sözde takılı kalmışlardı.

Nasip kısmet vardı...

"Öyle mi? Nurcan teyze kimmiş neciymiş?" diyen Sevde nedense her

olayda dört ayak üzerine düşen kedi gibiydi. Sadece eğleniyordu.

Serap ve Serpil Hanım isteksizce birbirlerine bakıp Nurcan'a döndüler. Serap Hanım oğlunun kimi isteyeceğini elbette biliyordu. Bu kadının kalkıpta oğlunun sevdiği kıza talip getirmesi midesini bulandırmıştı. Kızı Feride'nin de gönlü elbette Hakan da idi. Olay iyice ilmek kaçağına dönüyordu. Serpil Hanım da kızının az çok tahmin ettiği adamla gönül alışverişi yaptığının pekala farkındaydı. Gelene git derdi olur biterdi.

"Arka sokakta yok mu kız Aynur ablan, onun ikiz oğulları malum okudular mühendis oldular. E hal böyle olunca kendileri gibi okumuş istiyorlar."

Öfkesi tusunamiye dönen Miray kollarını göğsünde bağladı. Ne kadar da cahilce bir düşünceydi. Okumuş okumuşla evlenecek diye bir kavram mı vardı? Yani okuyan kişi illa okuyan kişiyle mi evlenecekti? Tunahan sokakta limon da satıyor olsa Miray onu yine de bu aşkla severdi ve evlenirdi.

"Eee..." dedi, kadına öfkeli gözleriyle

bakarak.

"Ya kuzum, ee si... bu, halleri vakitleri yerinde maşAllah. Sizleri de geçen de düğünde görmüşler. Bana geldiler. Anlattılar. Ben de elçiye zeval olmaz dedim, geldim Size diyorum işte. Hani yakışıklı çocuklar, Feride bilir. Bir görüşün derim. Ha durun telefon numaralarını da aldım." Çantasına el atan kadın hemen üstte duran kağıdı eline alıp havaya kaldırdı.

"Gerek yo..."

Cümlesini tamamlayamayan Miray kapıda zebellah gibi dikilen Tunahan ile Hakan'ı görünce ağzı kocaman açıldı. Salondaki kızlar gördükleri beyler ile hemen sırıtmaya başladılar. Kafasını çevirip Hakan'la göz göze gelen Feride yutkundu. Ne alakaydı şimdi bunlar?

Elinde kağıtla eli havada kalan Nurcan Tunahan'ın sert bakışlarına maruz kalınca elini usulca indirdi.

"Hoş geldin oğlum," diyen annesine kısa ama kızgın bir bakış attı Tunahan. Salondakilere hitaben ve mecburen, "Hoş geldiniz," dedi.

Herkes bir ağızdan hoş bulduk demişti. Hacer gözleriyle soymaya başladığı Tunahan'la göz teması kurmak için bir an bile gözlerini çekmiyordu. Miray şaşkınlığını üzerinden atınca gördüğü iğrenç bakışlarla ayağa kalktı. "Ben bir çay alayım," diyerek salonu terk etmek için Tunahan'ın önünden geçmek zorunda kaldı.

"Nurcan teyze, evime bu şekilde nasip kısmet adı altında kızlara koca bulmak için gelmeni istemiyorum. Kardeşimde, Miray da kendi eşlerini seçecek kadar zekiler. Git, o Kerem ve Kerim'e selam söyle ben onların ağzını burnunu kırmadan bu işten vazgeçsinler. İlla arabuluculuk yapacağım diyorsan da etrafına bakınsınlar evlenmek isteyen kızlar vardır. Miray'dan ve Feride den uzak dursunlar."

Nurcan Hanım gözlerini dahi kırpmadan dinlediği adamın son cümlesinde sertçe yutkundu. "Peki oğlum kusura bakma..." diye mırıldandı.

Tunahan'ın ağır sözleri odadaki kızları da vurmuştu. Suratları beş karış yerdeydi. Bu çocuğa ne olmuştu? Ne zaman böyle

kırıcı biri olmuştu? O her zaman güler yüzlü, sevecen asla insan kırmayan biriydi.

"Afiyet olsun kaldığınız yerden devam edin lütfen," diyerek salon kapısından çıktı. Ardından da Hakan. Ayfer'in dehşet bakışları eşliğinde...

Feride de bardağı kaptığı gibi, "Ay benim çayımda soğumuş," diyerek dışarı attı kendini.

Serpil Hanım müstakbel damadının ardından tatminkar sırıtışıyla gururlandı.

'Adam dediğin... aferim kızıma...'

Bardağı tezgahın üzerine bırakıp ellerini tezgaha dayamış olan Miray derin nefesler aldı. Tunahan'ın burada ne işi vardı Allah aşkına?

Ne duymuştu?

"Miray?"

Sese döndüğünde kendine kara gözleriyle aşk fırlatan adamı görünce gerilen bedeni sıcak suyu bulan buz misali erimeye başladı.

"Vallahi billahi haberim yoktu. Yoksa gelmezdim," diyerek açıklama gereği duydu.

İçeride olan bir sürü insandan dolayı çok yaklaşmayan Tunahan geride durdu. "Açıklama yapma! Ben tahmin etmiştim."

Hakan ile Feride'nin de peş peşe mutfağa girmesiyle ikili konuşmayı kesti.

Hakan burnundan soluyordu. Feride de onun bu kıskanç haline gülmemek için çaba sarf ediyordu.

"Çok basit oldu Tuna. Bence direk gidip KK kardeşlerin estetik olmalarına zemin hazırlamalıydık." Hakan elini saçlarına daldırıp sıkıntıyla nefes verdi.

"KK kardeşler mi? Onlar kim?" Kaşları çatılan Miray iki adama sorduğu sorunun cevabını bekliyordu.

"Kerem ile Kerim, Miray. Malum taliplerimiz."

"Feride!"

"Feride!"

Ağbisiyle ve sevdiği adamın sesiyle yerinden sıçradı Feride. Parmağıyla damağını kaldırdı.

"Ne oluyor ya? Ben mi dedim gelin talip olun diye... siz daha uyuyun hah elalem elçi yolluyor."

Elini alnına koydu Miray. Çok acayip bir durumun içine düşmüşlerdi. "Ay Feride tamam kes!"

Hakan Feride'ye öldürecekmiş gibi bakıyordu. Feride'nin ne umurundaydı. Tunahan kapıya doğru yürüdü. "Kes dilini kediye verelim."

Hakan'a hitaben söylediği sözlere Feride koca gözlerini pörtleterek baktı. "Abi,"dedi.

"Uyuyun ha soracağım ben sana bekle Feride'm bekle..." Tunahan'ın ardından yukarı çıktı.

"Hak ettin." Miray'ın sitemiyle yanaklarını şişirip boşalttı. "Off."

Elindeki çayları alarak salona geri döndüler. Bozulmuş bir adet Nurcan. Sus-pus olan kızları görünce hainceye sırıttı

Miray. Yerlerine geçip oturdular.

"Kusura bakma Nurcan. Abi işte malum ters böyle işler erkek adamlara..." Serap Hanım her ne kadar oğluna hak verse de misafirlerine ayıp olmuştu.

"Önemli değil. Kim olsa kızardı Serap. Feride'nin abisi de Miray'a karışmasaydı. Onunda abisi değil ya..." Nurcan hala kıyıdan köşeden sağlam çıkma umuduyla yürüyordu.

Annesinden medet uman Miray gözünü annesine dikti. Mesajı almış olan Serpil Hanım göz kırptı.

"Aman sende Nurcan, boşver kızım istemiyor. Başka nasiplere inşAllah," diyerek kestirip attı.

Konuyu değiştirmek için lafı değiştiren Sevde'nin annesi İnci Hanım, "E Miray anlatsana; Hakan, Tunahan ile birlikte seminer mi ne ondan hazırlıyor olduğunuzu söyledi."

Konu değişince rahatladı Miray. Gülümseyerek İnci Hanım'a döndü. "Evet İnci teyze, gençleri uyuşturudan korumak adına bir girişimde bulunduk.

Elimizden geldiği kadar bir şeyler yapacağız."

"Çok güzel düşünceler kızım. Hakan bunun senin fikrin olduğunu da söyledi. Tunahan oğlum destek çıkmış. Aferim size gençlerimize sahip çıkmak lazım."

"Sağolun İnci teyze, fikir benim olsada hep beraber çalışıyoruz. Hepimizin emeği..."

Kalkalım artık diyen kadınlara, çok şükür çeken Feride yapmacık bir gülüşle son çıkan kadının da arkasından kapıyı kapattı. Kendisine bakan Sevde ve Miray'a aldırış etmeden ellerini havaya açtı.

"Allah'ım beni bir daha günlere nasip etme yarabbim."

Sevde ve Miray aynı anda, "Amin cümlemizi," diyerek katıldılar. Gülüşerek evi toplama işine giriştiler. Serpil Hanım kalıp yardım etmesini bile bile istemişti. Miray hayır der miydi?

Sehpadan aldığı meyva tabagıyla doğruldu. "Bu kızlar ne iş yapıyor neciler?" Miray içinde kalan soruyu

kızlara yöneltti.

"Bizim için ikisi tehlike! Hacer ve Ayfer."

"Ay siz ikiniz aptalsınız. Gizlediğiniz sürece de kızlara fırsat verceksiniz." Sevde elindeki tepsiyle salondan çıkarken Feride ile göz göze geldi Miray.

"Çok haklı gelelim artık istemeye..." Feride'nin sözüne kahkaha attı Miray. "Sen kendine bak canım. Ayfer de alımlı hani, Hakan'a bir yaklaşsa, bum!" Kocaman acılan gözleriyle yerinde sıçradı Feride.

"Lannnn. Ben adamı ne yaparım biliyon mu sen? Alımlı yerlerini dağlarım." Elindekilerle mutfağa doğru giderken, ardından bakan Miray da ondan aşağı değildi.

Kapıya doğru yaklaşınca Tunahan'la burun buruna geldi. Etrafına göz atıp gülümsedi Miray.

"Canım..."

"Cananım..."

Gülüşü iyice yayılmıştı kızın. Yüreğine

çok iyi geliyordu bu adam. Onu görünce on beş yaşında ergen gibi hissediyordu kendini. Hayatı boş vermiş gelişi güzel ammannnn çekilen anlar...

"Elindekileri bırak benimle gel."

"Nereye? Olmaz annen evde, çok ayıp Tuna." Kapıdan geçmek için yol aradı ama bulamadı.

"Annem odasında, bahçede bir şey göstereceğim Miray."

"Kısa ama eve geçmeliyim."

"Tamam." Elindeki tabağı alıp yanlarında biten Feride'nin eline tutuşturdu Tunahan.

Bir tabağa birde giden aşıkların arkasından bakan Feride'nin ensesinde hissettiği sıcak nefesli fısıltılı sesle tabağı sıkıca tuttu.

"Feride'm düşündüm de o dilini kesmek yerine başka şeyler mi yapsak ha?" Açık saçlarını eliyle geriye çeken Hakan kızın açık boynuna usulca dudaklarını değdirdi. Hemen çekmedi kendini. Feride'nin irkilmesiyle dudakları yukarı

kıvrıldı. "Sensiz bir güne bile tahammül edemiyorum Feride. Bitsin bu çile!" Fısıltıyla kızın kulağına seslendi.

"Hakan geri basar mısın?"

"İleri bassam diyordum ama ben."

Girdiği kıskaçtan geri çekildi. Yüzünü Hakan'a döndü. "Terbiyesiz adam." Sırıtarak salondan koşar adım çıktı. Ağzı kulaklarında Hakan, kızın peşinden baktı. "Ah Feride ölüyorum kız! Yok bu iş böyle olmayacak en iyisi eve gidip anamı babamı alıp geleyim."

Hızla çıkışa doğru yürüdü. "Ben çıkıyorum," demesiyle kendini kapıda buldu. "İstikamet babam."

🍋

Elinden tuttuğu kızı evin arka bahçesine çıkardı. Serap Hanım'ın renk renk çiçekleriyle çevirdiği bahçeyi ilk görüşüydü genç kızın. Etrafına huzurla göz gezdirdi. "Tuna burası çok hoş."

Miray'ı kolunun altına çekti. "Evet, annem çiçekleri çok seviyor."

"Belli oluyor. Ciddi emek var." Başını adamına çevirdi. Tunahan zaten kızı izliyordu. "Sen bana gösterecektin?"

Omzundaki kolu indirip Miray'ın elini tuttu. "Ders iki," diyerek köşede duran kedi evine yönlendirdi. Kedi evini fark eden Miray durdu.

"Yapmasak!"

Kızı terkar yürüttü Tunahan. "Gel lütfen."

Aşkına itaat eden kız geri geri giden adımlarını adamın ileri çekmesiyle kedi evinin önünde durdular. Tunahan eğildi. Miray'ın ayakta kaldığını görünce elinden tutup yanına çökmesini sağladı.

"Hiç bir şey olmayacak Miray." Miray sessiz kalarak yüzünü astı.

Küçük plastik kedi evinden minicik kedinin başı göründü. "Çok sevimli kabul ediyorum," diyerek gülümsedi Miray.

Tunahan elini uzatarak kediyi aldı. "Dokun hadi."

Elini havaya kaldırsa da bir türlü kediye

dokunamıyordu. Açık olan saçlarını iki eliyle toplayıp tek omzuna bıraktı. "Yapmasam olmaz mı hocam?" Masum masum baktı.

"Olmaz tatlım." Kızın elini tutup kedinin üzerinde gezdirmeye başladı. İlk anda geri çekmek istemişti. Tunahan buna izin vermeyince mecburen alışmaya başladı. Eli kedinin üzerinde yavaş yavaş ilerliyordu.

İstemsizce gülümsedi. "Sen bana neyi nasıl yaptıracağını iyi biliyorsun."

"Açıkçası zor olmuyor ama bunu kendime has olarak görüyorum. Eğer bana karşı boş olsaydın baya uğraşmam gerekebilirdi." Gülümseyerek söylediği sözlere aşkla bakan kızı doyasıya öpmek istedi. Gerçi, doyacağını hiç sanmıyordu.

"Sanırım evet. Yapımda sertlik var. Söz bir kez çıkar ağzımdan. İnat biri değilim ama zor kabul ederim. O da edersem."

"Hm. Ben hiç inatçı biri değilim. Bu seninle sınırlı elbette. Karşılık alamasaydım seni asla bırakmazdım."

Uzunca bir süre göz göze bakıştılar.

"Teşekkür ederim," dedi Miray.

"Ne için?"

"Her halükarda beni kendinden mahrum etmeyeceğin için."

Başını sağa sola salladı Tunahan. "Ben teşekkür ederim."

"Hm. Sen ne için teşekkür ediyorsun?"

Kendine yakın olan saçların arasına sokuldu Tunahan. Kızın yanağına sıcacık bir buse bıraktı. Geri çekilip kızın parlayan gözlerine sevgiyle sığındı.

"Hayatımı, varlığınla şenlendirdiğin için."

Gülümseyen gözlerini adamdan çekerek elinin altındaki kediye çevirdi.

"Tunam."

İsmindeki iyelik ekine canını verecek kadar sevdiğini hissetti Tunahan.

"Bercestem."

Berceste sözüne şaşıran Miray, elbette

anlamını biliyordu. Farsça kökenli bir kelimeydi. Miray'a *güzelim... seçilmişim... değerlim...* diyordu. Tuna'ya göz kırpıp kediye döndü.

"Efsunkârım, diyorumki kediye bir isim takalım."

Efsunkâr'ım! Sözler işitilirdi de insanın kalbine nasıl inerdi? Bir kadın bir adama; *büyülü, karşı konulamayacak kadar çekici,* olduğunu söylüyordu. O adam, kadını daha ne kadar sevebilirdi?

Uzanıp yanağını tekrar öptü. Kıza iyice yaklaştı.

"Ne olsun Bercestem?"

Miray yüzünü Tunahan'a çevirdi. Battı balık yan gider hesabıyla Tuna'nın yanağına busesini bırakıp geri çekildi.

"Limon olsun Efsunkâr'ım."

Oğlunu ve müstakbel gelinini mutlu gözlerle izleyen Serap hanım ucunu açtığı perdeyi kapattı. "Çok şükür Allah'ım."

🍋

"Ne?"

Feride gözlerini hortlak görmüşcesine açarak karşısında pispis sırıtan adama yumruk atmak istedi.

"Evet papatyam, babama gittim ve anlattım."

Parka getirdiği kızı bir banka oturtmuştu Hakan. Ve şimdi elleri belinde papatyadan çok sinek kapana benziyordu.

"Ne söyledin babana?"

Kollarını gererek banka yayıldı Hakan. "Ölüyorum baba! Feride'yi bana iste, geceleri uykusuz kalıyorum. Onsuz yatağım buz gibi. Tak dedi canıma, dedim."

Utançtan yüzü kızaran Feride öfkeyle Hakan'ın üzerine yürüdü. "Senin dalağını deşerim Hakan. Nasıl söylersin bunları Niyazi amcaya?"

"Deşersin papatyam, ilaç diyede kendini basarsın yarama..."

"Ağğhhhh, Hakan beni delirtme adam bir basarım şimdi senin bir yerine feleğin şaşar, nasıl babana söylersin hem de bu şekilde, sen manyak mısın?"

Yüzünü buruşturan Hakan kolunu uzatıp kızı bileğinden yakaladı. Hızla yanına çekerek kolunun altına aldı. Feride kollarını göğsünde bağlamış tribin babasını atıyordu.

"Şaka yapıyorum Feridem, hiç babaya öyle şey söylenir mi?"

Ne kadarının şaka olduğunu anlamak için Hakan'a döndü. Ah, bu adamı nasıl seviyordu. Aşkı bulutlara çıkaran adamdı Hakan. Oradan, kalbi çarpa çarpa dünyaya bakmasını sağlayan adam. Göz bebekleri hemen yumuşadı.

"Şaka yaptın. Oh ne iyi ettin. Bir an gerçek sandım. Bana acımıyor musun?"

"Yok sana acımıyorum."

Gözleri kısılan Feride yeniden diklendi. "O niye be?"

"Sana niye acıyayım gönlümün yarası!? Kız ben seni seviyorum."

Kızın kısılan gözleri aşkla pırıl pırıl açıldı. Okşanan kedi gibi dağıldı. Az önce debelendiği kollara sokuldu. "Ya ben, bilmiyorsun sanki beni."

"İşte bunun için Feride, babama söyledim. En kısa zamanda seni istemeye geleceğiz. Canıma yetti. Hep böyle kaçak göçek mi görüşeceğiz? Biri bizi görecekte laf edecek diye mi bekleyeceğiz? Ben seninle uyumak, uyanmak istiyorum. İkimize ait bir dünya istiyorum."

Feride başını kaldırıp itiraz edecek oldu. Hakan elini kaldırıp susturdu. "Hiç bana Miray dı abindi başlama! Tunahan kadar sabırlı değilim. Hem ayrıca sevgili de olamayalım, direk karı koca olalım."

Feride son inadını da yenen Hakan karşısında omuzlarını indirdi. Gardıyla beraber. Feride de biraz Miray'dan yanaydı. Onca sene beklemişti biraz tadını çıkarabilseydi; ne hoş olurdu.

"Hiç öyle masum hallerine girme Feride. Kızım kapıda görücüler bile dolanıyor. Yok yok olmaz. Allah'ım aklıma geldikçe deliriyorum. Benim sevdiğim kadına görücü!" Hakan hızını alamamıştı. Ha

bire konuşuyordu. Sonuna kadar haklıydı. Kimse onlara 'hayır siz evlenemezsiniz' demeyecekti. Karşısındaki masum kıza içi ezildi. Seviyordu Feride'yi, ufuk çizgisi kadar uzak olduğunu zannettiği günlerde bile içindeki deli aşka engel olamamıştı. Şimdi neden olsundu?

Ellerini sıkıca tuttu. "Feride, benimle evlenmek istemediğini düşünmeye başlayacağım."

"Delirme Hakan." Feride başını yana çevirdi. Kızmakla hak vermek arasında bocalıyordu.

"Delirdim Feride. Vallahi billahi delirdim!" diye çıkışan adama döndü hızla. "Ay neden deliriyorsun ki? Sanki bir biz miyiz sevgili olan?"

Sesini alçaltan Hakan yüzüne serdiği yumuşacık aşık adam pozuyla kızın yüreğine çelme taktı. "Sensizlikten deliriyorum. Ben artık sensiz bir hayatı kaldıramıyorum. Her gün bana dar geliyor Feride. Biz seninle dün tanışmadık. Yıllardır seni bekliyorum. Umutsuzluğa bile umut katmış adamım. Sen benim bu hayatta payıma düşen en

nadide çiçeksin. Gel hayatımızı bir çatının altında birleştirelim. Dünya evine de ahiretteki evimizede beraber girelim ha sevdiğim." Gözleri dolan ve taşan kızın yanaklarındaki ıslak incileri eliyle sildi.

"Evlenelim o zaman." Gülümseyerek ağlayan kızı çekip göğsüne sardı. Kızı aynı hızla kendinden koparark ceketinin cebine elini attı. Feride ne yapmaya çalıştığına bakıyordu. Hakan'ın elini çekince siyah kadife kutuyu gören Feride'nin gözleri parladı.

"Yüzük mü aldın?" Heyecanla ağzından fırlayan kelimeye Hakan gülümsedi.

"Çok uzun yıllar önce aldım. Eski dersen yenisini alırım."

Hakan sevdiği kıza hiç bir zaman veremeyeceğini düşünmüştü. Şark görevi için Erzurum da el işlemesi takılar yapan birine yaptırmıştı. Feride'den Hakan'a kalan hiçbir şey yoktu. Hakan istemişti ki 'bu yüzük onun olsun ama bende kalsın. Bileyim ki onun bende emaneti var.'

"Kırmızı kehribar, nedendir bilmiyorum bu rengi seçmiştim." Feride hem şaşkın

hem mutluluk arası değişen yüzüyle adama çok güzel görünüyordu.

Hakan kızın elini tutup kendine çekti. "Bu rengin senin beyaz ellerine yakışacağına inanmıştım. Feride beyaz ince parmaklarında ışıldayan kehribar taşına bakıp gülümsedi. Hakan'ın da kedisine gülümsediğini görünce hızla kollarını adamın boynuna doladı.

"Seni çok seviyorum."

"Bende gönlüm, bende... Her şey çok güzel olacak söz veriyorum."

🍋

Aradan geçen üç günün sonunda bugün Miray ve Tunahan için önemliydi. Yüzüp yüzüp kuyruğa gelmişlerdi. Kolundaki saate tekrar baktı. "Of, daha iki saat var."

Siyah takım elbisesi içinde ful XXL yakışıklı duran sevgiline döndü. Dönüp baksa yine bakası geliyordu Miray'ın.

"Ay aşkım sen neden bu kadar şık giyindin ki, bütün gün seninle mi uğraşacağım?"

Zevkten dört köşe olan Tunahan tek kaşını havaya kaldırmış kızı baştan ayağa süzdü. Adamın gözleri üzerinde gezinince yerinde kıpırdandı Miray. "Bakma öyle..."

"Bana sordugun soruyu benim sana sormam lazım. O eteğin boyunu sevmedim. Cekette dar. Hem neden saçlarını topladın? Topuklu giymeni istemiyorum. Karşımdaki Miray bana hiç iyi şeyler hissettirmiyor." Sakin sesiyle söylesede vurucu cümleleri vardı.

"Allah Allah, ne hissediyor muşsun?" İçten içe alınan Miray yüzünü çevirdi.

Kızın yanına gidip kollarına sarmak için can atıyordu. Ama okulda oldukları için cesaret edemiyordu. Her an odaya birinin girmesi işten bile değildi. Yine de bir adım giderek önünde durdu. Dokunmamak için ellerini cebine soktu.

"Alınınca baştan çıkarıcı olduğunu hiç söylemedim sanırım."

Miray göz ucuyla baktı. Omuz silkti. "Uzak dur! Ben sana hiç iyi şeyler hissettirmiyorum."

"Evet, iyi şeyler değil, en azından şu an için. Eteğinin boyu kısa!" Kızın etek boyuna gözü kayınca içi gitti. "Ceketin de ne varsa maşAllah ben buradayım diyor." Gülümseyerek konuşuyordu. Miray'ın bu hali onu çok yanlış yere sürüklüyordu.

Gözleri büyüyen Miray eliyle göğsü açıkmış gibi kapatmaya çalıştı. "Tunahan!!!"

"Ne Tunahan!? İşte diyorum sana iyi şeyler hissettirmiyor diye. Aklımı başımdan alıyorsun. Revamı bu? Bari saçlarını aç!"

"Sen kendine bak! O kasları gizleyecektin. Nermin hocanın gözüne gözüne soktun. Hiç bana laf etme!"

"Aslında niyetim senin gözüne sokmaktı. Ne ile evleneceğini gör istedim."

"Hı öyle mi? Sen gördün mü ne ile evleneceğini?" Miray kendi bedenini eliyle işaret etti.

Kızı tekrar baştan ayağa süzdü Tunahan. "Gördüm. Çok fena... Allah yardımcım olsun. Nasıl geçecek zaman?"

Adamın tatlı sesi birde yüzünü taktığı çarpık gülüşüyle genç kıza verdiği mesaj, *al beni... dokun bana!* dan ibaretti.

Miray gülmeye başlayınca bu seferde gülüşüne odaklandı.

"Sen delirmişsin. Her geçen gün aklının yolu değişiyor. Ne oldu benim masum aşkıma?"

"Olmadığım biri değilim. Sakladığım biriyim. Ne şans ki karşıma sen çıktın."

"Ben bu sakladığın adamı da sevdim."

"Bence buradan çıkalım."

"Neden, her şeyi hallettik. Sadece senin arkadaşın gelecek."

"Şimdi ben seni öperim, kapı pat diye açılır. Sen meslekte ben meslekte ilk disiplin suçu, belki de ihraç edilmememiz için çıkalım güzelim."

Miray başını arkaya attı. "Ah, sen..." diyerek masadaki telefonunu alarak odadan çıktılar.

Okulun spor salonu ağzına kadar

dolmuştu. Buna en çok Miray seviniyordu. Mesleğinde henüz ikinci ayını dolduruyordu ve ilk el attığı işte başarılı olmanın haklı sevincini yaşıyordu.

Bu hissi sevmişti. Bundan sonraki yapacağı etkinliği de aklına not aldı. Gençler boş kalmamalıydı. Önlerindeki hayatta bir amaç için uğraşmalıydı. Araya araya kendini bulmalıydı. Arayışın yanlış yollardan geçmemesi için de Miray elinin altındaki her öğrenciye yardımcı olacaktı.

Salonun bir ucuna hazırlanan sinevizyonun son kontrollerini yapıyorlardı. Maç için kullanılan bölüme protokol için sandalyeler hazırlanmıştı. Öğretimlerin çoğu da yerini almıştı. Başka okullardan davetli müdürler ve yardımcıları da gelmişti. Maksat tüm okullarda olmasada ulaşabildikleri tüm okullarda bu gibi seminerlerin yapılmasıydı. En önde yeri ayrılan Miray, Tunahan, Orhan bey ve bir kaç değerli, mesleğinin sonlarına gelen ve yakın okulların müdürleri için yer ayrılmıştı.

Tunahan hızlı adımlarla bilgisayar başındaki Miray'ın yanına geldi. Kıza

doğru eğildi. "Protokolde bir yer daha açar mısın?"

"Olur canım, kim için." Doğrularak ve genç adama bakarak sormuştu Miray.

"Kim için olduğunu bilmiyorum. Birazdan geliyorlar." Cebinde titreyen telefonuna elini atıp çıkardı. Ekranda gördüğü isimle gülümsedi.

"Geldiler... Hadi, benimle gel." Telefonu kulağına götürürken hızlı adımlarla okulun kapısına doğru ilerledi. Miray da arkasındaydı.

Okulun kapısından içeri giren iki kişiyi gördü Miray. Bunlardan birisi beklenilen kişiydi. Üzerindeki apoletli üniformadan açıkça belliydi. Peki, yanındaki kızıl saçlı güzel kimdi?

Tunahan ile el sıkışıp ardından sarılan ikiliyi es geçen Miray yanlarından duran ve çakmak çakmak bakan kıza elini uzattı.

"Miray, hoş geldiniz," diyerek gülümsedi.

Genç kızılağıl ufacık tebessümüyle elini sıktı.

"Hoş bulduk. Belgin."

Tunahan'dan ayrılan adama elini uzattı. Tunahan da az önce adının Belgin olduğunu öğrendiği kadına elini uzatmıştı.

"Başkomserim, hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim Miray hocam. Tunahan bana bu güzel günün sizin fikriniz olduğunu söyledi. Tebrik ederim."

Üniforması içinde kahverengi gözleriyle kısa kesim saçlarıyla yakışıklı ve kibar adamın sözlerine çok mutlu olmuştu.

"Rica ederim. Asıl biz size teşekkür ederiz ...." adını söylemeyi unutan adam Miray'ın susmasıyla hemen konuştu.

"Cihangir Tümer."

🍋

Cihangir ve Sinan ile olan bölümde görüşmek üzere okurcanlarım.

Oyla 874 Paylaş

19.Tümerisland

55,7 Bin ★ 3,9 Bin 1,41 Bin

Merhabalar okurcanlar...

Sevgili yazar arkadaşım beeyzz' e bana bu bölümü yazmama izin verdiği için çok teşekkür ediyorum.

Yıldız (*) ile ayırdığım bölümler hastane kayıtlarına geçen yaşanmış hikâyelerdir.

İyi okumalar okuraşklarım

⚽⚽⚽⚽⚽⚽

🍋

"Cihangir Tümer."

"Cihangir Bey, Teşekkür ederim."

Miray yanlarındaki kızıl saçlı, kestane gözlü güzel kadının ağzının içinde bir şeyler geveledeğini duyar gibi oldu. Bir an gözü kayınca Belgin gülümsedi. Gözlerini okulun içine doğru gezdirdi.

"Liseden bu yana okula gelmemiştim. Birden özlediğimi hissettim de... sanırım siz hiç özlemeyeceksiniz," diyerek homurtularını gizledi.

Cihangir, kadının ağzı içinde neler geveledeğini çok iyi biliyordu. Buraya gelinceye kadar başının etini yemişti. "Neden okul Cihan? Ne yapacağız orada? Off ne işimiz var okulda? Zaten beni yemeğe çıkarsan şaşırırdım. Hem sen neden böyle giyindin? Ama çok iyi görünüyorsun? Cihan söylesene ne işimiz var okulda? Bak ben mezun olalı yedi sene oldu. Tamam olaylı bir lise hayatım oldu ama bunun seninle hiç ilgisi yok."

Cihangir, kadının hiç durmayan mor rujlu ağzını, arabayı kenara çekip yemeyi uzunca bir süre düşünse de kendi için özel sayılabilecek bu günü kaçırmak istememişti. Aşk, Cihangir için hakkını Belgin'den yana kullanmıştı. Bunun içinde mutluydu. Belgin'i seviyordu.

Cihangir kolunu uzatarak Belgin'i yanına çekti. Karışındakilere baktı gülümseyerek. "Belgin bu günü sabırla bekledi." Cihangir'in sözlerine göz deviren Belgin içinden, *'yalancı Şehzade,'* diye geçirmeden edemedi.

"Ya bekledim. Çok sabırla hem de..."

Miray, Belgin'i inceliyordu. Ara ara kaşlarını çatıyor sonra fark edip tekrar eski halini alıyordu. *'Değişik biri,'* diye düşündü.

Hızlı adımlarla yanlarına gelen Orhan Bey'in de tek tek elini sıkan konuklar öncelikle Müdür odasına alındı. Yaklaşık on dakika sonra salona gireceklerdi. Diğer okul müdürlerini karşılamak için odasından dışarı çıkan Orhan Bey, dörtlüyü odasında yalnız bıraktı. İçilen birer bardak çayın yanında kısa ama tatlı sohbet başlamıştı.

Miray'ın çayını limonsuz gören Tunahan kaşlarını havaya kaldırdı.

"Limonun nerede canım?"

Zaten limonsuz zor içilen çayını keşke dudağıyla buluşturmadan önce deseydi. Miray bardağı ağzından zorla çekti. Hiç tanımadığı insanların içinde 'canım' diyen adama baktı.

"Aa siz sevgili misiniz?"

Belgin şaşkın ifadesiyle birden ağzından kaçırmıştı. Belgin di bu. Diline gelmişse dışarı çıkacaktı.

Miray hafifçe tebessüm ederek bardağı yerine bıraktı. "Hadi ama Belgin, daha kapı dan girdiğimizde anlamış olman gerekiyordu." Cihangir tek kaşını kaldırıp Belgin'e baktı.

Dili değil bir karış beş karış olsada bu kadını deli gibi istiyordu.

Belgin gözlerini kısıp Cihangir'e döndü. "Müneccim miyim ben?

"Hayır, Belginsin..."

Tunahan araya girme görevini üstlendi.

"Yakın zamanda evleneceğiz!"

"Ben kalpten gitmezsem," diye mırıldanan Miray kendisini kimsenin duymadığını düşünüyordu.

Belgin hafifçe gülümsedi. "Al bi dertlide burada var." Miray'la bakışıp gülümsediler.

İki genç adamda aynı şekilde başlarını

sallayarak gülümsedi. *"Hep onlarla, hep onlarla... hayat aşksız çekilmezdi.*

Cihangir yerini aldığında, Belgin de en ön safta koltuğuna oturmuştu. Yanında da Miray vardı. Belgin hâlâ buraya neden geldiğini ve neler dinleyeceğini bilmiyordu. Gözleri üniforma içersindeki adamın haşmetiyle bulanmıştı.

Salon sessizliğe gömüldüğünde Cihangir cezbedici ses tonuyla tane tane ve anlaşılır cümleler ile anlatmaya başladı. Arkasındaki sinevizyondan yürüyen görüntüleri Tunahan bizzat kendisi üstlenmişti.

"Yaşadığınız sürece başınıza pek çok kötü olay gelebilir. Bunlardan bir tanesi de uyuşturcu bağımlısı olmaktır. Bunun yanı sıra hem bağımlı hem de satıcı olmak, işte o sizin sonunuz olacaktır. Eğer alıcı değil, sadece satıcıysanız dahi tek başınıza ölmekten daha zor duruma gelirsiniz. Eliniz altından geçen hayatları satıcı olarak siz! Hepsini öldürdünüz çünkü!

Eğer sadece alıcıysanız bir gün bir kuytu orman köşesinde, bir tuvalette belki sokak ortasında bir ağacın altında en iyi

ihtimal odanızdaki yatağınızda tek başınıza acılar içerisinde ölü bulunacaksınız. Sizi bulan anneniz, babanız, kardeşiniz ve belkide en yakın dostunuz olacaktır. Sizin için gözyaşı dökecekler. Yıllarca acınızı kalplerinde taşıyacaklar. Sizi çok özleyecekler ama siz ölmüş olacaksınız!

Neden peki?

Çünkü siz size uzatılan masumane görünen bir hapı, tozunu alarak bir kereden bir şey olmaz diyerek ölüme ilk adımı atmış olacaksınız.

Size o hapı, uyuşturucuyu veren arkadaşınızı bulacak daha fazlasını isteyeceksiniz. O da buna sevinecek çünkü siz ölürken o para kazanıyor ve mutlu oluyor. Ama siz ölüme adım adım yürüyorsunuz.

Paranız bittiğinde ve ulaşmak istediğiniz, sizi rahatlattığına inandığınız uyuşturucuyu almak için hırsızlık yapacak yetmedi adam öldürmeye kadar gideceksiniz.
Size zarar veren bu maddeyi kullanıldığınızda her halükarda artık yanınızda bulanan insanlar etrafınızdan ayrılacak. Sevgiliniz,

babanız, anneniz, dostlarınız olmayacak. Siz artık hem yalnızsınız hem de yalnız öleceksiniz!

Arkasını dönen Cihangir perdede yansıyan görüntüye göz attı.

"Bu gördüğünüz gözün 'Sklera' yani beyaz olan kısmındaki kanlı damarlar uyuşturucu kullanan birine ait, artık gözleriniz dahi eskisi gibi olmayacak. Eğer eroin kullanıyorsanız göz bebeğiniz iğne ucu kadar küçülecektir. Sizi eroine alıştırmak, bağımlı hale getirmek isteyen satıcı size ilk olarak ücretsiz verecek. Nedeni ilk kullanımda vücuda etkisinin büyük olduğudur. Bir defaya mahsus olsa bile artık bir bağımlısınız. İkinci ve üçüncü alışlarınız ilk etkiyi vermeyecek, bu yüzden hep daha fazla almak isteyeceksiniz. Bu da sizi ALTIN VURUŞ diye hitap ettiğimiz yüksek dozdan ölüm getirecek.

Kendisini sesizce dinleyen insanların üzerinde göz gezdirdi Cihangir. Hespi şok olmuş gözlerle kendisini izliyordu. Yüzünde minik bir tebessüm oluştu. Bakışları Belgin'i buldu. Konuşmaya başladığında Firs Leydi kıvamında oturan sevgilisi şu an koltuğuna

gömülmek ister gibiydi.

Gençlere ve ailelere döndü. Son konuşmasını kendi içinden gelenler ile tamamlayacaktı.

Anneler babalar, çocuklarınıza şunu yapın bunu uygulayın diyerek çenemi ve sizi yormayacağım. Her anne baba çocuğunu sever elinden geldiği kadarıyla korur kollar. Gençler (kızlar ve erkekler) hiç fark etmiyor.

*

Kayıtlarımıza yakın tarihte geçen birkaç olay var. 'Orta okul son sınıf öğrencisi, bir genç kız bile değil, henüz çocuk, bonsai kullandığı için ağzından köpükler cıkararak hastaneye yatırıldı. Solunumun daralması yüzünden az daha canından oluyordu. Anne baba habersiz, kızına ne olduğunu hastanede öğrendi. Bir diğeri ise şöyle; Daha on dört yaşında bir erkek çocuğu! Önce sigara ile tanışıyor. Ardından esrar ile tanışıyor. Aile varlıklı (dini bütün saygın bir aile) ilk esnada fark etmiyorlar. Çocuk arkadaşlarıyla başka bir arkadaşının evine giriyor ve oradan para telefon gibi maddi değeri olan eşyaları çalıyorlar. Hiçbir şeyden haberi olmayan anne baba kapılarına

polisin gelmesiyle anlıyorlar. Aile artık yakın çevreleri tarafından dışlanıyor ve çocuğunu kurtarmak isteyen anne baba artık birer sinir hastası... Çocuk ise bağımlı!

*

"Çocuklarınızı seviyorsunuz; ama göz-kulak olma olayını hafife alıyorsunuz. Çocuklarınıza güvenmeden önce onlara güvenin ne olduğunu öğretin!

Çocuklar! Anne babalarınız her saniye yanınızda olamaz! Sizler geleceğinin doktoru, öğretmeni, sporcusu, mobilyacısı, ustası çırağı kısaca bu dünyanın geleceği her şeyisiniz. Size söyleceğim tek şey, akıllı olmanız. Altını çizin! Akıllı olmanın kelime manasında pek çok anlam yatıyor.

Son olarak; uyuşturucunun dünya üzerindeki hiç bir canlıya en ufak bir faydası yoktur. Kendinizi yanlız hissederek aldığınız her doz sizi ipe götürür. Sizi sadece kandırır. Hiç bir şekilde kanmayın! Türkiye Cumhuriyeti güvenlik güçleri olarak her zaman yanınızdayız."

Yaklaşık bir buçuk saatlik konuşmasını bitirip geri çekilen Cihangir'in ardından ayağa kalkarak alkışlayan veliler öğreciler ve öğretmenler'in hepsi aynı kanıdaydı. Daha açıkça, vurucu ve anlaşılır anlatılamazdı. Cihangir'in konuşmasından herkes nasibini almıştı.

Miray derin bir nefes alırken gözleri Belgin'i buldu. Kız kamyon çarpmış gibiydi. Zorla ayağa kalkmış alkışlıyordu.

Başını çevirip onlarca hatta yüzlerce insanın içinden Tunahan'ı buldu. Sevdiği adama böyle bir konuşma yapması için Başkomiser Cihangir Tümer'i getirdiği için daha sonra anlaşılır dilde teşekkür edecekti.

Tunahan'ın göz kırpmasıyla önce gözleri büyüdü ama hemen ardından gülümsedi. Donmuş vaziyette olan kızın koluna dokundu. Koyu kahve gözleriyle Miray'a döndü Belgin.

"Hadi gel." Belgin ile sahneye doğru ilerlediler. Cihangir kürsüde Orhan Bey ve diğer müdürlerle konuşuyordu. Salon ayaklanmıştı. Miray da teşekkür etmek istiyordu.

Belgin Cihangir'in yanında yerini almıştı. Miray da Tunahan'ın. Orhan Bey ayaklanan müdürleri geçirmek için çıkışa doğru ilerleyip çıkmıştı.

"Çok çok teşekkür ederim Başkomserim." Miray teşekkürlerini en içten sesiyle ve yüzündeki tatmin mutluluk ifadesiyle sundu.

"Cihangir Tümer Başkomserim."

Yüksek desibelden çıkan ses salonda yankı bulunca salondaki herkes olduğu yerde kalmış bütün başlar sese dönmüştü.

Gözleri yuvalarına dar gelen Miray ağzı bir karış açık, eline nereden geçirdiğini bilmediği megafonla acayip çocuk Atakan'ın sırıtışıyla şok oldu.

Atakan megafonu omzuna dayamış avına hazırlanan avcı misali mutlu görünüyordu.

Cihangir elinde megafonla kendisine seslenen çocuğa gülümsedi. Kürsüdeki mikrofona yaklaşıp düğmesine bastı.

"Söyle genç!"

"Tunahan vur beni!" diye mırıldanan Miray sıkıntıyla nefes verdi. Tunahan altından ne çıkacağını az çok tahmin ediyordu. "Sevsem olmaz mı?" diye fısıldadı.

"Kes şunu!" diyerek öfkeye kapılan kızı az daha yanına çekti.

Megafonu ağzına götüren Atakan, "Adım, Atakan Gören. Şimdi sağlam kafa sağlam vücutta bulunur degilmi Başkomserim," dedi.

Çarpıkca gülümseyen Cihangir, "Evet öyle," diye yanıtladı.

"Sağlam vücut spordan geçiyor, benden şüpheniz olmasın Başkomserim ben sporcu adamım," diyerek gururla kasıldı Atakan.

Atakan'dan ne çıkacağını anladı Cihangir. "Yani Atakan."

Atakan tetiğe basmak üzere zafer gülüşü attı. "Maç istiyoruz. Hem de Sinan Tümer ve sizinle..."

Salonda ıslıklar ve tezahürat sesleri yükseldi.

Cihangir kocaman gülümserken arkadan Belgin'in kahkahası duydu. Dönüp sevdiği kadına bakan Cihangir el hareketiyle onu yanına çağırdı.

Mikrofona eğilen Belgin önce çocuklara göz attı.

"Hangi takımı tutuyorsun Atakan?"

Belgin sorusunu sorarak geri çekildi. Sinan Tümer gelecekse tutulan tek bir takım olabilirdi.

Atakan salona işaret verdi. Tek elini havaya kaldırıp kürsüye bir şey fırlatır gibi yaptı. Kendide megafonla ve tüm gücüyle bağırdı.

"BEŞİKTAŞŞŞŞŞŞŞŞ"

Sinan Tümer görse tüm sezonu maç dahi kaybetse mutlu geçirirdi.

Cihangir gençleri kırmayacaktı. "O zaman biz varız!"

Tunahan elini kaldırdı. "Bende varım."

Gözlerini kısan Miray Tunahan'a bakmak için başını kaldırdı. "Yok artık cık cık cık cık erkek milleti değil mi?"

Tüm gün yorulan heyecandan yerinde duramayan Miray, Atakan'a olan hırsını Tunahan'dan alıyordu.

Salon "İNADINA KARTAL ÖLÜMÜNE BEŞİKTAŞ" sesleriyle boşalmaya başlamıştı.

Tunahan ve Miray misafirlerini yolcu etmek için okul iç bahçesine çıkmışlardı. Miray bugün için ne kadar teşekkür etse azdı. Müdürlerden ve öğretmenlerden aldığı tebriğin haddi hesabı yoktu.

"Bugün için size minnettarım. Bir tek öğreci bile kurtarsak geleceği kurtarmış olabiliriz."

Cihangir aslında Miray'a teşekkür etmek istiyordu. Her yönden onun için kıymetli bir gün olmuştu. Özellikle yanındaki kızıl saçlı dut yemiş bülbüle dönen sevgilisi için.

"Teşekkür etme! Biz gençleri sizden sonra tanıyoruz. Bize gelene kadar iş

işten geçmiş oluyor. Ama siz bizden önce tanıyor ve öğretiyorsunuz. Sizin hakkınız bizden fazla. Umarım bu ülkede sizin gibi öğretmenlerin sayısı çoğalır, hem bize az iş kalır hem de gençler ölmez!"

"İnşAllah Başkomserim."

Miray'a gülümseyen Cihangir Tunahan'ın elini sıkarak ayrıldı.

Belgin de vedalaştıktan sonra araçlarına doğru ilerlediler. Kolunun altına çektiği kıza baktı Cihangir.

"Nasıldı?"

"Mükemmeldi."

"Peki, konuşmamdan ne çıkardın Belgin?" Sorusunu soran adam kızın güzel yüzünü inceledi.

"Şey çıkardım." Parmağını çenesine koyan Belgin düşündü.

"Hah buldum."

"Acaba ne buldun."

"Şahsonun evinin köşesinde bir

kıraathane var bundan sonra oraya takılacağım."

Adımları aniden kesildi Cihangir'in. Sadece erkelerin gittiği bir yerde Belgin'in ne işi vardı?

"Ne yapacaksın orada?

Belgin de olduğu yerde kaldı. Sırıtıp Cihangir'e baktı.

"Çayla püskevit yiyecegim."

Başını gökyüzüne kaldırdı Cihangir. Derin nefes aldı. Başını indirdiğinde karşısında Belgin yoktu.

Arabanın kapısını açıp şevkle kurulurken gördü.

"Hadi ama ağaç oldum. Gidip kendime kıraathane bakacağım."

Yapar mıydı? Belgin yapardı. Kıraathaneye kamera yerleştirmesi şart olmuştu.

🍋

İki gün sonra...

"Bizden erken davranmış olabilirler aşkım ne yapalım yani?"

Tunahan kolları göğsünde bağlı atak yapan Hakan'ın acısını Miray'dan çıkartıyordu.

"Nasipse 22. Yüzyıla yetişir miyiz? Seminer dedin o da geçti. Şimdi ne kaldı?"

"Maç!" diye zıpladı Miray.

Cuma gecesi olduğu için sözde kızlarla dışarı çıkmışlardı. Hatta sinemaya gidiyoruz diye de bir yalan atmışlardı. Hakan Feride'yi Emre Sevde'yi bambaşka yerlere götürmüştü. Miray ile Tunahan da Balat etrafından ayrılmadan Ayvansaray sokaklarında geziyorlardı. Sonbaharın eşsiz geceleri de artık son bulmak üzereydi.

"Hayır, bunu ben yapsam seni oyalıyor olduğumu düşünürdün. Sanki seninle gönül eğlendiriyormuşum da..."

Miray kahkaha attı. "Ay aklına gelene bak. O da ne demek?" Adama yaklaşıp kollarını çözdü. Açılan boşluğa doladı

kollarını. Başını Tunahan'ın göğsüne yasladı. Sırtına omzuna dolanan kollarla gözlerini kapattı. "Seninle gönül eğlendirmiyorum, gönül evlendiriyorum."

Miray'ı kendine sıkıca sardı. Ne kadar sarsa az geliyordu. Bütün bedeninden taşan aşk, ona sadece doyumsuzluk veriyordu. Fazla hep daha fazlasını arzuluyordu.

"Sen konuşamıyorsan çok basit bir yolu var!"

Miray kaşlarını çatıp başını kaldırdı. "O nedir?

"Hakan gibi yapacağız, babama gideriz o da babana gider konuşur."

"Mantıklı. Yine de annem benim canıma okur, 'benim neden haberim yok Miray.'" Annesinin taklidi yapan kıza bakarak gülümsedi. Burnunun ucundan öperek geri çekildi.

"Sana son bir hafta!"

Kızı kolunun altına çekerek yürümeye devam ettiler. "Bak sen! Sen bana süre mi

veriyosun."

"Evet."

"Söylemezsem ne olacak peki?"

'Ben çıkarım babanın karşısına söylerim."

"Ah benim cesur romeom." Başını adamın göğsüne yasladı. "Bir görücü daha gelirse Miray, suçlusu sen olursun."

Adam haklıydı. Kim sevdiği kıza görücü gelmesine öfkelenmezdi ki? Tunahan gibi biri olmasaydı teklifin geldiği adamı bir güzel benzetirdi. Miray biliyordu ki sakladığı gerçekle, Tunahan'ın elini kolunu bağlıyordu.

"Çok cesuruz..."

"Hayır yanlış kelime, çok aşığız olacaktı."

Adım atmayı kesince Miray da durdu ve adamın yüzüne baktı.

"Benim bu kadar ısrar etmemden ne çıkarıyorsun Miray?"

"Beni zorladığını çıkarmıyorum."

"Hayır, seni zorluyorum."

"Ben kendimi zorlanmış hissetmiyordum."

"Neden, peki?"

"Çünkü senin istediğini ben de istiyorum."

Dudakları yukarı kıvrılan Tunahan, Miray'ın üzerine doğru bir adım attı. Bir adım gerileyen Miray kaşlarını çatarak ne yaptığını anlamaya çalıştı.

"Ne istiyormuşum ben?"

Gecenin karanlığında kim demişti sana elin oğluyla tenhalarda gez diye? Adamın kalbinde aşk olsa ne olurdu; adı erkekti... uf birde aşık erkek...

Bir adım daha atan Tunahan ile bir adım gerileyen Miray'ın sırtı tarihi taş duvarla buluştu. Bu taşlar kaç aşka mesken olmuştu da şimdi kendilerine olacaktı.

"Ha..." Afallayan Miray sorunun altından ne sonuç çıkacağını bildiğinden şaşırmış gibi yaptı.

"Benim de senin de istediğin şeyin ben olan kısmını soruyorum," diyerek sırıtan adamın göğsüne bıraktı ellerini. "Sen çok utanmaz bir adamsın."

"Hayır, değilim. Sadece sana özelim. Hadi cevabını bekliyorum."

"Şimdi sen beni mi istiyorsun?"

Sorusuna soruyla cevap veren kızı fazla zorlamadı. "Evet."

"Aferim. İyi madem hadi öp beni bende seni istiyorum."

Geceyi yaran kahkahasıyla soluğu Miray'ın çok konuşan ye beni diyen dudaklarında aldı. Boynuna dolanan kollarla kızın belinden tutup ayaklarını yerden keserek boy hizasına kaldırdı. İstanbul sokaklarında aşk hem güzel hem de tehlikeliydi. Aşkın göbek adı zaten tehlikeydi...

4

🍋

Her zaman gittikleri halı sahanın etrafı hiç olmadığı kadar izleyiciyle dolmuştu. Üzerlerini değiştirip sahaya tek tek giriş

6

yapan oyuncuların bekledi adam tabii ki Sinan Tümer di.

Bora çorabının içine tekmeliğini yerleştirirken Atakan'a dönüp fısıldadı. "Oğlum dikkat et kimse çakmasın."

Bunu duyan Metin topu dizinde sektirdi. "Bittiğin an olur Atakan."

"Niye? Ben yalan söylemedim ki! Bana sormuş olabilirler ama salon da benden başka herkes cevap verdi. Hem spor centilmenlik değil mi? Ne olmuş Fenerbahçeliysem?"

Bora, "Atakan canına susama kardeşim. Sinan Tümer ve başka takım!" diyerek tek kaşını havaya kaldırıp arkadaşına soru cevap şeklinde uyarı yolladı.

Metin, "Dua et kimse sana neden BJK forması giymediğini sormasın," dedi.

Atakan sinsice sırıttı. "Kim dedi giymediği mi?"

Bora'nın ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Neaaa giydin mi?"

"En altta," diyerek üzerine giydiği siyah

tişörtü çekiştirdi. "Yani her ihtimale karşı giydim."

"Pes! Senden korkulur Atakan." Metin son hamlesiyle topu ağ ile buluşturdu.

"Boş kaleye olsada beğendim."

Yabancı sese dönen gençler karşılarında hocaları, Cihangir Tümer ve Sinan Tümer'i görünce şaşkınlıktan öylece durdular. Geleceğini elbette biliyorlardı; ama karşılarında görünce sevinç ve şaşkınlık birbirine girmişti.

İlk koşan elbette Atakan olmuştu. Televizyonda göründüğünden daha yakışıklı olan adama imrenerek baktı. Spor dünyasının çılgınca sağa sola kafa atan adamıyla bir halı saha maçında top koşturacağını şu ana kadar tam anlamamış olan Atakan utanmasa ağlayacaktı. Elini uzattı.

"Hoş geldin Sinan abi,"

Sinan hiç tereddüt etmeden yaşından irice görünen gözleri çakmak çakmak olan gencin elini sıktı.

"Hoş bulduk."

Cihangir Tümer'in de elini sıkarak hoş geldin ettikten sonra Sinan Tümer'i aralarına alan gençler ısınma adı altında Sinan Tümer'i süzmekle meşguldüler.

Bora, "Meto bi yumruk çaksana lan rüyada değilim di'mi?"

"Sen bana iki çak istersen, kesin rüyadayız."

Uyanık Atakan Sinan Tümer'in sağından solundan ayrılmıyordu. Ne kaparsa kârdı. Çekilen resimleri çoktan sosyal medya hesaplarında ışık hızında paylaşmışlardı. Muhteşem ve şaşkınlık emojileri çoğunluktaydı.

"Formanı göremedim Atakan?"

"Ee... hava serin biraz, üzerine tişört giymiştim."

Sinan kısık gözlerle karşısındaki gence baktı.

"Anladım. Çok sevindim."

Şaşıran Atakan, "Neye sevindin abi anlayamadım?" dedi.

"Beşiktaş'lı yapacağım birini daha buldum."

Gözleri fal taşı misali açılan Atakan'ın ağzı da bir karış açıldı. Adam zeki dağılın lan.

"Özür dilerim," diyerek omuzlarını indirip yüzünü masum Atakan'ı takındı. "Fark eder miydi? Size olan hayranlığım da takım sevgim kadar büyük."

Sinan gence bakarak minik bir tebessüm etti. Başka takım tutuyor olsa da kendi tuttuğu takımdan olmayan birine hayran olan bu gençten hoşlanmıştı. Arkasını dönerek beylerin yanına doğru yürümeye başladı. Atakan daha da üzülmüştü.

"Özrün kabul edildi. Yine de o formanı görelim," diyen Sinan asla pes etmeyen yönüne birini daha eklemişti.

Gülüşü yüzüne yayılan Atakan elini tişörtüne atıp çıkardı. "Fenerbahçeli olmak benim için aşk!" diye bağırdı.

Saha da tüm sesler kesilip başlar Atakan'a döndü. Sinan arkası dönük

olarak durdu.

Atakan devam etti. "Ben Türk evladıyım. Ülkemin bütün formalarını da aşkla taşırım."

Ses çıkmayan sahadan Sinan ağır çekimle Atakan'a döndü.

Çocuğun cesur bakışlarına hiç şaşırmamıştı. İfadesiz yüzüyle ve kısık gözleriyle süzdü Atakan'ı.

"Görelim ne kadar aşıksın."

Ve düdük sesiyle birlikte yüksek ses duyuldu. Top Sinan'ın ayağına sürüldü.

"Maç başlıyor herkes yerine..."

Sahanın bir köşesinde bir an nefesini kaybeden İdil maçın başlamasıyla derin nefes aldı.

Yanında oturan Şahsenem ve Belgin bile bir ara nefeslerini tutmuştu.

Sıra ile dizildikleri izleyici bölümünde, Feride, Sevde ve Miray da vardı.

"Amanın çocuğa uçacak sandım İdil."

Belgin İdil'i dürtü.

"Abartmasan, çocuk o." Arkadaşını yanıtladı İdil.

"Ha o yüzden mi kazık yutmuş gibi oldun yanımda." İdil devirdiği gözüyle top koşturan kocasına odaklandı.

"Geleceğin Beşiktaşlısı olacak bu çocuk." Şahsenem mantıklı yönünü yine konuşturmuştu.

Kızlarla ilk etap ayak üzeri tanışıp hemen kaynaşan Balat aşığı kızlar bir eksikle hespi sevdiği adamların azimle top koşturmalarını izliyorlardı. Sevde'nin istediği üzerine Emre de oyuna dahil olmuştu.

Feride bir anda yerinden ok gibi fırladı. "Yavaş biraz! Ay Miray bir şey de şu sevgiline Hakan'ın bacağını kıracak."

Belgin, İdil ve Şahsenem başlarını Feride'ye kaldırdılar.

"Ya sen Tunahan hocanın kardeşi değil miydin?" Belgin'in sorusuna omuz silkti Feride.

"Evet ama Hakan'ın da nişanlısı sayılarım."

Belgin, İdil ile Şahsenem'e fısıldadı. "Topumuz manyak..." Kızların Belgin'i sus anlamında dürtmesiyle Belgin'den hamurtular döküldü.

"Sapıtma Feride otur Allah aşkına, hemen bir koşu gidip Tunahan'a birde azar vurayım istersen."

Sahadaki aşkına odaklı Sevde eli çenesinde, "Ah, aşkım nasıl da güzel koşuyor..."

Sevgilisi olmayan olmasını da istemeyen Şahsenem az sonra kusacaktı. Yüzünü buruşturmakla yetindi.

"Kadroda eksik çok yalnız."

"Ne saçmalıyorsun Belgin, liste başına oynamıyorlar. Alt tarafı halı saha maçı!" Şahsenem gözü sahada olsa da Belgin'e laf yetiştiriyordu.

"Miray?"

Miray başını sesin sahibini görmek için eğdi.

"Efendim Belgin."

Belgin eliyle sahada topu ayağından Cihangir'e kaptıran adamı gösterdi.

"Şu adam, sarışın olan geçen gün okulda da görmüştüm, o kim?"

Miray sahadaki adamlara göz attı. Kimi tarif ettiğini anlayınca Belgin'e döndü tekrar. "O Salih hoca okulumuzun ingilizce hocası. Neden sordun?"

"Buraya gelirken bana kur yapmaya yeltendi. Bakışları çok itici hiç hoşuma gitmedi." Belgin dilini dışarı çıkarıp hoşuna gitmediğini görsel olarak gösterdi.

"Biraz çapkınca biri. Seni anlıyorum. Güzel kadın gördüğü zaman dayanamıyor hemen yaklaşım sağlıyor. Sert bir dille uyarınca üstelemiyor."

Şahanem'in tak kaşı havaya kalktı. "Uyarmış gibi konuştun."

"Eh biraz. Allah'tan üstemelemedi yoksa daha fazlasını görebilirdi."

"Aynı yerde çalışmak zor olmuyor mu? Hem sevgilin hem de sana ilgisi olan biriyle?" İdil'den gelen soruya gülümsedi Miray.

"Oluyor. Ama mesafe belli, sınırları zorlayan olmadı. Yani henüz, hem olsa bile yapabileceğimiz bir şey yok. Devletin çalışacaksın dediği yerdeyiz. Ne onlar gidebilir ne de biz."

"Biz? Onlar?" Şahsenem her kelimeyi yakalıyordu. Miray'ın içten davranışından dolayı da çekingenlik sergilemiyordu.

Feride kızlara doğru eğildi. "Şu karşı tribünde oturan minnak hatun." Kızların gözleri hemen karşıya döndü.

"Şu üzerinde siyah trenci olan hatun. Yıllardır abimin peşinde. Yani sizin anlayacağınız bu zavallı aşıklar bu iki gereksizle uğraşıyorlar," dediğinde, üç kızında kaşları kalkmıştı.

"Ben olsam yolarım." İdil'den yediği dirseği yok sayan Belgin Miray'a baktı.

"Sen nasıl tahammül ediyorsun?"

"Yani aslında henüz yolacağım bir tavrı olmadı. Uslu uslu bekliyor. Sonu belli ama kabullendiğini var sayıyorum."

"Bence çok iyimsersin Miray. Aşık bir kadın tehlikelidir." Şahsenem'in yaklaşımıyla Miray gözlerini Nermin'in üzerine çevirdi.

"Bende aşığım! Hem de sevilen tarafım. Bence benimle dans etmemeli."

"İşte bu be!" Kolunu havada sallayan Belgin'e gülümsedi Miray.

Sevde ayağa fırladı. "GOLLLL"

🍋

Üzerlerini değişmek için girdikleri kapının dışında, kızlar beylerini bekliyorlardı. İdil, Sinan gelmeden gülme hakkını kullanıyordu. Öğrenciler ve hocalar takımları olarak ikiye ayrılan gurupta öğrencileri 6-5 lik scor ile yenmişlerdi. Bir gol ki, son gölü atan Sinan'ın keyfini yerine getiren şey olmuştu.

"Tekrar görüşmek isterim Miray." Şahsenem'e tebessümle karşılık, "Elbette

bende çok isterim," dedi.

"İyi geceler hanımlar."

Sesin geldiği yöne tam arkalarına döndüklerinde Salih hocayı görmeleriyle tekrar önlerine döndüler.

"İyi geceler Salih hoca." Sadece Miray yanıtlamıştı.

Miray'a hiç bakmadan iki adımda Belgin'in yanına varan adam elini uzattı. "Geçen sefer tanışamamıştık, ben Salih."

"Gerek olmamıştır." Ağzında geveledigi şeyleri yine kendi duymuştu Belgin.

Parmak uçlarıyla tuttu adamın elini, "Belgin. Teşekkür ederim." Elini hemen geri çekmek istemişti. Adam vantuz gibi yapışmasaydı. Birde üzerine baş parmağıyla bileğini okşamasaydı.

Belgin'in kan beynine çıkarken kızlar durumu fark etmişti. Miray konuşmasıyla ayırmayı planlarken öfkesiyle geceyi saran adamın sesiyle hepsi birden yerinden sıçramıştı.

"Hey sen!"

Salih hoca Cihangir'e dönmesiyle alnına aldığı kafa darbesiyle yere yığıldı.

Kızlar bağırmamak için ellerini ağızlarına kapatırken Belgin gözleri büyümüş, ağzı balık gibi açılmış Cihangir'e bakıyordu.

Şahsenem'in gözlerini devirirken dudaklarından firar eden cümleye kendi bile şaşırmıştı.

"Bir Tümer klasiği..."

Cihangir dişlerini etine geçirmeye kararlıymış gibi sımsıkı kenetlemişti. Yerde elini başına götürmüş inleyen adama daha çok yapacağı vardı. Üzerine bir adım atınca Tunahan durdurdu. Koluna dokunması yetmişti.

Tunahan, Hakan'a başıyla 'al at şunu bir köşeye' bakışı attı. Hakan yavaş adımlarla Salih hocanın yanına gelip kaldırdı.

Suçlayıcı bakışlarını Cihangir'e yönelten Salih hoca Cihangir'in sesiyle geri adım attı.

"Ben o parmaklarını kırmadan kaybol."

Yüzünde sevimli Sinan sırıtışıyla gelip karısının omzuna kolunu saran Sinan fısıldadı. "Cık cık cık ben olsam kırmıştım." İdil'in sesizce 'Sinan' demesiyle yüzünü karısına çevirdi. "İdil." Göz deviren İdil daha falza uzatmadı.

Tunahan da alınmış intikamıyla gülümsedi. Miray'ı belinden tutup kendine çekti. "Haketmişti."

"Çok... çok bilemezsin," diyen Miray da elini sevdiği adamın beline doladı.

"Şahso ne oldu?"

"Öldün canım! Hoş geldin Tümerislanda."

"Orası neresi?" Belgin hâlâ şoktan çıkamadığı ve gözlerini alamadığı adama bakıyordu.

Şahsenem eğilip kızın kulağına fısıldadı.

"Cehennemin dibi..."

🍋

Der Şahsenem ve gider...

Başka bir yazarların karakterlerini konuk almak zordur biliyordum yazarken daha iyi öğrendim. İnşAllah eğreti durmamıştır... beğendiyseniz şuraya bir beğendik dersiniz artık. Görüşürüz okuraşklarım.

Oyla
1,41 Bin
Paylaş

20. Sevdiğim Kadın

44,8 Bin ★ 3,63 Bin 471

İyi okumalar okuraşklarım.

🍋

Haftaya keyifle başlamak mı? Aşkla başlamak mı? Aşkım keyfimi yerine getiriyorsa her ikisi de olabilirdi. Cuma günü gerçekleştirdiğimiz seminerin ardından evde iki gün boyunca dinlenmiştim. Tunahan her ne kadar beni dışarı çıkarmak için diller dökmüş olsa da ona kanmadım.

Kendimle bir baş başa da kalamayacak mıydım? Her yanım Tunahan oldu. Özledim mi? Çok özledim. Uzun süredir de kitap okumadığımı okusam da bir iki sayfadan ileri gidemediğimi fark etmiştim. Okuduğum sayfalar ise aklımın bir köşesine hiç yer etmemişti.

Romandaki kızın kendin, erkeğin de Tunahan olduğunu varsayarsan, okursan kendi hayallerine dalar gidersin Miray.
"*Yarım saat dışarı çık. Bir bardak çay*

içeriz. Bal gözlerini özledim," dediyse de kanacak gibi olup hemen toplanmıştım. Ona cevaben; *Üzgünüm yakışıklı prensim ama bu kitap bitecek,"* demiştim.

Bana ne mi demişti? *"Tamam öyle olsun. Ama sana ceza bana okuduğun kitabı anlatacaksın."*

Kitap bitmişti. Hem de mutlu sonla! Uygulamalı olarakta anlatabilirdim aslında. İçimdeki değişik Miray, onu deli gibi istiyordu. Aklıma ve hayalime hiç sıgdırmadığım bir kadını, artık içimde taşıyordum. Ben Tunahan'ı her haliyle benim olsun istiyordum.

Tabii ki bunu ona hiç anlatmadım. Onun da bana ufak tefek atışlar dışında söylediği bir şey yoktu. Aşkın, her halinin etrafımızı sardığını iliklerime kadar hissediyordum.

Kesinlikle artık evlenmeliydik!

Buna istinaden bugün her şey anneme anlatılacaktı. Eve babamdan önce gelip, anneme anlatacağım. İki gün boyunca daldığım kitaptan bir türlü çıkamadığım için anneme haliyle hiç görünmedim.

Gözlerim okulun içinde onu arıyor ama bir türlü bulamıyor olmanın bana verdiği sıkıntı kalbime çöreklenmişti. Adamı bir kitaba değişmiştim. Haliyle bana kırılmış olabilirdi.

Az sonra derse girecektim. En iyisi mesaj atmaktı. Mesaj bölümüne girip nerede olduğunu sordum. Sınıfa doğru ilerlerken etrafıma bakınıyordum ki hiç olmayacak kadına tosladım. Bingo Nermin hocanın çantası yere düşmüştü. Şok etkisi geçince eğilip çantayı almak istedim ama o benden önce davrandı. Küstah ve beni öldürmek ister gibi attığı bakışları görmezden geleceğimi söylersem yalan söylemiş olurdum. Yine de çarpan bendim.

"Pardon farketmedim." Yüzüne tekrar bakmadan adım attığımda onun sert çıkışıyla sinirlerim tavan seviyesine geldi.

"Tunahan'ı arıyodun sanırım. Az önce beraberdik. Ama onun seni aradığını pek sanmıyorum," dememeliydi. Asla bana yalanla gelmemeliydi. Basit türk filmi repliğiden başka neydi?

Açık bıraktığım saçlarım hızlı dönüşümle

havada savruldu. Ben hiç bir zaman ortaya karışık biri olmadım. Ne istediysem, o idim. Kimseyi ne alttan alır ne görmezden gelirdim.

Hedefim tam, vuruşum tekti.

"Sana bir kez söyleceğim. Benden uzak dur. Emin ol senin kadar basit oynamam."

Gözlerinden tek bir etki dalgası dahi geçmedi. Benden korkmasını istemiyordum zaten. Sözlerime kulak vermesini istiyordum. Lakin bu bakışlar onda bile etkisiz olduğumun kanıtıydı. Bu kadın iflah olmayacaktı.

"Kendine çok güveniyorsun Miray hoca! Son gülen iyi güler. Bence sen benden uzak dur! Sen bu okuldan gideceksin. Hem de rezil rüsva olarak."

Dedikten sonra kısa saçlarını savurarak ince topuklarını yere vura vura uzaklaştı. Ne demek istemişti? Ben neden rezil oluyordum? Dişlerimi sıktım. En fazla ne yapabilirdi ki? Başımı iki yana salladım. Okulda Tunahan'dan uzak durmalıydım. Bu deli kadın beni mesleğimden edebilirdi.

Sabahın dokuzunda bu denli öfkeyle kuşanmanın, bütün gün süreceğine garantiydi. Tunahan'dan gelen mesaja baktığımda, odasında olduğunu öğrendim. Bir iki kelimelik görüşürüz kelamı yazdıktan sonra sakin olmaya gayret ederek sınıfa girdim.

Ne kadar gayret etmiş olsam da üzerimdeki gerginlikten pek kurtulduğum söylenemezdi. Çocuklara yansıtmamak için gösterdiğim çaba, kesinlikle meslek aşkımdan kaynaklıydı.

Teneffüs zilinde çantamı alarak Tunahan'ı aramaya koyuldum. Nermin'in söylediği hiçbir şeye inanmayacak kadar ona güveniyordum. Asıl aklıma takılan şey beni bu okuldan gönderme, hem de rezil rüsva, sözleriydi.

Odasında bulamadığım adamın öğretmenler odasında olabileceğini düşünerek oraya girdim. Bana dönen başlara selam verip içeri girmek şart olmuştu artık. Ama Tunahan yine yoktu. On dakikalık teneffüsün yarısı uçmuştu. Odanın bir ucunda Nero ve ekürisi Filiz baş başa vermiş konuşup gülüşüyorlardı.

Göz göze geldiğimizde ona prim vermemek adına haince sırıttım. Aklımdan geçen her hangi birşey yoktu. Sadece ona kısas yapmak istemiştim. Elektirikli semaverden kendime bir bardak çay alarak okulda iyi anlaştığım diğer hocaların arasına katıldım. Tunahan'a da mesaj atmayı ihmal etmemiştim. Ama bir türlü cevap gelmiyordu. İçimde bir sıkıntı oluşmaya başlamıştı. Ne olduğunu, olacağını bilmediğim kederin sıkıntısı sarmıştı.

Hocalar bir iki odadan ayrılmaya başladılar. Fırsattan istifade Hakan'a alçak sesle, "Tunahan nerede?" diye sordum.

Bana normal bir bakış attı. "Okulda olmalı. Buraya gelirken o aşağı iniyordu. Bekçi mi ne çağırmış."

"Allah Allah ben neden ulaşamadım?" İyice merak etmeye başlamıştı ki Tunahan odaya girdi. Elinde karışık arajman yapılan kocaman bir çiçekle! Önce çiçeğe kayan gözlerimle kaşlarım aniden havaya kalktı. Bu neydi şimdi? Ağır hareketle Tuna'nın gözlerine doğru ilerledim. Kara gözleri ışıl ışıldı. Ama öfkeden.

Odanın içinde bulunan biri erkek iki kişi dahilinde Nermin ve ekürisi birde Hakan vardı. Bu çiçekler onun elindeyse ve bunları bana almamışsa -ki yüzünden onun almadığı belli oluyor- peki kim aldı? Oturduğum yerden ayağa kalktım. Tunahan'ın yüz şekli bana hiç iç açıcı gelmiyordu ki bir anda dudağının kenarında bir gülümseme oluştu. Anlam vermeye çalışıyordum.

"Hayırdır Tuna bana çiçek mi aldın?" diyen Hakan, kesinlikle benim gibi düşünüyor olsa gerek durumu kurtarmaya çalışıyordu.

Elindeki çiçeği göğüs hizasına kaldırıp bakındı.

"Tabii ki hayır, Hakan. Bu çiçek hanım hocalardan birine gelmiş," dediğinde bana gelmiş olma ihtimali kanımı dondurdu. Az önce içeri giren adamın yüzü bana bu ihtimali doğruluyordu.

Nefret ettiğim iki ses! Biri Nermin'in biride o topukları yamulasıca ayakkabılarının. İkiside dibimde son buldu.

"Allah Allah kime gelmiş? Kart var mı üzerinde? Hoş bana gelmiş olma ihtimali de yok."

Arkamı dönerek Allah yarattı ama kul da bir güzel döverek sevsin hesabı yapmaya başlamıştım ki işte o sonum olurdu.

"Size çiçek gönderecek birinin olmamasına neden şaşırmadım Nermin hoca?" Kadına döndüğümde dumura uğrayan bir adet Nero ile burun buruna geldim.

"Haddinizi bilin Miray hoca!" diyerek dişlerini sıktı.

Tam ağzımı açıyordum ki Hakan araya girdi. "Hanımlar, size yakışmıyor lütfen." Tunahan'a döndü. "Sende kime gelmişse ver."

Temkinli bakışları üzerimde gezince burada bu kadının yanında başıma gelecek en kötü olayın bu olacağını düşünmeye başlamıştım.

"Olur," dedikten sonra buketi Nero'nun yanındaki Filiz hocaya uzattı. Filiz hocanın başı öne doğru uzadı. Filiz hoca ağzı kocaman açılmış, gözleri dışarı

çıkacak kadar büyümüş şekilde Tunahan'a bakıyordu. "Ba... bana mı?" diyebildi.

İlk defa çiçek alıyor gibiydi hali. Aslında hoş kadındı ama gudubet arkadaşı yüzünden birbirimize fazla yanaşmıyorduk.

"Evet." Tunahan'a şoktan bir türlü çıkamayan yüz ifadesi baktı. "İsimde yok," dedi. Göz ucuyla Nero'ya baktığımda kadının az sonra kıskançlıktan ikiye ayrılacağını sandım. Suratı kırmızıya dönmüştü. İnsan arkadaşına gelmiş çiçeği kıskanır mıydı? Vallahi bu Nermin di.

Okulu inleten zilin sesiyle toparlandık. Hakan önden çıktı. Diğer iki hoca da Hakan'ın peşinden ayrıldı. Filiz hocanın karta uzanan elini takip ettim. Merak etsemde muhtemel gönderenin kim olduğunu bilemeyecektim. Yine de beklemek ve tepkilerini görmek istedim.

Tunahan'ın da gitmeye hiç niyeti yoktu. Kartı eline alan Filiz hoca dikkatle baktı. Kaşları çatıldı. "Bana geldiğine emin misiniz diyeceğim ama üzerinde adım yazıyor," dedi. Nermin ağzını bükerek,

"kimmiş?" diye sordu.

"Bilmiyorum. İsim yok."

Nermin burnunu kıvırdı. "At çöpe gitsin," diyerek odadan, o pis topuk sesleriyle ayrıldı. Filiz hocaya baktığımda çiçeklere mutlu gözlerle baktığını gördüm. Hiç bir şey demeden o da Nero'nun peşinden çıktı.

Baş başa almıştık ama benim gitmem gerekiyordu. O bakışları bana pek tekin gelmiyordu. "Ne oldu? Hem sana mesaj atıyorum, bana neden dönmüyorsun?"

"Üzgünüm, sana gelen çiçeği almakla meşguldüm," dediğinde nefesim içime kaçmıştı. Aşağıdan yukarı nefes çıkmıyordu. Gözlerim yuvalarında büyüdü.

"Nasıl bana? Ama Filiz hoca sen..."

"Kartı ben değiştirdim. Bu ayrı bir mevzu Miray. Kimden geldiğini duy sen birde."

Kimden, diye sormak istemiyordum ki ya. Bana ne kimdense kimden. "Beni ilgilendirmiyor Tunahan."

Parmağını kendi göğsüne batırdı. Gerçekten kızgın bir Tunahan mı? Gerçekten kıskanç ve kızgın bir Tunahan mı? Cevap hiç biriydi.

"Beni ilgilendiriyor. O kadının geçende Feride ile sana ayarlamak istediği Kerim'den geliyor. Benim sevdiğim kadına başka bir adamdan çiçek geliyor hem de okula."

Sesini kısık tutsa da içindeki sinir harbi dışarı çıkmak için yüksek sese ihtiyacım yok diyordu. Benim suçum neydi ki şimdi? Hayır, okulda olduğumuz için adım da atamıyordum. "Tuna, benim suçum mu yani? Hem biraz sakin olur musun!?"

Tunahan elleriyle yüzünü sıvazladı. Derin bir nefes aldı. Derse geç kalıyordum ama şu an için önemli olan buradan iyi bir şekilde ayrılmaktı. Bana döndü.

"Senin suçun susmak! Sustuk ve seni beğenenler karşımıza çıktı." Az sonra hem sesini kısmaktan boğazı şişecek hem de dişleri kırılacaktı. Haklıydı. Ben şimdi ona ne diyecektim? Adamın içine ejderha kaçmış gibi ağzından lav atıyordu. Yok

ben suçumu biliyordum da karşımda öyle üzgün ve öfkeli duruşu ona üzülmeme neden olmuştu. Kahretsin ki okuldaydık.

Kapıya göz attım. Kimse olmasa da ona yaklaşmayı göze alamadım. Sesini kısık tutmaya çalıştım. "Tuna biraz sakin ol lütfen." Yüzüme baktı. Üzülmüştüm ve bu her halime yansımıştı. Gerilen yüzü az da olsa yumuşadı. "Lütfen çıkışta konuşalım. Bak ben korkuyorum. Şu an okuldayız."

Eliyle alnını ovaladı. Ne kadar kızsa yeri vardı. Eğer aynısı onun başına gelse ben ona bunların misli misli fazlasını reva görürdüm.
"Afedersin. Tamam, git sen."

Yanağından olsa öpmeyi çok istedim ama tabii ki yanından hızla geçip sınıfa doğru yürüdüm.

Aklımda deli danalar otlanıyordu. Bugün çok garip ve kötü bir gün olmuştu. Ve gün daha bitmemişti. Elimi havaya açıp dua ettim. 'Bugün bana yardım et Allah'ım.'

Bitmek bilmeyen saatlerin bana bugün eziyet ettiği gerçeğiyle burun buruna ders verdim. Bazen aklım tamamen kopmuştu. Tunahan'ı gün içinde gördüm

ama hiç yaklaşmadım. Son ders zilinin sesini duyduğumda omuzlarım çöktü.

Çantamdan telefonumu çıkarıp onun numarasına dokundum. Okulun bahçesinde çıkmıştım ki telefonu açtı. "Efendim."

Bir an benim ona efendim, diyesim gelmişti. Nerede idi, bal gözlüm, canım güzelim.? "Bahçedeyim, sen neredesin?"

"Evdeyim. Erken çıktım," derin bir nefes aldım ve "Peki. Sonra görüşürüz o zaman," diyerek telefonu kapattım. Evdeymiş. Erken çıkmışmış. Çıkışta buluşmayacak mıydık? Ulan Kerim bugün karşıma çıkma! Yeminle seni pişman edeceğim. Yolda görsem tanımayacağım adama öfkem dağ olmaya başlamıştı.

Telefonu sessize alıp çantaya attım. Eve gidip şu annemi bir halledeyim önce sonra Tunahan'ın elimden çekeceğin vardı. Seni ağır abi görünümlü balat serserisi. Hangi ara evin köşesini döneceğim yere geldiğimi bile bilmiyordum. Ama gelene kadar hem Tuna'ya hem de sıfatsız Kerim'e saydığımı çok iyi biliyordum.

"Dur bakalım," diyen adama son anda çarpmaktan kurtuldum. Bir adım geri sendeledim. İlk şaşkınlığımı atınca gözlerimi kısarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Çekilir misin? Eve gidiyorum." Onu geçmek için yana kaydım ama o da benimle kaydı. "Nereye Miray? Konuşacaktık hani?"

"O sen beni okulda ekip eve gitmeden önceydi beyzade. Hem gidiyorsun hem de bana ben arayınca haber veriyorsun. Telefonu da açmasaydın tam olurdu."

Sıkıntılı hali, yüz hatlarından belli oluyordu; ama bende en az onun kadar öfkeliydim. Hâlâ fark etmediğim bir detay sonunda gözüme çarptı. Limon onun kucağındaydı. Kediye kısa bir bakış atıp yine onun üzgün siyahlarıyla buluştum. Ben de üzgünüm ama ne yapabilirdim? Ben adamı tanımıyordum bile. Tek suçum susmaktı. Çamlıca Tepesin de kimse bilmesin dediğim zamana lanet etmek istedim.

Kediyi yere ayağının dibine bıraktı. Doğrulduğunda hiç değişmeyen hatta

söylediklerim yüzünden daha da gerilen bir adam oluştu.

"Miray."

İsmim! İsmim dudaklarından yangın gibi çıkmıştı. Ondan çıkıp benim yüreğime oturdu. İlk ciddi tartışmamızı yapıyorduk hem de yol kenarında.

"Tunahan, eve gitsem ve sonra konuşsak? İnan şu an birbirimize hiç faydamız dokunmuyor."

"Tabii sen eve git bekle biraz daha... Belki bir kaç görücü daha gelebilir."

Sesindeki kinayenin her ne kadar kıskançlıktan olduğunu biliyor olsam da hoşuma gitmemişti. İçimdeki cazgır Miray ortaya çıkmadan buradan gitmeliydim.

"Olur." Sesim hem sert çıkmıştı. Oldukça da yüksek.

Yanından geçeceğim sırada kolumdan tutarak durdurdu. Ona dönmedim.
Ama onun beni izlediğini biliyordum.
Görüntümüz ne ona ne de bana uymayan cinstendi. Bizi görenler tartıştığımızı ve

onun bana zor kullandığını düşünüyor olmalıydılar. Hatta kesinlikle öyle görünüyorduk.

"Bu şekilde eve gidecek ve hiç bir şey olmamış gibi mi yapacaksın?"

Hayır tabii ki! Bu sinirle değil annemin babamın karşısına bile çıkabilirdim. İşi kökten çözecektim. Sıkmadan tuttuğu kolumu bıraktı. "Hayır. Eve gidip görücü bekleyeceğim," dedim.

Dişlerini sıktığından olsa gerek çenesi seğirmeye başlamıştı. Bakışları delici vazifesi görerek göz bebeğimden kalbime kadar inmişti. Dilimi köpeklere verin. Nasıl ettim o lafları?

O kadar öfkeli görünüyorduki karşısında istemeden kıpırdadım. Gözlerimi kaçırdım. Evimizin sokağına bakan köşeye odaklanmıştım. Gördüğümün gerçek olması yüreğimi duracak seviyeye getirmişti.

"Tuna!" diye ettiğim feryada bana ne kadar kızgın olsa da bakmak için döndüğünde ben çoktan yerimden ok gibi fırlamıştım.

Adamın biri bizim minicik kedimizin kaldıramayacağı tekmeyi öyle bir atmıştı ki, onu yapan insan olamazdı. Koşarak olay yerine geldiğimde yerde yatan Limon'a dolu gözlerle baktım. Ama ona ulaşmadan önce ona bunu yapanı halledecektim.

Adamın beni görünce değişen bakışlarına hiç aldırmadım. İnsan veya hayvan o bir canlıydı. Bunu yapmaya kimsenin hakkı yoktu. Kediye bunu yapan adamın eşine veya çocuğuna acıdım bir an. Şimşek hızıyla aklımdan geçenleri iteleyip adamın üzerine atladım. Elimdeki çantayla neresine gelirse vurmaya başladım. "Seni embesil yaratık. Ne istedin kediden? Gücün ona mı yetti?" Adam kendini savunmak adına girişimde bulunmak yerine elleriyle kendini korumaya çalışıyordu ki adımı söyledi.

"Miray Hanım, durun lütfen."
Adımı nereden bildiğine takılacak gibi oldum ama bir tane daha geçireceğim esnada belimden tutulup geriye çekildim. Gözümün önüne düşen saçlarımı nefes nefese geriye attım. Belimdeki el gevşedi. Beni geriye ilerletti. Etrafımıza toplanan bir kaç komşu dışında yine etraftan izleyenleri de gördüm.

Kendini toparlamaya uğraşan adama baktım. "Tunahan kedimize vurdu," dediğimde ağlamak üzereydim. Kediye tekme atan adam bana yine seslendi. "Çok özür dilerim Miray Hanım, sizin olduğunu bilmiyordum," dedi. Kendimi Tunahan'dan kurtarabilsem parçalayacaktım ama gevşeye eli yine sıklaşmıştı.

Kimdi bu adam adımı nereden biliyordu? Tunahan neden tek kelime etmiyordu? "Sen kımıldama!" dediğini duydum. Belimdeki elleri benden ayrıldı. Adamın karşısına geçti.

Adam Tunahan'a bakarak elini kaldırdı. "Tunahan kusura bakma ayağıma dolandı. Öfkeyle ol.." sözünü bitiremeden Tuna adamın karnına dizini geçirdi. Adam iki büklüm eğilmek zorunda kalmıştı. "Çok klişe olacak Kerim."

Kerim! Kerim! Bu o Kerim miydi? Şoktan iyice yerime çakıldım. Ağzım aralandı ve muhtemelen çok saçma görünüyordum.

"Ama bu kedime vurduğun içindi." Kerim'i yakasından tutup boy hizasına kaldırdı. "Bak bu daha klişe işte." Kerimin

sağ gözüne yumruğunu sertçe indirirken, "Bu da benim sevdiğim kadına göz koyduğun için," dedi.

Kerim yere yıkılırken aklıma Limon geldi. Yattığı yere baktığımda yoktu. Ayağımın hemen yanında ayakkabıma sokulmuştu. Tek bir kez bile tereddüt etmeden eğilip kucağıma aldığım gibi göğsüme bastırdım.

Tunahan bana döndüğünde bugün daha fazla ne olabilir diye düşünemeden babamın sesini duydum.

"Demek sevdiğin kadın."

🍋

Dedi Orhan baba... Ne olacak bakalım.

Oyla 471 Paylaş

21. Bende Onu seviyorum

42,6 Bin ★ 3,65 Bin 594

İyi okumalar okuraşklarım...

İnstagram - payelll_

🍋

"Demek sevdiğin kadın!"

'Miray öldü. Miray'ı gömün. Toprağın bol olsun kızım. Mezar taşıma Tunahan'ı çok sevdi yazmayı unutmayın.'

Miray babasının sesiyle gözlerini kapattı. İçi boşalmış gibi bedeni gevşedi. Sakla sakla işte buraya kadardı. Bu şekilde öğrenilirdi. *'Yarın ilk ders; büyüklerinizden hiç bir şey saklamayın. Yolda izde öğrenirler yüzlerine bakamazsınız, olacak.' diye* düşündü. Zamanı geriye almak istedi. Ta Çamlıca Tepesine...

Gözlerini açmak zorunda olduğunu biliyordu. Ağır hareketle gözlerini açıp, araladığı kadarıyla Tunahan'a baktı.

Tunahan'ın da kendinden farksız olduğunu görünce bu günkü kabarık listesine birini daha ekledi. Elini alnına götürüp sıkıntıyla ovalayan adamdan çektiği gözlerini ayağa kalkması için babasının yardım ettiği Kerim'e baktı. Etraflarına toplanan insanlar dağılmaya başlamıştı.

"Hadi delikanlı sen git! Olur arada öyle şeyler, uzatmayın." Orhan bey sağ gözü kızarmış gence baktığında, Kerim'in Tunahan'a öldürücü bakışlar attığına şahit oldu. "Hadi dedim genç, bu burda kapansın!" Sözünü yineledi.

"Tamam, gidiyorum ama burada kalmayacak!" Tehdidini de yapan Kerim olay yerinden uzaklaştı.

Miray, Tunahan'la göz göze geldi. İkisi de yerinde hareket etmeden duruyordu. 'Al bak!' bakışları atan Tunahan, Miray'ın 'ama ya' bakışlarıyla karşılaştı.

Kerim'den kurtulan Orhan bey gelip ikisi arasında durdu. Yüzüne bakamayan iki gence kızsa mı, gülse mi bilemedi. Yetişkin bir kızı vardı. Çok normaldi bu olan. Sadece bu şekilde öğrenmek! Torunlara anlatacağı komediden ibaretti.

Kaldı ki karşısındaki, kızını sevdiğini söyleyen adam çok beğendiği biriydi.

Kızına döndü. "Ne dedi Miray?" diye sordu.

Kim ne demişti? Ne ve nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Sessiz kalışı Orhan Bey'in sert bir sesle tekrar etmesine neden oldu. "Tunahan ne dedi Miray?"

Tunahan araya girmek istediyse de sesiz kaldı. Sağ eliyle ensesini yokladı. Elini nereye koyacağını bilemiyordu. Sevdiği kızın babası ve bu şekilde öğrenmesi kesinlikle onun suçu değildi.

Kucağındaki kediye sıkıca sarıldı. Orhan Bey'in gözünden kaçmamıştı. Kızdı en son yedi yaşında kedilerle oynamıştı.

Üzerindeki gerginliğin hat safhaya ulaşmasıyla derin nefes alıp babasına döndü. "Beni sevdiğini söyledi. Ben de onu seviyorum. Üzgünüm söyleyecektim, bu şekilde öğrenmeni istemezdim."

Orhan Bey kediye bakarak kaşlarını havaya kaldırdı. Dudaklarını büktü. Duymamış gibi yapacaktı. İçinden öyle

geliyordu. Şimdi burada 'vay sen bana nasıl böyle söylersin.' Tunahan'a dönüp, 'sen benim kızımı nasıl seversin.' diye olay çıkarak biri değildi.

"Sen ne zamandır kedilere dokunuyorsun?"

Babasının sorusuna ağzı açık kaldı. "Ha... ne?" Son derece önemli şeyler söylemişti ama babası ona kediyi soruyordu.

"Kedi diyorum, kedi. Ne zaman korkularından kurtuldun?"

Tunahan'a kaydı gözleri adamın tek kaşı havada kendine baktığını gördü. 'ilk öpücüğümü aldığımdan beri babacım.' derse bugüne son darbeyi vurmuş olacaktı.

"Şey... ben o adam tekme atarken görünce çok korktum da..." diyebildi.

Orhan Bey omuzlarını kaldırdı. Elindeki laptop çantasını iyice kavrayarak önüne döndü. "Korkularını yendiğine çok sevindim kızım." Tuhanan'a dönen Orhan Bey tek kaşını havaya kaldırıp gülmemek için kendini sıktı.

"Görüşürüz Tunahan," dedikten sonra eve doğru yürümeye başladı. Tunahan dahi şaşırmıştı. Miray bugün kapanmayan ağzıyla baktı babasının ardından.

Aynı şaşkın bakışları Tunahan'a çevirdi. Bu kadar mıydı yani? Çok basit olmuştu. Eve doğru, babasının peşinden bir adım attı ama geri dönüp Tuna'ya baktı. Elleri erkeksi havasıyla belinde duruyordu.

Gözlerini kıstı. "Limon benimle kalacak," dediğinde Tunahan iç yanağını gülmemek için ısırmak zorunda kaldı. Sanki kavga ederek evleri ayıran karı kocaydılar ve Miray hakkına düşen kediyi istiyordu. Miray'ın içi rahat etmemişti. Tekrar geri döndü. "Oldu mu? Öğrendi bak! Bir kaç saate mahallenin aşk-ı gıybet konusu olacağız. Beni alan da olmaz daha, gelde iç bakayım."

Kızın sözleriyle kâh çatılan kâh havalanan kaşları bu sefer anlamadığı sözle tekrar çatıldı. "Anlamadım. Ne İçeceğim?"

Miray bedenini tamamen Tunahan'a çevirip biraz da yaklaştı. "Genelde kızlar tuzlu kahve yapar ama ben sana

aktardan özel baharat karışımı yaptıracağım," dedi. Ayağının kaldırıp topuk kısmını Tunahan'ın ayak ucuna sertçe vurdu.

Acıya ne kadar dayanıklıysada topuk ucuydu bu. Gözlerini kapatıp başını biraz arkaya attı. "Yemin ederim sonum olacaksın." Adeta tıslayan adamın sesiyle, suratına inen sırıtma eşliğinde tek bir cevap hakkını kullandı. "Ölmeye niyetin yoksa, yol yakın."

Tunahan gözlerini avcı edasıyla kıstı. Dibine kadar girmiş kızın dudaklarına odaklandı. Bu hırçın haliyle yalnız olmalıydılar. Sinirle eğilip bükülen duraklarına sokulmalıydı. Bedenini kendine sarıp her zerresini keşfetmeliydi. Ağzından çıkanı kulağı duymayan bu kıza bu cezayı verecekti ama vakti gelince! "Öleceğim ama teninde," Miray geri çekildi.

"Sapık!"

Arkasını dönüp hızlı adımlarla eve yürüdü. Yüzüne dağılan gülümsemeye engel olamadı. Nasıl değişik seviyordu bu adam? Sanki kendisi ondan aşağıydı da. Tunahan da kızın ardından bakıp sırıttı.

Şimdi ne yapması gerektiği aklına geldiğinde adımlarını ters istikamete babasının nalbur dükkanına çevirdi. Bir an önce işler daha çok karışmadan yola koymalıydı.

🍋

Babası çoktan eve girmiş olsa da kapı açıktı. Hemen kendini içeri atıp kapıyı kapattı. Hah, şimdi yüzleşecek anne babası vardı. Kucağındaki kediyi annesine çaktırmadan arka bahçeye çıkarabilseydi keşke. Serpil Hanım kızının bağrına bastığı kediyi görünce çığlık attı.

"Miray, sen ve kedi!"

Limon iyice sahibine sokuldu. "Anne bağırma korkutuyorsun."

Kızına inanamaz gözlerle bakan kadının kocası da arkasında belirdi. "Tanıştırayım Serpil Tunahan ile Miray'dan olma torunumuz."

Miray başını kediye doğru eğebildiği kadar eğdi. Serpil Hanım ağzı balık gibi açık, gözleri büyümüş tavrıyla kocasına döndü. "Anlamadım."

"Seni cin kadın seni, Tunahan'la kızımız birlikte sen de bana söylemiyorsun. Alacağın olsun Serpil. Adam sokak ortasında benim sevdiğim kadın diye bağırıyordu benim kızıma. Üzerine yetmedi birde adam dövüyordu."

Serpil Hanım başını hiç kaldırmayan kızına, birde kocasına baktı. "Kim dövdü Tunahan mı? Kimi dövdü?

"Ne fark eder Serpil? Sen biliyordun!" Kocasının kendini sorguya çeken halini hiç beğenmeyen Serpil Hanım iki elini yanlarına yerleştirdi. "Biliyordum veya bilmiyordum Orhan, koşup sana mı yumurtlayacaktım?"

Tek kaşı yukarı kavislenen Orhan Bey ellerini cebine soktu. "Aşk olsun Serpil, babayım ben."

Sessizce dinleyen Miray yutkundu. "Şey... baba ... annemin de haberi yoktu."

Orhan Bey ve Serpil Hanım kızlarına dönerek aynı anda ve yüksek sesle bağırdı. "Sen öyle zannet." Miray şaşkınlıkla tekrar yutkundu.

"Sen saf mısın kızım? Senin annenin gözünden ne kaçtı bu güne kadar da sen kaçacaksın?" Karısına geri dönen Orhan Bey, "Hem kim o kızıma göz koyan? Ha şu çocuk, geçen demiştin. Yok yok laftan anlamayanın hakkı kötektir, iyi etti Tunahan."

Göz deviren Serpil Hanım kızına baktı. Kaşıyla gözüyle bir şeyler işaret etti ama Miray anlamadı. Kocasına döndü. "Hm, iyi etmiş, demek kızımızı sevdiğini söyledi. Aşk olsun Orhan, sen benim için hiç kavga etmedin," diyerek kocasına yan döndü.

Şaşkınlık sırası Orhan Bey'e geçmişti. "Ne diyorsun kadın sen, senin için niye kavga edeyim? Fesuphanallah."

"Tabii ya. Ben kimim ki benim için neden kavga edesin. Hem hiç yol ortasında beni sevdiğini de söylemedin." Suratını asan ve kızına kaybol işaretini veren Serpil Hanım sonunda Miray'ın davayı çakmasıyla kocasının yanından öfkeyle geçerek salona doğru yürüdü. Orhan Bey'de karısının ardından salona doğru yürürken söyleniyordu.

"Kırk sekiz yaşında mı geldi aklına? Konu

nasıl bize geldi? Sen adamı öldürürsün."

Babası da ortadan kaybolunca omuzları çöken Miray saniye farkıyla toplanıp merdivenlere koştu. "Kaybol Miray." Kendine verdiği komutla koşarak odasına çıktı.

🍋

Babasının nalbur dükkânından içeri girdiğinde çok kararlıydı. Kararından eksilen bir şey yoktu elbette de nasıl anlatsa bilemiyordu. Yine de bir şekilde olacaktı. Başka bir esnafla muhabbet ederken bulmuştu babasını. Karşısındaki iki adama da selam vererek babasına yakın olan tabureye oturdu.

Halini hatırını sordu, yıllardır tanıdığı adama. Aldığı güzel cevaplarla kısa bir sohbetin içinde buldu kendini. Aklı sohbetin içerisinde idi ama kalbi başka yönde atıyordu. Ve çok aceleciydi. Mahallenin kırahathanesinden gelen çaylardan sonra izin isteyen adamın elini sıktı. Kapıya kadar geçirdi.

Babası Nazif Bey, masası başında elinde tesbihle oğlunu inceliyordu. Otuz yıllık evladını tanırdı insan, Nazif Bey'de

tanıyordu. Kapıyı kapatıp babasının yanına gelip oturdu. Yüz hatları birbirine benzeyen baba oğul birbirlerini süzdüler. "Söyle bakalım," diyen babasına tebessüm etti Tunahan. Babalar da anlardı.

"Dolandırayım mı yoksa direk mi konuya gireyim? diyerek takıldı babasına. Tesbihini bir iki kez çeken adamın gözleri elindeydi. Daha sonra kaldırıp oğluna baktı. "Ben senin lafı dolandırdığına hiç şahit olmadım. Dolandırmak istiyorsan konu derin demek ki."

Başını aşağı yukarı salladı. Ellerini dizlerine bıraktı. "Baba ben bir karar aldım. Tabii ki senin görüşünde başımın tacı."

Dudakları bükülen adam merak etmişti. Buralardan gidiyorum derse çok üzülürdü. Hakkari'de şark görevi yaparken sabah akşam oğlunu düşünürdü. Her anne baba gibi o da merak ve endişe içinde dört koca yıl yaşamıştı. "Kararın nedir?"

Nefesini tazeleyen Tuna, tek seferde söylemek istedi. "Ben evlenmeye karar

verdim."

Tesbihi çeken el durdu. Yılların izlerini taşıyan parmaklar arasından kayıp yere düştü. Taş tespih yerle buluşurken Nazif Bey gözlerini kırpmadan oğluna baktı. "Evlenmek mi?"

"Evet."

Az önce gidecek korkusuyla burun buruna gelen adam, oğlunun evlenmek istediğini duyunca öylece kalmıştı. Şaşkın bakışları yumuşayarak gülümsemeye dönüştü. Lakin kiminle evlenecekti? Gelini kim olacaktı? "Ben şaşırdım. Beklemiyordum. Yaşın gelmiş geçiyor ama istemediğini düşündüğümden hiç lafını etmedim."

"İstemiyordum, doğru. Ama kendime göre birini bulduğuma inanıyorum. İsteğim bu yönde değişti."

"İyi etmişsin hayırlısı olsun. Peki kim? Meslekten mi? Senin okuldan mı?"

"Evet, hem meslekten hem benim çalıştığım okuldan."

Nazif Bey iyice şaşırmıştı. Neden daha

önce kulağına ufakta olsa bir şeyler çalınmamıştı?Karısıda mı bir şey bilmiyordu? "Ben tanıyor muyum? Senin öğretmen arkadaşlarının bazılarını bilirim."

"Tanıyorsun baba, o da seni tanıyor."

Orhan amcanın kızı diyecekti demesine de bir türlü dilinden dökülmüyordu. Babası kalkar da karşı komşunun kızına göz mü diktin, diye sorarsa gireceği handikabı düşünüyordu. En nihayetinde kaç yıllık dostunun kızıydı.

Oğlunun düşünceli halide gözünden kaçmayan Nazif Bey gözlerini kıstı. "Bu kız kim Tunahan?"

Bu yoldan kaçış olmayacağına göre ki olsa bile Tunahan kaçan taraf olmazdı, el mahkum, "Miray," dedi.

Nazif Bey'in kaşları öyle bir havalandı ki Tuna başka zaman olsa buna gülebilirdi. Miray'ı çok beğenen Nazif Bey elbette evine girip çıkan bir genç kızı oğlu için bir iki seferden sonra pek aklına getirmemişti. Çocukluk arkadaşının kızına gereksiz yakıştırma yapmamıştı.

"Miray?" diye mırıldandı. Tunahan babasına öyle derin bakıyordu ki Nazif Bey susarak ne anlattığını anlamıştı.

"Beni yanlış anlamıyorsun inşAllah baba!? Seni zor durumda bırakmak değil niyetim. Sadece öyle gelişti. Ve birde başka bir şey daha oldu."

Nazif Bey daha ne duyabilirim, düşüncesiyle etrafına bakındı ve oğluna döndü. "Ne oldu?"

"Bir saat kadar önce evin sokak başında birine vurdum."

"Sen!" diyen adımın ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Kime ve neden vurdun?"

"Kerim'e, Miray'a görücü vasfıyla geldi. Bertaraf ettim sandım ama bugün de okula çiçek gönderdi. Bu da yetmedi, kediye tekme atarken Miray ile beraber gördük, orada oldu."

Yeni çıkan sakallarını eliyle sıvazlayan Nazif Bey biraz düşündü. "Sorun olursa ben konuşurum."

"Son bir şey daha var."

Artık şaşkınlık ifadesi takınmayan adam elini havada salladı. "De, onu da de..."

Başını önüne hafifçe eğdi Tunahan. "Ben Kerim'e vururken bir laf ettim."

Bir süre sessiz kalan oğluna devam etmesi için baktı. Ne laf ettiğini daha çok merak etti. "Ne dedin?"

Gözlerini kapatıp açtı. Bütün gün Miray'ı kıskanmaktan aklımı kaçırdım. Kerim de tuzu biberi oldu, diyemiyordu. Aile yapıları seviyeli olmuştu her zaman. Bu kuralı ne Feride ne de kendisi hiç çiğnememişti. İş bu raddeye gelmeseydi, ben o kızla evlenmek istiyorumdan, öteye geçmeyecekti. Babası ile ilk defa konuştuğu bu mevzulardan biraz gerilmişti. Ama yapmak zorundaydı. Başka birinden duymaması gerekiyordu.

Başını kaldırıp babasıyla gözlerini buluşturdu. "Ben Miray'ı sevdiğimi söylerken Orhan amca duydu."

Put gibi kalan babasını uzunca bir süre izledi. Nazif Bey'in yüzü duvar gibi olmuştu. Tek bir mimik hareket etmiyordu. "Baba, iyi misin?"

Oğlunun sesiyle kaşları çatıldı. Hızla ayağa kalktı. Tunahan'ın önündeki boşluktan geçti. Babasını izleyen Tunahan nereye gittiğini az çok tahmin ediyordu. "Sen otuz yıl bekle, tek bir vukuatın olmasın; gel böyle iş çevir. Ben Orhan'ı bulmaya gidiyorum. Çırak gelene kadar bekle sen burada." Babasına sessizce başını salladı.

Babasından yediği ilk azarıda Miray'dan alacağı kesintiye saydı. "Listen kabardı Miray hatun, bakalım elimden nasıl kurtulacaksın!?"

Elli yıllık dostuna mahçup olma düşüncesiyle adımlarını hızlı hızlı atarak mahalleye gelmişti. Gelmişti gelmesine ama söze nasıl gireceğini bilmiyordu. 'evine mi gitsem, dışarı mı çağırsam' fikirleriyle boğuşarak iki evin arasında durdu. Bir kendi evine birde Orhan Bey'in evine baktı. Ani bir kararla Orhan Bey'in evinin kapısına gelip zile bastı.

Bir dakika bile sürmeden açılan kapıdan Orhan Bey göründü. Dostunu kapıda gören Orhan Bey geliş sebebini anlamıştı. "Oo hoş geldin Nazif, içeri gel." Gülümseyerek ve yüksek sesiyle içeri davet ettiği Nazif Bey, sıkıntılı göründü

Orhan beye.

"Yok. Sen gel az konuşalım."

"Peki." Askıdan ceketini aldı. Eşine dışarı çıktığını söyleyerek sabırsızca yerinde kıpırdayan adamın yanına geldi. Elleri arkalarında bağlı duran iki eski dost birbirlerine baktılar. Caddeye açılan yola doğru adım adım yürüdüler. Etrafı incelemekten başka bir şey yapmıyorlardı. Boğazını temizleyen Nazif Bey artık söze girmek istedi. "Kusura bakma Orhan, gençlik işte..."

"Kusura bakılacak bir şey yok Nazif, sen de dedin, gençlik!"

"Öyle yol ortasında kötü olmuş. Benim yeni haberim oldu. Öncesini bilmiyorum yoksa bildiğim gün kapına gelirdim."

"Bilirim. Oğlunda senin kadar dürüst biri. Çocuklar yanlış bir şey yapmadı. Öğrenme şeklimiz biraz garip olabilir ama bu bir şeyi değiştirmez."

Orhan Bey'in iyi yönde olan tutumuyla bir nebze olsun içi ferahlamıştı. Nazif Bey ne kadar oğluna güveniyorsa, Orhan Bey'de o kadar güveniyordu kızına.

"Ne zaman gelelim istemeye?"

Orhan Bey durdu ve Nazif Bey'e döndü. Yüzünde eğlenen gülüşüyle adama baktı. "Yahu gelirsin de ben ne diyeceğim gel hele sen, bir yerde oturalım, sana diyeceklerim var."

🍋

Eve geçen Tunahan bir saattir babasını bekliyordu. Ne konuştukları hakkındaki merakı ikiye beşe katlanmıştı. Aksi gibi Miray da telefonlara cevap vermiyordu. Balkona çıktığı da yoktu. Kızın da odasında başını yorganın altına gömdüğümden bi:haberdi.

Hava kararmak üzereydi ve Miray ile bu gece konuşmadan pazartesi günü bitmeyecekti. Salon camından direk karşı evin kapısını gözetleyen Tunahan eve gelen Babasını ve Orhan Bey'i görünce derin nefes alıp babasını beklemeye başladı.

Salon kapısından içeri giren Nazif Bey suratına takındığı üzgün ifadeyi ustalıkla yerine getiriyordu. Babası kapıdan girer girmez yüzünden bir şey olduğunu

anlamıştı Tunahan.

Ayakta duran babasının yanına yaklaştı. Kaşları çatık olmakla birlikte içine de bir sancı çöreklenmişti. "Ne oldu baba?"

"Ne olacak, ben sokakta adam dövene kız vermem dedi. Elinin altındaki şansı sen kendin kaybettin." Nazif Bey sert ve yüksek tuttuğu sesiyle oğluna çıkıştı.

Serap Hanım elini ağzına kapattı. Şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. "Nasıl olur Nazif?"

"Olur Serap, olur."

Duyduğu cümlelerle olduğu yerden hareket edemeyen Tunahan'ın kalbi duracaktı. Miray'ı babasından alamamak ne demekti? Miray'ı ondan kim alabilirdi? Miraysız bir Tunahan artık olabilir miydi? Tunahan buna izin verir miydi? Olabilirdi, eğer yaşamıyor olsaydı.

"Mümkün değil. Ben bunu kabul edemem. Baba hiç bir şey söylemedin mi? İtiraz etmedin mi?"

"Ne dediysem olmadı. Nuh diyor

Peygamber demiyor."

Elini saçına daldıran Tunahan sıkıntıyla karıştırıp en son ensesinde bıraktı elini. Pencereye doğru döndü. Oğlunun arkasını dönüşüyle pis pis sırıtan adam, Tunahan'ın kendine dönmesiyle eski halini takındı.

"Ne yani; benim Miray'ı öylece bırakacağımı sanıyor Orhan amca?"

"Bırakmayıp ne yapacaksın? Kızı kaçıracak mısın?"

Tunahan ve kız kaçırmak! Bu düşünceye bir kaç ay önce hiç gülmediği kadar gülebilirdi. Ama şimdi kalbi ve aklı avaz avaz bağırıyordu.

"Gerekirse evet!"

🍋

Kaçıralım mı kızı yakalım mı Balat'ı?

Oyla 594 Paylaş

22. Dükkan Senin Aşkım

47,8 Bin ★ 3,52 Bin 651

Keyifli Okumalar okuraşklarım

🍋

Gözleri büyüdükçe yuvasına dar geldiğini acıdığında hisseden Miray zorla bir iki kez kırpıştırdı. Karşısında duran babasının şaka yapıyor gibi bir hali yoktu. Lakin neden bu şekilde davrandığını anlamaya çalışıyordu. Her zaman takdir ettiği dilinden düşürmediği Tunahan için az önce 'şiddet yanlısı' demişti.

"Daha neler baba..." dedi.

"Gözüme mi inanayım, sana mı Miray? Sokağın ortasında çaktı yumruğu." Ellerini beline yerleştiren Miray'ın yüzü savaşçıyı andırdı. Tunahan'ı babası da olsa yedirmezdi. Belki ucundan hani babasıya...

"O adam bana çiçek yolladı, hem de okula. Kerim'in ensesine bir tane patlatıp,

'aferim len' demesini falan mı bekliyordun!?"

Orhan Bey zaten zor yürüttüğü bu şaka olayına, birde kızının söylemiyle kahkaha atmamak için dürtüleriyle savaş içine girdi.

"O bir öğretmen! Oldu mu bu Miray? Bugün Kerim'i döven yarın öğrencisini döver. Sonra eşini çocuğunu..."

Sözünü bitiren Orhan Bey içinden 'Allahım sen affet, tövbe estağfurullah,' çekmeyi ihmal etmedi. Miray cırlayan sesiyle adam yerinden sıçradı.

"Baba! Ne dövmesi ne öğrencisi? Biz Tunahan'dan bahsediyoruz. Hani bir insanın kalbini bile kırmayı bilmeyen birinden. Saygıda kusur etmeyen birinden."

Kızının haklı olduğunu biliyordu. Daha fazla Tuna'ya yüklenmemek adına kısa kesmeye karar verdi Orhan Bey. Kendisine yan yan bakan eşinin yanına oturdu.

"Her neyse... Tunahan'la görüşmeni istemiyorum."

Miray açılan ağzı ve büyüyen gözleriyle babasına bir süre baktı. Anlamaya çalışıyordu.

"O ne demek?" diye mırıldandı.

"Bu, şu demek kızım; Tunahan the end. Bitti. İlişkinize onay vermiyorum. Herkes kendi yoluna... kapıma da gelmesin."

Gözlerini kapatıp soluğunu içine çekti ve bıraktı. Omuzları çöken kız gözlerini açarak babasına baktı.

"Öyle mi baba?"

"Öyle!"

"Yirmi beş yaşındayım, bu güne kadar size böyle bir mevzu ile gelmedim. Size pek itiraz ettiğimde görülmedi ama bu başka! Sözünü dinleyeceğimi hiç düşünme! Ha baktım olmuyor, sen bilirsin babacım, bende yoldan bir serseri çevirir onunla evlenirim. Sonra sen sağ ben selamet," dedikten sonra hırsla arkasını dönüp hole çıktı. Bir merdivenlere birde çıkış kapısına baktı. Odasına çıksa bu sıkıntıyla tırnaklarını yerdi. Dışarı çıksa, hava kararmıştı,

nereye gidecekti. Artık bir Feride'si bile yoktu. Sevde'ye gidiyorum derse de olmayacaktı. Mecburen odasının yolunu tuttu.

Odasına girdiğinde masasının üzerinde deli gibi çalan telefonuna baktı. Arayanın Tuna olması ve açamadan kapanmasıyla ekranda gördüğü on cevapsız çağrı, onunda haberinin olduğuna işaretti. Numaranın üzerine basarak kulağına götürdü.

İlk çalışta acılan telefondan Tunahan'ın gergin sesi duyuldu. "Miray?"

Sıkıntıyla kendini yatağına bıraktı Miray. "Tunahan kaçır beni!!!"

Telefonun diğer ucunda önce sessizlik sonra gülümseme sesi oldu. "Gerekirse onu da yaparım, baban ne dedi? Benimki hiç güzel şeyler söylemedi."

Babasının Tunahan için dedikleri aklına gelince gözlerini kapattı. "Adam dövene kız vermezmiş, ne oldu babama ben anlamadım. Pamuk gibi adam birden demire dönmüştü."

"Yanlış anladı. Aklıma başka bir şey

gelmiyor," diyen Tunahan ciddi manada düşünmüştü. Bir ihtimal gelmişti aklına, gerçekten sokakta adam dövmesi eğreti bir duruş sergilemişti. Diğer yandan bir babanın kızını onu korumak adına yaptığı şeyin, bir nebze olsa da hoşuna gitmiş olması gerekiyordu.

"Şimdi ne olacak?"

Burun kemerini sıkan ve düşünen Tunahan bir şeyi iyi biliyordu. Miraysız olmayacaktı.

"Babanla ben konuşacağım ama öncesinde seni elime geçirdiğimde cezanı keseceğim." Telefonun diğer ucundan adamın sırıttığını görmediği için yattığı yerden doğruldu Miray. "Nea, ben ne yaptım şimdi?"

"Söylemekte geç kaldık Miray, bilmem anlatabildim mi?

Bunların tamamının kendi hatasını olduğunu bildiğinden alt dudağını sarkıttı Miray. "Cezam ne?"

"Henüz bilmiyorum."

İşi şımarıklığa vurmaya çalıştı. Sesine

biraz cilve katarak, "Tuna'm valla çok seviyorum seni... bana bir şey yapacaksan illa, seversin öpersin ha olmaz mı?"

İkisinin de kaçan keyfi yerine gelmeye başladığına işaret olan konuşma, birden eziyet gibi gelmişti. Şimdi birlikte olup sevilmek ve öpülmek vardı. Başını kütüphanenin kenarına usulca vuran Tunahan, zaten kıza başka ne yapabilirdi? Derin bir nefesle kitaplığa sırtını verdi. "Tamam. Bunları listenin başına yazdım. Ben biraz daha düşüneyim, bunların yanında başka nasıl şeyler yapabilirim."

Kahkaha atan Miray yatağına tekrar uzandı.

"Canın sağ olsun aşkım, dükkân senin."

"Kaçırma işini en başa mı çekseydik, sen böyle söyleyince daha mantıklı geldi."

"Olabilir. Odama çarşaf istifleyeyim,"

Kaşlarını çattı Tunahan. "Ne çarşafı?"

"Birbirine bağlayıp aşağı ineceğim, nasıl kaçarım yoksa!?" diyerek gülümsedi

Miray. "İşi adabına göre yapalım hayatım. Kaçacaksam eğer bu şekilde olsun."

Tunahan bir an düşündü. Üçüncü kattan aşağı sarkmış, birbirine bağlı çarşaflar ve üzerinde aşağı inen bir Miray! Başını iki yana salladı.

"Kaçmak yok! Gerekirse sizin kapının önünde yatarım ama seni yine de babandan beyazlar içinde alırım."

Miray'ın gülümsemesi büyüdü. "Seni boşuna sevmedi yüreğim."

"Ee... neden sevmiş yüreğin?"

"Asil birisin, kalbim asaletine vuruldu!"

Gülümseyen taraf bu defa Tunahan olmuştu. "Balkona çıkar mısın?"

Yatağından fırlayan kız hızla balkon kapısını açıp çıkmadan önce terası aydınlatan ışık düğmesine dokundu. Tunahan da ışığı açıp çıkınca uzakta olsa birbirlerini gördüler. Parmaklıklara yaklaşan aşıklar birbirlerini süzdüler gülümseyerek...

Telefon hala kulaklarında gözleri uzak

olan yakınlıklarındaydı. Gülümseyen suretlerini seçebiliyorlardı.

"Kaderim seni kalbime yazdı Miray, seni sevmek boynumun borcu."

"Kaderimiz hesabı kesti! Borçlu değilsin. Sen Tuna ol ben Miray, bu aşk hiç bitmesin."

İkisinin de dudaklarından aynı sözcük döküldü.

"Amin."

🍋

Sabah Zehra ile birlikte okula geldiğinde ilk işi Tunahan'ı görmekti. Dünden bu yana görmemişti sevdiğini haliyle özlemişti. Lakin babasını elleri arkasında kapıda bekçi gibi nöbet tutarken gördüğünde, bu işin biraz zor olacağını karar verdi. Babasının yanından geçerken durup baktı. Orhan Bey'de kızına döndü. Dün öyle esip geçmişti. Babasının şimdi ki tepkisinin ne olacağını kestiremedi.

"Günaydın baba," dedi.

Orhan Bey başını yana çevirip ilgisiz gibi görünmeye çalıştı. Kızından dün gece işittiği sözler hem hoşuna gitmişti, hem de zoruna... o an şükür etmişti; iyi ki Tunahan gibi birini seçmiş, diye. Ya gerçekten bir serseri çıkarsaydı karşısına... düşünmek bile istemedi.

"Sana da günaydın kızım." Zehra uzanıp babasına sulusundan bir öpücük verdi. Dünkü olay Zehra'nın başına gelseydi, babasını çoktan yola getirmişti. Miray bunu iyi biliyordu. Kızda şeytan tüyü vardı.

Zehra ile okulun içine girdiklerinde kızı sınıfına yolladı Miray. Gözleri etrafı talan ediyordu. Üst kata çıktı. Odasında olabilirdi. Öğretmenler odasına doğru ilerlediğinde adımını Tunahan'ın odasına doğru çevirdi. Beş dakika görebilirdi, ne olacaktı yani?

Arkasından gelen, "Öh hö," sesine döndüğünde, babasını elleri yine arkasında başı dik tek kaşı havada kendine bakarken buldu.

Odasından o anda çıkan Tunahan da eli kapıda öylece kaldı. Bakışlar üçlü

arasında gidip gelirken, Orhan Bey yaklaştı yanlarına. "Burası okul! Sınıfına Miray!"

Omuzları çöken kız, ellerini havaya kaldırıp "Ya sabır' çekti içinden. Tuna'ya kısa bakış atıp babasının yanından geçip sınıfına yürüdü.

Tunahan'la Orhan Bey birbirine baktılar. Tunahan mahcup ama yine de dik duruşuyla adamın yanına yaklaştı. "Orhan amca odanızda biraz konuşabilir miyiz?"

Cehenneme gideceksin Orhan, diyen adamın iç sesi eziyet vermeye başlamıştı, neyse bir kez çıkmışlardı yola...

"Gerek yok Tunahan hoca," diyerek odasına yürüdü. Tunahan başını hafifçe yukarı kaldırıp gözlerini kapadı. 'Olacak, zaman Tuna," telkinlerini iletti kendine.

Okul çıkış saatine kadar Miray kaç, Orhan kovala oynamışlardı. Tunahan daha fazla kızdırmamak adına Miray'a on metre bile yaklaşmamıştı. Ama sevdiğini öyle özlemişti ki bugün onu kollarına almadan günün bitmesine izin vermeyecekti.

Çıkış saati gelip çatınca okulun bahçesinden, Tunahan'a telefon açtı. Etrafına bakınarak kendi kendine söyleniyordu Miray. "Neredesin Tuna?"

"Okuldayım, sen?"

"Bahçedeyim, ben Feride'ye gideceğim orada buluşuruz."

Düştüğü duruma gülmekle öfkelenmek arasında çelişki yaşayan Tuna, "Tamam," diyebildi.

"Miray?" Sesi duyduğunda yerinden sıçradı kız. Telefonu çantasına yine söylenerek sıkıştırmaya çalışıyordu. Başını kaldırıp babasına baktı.

"Nereye kızım?"

Saçını geriye attı Miray. Ama yetmişti yani. Neydi bu böyle lise 1'e giden ergen miydi? Koskoca okumuş etmiş meslek sahibi kadındı. Tamam babasıydı, saygıda kusur mu etmişti?

"Amacını anlamadım değil baba, boşuna uğraşma! Bana da on beş yaşındaymışım gibi davranma!" Babası kaşları havada

dinledi kızını. *'Vay vay ben neler yetiştirmişim!? Hakkını ara kızım, ben bile olsam,"* diye düşünüp boğazını temizledi.

Boğaz temizleyen babası söze girmeden, sesini alçalttı, "Feride'ye uğrayacağım da..." dedi.

Orhan Bey yüksek ihtimalle Tunahan'la buluşacağını biliyordu. Daha fazla zorlarsa iyice geri tepecek olan kızına kaçamak bakış atıp önden yürüdü. "Çok geç kalma!" dedi.

Tuttuğu nefesi babasının ardından bıraktı. 'Öt sen öt, düş önüme dese, düşmüyorum diyeceksin sanki, diyen iç sesine yüzünü buruşturdu.

Okulun kapısında Tunahan'ı kendini izlerken gördüğünde boynunu büktü. Böyle şey olur muydu? Sev uzaktan bak, hadi burası devlet kurumu ya sonrası? Babasının ardından baktı. "Orhan baba, yaktın beni..."

Tunahan'a dönüp eliyle ben çıkıyorum, işareti yaptı. Başıyla onay veren Tuna da ardından küçük adımlarla ilerlerdi.

"Tuna?" diyen sese ikisi de dönmüştü. Seslenen kişinin Hakan olduğunu görünce Miray önüne dönerek yoluna devam etti. Miray giderken olduğu yerde Hakan'ı bekledi. Yanına gelen arkadaşına düz bir bakış attı. "Gitmem lazım Hakan, ne oldu?"

"Feride bir şeyler söyledi, bugün de konuşamadık. Sorun nedir?"

"Yürü, Feride'ye gidiyorum. Yolda konuşalım," deyip arkadaşını da yanına kattı. Olanı biteni Hakan'a anlattı.

"Bir haklı gibi bir değil gibi... ama seni tanıyor, bence uzun sürmez bu tavrı," derken Tunahan eczanenin kapısını açıp içeri girdi, arkasında da Hakan.

Biraz kalabalık olduğu için bakındılar ama kızları göremediler. Çalışan elemana yaklaşan Hakan, "Feride nerede?" diye sorduğunda genç kız bilgisayardan başını kaldırıp baktı. Tekrar işine dönerken, "Arka tarafa enişte..." dedi.

Kaşları 'Bak sen' edasıyla havalanan Tunahan anladı ki Hakan buranın yolunu iyi bilmiş. Yandaki boşluktan geçerek dar alanda tek sıra halinde kapıdan arka

tarafa geçtiler. Kapı kapanınca seste kesilmişti. Tuna'nın zaten bildiği yolu, Hakan da ezbere geçince göz devirdi Tuna. Ama kardeşinin aşk hayatı şu an hiç ilgisini çekmiyordu.

Depoyu andıran odanın bir kenarında duran masada Miray ve Feride'yi konuşurken buldular. Gelip Miray'ın yanındaki boş sandalyeye oturduğu gibi kolunu kızın omzuna sardı. Miray başını sevdiği adamın omzuna yaslarken, Hakan sadece Feride'nin yanına oturmakta yetindi.

"Ay yazık kıyamam ben size, ne olacak bu işin sonu?" diyen Feride'nin gözleri hiç üzgün değildi, neyse ki Miray bunu fark etmiyordu.

"Orhan baba ikna olacak Feride, başka yolu yok," dedi Hakan. Yanındaki sevdiceğine döndü Feride, "Bende onu soruyorum Hakan, nasıl ikna olacak? Eski türk filmlerinde kızını sevdiğine inanmayan babalara ne yapılıyordu?" diyerek düşünmeye başladı Feride. Parmağını çenesine dayamış tavana bakıyordu.

"Bir iki adam tutup Miray'a askıntı etsek,

ha olmaz mı? Sonra abim gelir seni kurtarır, Kemal Sunal'ın oya Aydoğan ile bir filmi vardı ya böyle aynen, adı neydi?"

"Yedi bela hüsnü," Hakan da Feride'den aşağı kalır değildi. "Hah işte o canım, tam değilse de buna yakındı yani, yapalım bunu biz." Ellerini dizine vuran Feride abisinin tok sesiyle yerinden sıçradı.

"Saçmalama Feride..."

Baş parmağıyla damağını kaldıran genç kız abisine küskün bir bakış attı. "Ne bağırdın abim, korktum!"

"Babamı ikna edecek tek kişi annem," dedi Miray.

Feride, "Sorun yok o zaman ya sen annene rica edeceksin ya da benim annem, olacak bir şekilde... sizi ayıramazlar gençler." Elini göğsüne koyup başını eğdi.

"Ben daha ölmedim, gerekirse bu yolda can veririm ama yine de sizi ayırmalarına izin vermem."

Yüzünü buruşturan Tunahan, Hakan'a

baktı. "Al şunu başımdan, bizi biraz yalnız bırakın, ne yapacağımızı konuşalım."

"Ama... ama abim konuşuyorduk işte..." diyen kızın kolundan çekiştiren Hakan'a gülümsedi Miray.

Kapı kapanınca mahcup şekilde Tuna'ya baktı. Ne diyecekti acaba? Korksa mıydı? Dik dik bakan adamın gözlerine soru dolu mahcup bakışlar atınca konuşmak zorunda kaldı.

"Neden öyle bakıyorsun aşkım?"

Omzundaki eli kızın saçlarının arasına daldırıp tenini okşamaya başladı Tunahan. Sevdiği kadının çekici yüz hatlarında gezdirdi gözlerini. "Cezanı keseceğim Miray, nereden başlasam ona bakıyorum."

"Ne yapabilirsin ki?" diyerek yüzünü çevirip gözlerini odanın içinde gezdirmeye başladı Miray. Tunahan kızın saçları arasındaki eliyle kızı kendine çevirdi. "Buradan başlamalıyım, çok özledim," diyerek neye uğradığını bilemeyen kızın dudaklarına gömüldü. Adamın hızıyla başını geriye atan kız

dokunuşla ruhunu teslim edecek
kıvama gelip hamur gibi yumuşadı.
Kızın dudaklarından ayrılan Tuna,
hiç uzağa gitmeden dudak kenarına,
kulağına varana kadar çekilmedi kızdan.
Miray'ın kesik çıkan nefesleri adamın
aklını başından alıyordu. Basılmaları an
meselesiyken heyecanları misli misline
yükseliyordu.

"Babanı ikna edecek bir şey bulamazsam
Miray, gizlice evlenelim, kader buymuş
deriz. Dayanamıyorum sessizliğe..."
Miray'ın kulağına fısıldadığı sözler,
Miray'ın bedeninin cayır cayır yanmasına
neden oldu.

"Olur olur, hiç sıkıntı değil." İçindeki
azgın kız kendini gösterince Tunahan
gülümsedi. Geri çekilip kızın yüzüne
baktı.

"Sen seviyorsun beni..."

Miray eliyle saçlarını düzeltti. "Yok,
aslında tam olarak; senin için ölüyorum
falan olabilir," dedi gülümseyerek.

"Benim için ölemezsin!" Kızın gülen
ağzını odak noktası seçen adam sesli ve
derin nefes çekti içine. Gözlerini kısarak

yüzüne şehvet dolu bir duruş takındı. "O şeref bana ait." Aldığı nefesi kızın dudaklarına bıraktı. Kendine çektiği kızı sıkıca sardı. Miray'ın kollarını boynuna dolamasıyla mest oldu.

Kapının ardında birbirine bakarak gülümseyen Hakan ile feride olayı baştan sona bilen kişilerdi. Nazif Bey eşine, Serap Hanım da kızına anlatmıştı durumu. Feride ilk etapta kızmış ama daha sonra ikna olmuştu. Arkadaşına bunu yaptığı için üzgün değildi, babalar ne demişse o idi.

"Çok fenasın Feride, Kemal Sunal nedir?"

Feride omuz silkti. "O an aklıma o geldi. Ama ikisi de çok üzgündü Hakan iyi etmiyoruz sanki, daha sırada biz varız. Bu ikisi sonra bize bir numara çevirirse yanarız AlimAllah."

"Bizim ne suçumuz var Feride'm? Babalar... sen söyledin."

"Ama onlara doğruyu söyleyebilirdik, ha söylesek mi acaba?"

"Hayır, istikbalimi onlara endeksleyemem, babanla aramın

açılması hoşuna gider mi? Sonra Nazif amca; ben bu adama güvenmiyorum kızımı vermem derse, ben Tuna değilim vallahi kaçırırım seni!" Kızı elinden tutup ileriye doğru sürükledi Hakan. Feride, "Off" diyerek müşterilerle ilgilenmeye başladı.

🍋

Eve döndüğünde babası evde değildi. İçine kurt düşmüştü. Acaba takip edilmiş miydi? Üzerini değiştirip salona döndüğünde annesini elinde kumandayla belgesel izlerken buldu. Kadın televizyona bakıyordu aslında ama pekte ne izlediğini bilmiyordu.

"Anne?"

Serpil Hanım ekindeki kumandanın uç kısmını dişleri üzerine vurup geri çekiyordu ve Miray'ı duymamıştı.

"Anne!" Yüksek sesle bağırınca Serpil Hanım'ın elindeki kumanda yere düştü. Yerinden sıçrayan kadın kızına sert baktı. "Ne bağırıyorsun?"

"Ama duymadın anne... Neyin var? Hem ayrıca bu şekilde düşünen ben

olmalıydım."

Kocasının şüpheli tutumundan işkillenen kadın bunu kızına söylemek istemedi. Üzerine birde bugün komşu Nurcan'ın uğrayıp ağız arama gibi gelip konuşmasının ardından, 'Ay Serpil mahalle çalkalanıyor, dün Orhan abi Tunahan oğlumu fena benzetmiş. Tunahan da hakketmiş hani Miray benim benim diye bağırıp Kerim'i dövmüş. Çocuk zavallı nereden bilsin Miray ile Tunahan birbirini sevmiş. Laf aramızda onlarada uğradım. Kerim çok öfkeli, kızın yanında madara oldum. Bunun hesabını verecek Tunahan, diyormuş,' demişti. Kızını Tunahan'a yamayamayan kadın buna benzer bir dünya lafı bir güzel kondurup gitmişti. Evine gelmiş misafire saygıda kusur etmemek adına susmuştu Serpil Hanım. Yalnız bunun bir de rövanşı olacaktı.

Annesinin yanına oturan Miray, kadının iyice suspus olmasıyla kaşlarını çattı. "Hayırdır annem?"

"Sayenizde mahallenin diline düştük! Duymayan kalmamış. Yalan yanlış ne varsa milletin dilinde..." dedi kadın sakin bir sesle.

Miray gözlerini devirdi. Babası biliyordu, gerisi teferruat bile değildi. Ama anlaşılan o ki annesine fena dokunmuştu. "Annecim bırak konuşsunlar, ben yanlış bir şey yapmadım, bunu sen de biliyorsun. Duyan da yani dokuz aylık gebeyim zanneder."

"Bu iş buralara gelmeden yüzük takacaktık, olmadı bu Miray," diye mırıldandı annesi.

"Keşke, ben bilemedim," diyerek annesine katıldı. "Babam nerede?"

"Bilmiyorum, sen gelmeden az evvel çıktı."

"Nereye gideceğini söylemedi mi?"

"Sormadım," dedi Serpil Hanım. Kocasına yaptığından dolayı surat yapmakla meşgul olduğu için pek yanaşmıyordu.

Dış kapının sesi duyulunca gelenin kim olduğunu beklemeye başladılar. Taha elindeki kitapları salon masasının üzerine bırakıp önce annesini sonra da ablasını öptü. Onun da düşünceli bir hali

vardı. Geliş gidiş saatleri birbirlerine uymayan kardeşler çoğu zaman akşam yemeklerinde bile görüşemiyorlardı.

"Erkencisin..."

Ablasına başını çevirip arkasına yaslandı Taha. "Girmedim derse," dediğinde Miray kaşlarını çattı.

"Neden?"

"Beni boş ver ablacığım, sen anlat. Annem sabah anlattı gerçi ama birde senden duyayım." Taha kaçış yolunu iyi seçmişti. 'Abla çok karışığım, çok fena aşık oldum.' İçinden çıkamadığı şeyleri şimdilik diyemedi ablasına.

Annesi çalan telefonuna bakmak için ayağa kalktığında iki kardeş yalnız kaldı. Kollarını göğsünde bağlayan Miray dertli dertli soludu.

"Tunahan ile evlenmeye karar verdik, ama babam izin vermiyor. Sence de garip değil mi? Babam Tuna'dan bahsederken gözleri parlardı."

Ablasının, 'Evlenmeye karar verdik' lafına tebessüm etti Taha. "Belki sadece

kıskanan bir babadır. Ani oldu tabi, yola geleceğini düşünüyorum." Taha ablasını biraz olsun ferahlamıştı.

Elinde telefonla salona dönen Serpil Hanım kızının yanına tekrar oturdu. "Akşama misafir gelecekmiş, çayın yanına bir şeyler yapalım kızım."

"Olur. Kim geliyormuş?"

"Bilmiyorum, baban siz hazırlık yapın ben gelince söyleyeceğim, dedi."

"AllahAllah," diye mırıldandı Miray. Cebindeki telefon titreşince eline alıp baktı. "Feride arıyor," diyerek ayağa kalkıp pencerenin önüne geçti.

"Çok mu özledin kız? Az önce yanındaydım."

"Bittim hasretinden yengem."

Gülümseyen Miray, "Zevzek," dedi.

"Neyse müşteri çok bugün hemen konuya giriyorum. Akşama hazır ol seni dışarı çıkaracağım, sekiz gibi gideriz. Çok şık giyin ama olur mu?"

"Birincisi akşama babamın misafiri var, hazırlık yapacağız annemle. İkincisi neden şık giyiniyorum? Son olarakta nereye? Ha bir son daha babamın gözüne batmak istemiyorum."

"Aman sende, yap hazırlığını sanki seni istemeyemi geliyorlar, sen olmasan da olur. Babandan ben izin alırım. Koskoca insanlarla ne oturacaksın? Eczacılar birliği balosu var unuttum burada söylemeyi. Sen gelirsen abimde gelecek, konuştum ben?"

"Manyak mısın kızım sen? Ne işim var eczacılar balosunda? Hemoroide hangi ilacın iyi geldiğini mi konuşacağız? Ama son dediğin için gelirim. İzin sende?"

Telefonu kapatan Feride kendisine gülümseyen Hakan'a havadan öpücük attı. "Top sende, koştur Aşkım."

🍋

Top ağlara yakın pası kim verecek ve golü kim atacak bakalım.

Oyla 651 Paylaş

23. Yakarım Balat'ı

49 Bin ★ 3,55 Bin 656

İyi okumalar Aşk-ı okurlarım

🍋

Haşladığı patatesleri, eline
taktığı eldivenle ezme işlemini
gerçekleştiriyordu. Gözü de sürekli fırın
camındaydı. Limonlu kekinin yanmasını
istemiyordu. Patatesleri iyice ezince
kenarda, daha önce rendelediği ve ince
ince doğradığı maydanozları da katıp
tepsiye orantılı şekilde yaydı. Fırından
kekini de çıkarıp kalıbı soğuması için
bıraktı. Masanın üzerine daha önceden
yerleştirdiği kurabiye ve pastanın
yanına bıraktı. Ellerini yıkayıp kuruladı.
Önlüğünü çıkarıp astı.

"Gelecek olan her kimse veya kimlerse
çok şanslılar," diyerek eserlerine
bakıp mutfağı terk etti. Babası hâlâ
eve gelmemişti. Saat yedi olmuştu.
Salonda oturan annesinin yanına oturup
soluklandı.

"Her şey hazır... Ben birazdan odama çıkıp hazırlanacağım."

Serpil Hanım kızına çevirdi başını. "Nereye demiştin?"

Kaşlarını çatan Miray annesine düşünceli haline göz devirdi. "Balo anne..."

"Tamam. Hatırladım," diyerek düz bir yanıt verdi Serpil Hanım.

Ayağa kalktığında masanın üzerinde duran telefonu çalmaya başlayınca eline alıp merdivenlere doğru illerdi Miray.

"Hazır mısın?" diyen Feride'nin heyecanlı sesine tezat yorgun olan Miray yüzünü buruşturdu.

"Değilim ama yarım saate olurum. Feride hiç gelesim yok. Yoruldum. Tunahan gitmekte kararlı olmasa inan ki vazgeçeceğim."

Tunahan'la telefonda konuşmuşlardı. Ellerine geçen böyle bir fırsatı kaçırmak istemiyordu Tunahan.

"Ah, oyun bozanlık yok. Ben burada aşkınıza yol açıyorum. Baş başa vakit

geçirin diye izin alıyorum babandan senin dediğine bak. Hadi canım hadi yarım saat sonra hazır ol," deyip telefonu kızın yüzüne kapattı Feride.

Telefona bakıp dişlerini sıktı. "Yüz kere dedim, telefonu suratıma kapatma diye... manyak görümcek." Telefonu yatağına atıp dolabına yöneldi. Diz altı uzun fakir kol olan mor elbisesini çıkarıp hazırlanmaya başladı.

🍋

Çoktan hazır duruma gelen Feride, iki dirhem bir çekirdek duran abisine bakıyordu. Durmadan dizlerini hareket ettiriyor ve saatine bakıyordu.

"Ne dedi?" diye sordu Feride'ye.

"On beş dakikaya hazırmış abicik. Hayırdır bu heyecan niye? Sanki ilk defa dışarı çıkıyorsun da..."

"Sen nasıl izin aldın Orhan amcadan?"

Oscarlık rolünü layıkıyla yerine getiren Feride elini havada salladı. "Aman ne olacak, kız kıza takılacağız dedim, izin verdi."

"İlginç!" dedi kaşları havada.

"Aman abi büyütme..." deyip anne babasını bulmaya gitti.

Son yarım saatir ortada görünmeyen Nazif Bey ve Serap Hanım odalarında tam teşekkür hazır vaziyette sağa sola dönmekle meşgullerdi. Feride kapıyı açıp kafasını uzatınca durdu karı koca.

İçeri girip kapıyı kapattı. Annesinin yatağının üzerinde duran süslü bohçalara baktı. "Ne ara yaptın bunları?" Şaşkınlıktan ağzı açık kalan Feride elini ağzına kapatmıştı.

Serap Hanım gururla göğsünü gerdi. "Otuz yaşında oğlum var a cahil kızım. Benim bu günlere çıkınlarım vardı hemen yapıverdim."

Nazif Bey kızına yaklaştı. "Hatun milleti çaput görünce aklını oynatıyor. Kızım desene ne oldu ne bitti?"

Babasına çemkirmek için ağzını açtı ama günün anlam ve önemi aklına gelince geri kapadı çenesini. "Birazdan başlıyorum. Merdiven başında bekleyin."

Başını sallayan anne babasına son bir bakış atıp odadan çıktı. Merdiven başında derin nefesler alıp rolünü kesmek için aşağı inmeye başladı. Telefon saatine bakıp Miray'ın hazır olduğuna emin oldu. Alt basamağa bastığında telefonu sessize alarak kulağına götürdü. Tam konuşma esnasında çalmasını istemezdi. Yüzüne şaşkın ve dehşete düşmüş ifadesini takarak bağırarak konuşmaya başladı.

"Ya! Ama neden Miray?" Karşıdan cevap alıyormuş gibi bir süre sessiz kaldı. Salona doğru bir kaç adım atınca abisiyle burun buruna geldi. Tunahan kaşları havada kardeşinin telefon konuşmasını dinliyordu. Arada Miray adı geçince ayağa kalkıp kardeşinin yanına gelmişti.

Feride rolünü oynamaya devam etti. "Ah, sen ne dediğinin farkında mısın Miray?" diyerek yüzüne üzgün mü üzgün neredeyse ağlayacak Feride kişiliğini takındı.

Tunahan şekilden şekilde girerken yerinde kıpırdadı. Ne olmuş olabilirdi ki?

Eliyle işaret etti kardeşine, "Ne oluyor" diye de fısıldadı.

Feride elini havaya kaldırıp abisine 'bir dakika' işareti verdi. Elini saçlarına götüren Tunahan'ın içine korku düşmüştü bir kez.

"Saçmalama Miray! Ne demek gelemiyorum?" Feride abisinden bir adım uzağa gitti.

Tunahan boğazındaki kravatı gevşetip çıkarttı. Girişteki askının üzerine fırlattı. Salona doğru bir adım atmıştı ki adımı havada kaldı. Yere ağır ağır bıraktı ayağını. Beyni kelimeleri hızla çevirirken durdu.

"Ne!? Bu akşam gelecek olanlar meğer seni istemeye mi geliyormuş? Feride sözde şaşkınlıkla öyle bir bağırmıştı ki yukarıdaki anne babası mesajı almış tıpır tıpır aşağı inmeye başlamışlardı.

Tunahan girdiği şoktan çarçabuk sıyrılıp ardına hızla döndü. Yüzündeki ifadeye yutkunan Feride gerçeği anladığında umduki abisi kızmasın. Yoksa çok berbat bir hale girmişti Tunahan. Rol diye başladığı korku Tunahan'ın bakışıyla

gerçek korkuya dönüştü.

Telefonu kulağından indirdi. Anne babası hemen yetişmezse gerçeği şuracıkta ötebilirdi. Tunahan kardeşine ölümcül bakışlarını yollarken bir adım atmıştı. "Ne dedin sen!"

Nazif Bey ve Serap Hanım hızla gelip etraflarında durdular. "Ne oldu Feride?" diyen annesine bakamadı Feride.

"Ne dedin sen!?" diyerek kükreyen Tunahan'ın sesiyle irkildiler. "A... abi şey..."

İşittiği cümlelerle düşünmekten çok öfke pompalamaya başlayan Tunahan'ın zihni, Feride biraz daha konuşmazsa infilak edecek gibiydi. Ne demekti onun olanı istemeye gelmek? Orhan amcası bunu nasıl yapardı? Miray nasıl bir şey söylemezdi de Feride'yi arardı.

Nazif Bey oğluna bir adım attı. "Sakin ol evlâdım, ne olmuş, bu halin ne?"

Babasını arkasına saklanan Feride abisinden ilk defa korkuyordu. "Baba, Miray'ı istemeye geleceklerini söyledi Feride." Feride'ye bakıp bağırdı Tunahan.

"Konuşsana ne dedi? Ben mi yanlış anlıyorum? Feride konuş!" diye bir kez daha kükredi Tunahan.

Babasının arkasına iyice saklanan Feride, "Allah belâmı kaldırsın ki biri bugün Miray'ı isteyecekmiş? Öyle işittim abi," dedi telaşla.

İki elini birden saçlarına daldıran Tunahan öfkeden yerinde duramıyordu. Ellerini saçlarından çekerek ailesine baktı. Kırmızı görmüş boğa gibi burnundan soluyan adamın yüzü gerildi, gerildi ve istemediği şeyi yapmaya mecbur etti.

İyi huylu Tunahan, efendi Tunahan, kitap okuyan kalp kırmayan, güler yüzlü Tunahan! Yetmişti artık. Birini delirtmek, değiştirmek istiyorsan sevdiğini elinden alacaktın. O zaman insan nasıl değişiyor görülüyordu.

Tunahan derin bir nefes aldı ve iç sesine kulak verdi.

"Ne diyordu Mehmet Akif Ersoy; Yumuşak başlı isem, kim dedi uysal koyunum? Kesilir belki, fakat çekmeye gelmez

boyunum!" İç sesiyle başını aşağı yukarı salladı. Tunahan'ı ilk defa bu kadar öfkeli gören ailesi de şaşkındı. İlk pişman olan Feride olmuştu. Nazif Bey'de nasibini almak üzereydi.

Tek büyük adımda çıkış kapısına elini atıp açan Tunahan kapıyı olanca hızla açarak yine aynı hızla duvara çarpıp dışarı çıktı. Feride, "Abi!" diye bağırırken, Serpil Hanım oğlunun peşinden adım attı.

İnce beyaz gömleğinden tenine nüfuz eden ani soğuk hava ile derin bir nefes daha alarak karşındaki kapıya baktı. "Kimse isteyemez benim olanı!?" diyerek Miray'ın kapısına doğru koştu. Anne babası ve Feride onun arkasından hızlı adımlarla onu yakalamaya çalıştılar.

Nazif Bey ve Orhan Bey bu planı yaparken bunu hiç düşünmemişlerdi. Tunahan en fazla babasına çıkışır engel olmasını ister o esnada şaka olduğunu söylerlerdi; bundan başka akıllarına bu asla gelmemişti. Bahsettikleri kişi Tunahan'dı.

Kapının önüne gelince hiç düşünmeden yumruklarını bir iki indirmeye başladı

Tunahan. "Açın kapıyı! Miray!" diye bağırdı. Sese, cama çıkan komşuları düşünen tek kişi şüphesiz Serap Hanım'dı. "Oğlum ne yapıyorsun? Rezil olduk! Hay Allah Nazif bir şey yapsana!" diye sessizce çıkıştı.

Feride abisini tutmaya çalışıyorduki Hakan koşarak yanına geldi ama Tunahan onu görmüyordu ki. Görse elindeki çiçek ve çikolataya bir anlam yükleyebilirdi.

Tunahan kapıya son bir yumruk indirince kapı ardına kadar açıldı. Orhan Bey ve Serpil Hanım şok olmuş gözlerle bakıyordu. Taha da ağzı açık ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Nasıl başka biri istemeye gelir Miray'ı?" diye bağıran adamı Orhan Bey ilk defa görüyormuş gibi baktı.

Bunu beklemiyordu. Takdir etme faslına sonra geçecekti. Görüyorduki olay başka şekilde cereyan etmişti.

"Kız benim kızım delikanlı sana mı soracağım?" diyerek diklendi Orhan Bey.

"Senin kızınsa benimde sevdiğim!

Oradan bakınca benim buna izin vereceğime dair bir izlenim mi alıyorsun Orhan amca?"

Kollarını arkasında bağlayan Orhan Bey'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Demek izin vermiyorsun, öyle mi?"

Üst kattan seslere koşarak inen Miray'ın yüreği ağzına gelmişti. En üst kattan bir gürültü duymuştu ama aşağı inerken Zehra ile burun buruna gelip durmuştu. Tam o esnada Tunahan'ın yüksek perdeden çıkan sesiyle iki kız kardeşin gözleri büyümüştü. Tek kelime etmeden aşağı koşmuşlardı.

Koşarak kapıya gelen Miray, babasıyla Tuna'yı tartışırken bulmuştu. "Tuna!" diyebilmişti. Tunahan sevdiğine bakınca tam da istenmeye hazırlanmış bir kız görünce tepesi iyice atmıştı.

"Seni isteyecekler diye hazırlandığını söylersen, yemin ediyorum Balat'ı yakarım!"

Dilini yutan Miray'ın gözleri sonuna kadar açıldı. Ne istemesiydi? Kim kimi istiyordu?

"Ayol Nazif senin yapacağın plana tüküreyim adam! Rezil olduk mahalleye," diye sızlanan Serap Hanım'ın sözüyle lambalar yandı.

Abisiyle gelen Sevde arkada kıkırdamaya başlayınca Feride de ona eşlik etti. Annesini görmek için başını yana çeviren Tunahan, Serap Hanım'ın mahcup bakışlarını görünce gözlerini kapadı.

"Balat'ı yakarmış! Bak sen! Benim damadın içinden bıçkın delikanlı çıktı," diyen Orhan Bey'in sesiyle gözlerini açıp eliyle alnını ovaladı.

Resmen ev basmıştı. Aşk için, aşkı için ev basmıştı. Birde üzerine Balat'ı ateşe vermekle tehdit etmişti. Aman olsundu, her şey aşk içindi. Miray her şeye değerdi. Elini alnından çeken Tunahan'ın kadrajına ilk yâri girdi. Gözleri kısık bakıyordu Miray. Sinirle birde kıza ne demişti. Miray bilse asla izin vermezdi. Kıskançlıktan gözü dönmüştü.

Kızın aşağı yukarı başını sallamasını hayra yordu. "Gel Nazif gel..." diyen Orhan Bey yolu açtı. Nazif Bey tövbe estağfurullah çekerek oğlunun yanından geçti. Serap Hanım da ardından takip etti.

Serpil Hanım hiç şaşırmamıştı. Kocasının bir iş peşinde olduğunu anlamıştı zaten. Eve koşar adım gidip abisinin ceketini ve kravatını kapıp gelen Feride elindekileri uzattı.

"Al cengaver abi..."

Uzanıp kardeşinin elindeki kravatı alıp boynuna geçirdi. Ceketi de giyerken fısıldadı. "Benim adımda Tunahan ise ben size bunun hesabını sorarım."

Hakan boğazını temizlerken Feride yutkundu. Hakan'a dönen Tuna, arkadaşının elindeki çiçek ve çikolatayı sertçe aldı. "Defolun önden!" diye tısladı.

Eyvah ki ne eyvah çeken Feride ve Hakan sessizce emire uydular. Miray kolları göğsünde tek kaşı havada en son giren kalbinin sahibine baktı. Kapıyı kapatıp tavrından taviz vermedi. Evet, oldukça şaşkındı. Böyle bir oyuna kurban gideceklerini asla düşünmemişti. Ama Tunahan'dan bir başkası için hazırlanmış olduğunu düşünmesini de beklememişti.

Sevdiğinin bal gözlerine mutlulukla baktı Tunahan. "Bilemezdim. Bana seni başkasının istemeye geleceğini

söylediler."

Kollarını çözüp beline yerleştirdi Miray. "Çok pis oyuna geldiğime mi yanayım yoksa senin beni uygun gördüğün duruma mı Tuna?"

"Boş ver bal gözlüm. Bunları yarın konuşalım olmaz mı? Zaten ömrümden on sene gitti."

Dilini damağına vuran kız 'cık' dedi. Gözlerini kapatıp açtı. "Kalbim kırıldı. Babama diyeceğim olmaz bu iş. Sen bana nasıl güvenmezsin!?"

"Hele bir dene..." diyen Tunahan kararlı bakışlar attı kıza.

"Yok ya... Ne yaparsın, Balat'ımı yakarsın?"

"Miray bunu yarın baş başa konuşsak? Şimdi ben seni istesem?" Tunahan'ın kara gözlerine kaçamak bir bakış atıp adamın elindeki çiçeği ve çikolatayı aldı.

"Anlaştık. Çok kolay olmayacak kurtuluşun, onu bil de iste!"

"Bildim onu bildim," diyerek salona

ilerlediler. Tunahan salona girince Orhan Bey bıyık altından güldü. Rezil olmuştu ama değerdi. Resmen adamın kapısına dayanmış, hesap sormuştu. Hakan'ın yanına geçip sessizce oturdu. "Hiç acımadın mı bana?" diye fısıldadı.

"Cık. Acımadım. Senin de bahtında bu varmış. Artık torunlarına bile anlatırsın."

"Torunlarıma seni de anlatacağım. Bir dostum vardı beni kandırdı diyeceğim."

Kardeşine bakarak başını aşağı yukarı salladı. Feride mahzun mahzun bakarak yönünü çevirdi. Miray her ne kadar oyuna gelmiş olsa da içindeki heyecandan eksilen bir şey olmamıştı. Olayı kavradığı anda yüreği pır pır etmeye başlamıştı. Şimdi içeri girmesi ve el öpmesi gerekiyordu ama dizlerinin titrediğini hissediyordu. Derin bir nefes alıp karnında uçuşan kelebeklerin üzerine koydu elini.

"Hadi Bismillah," diyerek odaya girdi. Her daim gördüğü insanlar karşısında, bu şekilde savunmasız kalıp heyecan duymasına şaşırmıştı. Kalbi o kadar hızlı atmaya başlamıştı ki, sesini herkesin

duyduğunu sanmıştı. İlk önce Nazif Bey'in elini öperek Serap Hanım'a geçti. Elini uzatan kadın ona sevgiyle baktı. Otuz yıldır beklediği kızdı Miray. Rabbine şükür etti. Miray artık oğlundan önceydi. Oğlunun kıymetlisi onunda kıymetlisiydi.

Yüzüne vuran ateşi yok saymaya çalışarak Feride'nin yanına geçip oturdu. "Bunu yazdım Feride!"

"Abim pis bakıyor zaten, sende bir sus da." Elinden geldiğince sıyırmaya çalıştı Feride. İstem dışı bakışları sevdiğini buldu. O her şeye değerdi. Bu güne de şükür, dedi içinden.

Tunahan önüne bırakılan kahveye içli içli baktı. Şimdi bu içilecek miydi? Tadının nasıl bir şey olduğunu elbette bilmiyordu. Ama kahve ile tuzu bir arada düşününce hiç hoş olmayacağına kanaat getirdi. "Fincana bakarak bitmez o. Tek seferde Tuna," diyen arkadaşına başını salladı. Gözlerini kaldırıp Miray'a baktı. Genç kız tek kaşını kaldırıp fincanı işaret etti. Herkesin gözü Tunahan ile Fincan üzerindeydi.

"Nazif, oğlun vazgeçti sanırım," diyen

Orhan Bey'e baktı Tunahan. Gelişi olaylı olduğu için sonrasında tek kelime edememişti. Adama çarpık bir gülüş sundu. Hayatında hiç bir zaman diliminde yapmayacağı şeyi yapmış, sevdiği kızın kapısını yumruklayarak babasına hesap sormuştu. Bir tuzlu kahve mi onu yolundan edecekti?

"Oğlum diye demiyorum Orhan, delinin teki çıktı. İçmezse ne yapacağız? Balat'ı yakmasın sonra..." Nazif Bey'in sözlerine kızlar ufaktan gülüşmeye başladı.

Balat zaten yanıyordu, içinde iki büyük yürekte tek aşkı barındırıyordu. İlla görsel bir ateşe gerek yoktu. Eline fincanı alarak dudaklarına götürdü. Dilini ve damağını saran tatla bütün organları bağırmaya başladı. Keşke tuzlu olsaydı.

Su yerine limon kullanan Miray, Tunahan'ın limonla olan imtihanını zevkle izledi.

Boğazından aşağı inen bol miktarda limonun oluşturduğu tabaka Tunahan'ın midesini alt üst etmişti. Boşalan fincanın içine bakarak yüzünü buruşturdu. Gözleri Miray'ı buldu. Gözlerini kısarak baktı Miray'a. Fincanı tabağına bırakıp

suya uzandı.

"Damak tatlarımız uygundur inşAllah beğendin mi? dedi Miray.

Ailenin gözleri üzerlerindeydi.
"Beğendim," demekle yetindi Tunahan. Kadınların nereden vuracağının belli olmayacağını da bir kez daha anlamış oldu.

Nazif Bey boğazını temizleyerek Orhan Bey'e döndü. "Allahın emri peygamberin kavliyle kızını oğluma istiyorum Orhan." Her genç kızın hayali olan büyülü sözleri duyunca kalbi daha hızlı atmaya başladı Miray'ın. Babasının iki dudağından çıkacak söze odaklandı.

"Her kız babasının bir gün duyacağı sözler bunlar. Seninle dünür olmak beni çok mutlu etti Nazif. Vermezsem senin bu deli oğlan bir yolunu bulur aldırdı zaten. Verdim gitti!"

Tunahan'ın gülüşü yüzüne yayılırken Miray'ın omuzları çöktü. Fazla heyecan yapmıştı. İşte buraya kadardı. Sakladın, söylemedin, izindi, gizliydi hepsi bitmişti.

Miray'ın aklına İstanbul'a gelirken ki düşünceleri gelmişti. 'Bir öğretmen sevgili yapacak, kırıştırıp atacaktım. Staj yapacak sonra usta olacaktım.' Stajını da ustalığını da aynı kişide gerçekleştirmiş, hayalleri can bulmuştu.

Hakan cebinden çıkarttığı yüzük kutusunu Feride'ye uzattığında Tunahan ve Miray içlerinden 'Yok artık' çekmişti. Her şeyi düşünmüşlerdi. Yan yana duran ikili birbirlerine baktılar.

Süslü bir tepsiye yerleştirilen yüzüklerle Zehra salona geldi. Ablasının yanında durdu.

Nazif Bey, "Peki kim kesecek kurdeleyi?" diye sordu. İkisi de babaydı. Başka bir büyük aradı gözler.

Hakan, ağzını açacaktı ki kapının zil sesi duyuldu. "Babam da geldi." Kapıyı açmak için hareket eden Feride kısa süre sonra müstakbel kayın pederi Niyazi Bey ve kayınvalidesi İnci Hanım'ı karşıladı.

"Kusura bakmayın geç kaldık. Evde değildik. Trafiğe takıldık," diyerek açıklama yaptı Niyazi Bey.

"Hoş geldin Niyazi. Kızımın söz kurdelesi sana nasipmiş, gel," deyip alan açtı kırk yıllık dostuna Orhan Bey.

"Öyle oldu. Ama ben kendi adıma çok mutlu oldum." Miray ve Tuna'nın arasında yerini aldı. Miray'ın kalbi kabına dar gelirken, Tuna da onunla aynı hisleri paylaşıyordu.

Zehra'nın elindeki tepsiden makası alan Niyazi Bey havaya kaldırıp açıp kapatarak ses çıkardı. "Nazif bu makas kesmiyor."

Nazif Bey ceketinin iç cebinden çıkarttığı kırmızı iki yüzlügü tepsiye bıraktı. "Bir daha dene Niyazi..."

Tepsideki parlak gıpgıcır iki yüz TL'yi görünce gözleri parlayan Zehra yarın bu parayla bol bol eğlenmeyi oracıkta düşünmüştü.

Makası kırmızı kurdeleye sabitleyen Niyazi Bey kesmeden önce derin nefes aldı. Böyle şeyler her kula nasip olmuyordu. Kendi adına çok mutluydu. Tunahan oğlu gibiydi. Miray'ı yeni tanıyor olsa da babası çocukluk arkadaşıydı.

"Ömür boyu birlikte ve mutlu olun inşAllah çocuklar. Kesilen bu kırmızı kumaşın birleştirici büyüsünden hiç ayrılmayın." Aminler havada uçuşurken kurdele ikiye ayrıldı.

Birbirlerine bakan aşıklar için hayat artık başka güzeldi. Herkes birbirine sarılıyor hayırlı dileklerini sunuyordu. En son Tunahan ile Miray karşı karşıya geldi. İkiside göz bebeklerinde daha önce görmedikleri ışıltılara şahit oldular. Miray adamına sarılmak için can atıyordu ama yine de bunu bu kadar büyük insanın içinde yapamadı.

🍋

Sabahın kör vakti uyanmış, parmağındaki yüzüğe bakan Miray'ın içinde bayram vardı. Kaç saattir yatağından parmağına baktığını bile bilmiyordu. Telefonu çalınca ayıldı. Kocaman gülümsedi.

Sözlüm Arıyor...

Dün gece değiştirmişti Tunahan olan ismi. Heyecanla açıp kulağına götürdü. "Günaydın."

"Günaydın dünyanın en benim olan kadını."

Gülüşü yüzünde yatakta yan döndü. "Dur bakalım daha neler var sırada..."

"Çok önemli mi sanıyorsun?"

"Dünkü halinden sonra mı? Yok sanmıyorum amanın sen Balat'ı yakar yine alırsın beni..." diyerek kahkaha attı Miray.

"Hatırlatma Miray! Nasıl gözüm döndüyse artık."

"Baya dönmüştü hani gözlerinden kara alevler çıkıyordu."

"Duydum ki sevdiğimi ellere vereceklermiş, benim! Benim sevdiğimi kolay mı öyle?"

"Cık, değilmiş anladık aşkım."

"Miray?"

"Efendim yarim?"

"Yarin seni çok özledi. Dışarda kahvaltı

yapmamız ne kadar mümkün?"

Yatağında doğrulmuş parmağı çenesinde düşünen Miray, "Çok mümkün yarim yarım saate kapıda buluşalım."

"Tamam. Bekliyorum."

Telefonu kapatan Miray saate baktığında dokuz otuz olduğunu görünce odasından fırlayıp annesini bulmak için aşağı indi. Dünkü geldikleri oyuna Serpil Hanım da kocasına verip veriştirmişti. Annesini dışarı çıkacağını söyleyen kızına, "Git kızım. Parmağında yüzük var. O babana da kapak olsun. Ben hallederim," dedi. Annesine sıkıca sarılıp yanağına öpücük kondurup odasına koşacağı sırada durup döndü. "Annem ya Limon'a bakarsın di'mi? Bahçede yuvasında..."

"Süt bıraktım kızım erkenden. Kediye bakamıyorsun daha evi nasıl çekip çevireceksin Allah bilir. Git giyin hadi." Annesine havadan öpücük atıp odasına koştu.

Üzerine rahat bir şeyler tercih edip soğuyan hava yüzünden kabanınıda alıp aşağı indi. Tam kapıdan çıkacağı esnada babası salon kapısından önüne çıktı.

"Hayırdır kızım? Bugün cumartesi degil mi?"

"Evet, babacığım bugün cumartesi. Tuna ile kahvaltıya gidiyorum," dedi. Cesareti parmağındaki yüzükten geliyordu sanki...

Kaşları havada olan Orhan Bey kızına şöyle bir baktı. Yıllar ve yıllar önce Serpil ile birbirlerini yani tanıyıp aşık oldukları bir güne yolculuğa çıktı zihni. Serpil'i öyle göresi gelmişti ki kıza telefonda yalvarmıştı, "Azcık göreyim yüzünü, ne olur Serpil. Çok özledim," diye. Ama Serpil evden babasının korkusuna adım atamamıştı. Yüreğinde ukde diye taşırdı hala Orhan Bey. Kızına bunu asla yapmayacaktı.

"Selam söyle damadıma, bir akşam da düğünü konuşalım," diyerek mutfağa doğru giden babasının ardından ağzı açık baktı Miray.

"Serpil hayatım. Kahvaltıdan sonra seni gezmeye götüreyim, ne dersin?" diye bağıran babasına ikinci kez şokla bakmıştı. "Vay babam vay," diye söylenip tabanları yağladı. Kapıyı ardından

çekince, kendi kapısına sırtını vermiş olan sevdiğini gördü.

Ayfer, Hacer ve diğer mahalleli kızlar da birbirlerine kahvaltıya gitmek için evden çıkmış sokağın başından geliyorlardı. Hacer ikiliyi karşı karşıya görünce durdu. "Ne oluyor ki orada?" diyerek yanındaki kızlara gereksiz bir soru yöneltti. Diğer kızlarda başlarını çevirmiş, sokağın ortasına gelen Tunahan'a bakıyordu.

Miray da sokağın ortasına tam yarinin karşısına gelip durdu. Birbirlerine bakarak gülümseyen çifti izleyen birde komşu Nurcan vardı pencereden.

Tunahan, Miray'a bakıp elini uzattı. Miray bir adamın gözlerine birde kendine uzatılan ele baktı. Parmağında yüzük vardı. Bazılarına göre çok anlam taşıyan bazılarına göre ise hiç bir anlamı olmayan bir halka olsa da ikisi için harika bir şeydi. Elini sevdiği adamın elinin içine bıraktı. Sımsıkı tutuldu eli.

Hacer için her şey buraya kadardı. Öncesi de yoktu sonrası da asla olmayacaktı. Gözleri dolarken adımlarını ters istikamet olan evine çevirdi.

Tunahan elinden tuttuğu yarini sokağın başında omzundan tutarak kendine sardı.

"Bugün seni öyle bir yere götüreceğim ki Miray, aklın duracak!"

Sevinçle Tunahan'a baktı Miray. "Nereye?"

"Uluslararası Tüyap kitap fuarına!"

Hep duyduğu, sosyal medyadan sürekli takip ettiği yere, Tüyap Kitap Fuarına gidiyordu. Durdu. Tuna'yı da durdurdu. "Biliyor musun?"

"Acaba neyi?" diyerek sırıttı Tunahan.

"Bu hayatta senden bir tane daha mümkün değil olamaz. Teksin ve benimsin," diyerek adamın geniş göğsüne sokuldu.

🍋

Oyla
656
Paylaş

24. Çig Köfte

46,7 Bin ★ 3,46 Bin 431

Keyifli okumalar olsun efendim. Hadi buyrun...

2

🍋

Akşam hava karardığında eve dönen Miray harika bir gün geçirmişti. Elindeki her çeşit yayınevine ait bir düzine kitap torbalarına gözleri parlayarak bakıp girişe bıraktı. Hemen odasına çıkıp tek tek elden geçirmek için can atıyordu. Zamanı geldiğinde Tunahan ile evlerine kuracakları sırf kitaptan oluşan bir odanın hayalini kurmuşlardı bugün.

O kadar yorulmuştu ki, ayakları feci şekilde ağrıyordu. Tam beş saat dolaşmışlardı. Tüm salonlara girmiş ve tüm standları tek tek gezmişlerdi. Orada yorgun olduğu aklına bile gelmemişti. Eve dönüş yolunda sızlayan bacaklarını ve isyan eden ayaklarını hissetmişti.

1

Tunahan Miray'ın fuardan çıkmak istemediğini bunun içinde elinden geleni

ardına koymadan bahaneler ürettiğini fark ettiğinde, "Söz! Seni her yıl getireceğim. Zaten getirmesem sen kaçar yine gelirsin," demişti.

Aklına takılan küçük mevzuları olmuştu. Hâlâ Tunahan'ın neye güldüğünü ve o kitabı ısrarla almaması gerektiğini üzerine basa basa neden söylediğini pek anlayamamıştı. Ama Miray kapak ve isimden çok etkilenmişti. İlle de alacağım diye tutturmuştu. Tunahan bıyık altı gülerek 'Almasan da olur Miray," dediğinde ve pis pis sırıttığında inat edip almıştı Miray. Zamanı olunca ilk o kitaba başlayacaktı.

Bu şekilde ikna olan kızı gözleri hâlâ fıldır fıldır kitaplara bakarken çeke çeke çıkarmıştı. Elindeki poşetleri tekrar kaparak salona yürüdü.

"Ben geldim ailem." Ağzı kulağında boş olan Zehra'nın yanına oturdu. Babası, kızının elindeki poşetleri görünce kaşları havalandı.

Gözleri parlayan Zehra yerinden sıçradı. "Abla! İnanmıyorum! Fuara mı gittin?"

Miray poşetlere bakarak gülümsedi.

Fuarda geçirdiği saatler aklına gelince içini yine mutluluk sarmıştı. "Evet. Sana da kitap aldım."

Orhan Bey yerinde doğruldu. Poşetlere bakıp kaşlarını havalandırdı. "Bana da aldın mı?" Çocuk masumiyetinde sorduğu soruya Miray gülüşünü saklayarak cevap verdi. "Tabii ki aldım Ali Cengiz baba," dedi.

Ali Cengiz deyimini hiç üstüne alınmayan Orhan Bey elini uzattı. "Ver de okuyayım bari..."

Miray başını sağa sola sallayıp gülümsedi. Poşetlere göz gezdirip babasına aldığı kitabı bulup uzattı. Orhan Bey heyecanla alıp açtı. Kitabı inceleyip hiç tepki vermeden ayağa kalktı. Kitabı da koltuk altına sıkıştırdı. "Sağ ol evlâdım. Ben gidip okuyayım," diyerek odadan çıktı.

Tipik bir türk babasıydı. Ne aşırı sevmeyi bilirdi ne de yermeyi... Zehra'nın kitabını verdi. Annesine aldığı yemek tarifleri ve Cuma Kuran'larına giderken yanında götürüp okuyacağı yani bir Yasin-i Şerif'i de annesine verip güzel de bir öpücükle odasına uğurlanmıştı.

İkinci kata geldiğinde Taha'ya aldığı kitabı vermek için odasının kapısını çaldı. İçeriden hemen 'gir' sesiyle kapı kolunu indirdi. Başını içeri soktuğunda yatağında, ellerini başının altına sıkıştıran ve tavanı izleyen Taha ablasını görünce ellerini başından çekip doğruldu.

"Gel abla..."

Odaya ilk girdiğinde kaşlarını çatan Miray, tavanı izleyen kardeşi hakkında ilk ve hızlı karar vardı. 'Taha aşkla mı tanıştı?' Sonuçta tavanı kimlerin izleyeceği hakkında tecrübesi sabitti. Kitabı verip çıkacaktı ama kardeşini böyle kara kara düşünürken görünce odaya girip yatağın ucuna ilişti.

"Tüyap'a gittim ve sana bir kitap aldım. Odama çıkıyordum vereyim dedim."

Keyifsiz görünen Taha gülümsemeye çalıştı. Çok başarılı olmamıştı ki bu Miray'ın gözünden kaçmadı.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim ablacığım. Elindeki bez torbayı kardeşine uzattı. Taha uzanıp aldı

ve hemen açtı. Taha tam bir Stephan King hayranıydı. Kitabı görünce daha mutlu olmuştu. "Ne sevdiğimi bilen abla." Uzanıp ablasına bir öpücük verdi.

Taha kitabı incelerken Miray da Taha'yı inceliyordu. Vardı bir şey... çok belliydi. Tabii ki de soracaktı.

"Neyin var Taha?"

Taha sayfalarını karıştırdığı kitabı evirip çevirmeyi bıraktı. Bir kaç saniye elindeki kitaba baktı. Aralarında sessizlik hakim oldu. Bu da Miray'a cidden bir şey olduğunu açıkça izah etti.

Ablasına zar zor dönen çocuğun yüzü allak bullaktı. "Ne gibi?" diyebildi.

"Onu ben değil sen söyleyeceksin. Düşüncelisin. Dalgın olduğunu da görüyorum. Okul da bir sorun mu var?"

"Yok, hayır. Derslerim çok iyi. Her şey yolunda."

"O zaman okulda esmer, kumral ya da sarışın bir sorun var." Miray kardeşinin yüzünden geçen kara bulutları izledi. "Yoksa kızıl mı?" dedi ortamı

yumuşatmak için gülümsedi.

'Esmer degil. Beyaz tenli ve gözleri mavi. Uzaktan seçiyorum. Uzaktan izliyorum.'

"Yok be abla, nereden çıkardın? Sanırım yaş problemleri işte malum hâlâ ergen sayılırım. Çıkmak için çırpınıyorum." Üzerine biraz da gülümsemişti ki ablası ikna olsun.

Ama Miray ikna olmadı. Çünkü Taha hiç bir zaman öfkelenen, saçmalayan ergenlerden olmamıştı. Olsaydı zaten hukuk kazanması imkansız olurdu. Evde ders çalışarak ve kısa saatler dışarda vakit geçiren biri olmuştu Taha.

Üzerine gitmeyecekti ama peşini de bırakmayacaktı Miray. "Peki madem, ben baya yoruldum. Odama çıkıyorum ortanca ergen," deyip ayağa kalkıp kapıdan çıktı. Taha'nın arkasından tuttuğu nefesi bıraktığını duymadı.

🍋

Okula parmağında yüzükle giren Miray biraz olsun yakalandık korkusunu üzerinden atmıştı. Çalıştıkları yer okul adı altında, ama aslında çocuklara eğitim

verdikleri bir alandı ve köşe başı sarılıp öpüşmeyi zaten hiç düşünmemişlerdi.

Sabah okula erken gelip öğretmenler odasında bir bardak limonlu çayı öğretmen arkadaşlarıyla on dakikalık zaman dilimine sığdıran Miray oldukça keyifliydi. Parmağındaki tek taşı milletin gözüne sokmak gibi bir niyeti olmamıştı ama illaki fark edilmişti. Hakan öğretmen arkadaşlarına üstü kapalı kahkahalar atarak Tunahan ve Miray'ın başına gelenleri anlatırken içeri Nermin hoca ve Filiz hoca teşrif etmişti.

Kalabalığa doğru ilerleyen Nermin ve Filiz yanlarında durdu. Filiz de gülen arkadaşlarına gülümseyerek bakıp, "Hayırdır anlatın bizde gülelim ama değil mi?" dedi.

Hakan omzunu kaldırıp önce Nermin'e baktı daha sonra Filiz'e. "Tunahan ile Miray'ın sözlenmesini kutluyoruz Filiz hocam. Sıra bana geldi. Darısı başınıza, evlilik hani güzel şey."

Filiz'in kaşları havaya kalkarken ağzı açıldı.
Gözleri direk gidip Nermin'i buldu.
Nermin'in yüzü öfkenden kırmızıya

çalmaya başlamıştı. Miray bir Filiz'e bir Nermin'e bakıyordu.

"Öyle mi? Çok mutlu oldum Miray hocam tebrik ederim," dedi Filiz.

Gözler Nermin'e dönünce, Nermin'in gözleri kısıldı. Tebrik edecek gibi durmuyordu. Samimi bir tebessümle, "Teşekkür ederim," dedi Miray.

"Zamanımız ilişkileri Miray hoca. Allah tamamına erdirsin demek isterdim ama bilemiyorum. Her şey nasip," diyen Nermin'e tüm arkadaşları şok ifadesiyle bakmıştı. Miray kadının yarasını bildiği için hiç üzerine alınmadı. Arkasına yaslandı.

"Bende bildim Nermin hoca, demek ki size darısı başınıza diyemeyeceğim."

Nermin hoca ağzını açamadan Tunahan'ın sesini duydu. Başını hızla çevirdi. Yılardır beceremediği şeyi Miray iki ayda avcuna almıştı. Bunu içi kabul etmiyordu ve damarları öfkeyle kabarıyordu.

"Teşekkür ederiz Nermin hoca!" diyen Tunahan ağır adımlarla gelerek

Nermin'in karşısında durdu.

Adamıda öfkeyle süzdükten sonra yönünü kapıya çevirdi. "Teşekkür etmeyin Tunahan hoca!" diyerek odadan çıktı. Orada bulunan herkesi tavrıyla şoka sokmayı başarmıştı. Ders zilinin çalmasıyla tek tek koşturan hocalar sınıflarına dağıldılar. Miray da Tunahan'a göz kırpıp sınıfına ilerledi. Nermin umrunda bile değildi. Aşk, Miray'dan yanaydı. Nermin'den yana hiç olmamıştı.

Kendine göz kırpan Miray'a aynı şekilde karşılık verip kızın kalbine tekme artırmıştı. 'Canım... Aşk, sözlüyken de başka yaşanıyormuş!' diye içinden geçiren Miray sakladığı günler için de şu an pek pişmanlık hissetmiyordu. Her şey yoluna girmişti ve ilerde torunlara anlatacak anılar biriktirmişti.

🍋

Okulun bahçesinde dişlerini sıkmaktan bir hal olmuş Nermin hocanın, bir ileri bir geri adımlarıyla başı çorbaya dönen Filiz hoca illAllah etti. "Yeter Nermin ya, başım döndü."

"Ne yeter? Baksana evleniyorlar... geç kaldık o resimleri çekmekte ve planı yapmakta geç kaldık!" dedi ellerini havada savurup.

Filiz hoca göz devirdi. "Senin planın ancak mesleklerinden eder. Onlar ayrılmaz kızım görmüyor musun?"

"Olsun. En azından elim boş kalmazdı. Pislik! Nasıl ayarttı Tuna'yı Allah bilir... Ama dur henüz hiç bir şey bitmedi. Yarın bu işi çözüyoruz Filiz."

"Nermin kendine gel arkadaşım. Eğer senin yaptığın anlaşılırsa ki anlaşılır, bu senin sonun olur."

Nermin durdu ve Filiz'e baktı. Sinsi gülümsemesi yüzüne dağıldı. "Ben değil, sen yapacaksın!"

Filiz'in büyüyen, kabına dar gelen göz bebekleri, karşısındaki kadının kendinden emin duruşuyla küçüldü ve teslim oldu.

🍋

Çıkış saatinde bahçede Tunahan'ı bekleyen Miray kollarını göğsünde

bağlamıştı. Gelip geçen öğrencileriyle kısa muhabbetler ediyor dersler ile ilgili soru soranlara cevap veriyordu. Sonunda bahçede hiç bir öğrenci kalmayınca babasıyla Tunahan'ı kapıda gördü.

Tunahan, 'beni bekle seni bir yere götüreceğim,' demişti. Babasına ne diyecekti şimdi? Acaba sorar mıydı babası? Bir an kendi içinde bocaladı. Düğünü yaza, okul bitiminde istiyordu ama bu gidişle bu sıkıntılar çekilmezdi. Bir an önce tarih belirlemeleri çok iyi olacaktı.

Konuşarak yanına gelen adamlara bakıyordu. Biri ilk kahramanı diğeri ilk ve son yari... elinde olmadan gülümsedi. Her genç kızın hayaliydi. Miray bu hayali hiç kurmamıştı ama gerçekleştiğinde fark etmişti; baba ve eş adayı iyi anlaşıyorsa, hayat evin kızına şahaneydi.

"Ben gidiyorum Miray, sen gelirsin," diyen babasına şaşırmıştı. Her seferinde nasıl diyeceğim uğraşları beynini kemiriyordu ve babası hiç bir şey yokmuş gibi arkasını dönüp gidiyordu.

"Tamam baba, gelirim," diyerek cevap verdi. Orhan Bey uzaklaşırken Tunahan'a

döndü. "Babama ne dedin? Yani bana bir şey sormadığına göre..."

"Doğruyu söyledim."

"Doğru ne Tuna, bende onu soruyorum?" demesinin ardından başını yana yatırım cevap bekledi.

"Doğru olan şey sana sürpriz." Miray göz devirdi. Bu sürprizler de hiç bitmiyor muydu? "İyi gidelim o zaman. Merak ettim neymiş."

Okulun kapısına kadar ayrı ilerleyip kapıdan çıkar çıkmaz el ele tutuşup okula yakın olan bir sokağa girdiler.

Kolunu kızın omzuna atıp kendine çekti. "Önce bir yemek yiyelim diyorum, acıkmadın mı?"

"Yiyelim, çok acıktım."

Sevdiğini iyice kendine sarıp, salık saçlarının arasından öptü. Kokusu içini sararken hissettiği aşka binlerce kere şükretti Tunahan. Bir gün karşısına birinin çıkacağını biliyordu. Lakin Miray gibi biri hayallerinin ötesindeydi. İçindeki coşku bitmek ya da durmak

bilmeyen hızla ilerliyordu. Karısı olarak kollarına alacağı günü ve o gün hissedeceği duyguları da sadece hayal ediyor ama tam olarak oturtamıyordu.

Girdileri kafede siparişlerini vermiş bekliyorlardı. Tunahan Miray'ın karşısına oturmuştu. Arkasına yaslanıp kısık gözleriyle süzdü kızı.

"Niye öyle bakıyorsun?"

"Ne zaman evleniyoruz Miray? Bir düğün tarihi belirleyelim diye düşünüyordum."

Parmağını çenesine koyup gözlerini kafenin içerisinde dolaştırdı Miray. "Yaz tatilinde uygundur."

Tunahan da başını kaldırıp tavanı izledi. Bir kaç saniye düşündü. Miray'a dönerek, "Olmaz!"

"Nedenmiş O?"

"Çünkü Kasım ayındayız ve tatile yedi ay var."

Miray omzunu silkti. "E ne olmuş? Hem senin fikrin ne?"

"Ara tatile..." dedi tek kaşını kaldırıp.

"Yok artık, iki ay var. İki ayda düğün mü olur? Hayatta yetişmez. Hem ben kır düğünü istiyorum."

Masaya doğru eğilip dirseklerini de masaya dayadı. Karşısındaki kızı tekrar inceledi. "Mümkün değil yaza kadar bekleyemem!"

Üzerinde dolaşan gözlerle yerinde doğruldu Miray. Adam haklıydı. Kendisi de masaya yaklaşıp kollarını masada üst üste koydu. "Yapma ya... neden ki?"

Tunahan'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "Bunu daha sakin bir yerde konuşacağız. Ama şunu bil ki ben kararlıyım iki ay sonra evleniyoruz."

"Hayır canım. Buna benimde karar vermem lazım. Tek başına mı evleniyorsun?" diyerek ayak diretti.

"Olacak Miray!"

"Çok beklersin Tuna!"

İpi geçmeye çalışan iki keçiyi andıran halleri onları izleyen Zehra'nın

kıkırdamasına neden olmuştu. Kıkırtıyı duyan ikili başını sese çevirdi. Miray şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Zehra?"

Zehra teklif beklemeden sandalyeyi çekip oturdu. Elindeki poşetleri de yere bıraktı. "Evet abla ben. On beş yıllık kardeşin."

"Hoş geldin baldan tatlı baldız."

Kendisine sevecenlikle bakan eniştesine gülümsedi. "Hoş bulduk biricik eniştem."

"Ne arıyorsun burada, onu soruyorum?" diye sordu Miray.

"Size çok özendim sevgili yaptım. Tüh bak ilk randevu yerinde eniştemle ablama sobelendim iyi mi?"

El hareketleri ve yüz ifadesiyle cidden yakalanmış süsü veren Zehra'ya göz devirdi Miray. Tunahan gayet sakin gülümseyerek izliyordu.

"Bende yedim Zehra. Poşetlerde ne var?" diyen ablasına cevabı Tunahan verdi.

"Ben çağırdım Zehra'yı. Dün aldığımız kitapları getirdi."

"Neden?" Şaşkınlıktan iyice aklı karışmıştı.

"Sürpriz," diyerek göz kırpan Tunahan'a boş gözlerle baktı Miray.

"Of bakışmayın şöyle. Ben ergenim anlamıyorum. Çok banal geliyor bu haliniz. Evet, ne yiyoruz?"

Zehra'nın sözlerine ikiside gülmüştü. "Kesinlikle sana benzemiyor. Bacanağıma bol şans..." demesiyle Miray'da "Amin" çekti.

Zehra'nın gevezeliklerine attıkları kahkahalarla yemeğin sonuna gelmişlerdi. Hava kararmak üzereydi. Zehra da kalkmak için çantasını boynundan geçirdi. "Ben gideyim de siz de işinize bakın."

"Saat de geç olmak üzere, nereye gidecektik biz?" Tunahan'a bakarak sorduğu soruya yanıt bekleyen Miray gözlerini sevdiği adama dikti.

"Göreceksin acele etme!"

Demesiyle önce ardında bir patırtı duydu Tuna. Daha sonra da başından aşağı akan

soğuk bir şeylerin varlığını hissetti. Zehra elini ağzına kapatıp gözlerini büyütürken, Miray küçük bir çığlık attı.

Tunahan'ın arkasından geçen ve artistik hareketler yapan genç garson tepsinin üzerindeki salata sosuna sahip çıkamamış ve Tunahan'ın başından aşağı yuvarlamıştı. Garson paniğe kapılarak omzundaki süslü bezi hemen Tunahan'a uzattı. "Çok özür diliyorum efendim, kazayla oldu. Ben gerçekten çok üzgünüm." Üzüntüsü yüzünden de belli olan garson oldukça mahcup olmuştu. Eli ayağına dolanmıştı birden.

Zehra kahkahayı basınca Miray da elini yüzünü siper edip gülmeye başladı. Dudaklarını sağa sola kıvıran Tunahan gülen hatta kahkaha atan Miray'a ve Zehra'ya bakıp göz devirdi.

"Çok özür dilerim aşkım ama çok şey görünüyorsun." Elini havada salladı gülmekten konuşamıyordu Miray.

"Ney görünüyorum aşkım?" Gözlerini kırptığında kirpiklerini ağırlaştıran şeyin yağ olduğunu anlamıştı. Elini saçına götürüp dokundurdu. Geri çekip bakınca kırmızı biber nane gibi baharatları elinde

gördü.

Masanın üzerinde duran limona gözü kaydı Miray'ın. Hiç düşünmeden uzanıp aldı. Kolunu havaya kaldırıp zaten büsbütün batmış olan aşkının başından aşağı limonu sıktı. Tuna ne yaptığını anlayamadan yanaklarından kayan yağ ve baharatın yanında buz gibi limon suyunun da akışını hissetti.

"Çiğ köfte gibi oldun Tunahan," diyerek kız kardeşler tekrar bastı kahkahayı.

Garsonun uzattığı havluyu alıp mahcup genç çocuğa gülümsedi Tunahan.
"Olur böyle şeyler delikanlı üzülme, sende söyledin, kazaydı." Genç garson şaşırmıştı. Genelde müşteriler sayar söverdi. 'Dikkat etsene, gözün kör mü?' derledi.

Yüzünü sildiği havluyu garsona geri uzattı. "Sen hesabı getir artık," demesiyle garson yerinden fırladı.

Giden garsonun ardından hâlâ gülen Miray'a baktı.

"Sever misin?" dedi.

"Neyi?" Hâlâ gülüyordu Miray.

"Çiğ köfteyi?"

Gol yiyen Miray boğazını temizledi. Şimdi Zehra'nın yanında ne deseydi acaba? Biraz düşündü. Ama Zehra ablasından önce davranıp, "Oo enişte ablam çiğ köfteye bayılır," dedi. Tunahan'ın dudakları yukarı kıvrılırken Miray Zehra'ya kötü kötü baktı.

Ellerini havaya kaldıran Zehra yerinden fırladı. "Ben kaçar."

"Bir kaç saate geliriz Zehra soran olursa..." diyen Tunahan'a uzaklaşırken, "Tamam," diye bağırdı Zehra.

Eve doğru giden yolda aşkına da sarılamayan Miray, ara sıra ağzından kaçırdığı kıkırdamalarıyla Tuna'yı da güldürüyordu. "Gülme artık Miray."

"Ama ne yapayım tutamıyorum kendimi..." demesinin ardından bir kahkaha daha patlattı. "Baksana her tarafın yağ ve baharat."

Eve yakın olan caddelerden birine saptılar. "Ya nereye gidiyoruz? Eve de

yaklaştık. Söyle artık." Yarinin mızırdanmasına gülerek bakan Tuna tam da geldikleri yerde sorulan soruya durup başını yüksek binaya kaldırarak cevap verdi.

"Geldik."

Miray da başını kaldırıp yeni yapı olduğu belli olan binaya baktı. "Neresi burası? Kime geldik?"

Elinden tuttuğu kızı cebinden çıkarttığı anahtarla açtığı demir kapıdan içeri soktu. "Çok soru sordun. Birazdan hepsini açıklayacağım." Asansör tuşuna basarak beklediler. Bir dakika bile sürmeyen zamanda acılan kapıdan içeri girdiler. Tunahan, 4. Kat tuşuna bastı. Miray sabırla ama merakla nereye gelmiş olabileceklerini düşünüyordu.

Acılan kapıdan çıkınca önlerine iki kapı çıktı. Soldakine doğru iki adım atınca Miray da onu takip etti. Dış kapıyı açtığı anahtarın yanında duran başka bir anahtarı kapının kilit yuvasına taktı. Miray dikkatle Tunahan'ı izliyordu.

Tunahan anahtarı bırakıp Miray'a döndü. Merakla bekleyen kızın sevimli

dudaklarına takıldı bir ara gözleri. Hemen çekerek bal gözlerle buluştu. "Hadi sen aç!"

"Burası senin evin değil mi?" Başka açıklama bulamamıştı Miray. Tunahan gibi birinin onu eve atmayacağına göre onu evine getirmişti.

"Hayır. Burası bizim evimiz!"

29

🍋

Oyla 431 Paylaş

25. Öyle Güzelsin ki, Kuş Koysunlar Yoluna

46,8 Bin ★ 3,28 Bin 543

İyi okumalar.

Şiiri dinleyin ama unutmayın.

🍋

Kapının üzerinde asıl kalan anahtara bakıp gülümsedi. Bu ev Tuna'nın dı. Doğal olarakta onun eviydi. Karnında hissettiği kelebeklere izin verip dışarı saldı. Çocuklar gibi yerinde zıplayıp Tunahan'a sarıldı. Miray'ın sevdiği adamla bir ömür geçireceği evdi. Tatlı kahkahaların, bazen ciddi tartışmaların yaşanacağı, ama yalnız ikisinin olan ev. Ellerini kızın sırtında gezdirip kendine doğru bastırdı Tuna. Miray geri çekilip yanağından öptü. "Tuna sen var ya." Söyleyecek söz bulamayınca uzanıp diğer yanağından öptü. Tunahan, Miray'ı mutlu etmenin verdiği hazla gülümsedi. "Ben var ya?" dedi kaşları havada.

"Ya valla gidip Serap annemin ellerini öpeceğim. Sırf seni doğurdu diye."

Annesine ilk defa anne diyen kız, kalbini bir kez daha var ederek kalelerini yıkıp yakıp geçiyordu. "Benim annem, senin de annen. Hm, bu kulağa çok tatlı geldi. Teşekkür ederim."

Miray çocuk gibi, şekere uzanmak istercesine anahtara bakıyordu. "Hı hı."

"Aç hadi. İçerisini merak etmiyor musun?"

Etmez miydi? Geberiyordu. Hemen anahtara uzandı. Kendi dünyasına açılacak olan kapının kilidini çevirip kapının açılma sesiyle kalbi bir kez daha heyecanla attı. Elinin altındaki kapıyı iterek gözlerini içeri çevirdi. Karanlık olduğu için belli olmuyordu hiç bir şey.

Tunahan ondan önce davranıp kolunu içeri uzatarak, kapının hemen yanındaki ışık düğmesine dokunup girişi aydınlattı. Adımını içeri attığında ayağının altındaki beyaz parlak taşlara bayıldı. Basma benim üzerime denecek kadar ışıl ışıl duran taşları çok sevdi.

İkiside içeri girerek kapıyı kapattılar. Tunahan yol gösterici olup salon kapısına

ilerledi. Oranında ışığını açıp Miray'ı içeri çekti. Miray boş olsa da odanın içini hayranlıkla izledi. Yerdeki parke, tavandaki alçı süsler, oldukça geniş olan pencereler...

Aklında hemen burayı nasıl döşerim, fikirleri gelip geçirdi. Tunahan'ın göğsüne çekilişi ve kollarına alınışı ile iyice kendi evi ve sevdiği adamla yaşayacağı evi benimsedi. "Senin evin olduğunu bilmiyordum. Kiralık falan mı?" diye sordu.

"Yok. Kendi evimiz. Babam yıllar önce almıştı. Buralar biliyorsun korunuyor ama yanan evler ya da tamamen yıkılan evlerin yerine yapılmıştı. Babam da malzeme karşılığına almış, ben o sıralar burada değildim."

İstanbul, Balat'ta ev sahibi olmak iki memur için şahane bir olaydı. "Çok mu şanslıyız Tuna?" demesiyle adamın kollarında ters döndü. Yüz yüze bakıyorlardı. "Nasıl?" Tuna kaşları hafif çatık gülümseyen suratıyla kızın yanağına uzandı. "Yani ben şanslıyım ama sen hangisinden bahsediyorsun?"

Kollarını Tuna'ya dolayıp kendini ona

doğru bastırdı Miray. "Yani sen varsın, ben varım, yakında evleniyoruz, evimiz var. İşimiz var. Ailemiz var, daha ne olsun?"

Tunahan geri çekilip muzip bir ifadeyle Miray'a baktı. "Bebek! Bizim bebeğimiz yok. Hemen yapalım. Düğüne hazırlık olur." Tabii ki ciddi olmadığını biliyordu. Sevimli sırıtan yüzüne bakıp başını geriye atarak kahkaha attı Miray.

"Ne? Gülme!" demişse de kendi de Miray ile birlikte gülüyordu. "İki sene bebek falan istemiyorum Miray. Sadece takılıyorum. Ben önce seninle yaşamak istiyorum." Miray'ın hiçte öyle bir düşüncesi yoktu. Kaşları duyduğu ve hoşuna gitmediği sözlerle birleşti.

"O ne demek ya? Olmaz ben çocuk istiyorum. Bekleyemem o kadar yaşım gelmiş zaten. Hem sen ne diye böyle konuşuyorsun? Yaş olmuş otuz. Bekleyelim ve çocuklarımız bize nene dede mi desin?" Kollarını göğsünde bağlayıp Tuna'ya ters bakışıyla birlikte dilini dişlerine vurdu. "Cık cık cık."

Tunahan kendinden oldukça emindi. Gözlerini kıstı. "Hiç kusura bakma bal

gözlüm." Çenesiyle Miray'ın ince bedenine ters olan dolgun göğüslerini işaret etti. "Daha ben elimi sürmemişim. Dokuz ay sonra bebeğimizle paylaşamam." Ağzı kocaman açılmış, şokla açılan gözlerini Tuna'ya dikti. Elini sanki çıplakmış misali göğsüne kapattı. "Yuh artık. Kendi çocuğunu kıskanan adam olarak tarihe geçeceksin. Hem ne o, elini sürmemişsin de falan? Çok ayıp."

Yüzüne ateş basınca Tuna'yı olduğu yerde bırakıp koridora ilerledi. Hâlâ mırıl mırıl ardından söylenen kıza baktı Tunahan. Gülümseyerek başını sağa sola salladı. "Sabır yarabbi. Az kaldı," diyerek kızın ardından yürüdü. Boş bulunup, kızı da kendine alet etmekten korkuyordu. Miray'a baktıkça aşık oluyordu. Onu her an kendine sarıp sarmalamak için kendi isteklerine ket vuruyordu.

Miray'ın içeriden yayılan çığlığını duyunca gülümsedi. Ağır adımlarla, bulunduğu odaya ilerledi. Kapıdan içeri girdiğinde Miray gözleri büyümüş duvardaki kütüphaneye bakıyordu. Yanına gidip kolunu kızın omzuna atıp kendine çekti. "Beğenmediysen değiştirebiliriz?"

Odaya göz gezdirdi Miray. Gece mavisi koltuğa baktı. Kütüphane ile birleşikti. Bir duvar tamamen kitaplıktı. Beyaz ve mavinin kullanıldığı oda harikaydı. Tunahan burayı bildiğin döşemişti. "Sen delirdin mi? Bayıldım. Çok zevklisin."

6

65

"Teşekkür ederim. Ama istemediğin her şeyi değiştirebiliriz. Ben bazı vakitlerim de, nadir de olsa gelirim. Bazen sessizliği dinler, bazen de kitap okurum. Kitaplarımın bazıları burada görmüş olduğun gibi..."

Miray kitaplığa ve kitaplara hülyalı gözlerle bakarken Tuna da onu aşkla seyrediyordu. Kız kitaplığa doğru ilerlerken o da saçlarını yıkamak için izin istedi. "Sen bak, ben şu saçlarımı temizleyip geliyorum." Miray hiç Tunahan'a bakmadan başını salladı.

Tunahan girişe çıktığında, kapının önünde duran poşetleri gördü. İlerleyip eline aldı ve Miray'ın yanına tekrar döndü. Dün fuardan almış oldukları kitapları kıza uzattı. "Bunları da yerleştirirsin sanırım," deyip göz kırptı.

"Tabii ki de. Ver bana." Miray kitapları alınca Tuna da banyonun yolunu tuttu.

Poşetleri açıp kitapları üst üste dizdi önce. Sonra raflara döndü. Şimdilik gelişi güzel koyabilirdi. Daha sonra diğer kitapları da gelince türüne ve boyutuna göre dizerdi.

Orta sıralardan birine aldığı kitapları dizdi. O sıra gözüne Tuna'nın 'Almasan da olurdu." dediği kitaba gözü ilişti. Eline bir kaç kitap daha alarak koltuğa oturdu. Biraz kurcalamak istemişti.

Öylesine, aradan bir bölüm açıp okumaya başladı. Ayakkabılarını da çıkarıp koltuğa uzattı. En uçta duran örtüyü de alıp üzerine örtünce, "Şimdi bir limonlu çay olmalıydı," diye mırıldandı. Mutfağa hiç bakmamıştı. Belki de bir şeyler vardı. Ama buradan kalkmayı hiç istemedi. Arkasına yaslanıp kitaba daldı.

Beş dakika boyunca elindeki şiir kitabına göz gezdirdi. Aralarından bir kaçını okudu. Odaya ne zaman girdiğini bile fark etmediği Tunahan'ı tepesinde hissetti. Başını kaldırıp bakınca gözleri ziyafete başladı. Tunahan üzeri çıplak, elinde bir havlu ile saçlarını kuruluyordu.
"Ne okuyorsun?" Miray gözlerini hiç çekmeden adamın geniş göğsüne, manyak gibi şekil almış kaslarına bakıp, "Seni," diye cevapladı. Tuna'nın dudağının kenarı yukarı kalktı.

"Hm. Ne diyorum ben?" Kızın ayak ucuna oturdu.

Miray aç gözlerle tekrar bakıp, elindeki kitabı kapattı. "Üzerine bir şey giymezsen," diyerek başını sağa sola salladı Miray. "Tövbe tövbe."

"Anlamadım." Kızın iç gıcıklatıcı bakışları

hoşuna gitmişti. Üzerine birde kendini belli eden sözleriyle kahkaha attı Tunahan. Miray'ın yanındaki boşluğa uzandı. Kızın üzerinde olan örtüyü de üzerlerine çekince Miray'ı ateş bastı. Tunahan'a belli etmeden tuttuğu nefesi dışarı saldı. Kızı biraz aşağı çekip göğsü hizasına getirdi. Miray'ı görüş acısına getirip yan döndü.

"Ben uslu bir adamım. Merak etme seni yemem," diyerek yine güldü.

'Acaba ben uslu bir kız mıyım?' içinden düşündü Miray. 'Kitap. Kitap oku odağın değişsin Miray' düşüncesini hayata geçirip hemen yanında duran kitaplardan bir tane aldı.

"Kitap okurken sesini merak ediyorum. Aç bir sayfa bana da oku, hadi." Yanında çıplak yatan adamın bacakları, kendi bacaklarına dolanan Miray bulunduğu yeri sevmiş olsa da şu an için fazla sakıncalı buluyordu. Tuna'dan gelen istek üzerine balıklama atladı. "Okurum hayatım, ne demek?" dedi. Kitabın en arka sayfasını açtı.

"Sonunu mu okuyacaksın?"

Miray kıkırdadı. "Milletçe meraklıyız, bilmiyorsun sanki. Kitaba sondan başlanır. Heyecan yapmayı seviyoruz."

"Eh teorik olarak doğru sayılır."

"Başlıyorum," demesiyle Tunahan da onun okuduğu satırları içinden okumaya başladı.

"Chris'in dudakları, Sarah'ın ağzını talan ediyordu. Adamın elleri de dudakları kadar acımasızdı. Sağ eliyle Sarah'ın belinden tutmuştu. Sol eli kadının uzun eteğini yukarı sıyırıp içine girmek için can attığı kuytuya ulaştı." Sona doğru sesi azalan Miray'ın son cümlede sesi tamamen yok olmuştu. Yanında uzandığı adamın da satırları görüyor olması kaçınılmazdı. Yüzüne basan ateşi artık yok sayamıyordu. İçine kaçan sesini dışarı veremiyordu. Ki, ne diyeceğini de hiç bilmiyordu. Kitabı ters çevirip kapağına ve adına baktı. Bu Tunahan'ın alma dediği kitaptı. 'Allah seni bildiği gibi yapsın Miray. Kendi kuyuna kendin düştün. Hem de yanındaki adamla.'

"E, okusana..." diyerek gülmemek için dudaklarını sıkan adama döndü hızla. Yüzündeki eğlenceli ifadeye masum bir

çocuk gibi baktı. "Başka kitap okuyayım. Bu hiç bizlik değil. Ne biçim kitap yazıyorlar ama ya," demesiyle kitabı kapatacağı esnada Tuna kitabı elinden kaptı. "Tamam birazda ben okuyayım. Bakayım nasıl bir şeymiş."

Miray elinden almak için hamle yaptı ama başarılı olamadı. "Hayır okuma!"

"Dur tatlım. Merak ettim." Tuna kitabı uzun kolu yardımıyla biraz havaya kaldırınca Miray kitaba ulaşamadı. Çareyi kollarını göğsünde bağlayıp somurtmakta buldu. "Oku da bir yerlerin depar atsın," diye mırıldandı. Tuna kıza, kısık bakışlarıyla kısa bakış atıp, gülmemek için fazlasıyla direndi. Miray'ın haklı olduğunu bile bile okumaya başladı.

"Adamın ağzı içinde olan dudaklarından Chris'i kendinden geçiren inlemesiyle, Chris'ten hayvani hırıltı yükseldi. Elleri Sarah'ın jartiyerini parçalamak için son güç asıldı. Yırtılan jartiyerden duyulan ses ile Sarah'ta, Chris'te tek vücud olabilmek, zevkin doruklarına çıkabilmek için yatağa doğru öpüşerek ilerlediler. Sarah'ın sırtı yatakla bir olmuştu. Chris Kadının üzerine çıktı.

Sarah'ın bacaklarını iki yana ayırdı. Yırtılan çamaşırdan geriye kalanları da vahşice çıkarıp attı. Acele etmiyordu. Tadını çıkaracak, kadınını kendine esir edecekti. Chris parmaklarını Sarah'ın kadınlığına götürüp okşadı. Avuçladı. Sarah'ın inlemeleri Chirs'i daha çok baştan çıkarıyordu. "Ah bebeğim," dedi. Chris parmağını Sarah'ın içine ittiğinde oda da ikisinin çığlıkları duyuldu. Chris kemerine uzandı. "Sana hayatının en güzel gecesini yaşatacağım."

Yerinde doğrulup Tunahan'ın elindeki kitabı almaya çalıştı. Tuna gülerek elini havaya kaldırmıştı. Kitaba ulaşmasına engel oldu. "Bırak şu kitabı Tuna."

"Neden, ne oldu? Bu tür sahneler her kitapta vardır. Benden mi çekiniyorsun?" dedi gülmemek için zorlandığını da belli ediyordu kıza.

"Yapma ya. Sen çok okudun galiba, sana hiç yakıştıramadım Tunahan." Dizleri üzerinde doğrulmuş adama tepeden bakıyordu şimdi. Kitaba ulaşması an meselesiydi. Tunahan gözlerini kısıp kızı aşağıdan süzmeye başladı. Elindeki kitabı serbest bıraktı. Yere düşüp kaybolan sayfalarla Miray gözlerini devirdi.

Kollarını göğsünde bağlayıp sırtını Tunahan'a döndü. 'Ne demekti ya okumak? Okumayacak efendim. Oradaki kadınları mı hayal ediyordu yani?' Bir sayfa kitaptan, bir paragraflık kadını kıskanıyor olması, doğasına ters falan değildi. Kadın dı. Her türlü kıskanırdı. "Okudukça beni düşünmediğin bir gerçek. Okur abaza Tunahan," deyip omuz silkti.

Dudaklarını birbirine bastırdı Tunahan. 'Allah'ım sen aklımı koru! Beni karakterden kıskanıyor. Nasıl tatlı. Nasıl güzel olduğunu bilmiyor ki.' Tunahan iç sesiyle boğuşurken yattığı yerden doğruldu. Hâlâ sırtı dönük, dizleri üzerinde oturan kadınına baktı.

"Miray."

"Yok Miray. Sen git Sarah'ı oku," diyerek tekrar omuz silkti Miray."

Adamın içi kıskanılma hazzıyla dolmuştu. Lakin Miray bula bula bir kitap kahramanı bulmuştu kıskanacak.

"Ben başka kitaplar da okudum. İçinde seni barındıran. Hayalî sen olan. Aslında

ben her kitapta her satırda seni aradım. Sadece yüzün ve adın yoktu." Miray, sevdiği adamın sözleriyle eriyordu ama belli etmedi. Tripse alayına, sonuna kadardı. Omuz silkerek başını ters çevirdi. Zaten bu açıdan Tuna'yı göremiyordu.

Karnının üzerinde hissettiği sıcak eller beline dolanınca daha bir saniye önce neye kızdığını unutmuştu. Sırtına adamın çıplak teni değince teslim olup, ellerini karnının üzerinde duran adamın ellerinin üzrine bıraktı. Kendini Tuna'ya yasladı. Sevdiği adamın sesi hemen kulağının en yakın yerinden kalbine doğru yol aldı.

Ben güzel gözlü kadınları severim
Bir de küçük ayaklıları,uzun boyunluları
Hem nasıl severim,öyle severim işte
Terler avuçları,kesilir solukları

Ben mahzun kadınları severim
Yavru ceylanca kadınları,ürkekçe
Hem nasıl severim,öyle severim işte
Bilemezsiniz ne güzeldir,öpüştükçe

Ben akıllı kadınları severim
Düşünen,az konuşan çok bilen
Her yerde,her zaman nazı çekilen

Hem nasıl severim,öyle severim işte
İçimde büyük,sonsuz ateşler yanmalı
Ölümüm bile o kadın yüzünden olmalı.

"Ben seni böyle hayal ettim."

Miray'ın boynundan gerdanına ilerleyen Tunahan aklını kaybetmek üzereydi. Bu hisler bu yaşadığı an ve şu an kollarında kendinden geçmişti; Miray gerçek dışıydı. Tunahan bunca yıl beklediginin Miray oldugunu biliyordu. Tüm kalbiyle sevdigi kadındı. Şimdi ise bu sevgi boyut değiştirmişti. Sadece kalbi degil bedeni de sevecegi birini beklemiş Miray ise tüm bekledigi zamana değmişti. Ama şu an durmalıydı. Böyle degil, bu gün değildi. Buraya Miray'ı getirirken derdi evi göstermek ve birazda olsa hasret gidermekti. Ama bu koku bu ten bırakılacak gibi de değildi.

Bırakmadı. Dudaklarının tadını alabildiği kadar aldı. Özlemi bitmezdi ama yaşamak için idare edebilirdi.

"Sana seni nasıl sevdiğimi anlatamıyorum Miray. Hiç bir kelime yetmiyor sanki." Mırıldandı kızın nefesine. Miray kendinden geçeli çok

olmuştu.

Tuna'ya doladığı kollarını gevşetti Miray. Dudağının ucu yukarı kıvrıldı. "Ne diyordun sen?" diye mırıldandı Miray, Tunahan'ın dudaklarına doğru milim milim ilerlerken. Tuna iyice zıvanadan çıkmaya hazırlanıyordu. Kızın dudaklarına odaklandı. "Hangi konuda?"

"Şubat iyi, evlenelim biz." İçinden yükselen ateşle kapandı adamın tenine. Çıplak kollar tarafından sarmalanınca kendini Tuna'nın altında buldu. Nefes mesafesi geri çekti Tunahan. Hâlâ öpmek için yanıp tutuşuyordu. "Evlenelim. Yoksa ben sensiz aklımı kaçıracağım," deyip tekrar kapandı kızın bal tenine.

🍋

Kapının önünde Tunahan'ı bekliyordu. Yağlı kıyafetlerini tekrar giyecek olmasına yine güldü Miray. Tunahan da giyinmiş karşısına gelince gülmesi kahkahaya dönüştü. "Ya bak gidelim de sende duş al. Kurtul bunlardan."

Tunahan öpmenin, kızı kollarına almanın tadını daha üzerinden atamamıştı. Yüzünde memnuniyetsiz halini Miray

anlıyordu. Gitmek için kalktıklarında Tunahan söylenmişti. *"Şubat'a çok var Miray."*

"Asma yüzünü aşkım. Ayıp. Tamam evleneceğiz işte. Sonra ben hep senin olacağım." Uzanıp adamın yanağına masum bir öpücük bıraktı.

Tunahan sıkıntılı nefesini dışarı saldı. Miray'ı göğsüne sardı. "Seni özlüyorum Miray. Yanımdan gidiyorsun. Sonra ben boşlukta gibi oluyorum. Bu çok katlanılmaz bir şey. Hem çok yakın hem çok uzaksın."

"Biliyorum. Bende aynı şeyleri hissediyorum. Ama az kaldı sabır." Başını kaldırıp sevdiği adama gülümsedi. "Gidelim artık."

Tunahan elini cebine attı. "Önce bunu almalısın." Cebinden çıkardığı anahtarlığı havaya kaldırdı. "Senin için anahtar yaptırdım. Burası artık senin evin."

Miray sevdiği adama aşkla baktı. Nasıl güzel bir adamdı bu? Her şeyi düşünen biriydi Tunahan. Elini uzatıp anahtarlığı eline aldı. Elinde evirip çevirdi.

"Öyle güzelsin ki, kuş koysunlar yoluna..." anahtarlığın üzerindeki yazıyı okudu Miray. "Nilgün Marmara'nın şiirinden," deyip tekrar sarıldı Tunahan'a. "Çok teşekkür ederim Tuna."

Miray'ı mutlu etmek demek, mutlu olmak demekti. Aşkı yaşamak istiyorsan, önce yaşatmak gerekiyordu. Tunahan her şeyi isteyerek, severek yapıyordu. Bu da ona Miray'ı mutlu etmesine akabinde onunla mutlu olmasını sağlıyordu.

🍋

Dün gece evlerinden çıkıp, misafir olduklarını hissettikleri evlerine geri dönmüşlerdi. Artık ikisi de misafirdi. Baba evi denen kavram hem Tunahan hem de Miray için şekil kazanmıştı.

Bunu dün gecenin aşkla ve ateşle harmanlanmış olması olayı daha kabullenir hale getirmişti. Benimsemişlik hissi ikisini de etkisi altına almıştı. Tunahan defalarca girip çıktığı evi severdi ama dün gece evi, yazın güneşine, kışın ateşine kavuşmuş gibi gelmişti. Artık evin bir anlamı vardı. Orası artık bir yuva idi.

🍋

"Bunun ona zarar vereceğini biliyorsun değil mi?" Filiz sıkıntıyla baktı arkadaşına. Ona engel olmak istiyordu ama olamıyordu. Nermin hiç bir şekilde yola gelmiyordu.

"Geberebilir Filiz. Hiç umrumda değil," dedi, Nermin oturduğu yerden tırnaklarını inceleyerek. Aslında çok gergindi. Ama bu gerginliği Miray'a kurduğu tuzak değildi. Tunahan'ı Miray'a kaptırdığı içindi. İçi nefretle doluydu.

Boş sınıfta yaptıkları konuşmadan sıkılmıştı Filiz. Elini oflayıp alnına vurdu. "Kızım manyak mısın? Kızı öldüreceksin!"

Nermin öfkeyle yerinden kalktı. Filiz'in karşısına geçti. "Sana umrumda değil diyorum Filiz. Bana yardım edecek misin, yoksa etmeyecek misin?"

"Etmeyeceğim Nermin! Kusura bakma ama ben öyle biri değilim. Sen aklını Tunahan ile bozmuşsun. Onu seviyor falan değilsin. Saplantı haline getirmişsin. Ben cani değilim." Sıranın üzerine bıraktığı çantasını alıp sınıftan

dışarı çıktı.

Nermin'e yardım etmeyecekti. Buna kesin kararlıydı. Adımlarını okulun çıkışına çevirdi.

🍋

Miray, bahçe soğuk olduğundan okulun çıkış bölümünde Tunahan'ı bekliyordu. Akşam iki aile toplanacak ve düğün tarihi gençlerin isteği üzerine kesinleştirilecekti. Tunahan ile birlikte eve gitmek istiyordu. Zaten Tuna da kendisi olmadan gitmesini istemiyordu. Az da olsa vakit geçirebilmek adına her dakikayı değerlendiriyorlardı.

Okul boşlamıştı. Temizlikçiler üst kattan başlamışlardı işlerine. Belki bir kaç hoca anca vardı okulda. Babası da az önce çıkmıştı. Topuk sesleri duyunca refleks olarak başını çevirdi. Nermin hocayı karşısında görmeyi beklemiyordu. Yüzünü buruşturup tersine döndü.

"Miray hocam?"

Nermin'in yumuşak sesine döndü. Kaşları çatılmıştı. Kendisine doğru gelen kadın önünde durdu. "Sizinle biraz

konuşmamız mümkün mü?"

'Neyin peşindesin Nero?' İç sesine uymadan olduğu yerde omuzlarını kaldırdı. "Ne konuşacağız?"

"Dilersen Laboratuar da izah edeyim. Bir öğrencim ile ilgili. Aramızda kalsın bu sabah birinin cebinden bir hap düştü. Çaktırmadım. Sorsam inkara gidecekti. Pek tekin bir öğrenci değil zaten. Müdür Bey'de gitmiş. Siz izah edersiniz. İlacı orada bıraktım da." Nermin'in gayet doğal haliyle, üzerine birde üzülen yüz ifadesiyle söylediği şeyleri dikkate aldı Miray. O iş başka bu iş başka, diye düşünen Miray başını eğdi. "Peki, bakalım."

Ardına döner dönmez bakışları değişen ve yüzüne sinsi bir gülüş yerleştirip silen Nermin aşağıya inen merdivenlere yöneldi.

Laboratuarın büyük tahta kapısını açıp içeri girdi Nermin. Kapıyı ardına kadar açtı ve Miray'ın içeri geçmesi için yol verdi.

Girer girmez içerideki yoğun bali kokusuyla yüzünü buruşturup burnunu

kapattı Miray.

"Bugün çocuklarla deney yaptıkta koku ondan kalmış sanırım." Nermin rolünü ziyadesiyle yerine getiriyordu. Miray altında bir neden aramıyordu. Anladığını ifade etmek için başını salladı. Laboratura girip masalara doğru ilerledi. Nermin'e döndü.

"Nerede, nasıl bir şey? Belki de basit ağrı kesici de olabilir. Çocukların günahını almayalım," dedi sakin ifadesiyle.

Başını yana eğdi Nermin, "Evet, olabilir de." Dolaplardan birine doğru ilerledi. Miray da onu izliyordu. Dolap kapaklarını açarak arıyormuş gibi yaptı Nermin. Miray'a döndü. "Hay Allah her halde çantama koydum. Hemen getiriyorum. Yan taraftaki odadaydı," deyip adımlarını hızla kapıya çevirdi.

Miray da ardından hareketlenince Nermin Miray'a döndü. "Hemen dönerim Miray hoca bekleyin lütfen," dediğinde Miray adım atmayı kesti. "Tamam. Bekliyorum," diyebildi.

Nermin hızla arkasını dönerek laboraturdan çıktı. Miray Nermin'i

izlemek yerine gözlerini odanın içinde gezdiriyordu. Edebiyat okuyan biri olarak gördükleri yüzünü buruşturmasına neden olmuştu. Kitaplarını ve bildiği edebi terimleri bu şişelere ve içerisindeki formüllere değişmeyeceğine emindi. Elbette bu iş'te sevilen tarafından, severek yapılandı. Buna saygısı sonsuzdu.

Kapıdan duyduğu kilit sesiyle hızla ardına döndü. Dışarıyı göremiyordu. Aniden kaşlarını çattı. İçine korku düştü. Bilinçsiz bir korku. Kapıya koşar adım gitti. İki eliyle kapıyı çekmeye başladı. Açılmıyordu. Çekti, itti ama yine de açılmadı.

Başını geriye atıp derin nefes aldı. "Bilmeliydim. Allah kahretsin!" diyerek çantasındaki telefona asıldı hemen. Eline aldığında sinyal alınamadığını gördüğünde hiç şaşırmadı. Burası zemin kattı. Burada telefon çekmezdi.

Tunahan hala okuldaydı. Sesini duyurabilirdi. O olmadı temizlikçiler kesin duyardı. Endişeye kapılmak istesede buna izin vermedi. Onun yerine buradan çıkınca Nermin'e yapacağı şeyleri geçirdi aklından. Ve var gücüyle

bağırdı. Ellerini tahta kapıya defalarca vurdu. İçrideki kokuyu almıyordu artık. Balinin beyni uyuşturan kokusu yavaş yavaş tüm benliğini sarmaya başlamıştı. Oldukça yüksek olan ufak pencerelere baktı. Oraya uzanabilmesi imkansızdı. Sandalyeye çıkıp açılacak gibi değildi minik pencereler. İşte şimdi korkuya kapılmıştı. Elini dönmeye başlayan başına götürüp ovaladı. Son gücüyle kapıyı yumruklamaya ve bağırmaya başladı.

"Tunahan!"

Oyla 543 Paylaş

26. Emrin Olur

41,2 Bin ★ 3,38 Bin 396

Keyifle okuyun...

🍋

Okulun iç kapısında Miray'ı bekliyordu. Saatine bakıyor bir kaç saniye sonra bir daha bakıyordu Tunahan. Miray gitmezdi ki, neredeydi peki? Sürekli arıyordu. Ama ulaşılamıyordu. Okulun giriş katında volta atmaya başlamıştı. Kesin çok beklemişti, kızıp gitmişti. Aklına başka bir şey gelmiyordu.

Yarım saattir o yana bu yana dönüp duruyordu. Sınıfa dahi çıkmıştı. Temizlikçilere sormuştu. Ama kimse görmemişti. Aşağı giriş kata inerken Zehra'yı aradı.

"Efendim enişte lerin Carlos Martin'i?" deyip şen şakrak sesiyle telefonu açan Zehra Tunahan'ın kısa süreli tebessüm etmesine neden olmuştu.

"Hatırlat sana sonra yılın en tatlı baldız

ödülünü vereceğim. Ama şimdi ablam evde mi, onu söyle!?"

"Yok, evde değil. Ben geleli çok oldu. Gelmedi. Feride ablaya gitmiştir."

"Evet, olabilir. Sonra görüşürüz Zehra," deyip telefonu kapattı. Feride'yi aradı. Ardından da Sevde'yi. Hatta Hakan'ı arayıp görüp görmediğini bile sordu. Aradan geçen yirmi dakikanın ardından artık bu işte başka bir iş olduğunu emindi. Hiç bir yerde yoktu. Kendisini beklemeden gitmezdi. Miray durduk yere kaybolup, bu şekilde davranmazdı.

Kimi arayacağını bilmiyordu. Ne olduğunu, ne olmuş olacağını bilmiyordu. Aklından binlerce fikir akım başlatmış sırayla gelip geçiyordu. Dev koridorun ortasında durmuş sağına soluna bakındı. Çaresizdi; ne yapması gerektiğine karar veremiyordu.

Bir an da okulun demirli cam kapısı tekme, yumruk sesleriyle inledi. Tunahan kaşları çatık camdan kim olduğunu seçmeye çalıştı. Uzaktan seçemedi. Hızlı adımlarla kapıya koştu. Az mesafe kala gelenin Filiz hoca olduğunu görünce içini korku kapladı. Kapıyı açtığında Filiz,

endişeli haliyle Tunahan'a bakınca doğru bir karar verdiğini anladı. Evine adım atar atmaz geri dönmüştü. Hiç bir şey olmasa dahi uyarabilirdi. Bunun yüküyle yaşayamazdı. Eğer Nermin, Miray'a zarar verirde buna engel olmazsa tüm hayatı boyunca bu yükün altında kalırdı.

"Tunahan!" dedi. Koşmuştu ve nefesi kesilmişti.

"Filiz hocam, ne oldu?"

Elini kalbinin üzerine koyan Filiz söze girdi. "Miray nerede?"

"Ben de onu arıyorum ama bulamadım. Sen biliyor musun?" Filiz'in halinden daha da korkuya kapılmıştı Tunahan.

Gözleri büyüyen Filiz bağırdı.
"Laboratuar! Koş!"

Tunahan bir saniyede idrak ederek koşmaya başladı. Filiz de arkasından koştu. Alt kata iner inmez sağına döndü. Varacağı yeri ezbere bilen biri olarak on saniye bile sürmemişti kapının önüne gelmesi.

Kapı koluna asıldı. Kilitliydi. Çoğu zaman

da kilitli olurdu. Tuna anlam veremiyordu. Miray bu kapının ardında mıydı? İyi de neden?

Filiz koşarak yanına varmadan önce uzaktan bağırdı tekrar. "Kır kapıyı, Miray içeride!" Tunahan kapıya baktı. Burnu, kapı altından sızan bali kokusunu algılıyordu. Miray içeride ve bu kokuyla nefes alıyordu.

Yandı! Yüreği yandı. Sevdiği kadın içerideydi ve nefes denecek tek şey bali kokusuydu. Kapıya gerilip bir kez omuz darbesiyle vurdu. Kilit yerinden oynadı ama açılmadı. Bir metre geri çekildi. Sağ bacağını havaya kaldırıp tekmesini var gücüyle indirdi.

Kapı ardına kadar açılmıştı ve koku yoğun haliyle dışarı çıkmıştı. Filiz burnunu kapatmıştı ama Tunahan laboratuara dalmıştı.

Büyük odanın içinde hızla göz gezdirdi. Masalardan birinin üzerinde başını kollarının üzerine bırakmıştı Miray. Yine koşar adım yanına varıp kızı kollarından tutup kaldırmaya çalıştı. Miray gözlerini yarı baygın açıpta karşısında Tuna'yı görünce gülümsedi.

"Geldin mi kahramanım," dedi, başını dik tutamıyordu. Tunahan kapının önünde duran Filiz'e döndü. "Filiz hocam, Ambulans!" der demez Filiz hoca gözden kayboldu.

Tekrar Miray'a dönüp kızı kucağına aldı. Miray kendinden tamamen geçmek üzereydi. Beynini uyuşturan kokudan dolayı sonrasında hiç bir şey hatırlamayacağını bilmiyordu. Kollarını Tuna'nın boynuna doladı. Başını adama yasladı.

"Tuna bebek yapacak mıyız? Yapalım lütfen." Miray'ın kafayı bulmuş haline bakıp gözlerini kapattı bir saniye. "Sana bunu yapanı bulayım, cezasını keseyim. Bebekte yaparız kariyerde."

Miray birden kollarını iki yana açıp bağırdı. Az daha Tuna kızı düşürecekti. "Yok kariyer. Ben bebek istiyorum. Hadi evimize gidelim aşkım. Dün gecemiz yarım kalmıştı." Ellerini adamın göğsünde gezdirmeye başladı. "Aşkım ya, senin o kasların var ya, ben onları yemek istiyorum. Çok tatlı adamsın."

Gülse mi, üzülse mi, bilemedi Tunahan?

Öfkesini bir kenara bıraktı. Sonra lazım olacaktı. Üst kata çıkarıp odasına götürdü. Filiz hoca da onları takip ediyordu. Camları açıp kızı da yakın olan kendi koltuğuna oturttu.

Miray başını sağa sola devirip ağzının içinde mırıldanıyordu. Tunahan söylediği şeyleri Filiz hocanın duymasının doğru olmayacağını düşünmüştü. "Filiz hocam kusura bakmazsanız bize müsade eder misiniz?" dedi. Filiz de anlamıştı tabii ki. "Elbette. Ben dışardayım. Ambülans birazdan gelir zaten," dedikten sonra çıktı odadan.

"Miray kendine gel." Kızın dağılan saçlarını eliyle geriye itti. Gözleri bir açılıp bir kapanıyordu kızın. Yüzünü ellerinin içine aldı. "Bal gözlüm. Sakın uyuma! Benimle konuş, hadi." Kızın kendinden geçmesini istemiyordu.

"Tuna!" dedi gülümseyip. "Söyle bebeğim ama konuş benimle, susma." deyip kızı alnından öptü Tunahan.

"Sevişelim mi? Bak ben çok merak ediyorum ama aşkım. Hiç bir fikrim yok bebek nasıl oluyor. Çok merak ediyorum." Kahkaha atmamak için

çırpınıyordu Tunahan. Muhtemel ayıldığında hatırlamayacaktı.

Miray ellerini Tuna'nın kaslı kollarında gezdirmeye başladı. "Of ben bitiyorum bu kaslara. Hepsi benim. Vermem Nero'ya."

Kaşları çatılan adam Nermin'in adını duyunca dişlerini sıktı. "Sana bunu Nermin mi yaptı?"

Miray birden çırpınmaya başladı. "Aç kapıyı Nero. Seni elime bir geçireyim. Aç sana kapıyı!" Bağırmasıyla içi ezilen Tuna, cevabını almıştı. Miray sakince devam etti. "Onu Kerim ile evlendirelim mi Tuna? İkisi aynı kafadan. Kötü onlar. Aşufte Nero." Adamın kolanındaki elini ensesine çıkardı. Tunahan'ın başını kendine çekti. "Öp beni erkeğim," diyerek dudaklarını uzattı Miray.

Kendini onu öpmekten alıkoyamayan adam bu sefer olayın farklı bir boyutta olması nedeniyle yanağına kısa bir öpücük atıp geri çekildi. "Böyle olmayacak Miray. Seni bahçeye çıkaracağım. Ama lütfen konuşma!" diyerek kızın elinden tutup kaldırdı. Diğer elini de kızın beline destek verdi.

Miray kahkaha attı. "Ama aşkım sen çıplaksın. Olmaz! Nero görür seni böyle." Tunahan üzerindeki takım elbiseye baktı. Dişlerini sıktı. Miray halüsinasyon görmeye başlamıştı. "Evet tatlım. Üşümem ve merak etme kimse beni göremez." Kapının ardına kadar hızla açılmasıyla Hakan ve Kerem ile göz göze geldi Tunahan.

KK kardeşlerin Kerem ayağı olan Kerem, Kerim'in tam tersi kişilikte biriydi. Yolda Hakan'a denk gelmişti. O da zaten Tuna'ya gelmek için düşmüştü yola. Kerim ile arada olanlar için özür dilemekti niyeti. Kardeşini de Tunahan'ı da iyi tanıyan biriydi. Duyar duymaz da Kerim'i suçlamıştı.

Miray kapıdan girenlere göz atıp gülümsedi. "Misafir mi gelmiş Tuna?" Son sözleriydi. Gözleri yuvarlanıp kapanmıştı. Yere düşmeden kızı sıkıca tutup kucağına aldı Tunahan.

"Hakan araba bul! Yoğun bali kokusuna maruz kaldı."

Kapıdan girdikleri gibi dışarı fırlayan Hakan ve Kerem Hızla giden Tunahan'ın peşine takıldılar. Filiz hoca da okulun

girişinde sağa sola dönerek nasıl bir aptallık yaptığını düşünüyordu. Çıkmadan Miray ve ya Tuna ile konuşmuş olsa bunlar olmayacaktı. Merdivendeki hareketlenmeyi hissedince öne çıktı.

Kerem, "Tunahan araba ile geldim. Bahçede arabam hemen gidebiliriz." dedi.

Ambulansın sirenleri okulu inleterek acıyla kendini duyurdu. Dışarı çıkıp Miray'ı sedyeye yatırdı Tunahan. Sedye üzerine uzandırdığı Miray'yı, sevdiği kadının ağzına takılan oksijen maskesini görünce, canı en çok o an yandı. Hayatında hiç hissetmediği acı gelip oturdu yüreğine.

🍋

Gözlerini hastane odasında açan Miray için sonrası daha da mı berbattı karar verememişti. Öncesini de çok hatırlıyor değildi. En son hatırladığı şey başının şiddetle dönerken, uyumak istediğiydi. Ağzında oksijen maskesiyle uyandığında yaşıyor olduğuna şükür etmişti. Gözlerini açar açmaz karşısında gördüğü adamla göz göze geldiğinde şakaklarına süzülen

yaşları Tunahan elleriyle silmişti.

Tunahan, Miray'ı ilk defa ağlarken görmüştü. Bir kez daha bilenmişti. Eliyle kızın gözlerini silip alnından öpmüştü ki odayı anneler ve babalar basmıştı. Serpil Hanım bit tarafına, Serap Hanım diğer tarafına sandalyeye oturmuştu. Zehra ve Taha da hemen yanı başındaydı.

Orhan bey korkudan kararmış yüzünü kızına çevirdi. "Ne işin vardı laboratuar da Miray? Orası senin alanın bile değil."

Yutkundu Miray. Doğruyu babasına söylemeyecekti. Boğazının hala yandığını hissetti. "Sadece merak etmiştim. Tuna'yı beklerken bakayım dedim. Kapı bozukmuş sanırım, üzerime kapanınca açamadım."

"Benim de buna inanacağımı mı sanıyorsun? Ayrıca deneylerde bali kullanmıyoruz," diyerek Tunahan'a baktı. Odada bulunan Feride ve Hakan göz göze gelince Feride Hakan'a gözüyle işareti yaptı. Hakan da olayı çabuk kavradı. "Orhan amca bugün ufak bir deneyimiz olmuştu. Üzgünüm atmıştım ama çöp alınıncaya kadar odayı sarmış kokusu," dedi.

Orhan Bey ikna olmamıştı ama elbet öğrenirdi. Konuyu burada kesmeyi tercih etti. "Neyse, iyisin ya kızım, gerisi önemli değil."

Serap Hanım gelinin saçlarını okşadı. "Kıyamam kızım sana, dikkat et. Bilmediğin yere ne girersin?" demesiyle sessizce bekleyen Sevde ile Feride kıkırdadı. Kızına ölümcül bakışlar atan kadın başarılı olmuştu. Feride hemen sustu.

"Serap anne bilemedim ben. Sizi üzmek istemezdim."

Anne lafını duyan kadının gözleri parladı. Yerinde omuzları kabardı. Gurur duydu. "Sen bizim kıymetimizsin, evlâdım. Dikkat edeceksin."

Serpil Hanım da Serap Hanım'a katıldı. "Serap annen doğru söylüyor kızım. Aklım çıktı gelene kadar. Bilirim sen bizi üzmezsin ama yine de dikkat et artık."

Nazif Bey'de gelinine çok üzülmüştü. Hele ki Feride'nin ağzından kaçırdığı sözlerle beyninden vurulmuştu. 'Yarım saat daha geç kalınsa kalbi durabilirmiş!'

sözü hala kulağındaydı. "Çok geçmiş olsun kızım."

"Teşükkür ederim babacığım." Bu sefer ki gururdan Nazif Bey almıştı payını. Gülümseyerek başını oynattı.

Tunahan kenarda kolları bağlı mutlulukla ailesini izliyordu. Doktorun içeri girmesiyle hepsi kenara çekildi. Endamıyla göz dolduran Doktor Hanım, sanki gün içinde onlarca hastayla ilgilenen o değilmiş gibi topukları üzerinde salınıp kısa küt siyah saçlarını kulağının ardına sıkıştırdı. Ela gözleri hayat doluydu. Bakımlı cildiyle ışıl ışıl gülümsedi. "Nasılsın Miray hocam? Feride söyledi. Duydum ki edebiyat öğretmeniymişsin. Çok severim ben de kitapları." Hem konuşuyor hem de elindeki ışık kalemiyle Miray'ın göz bebeklerini inceliyordu.

"Gitmeden bana bir kaç kitap tavsiye edersin belki," diyerek kalemi cebine attı Doktor Nursel.

Miray da gülümsedi. "Buradan bu gece çıkıp evime gitmeme izin verirsen, sana hediye bile edebilirim."

Doktor Nursel kahkaha attı. Tunahan ve diğerleri de gülmüştü. "Çok üzgünüm tatlım. Bu gece buradasın. Zehirlendin ve solunum yolların hala sıkıntılı. Merak etme eskisinden iyi olacaksın. Ama bu gece buradasın."

Miray yüzünü düşürüp sıkıntılı nefesini dışarı saldı. Evinde ve yatağında olabilirdi. Hastane odalarını herkes kadar sevmiyordu.

Annesi yanında kalmak istemişti ama damadına bunu reva göremedi. Kızı bugün sağ salim ise bunu Tunahan'a borçluydu. Ona teslim edip gidecekti, biliyordu ki gözü arkasında kalmayacaktı. Kocası Orhan da itiraza yönelmedi. Çıkışta damadına teşekkürlerin en iyisini sundu. "Sağ ol oğlum. Benim kızım emin ellerde. Ben bunu biliyorum," deyip karısının peşine takılıp evlerine döndüler.

Özel hastane olmasının avantajı olarak ziyaret saati kavramı ortadan kalkınca ve büyükler evlere dağılınca Hakan bir köşeye, Feride ve Sevde Miray'ın ayak ucuna oturdu.

Feride, "Anlat bakalım yengoş Nero ne

yaptı?" dedi.

Yengoş lafına gülümseyip geçti Miray. Yanında oturan Tunahan'ın omzuna başını yasladı. "Ben Tuna'yı bekliyordum. Yanıma geldi ve bir öğrenciden hap düştüğünü iddia etti. Laboratuar da olduğunu söyledi. Ben de inandım. Gittik. Aradı ama bulmadı. Yan tarafta çantam da olmalı dedi. Çıktı ve kapıyı üzerime kilitleyip gitti." Tuna'nın kızın omzunda olan eli kasıldı. Miray'ın tenine baskı uyguladı. Farkında değildi. Miray başını kaldırıpta Tuna'ya yan profilden bakınca adamın çenesinin seğirdiğini görünce daha fazla germek istemedi. "Sonra bir kahraman çıktı geldi, kurtardı beni," dedi gülümseyerek. Tunahan başını kıza çevirdi.

"Seni okulun üst katlarında aradım ama aklımın ucuna bile gelmedi alt kata bakmak. Filiz olmasaydı düşünmek bile istemiyorum," dedi kızın şakağını öperek.

"Filiz mi?" Kaşlarını çattı Miray.

"Evet, Filiz. Ben seni ararken o geldi. Yerini de o söyledi. Sonra konuştuk sen muayene olurken. Nermin onu suç ortağı

yapmak istemiş ama Filiz kabul etmemiş. Zamanında uyanıp geldi."

Miray çok şaşırmıştı. Şimdi hayatını Filiz'e mi borçluydu, Nero'nun sağ koluna?

"Hâlâ dışarı da bekliyor Miray. Senden özür dilemek için," dedi Hakan.

"Ben çok şaşırdım. Neden özür dilesin? İçeri çağır Tunahan. Benim ona teşekkür etmem lazım aslında."

Tunahan başını ağır ağır salladı. Yerinden kalkıp kapıya çıktı. Saniyeler sonra Filiz görüş alanına girdi. Hem de yanında Kerem ile. Ama Miray Kerim zannederek kaşlarını çatıp Tunahan'a baktı.

"Kerem, Kerim'in kardeşi canım," diyerek açıklamayı hiç geciktirmedi Tunahan. Çatılan kaşlar havalandı. Yüzüne gülümseme oturdu Miray'ın.

"Miray Hanım çok geçmiş olsun."
Kerem başını eğerek mütevazi haliyle gülümsedi. "Teşükkür ederim, bana Miray diyebilirsin. Senin için sakıncası yoksa bende Kerem derim."

"Memnun olurum," diyerek tamamladı Kerem sözlerini. Filiz mahcup yüz ifadesiyle Miray'ın yanındaki sandalyeye oturdu. "Affet beni Miray. Zamanında gelemedim. Yani biliyordum ama ben her ihtimale karşı sizi uyarmak için geç kaldım."

"Sen tam da vaktinde geldin Filiz. Sen gelmesen kalbim duracak ve ölecektim. Hayatımı sana borçluyum. Sakın af dileme! Ben sana çok teşekkür ederim."

Filiz'in yüzü utançla pembeleşmişti. Gözlerini aşağı indirdi. "Estafurullah, ben teşekkürlük bir şey yapmadım. İnsanlığıma sığdıramadım sadece. Bu derece ileri gidebileceğini bende yeni görüyorum."

Kadının mahcup hali etkilemişti Kerem'i. Birinin hayatını kurtarmak için verdiği çabasını takdir etti. Arkadaşı da olsa ona kanmadığına mutlu olmuştu. Dürüst davranıp Miray'dan özür dilemesi ise üzerinde büyük etki uyandırmıştı. Kerem dikkatle Filiz'i inceliyordu. Uzun siyah saçlarına tezat beyaz teni, kahve gözleri, minyon fiziği ile kız oldukça güzeldi.

Miray Filiz'e gülümsedi. "İnan beni bile kandırdı. Seni kendine inandırması çok normal. Arkadaşın sonuçta."

Filiz başını sağa sola salladı. "Onun gibi biriyle hiç arkadaşlık etmemeliydim. Hata bende. Artık sadece iş arkadaşıyız."

Miray kızın arkadaşından olmasına üzülmüştü. Ama Nermin gibi biriyle olmasından ise yalnız kalmasını tercih ederdi. Emindi ki Filiz de bunu isterdi.

"Sana hayatımı borçluyum. Nermin olmam ama istersen arkadaşın olurum. Sana ölene dek borçlandım."

Filiz başını kaldırıp Miray'a dolu gözlerle baktı. Bunu hiç hakettiğini düşünmüyordu. Lakin çok sevinmişti. Gülümsedi. "Çok isterim."

Saat ilerleyince koyu muhabbete son vermek zorunda kalmışlardı. Bir ara Doktor Nursel de sohbete katılmıştı. Doktor Nursel odadan çıkarken, "Her zaman gelmiyor sizin gibi hasta ve yakınları, bir ara toplanın da bana da haber verin," demişti. Kerem, gözüne kestirdiği, kalbine yakıştırdığı kızın aklına girebilmek adına ilk adımı atmak

için evine bırakmak istemişti. Filiz de utanarak kabul etmişti. Kerem hastaneden ayrılmadan cebinden çıkardığı diski Tunahan'a vermişti.

Miray hastaneye yatar yatmaz Kerem aşina olduğu işi görev edinmiş, okula tekrar gelip bütün kamera kayıtlarını incelemiş ve istediğini kayıt edip kopyaları silmişti. Onun işi bilgisayardan ibaretti. Bilgisayar mühendisiydi. Ama ilk defa entirika içeren bir iş yapmıştı. Yardımcı olabildiği için de ayrıca mutluydu.

Zor geçen günün ardından Miray da oldukça yorgun düşmüştü. Biten üçüncü serumu da çıkarıp odadan çıkmaya ilerleyen hemşire, "Acil bir şey olursa buradayız," deyip çıkmıştı.

Tunahan saatine baktığında gece on bir olduğunu görmüştü. Miray yatağına iyice gömülmüştü. Elini başının altına alarak yan döndü.

Tuna da ışığı iyice kısarak gelip Miray'ın yanı başındaki sandalyeye oturdu. Odanın içindeki loş ışığın izin verdiği kadar görüyorlardı birbirlerini.

"Seninle bir gece! Ama burada." Tuna'nın hala geçmeyen sıkıntısını görebiliyordu Miray. "Kader be aşkım." deyip gülümsedi. Üzgün yüz ifadesiyle gülümsedi Tunahan. Gülüşü saklayamıyordu acısını.

Sandalyesini yatağa doğru yaklaştırdı. Miray'ın başının altında olan ellerini elinin içine aldı. Dudaklarına götürdü. "Aklımı kaçıracaktım. Binlerce düşünce gelip geçti aklımdan. Hiç birini sana konduramadım. Bu daha da korkmama neden oldu." Fısıltı gibi çıkan sesi genç kızın içine oturmuştu.

Bu kadar sevilmek diğer kadınlara haksızlıktı. Kimse de görmemişti böyle aşkı. "Ona inandığım için suç benim. Daha dikkatli olabilirdim ama beni hassas noktamdan vurdu. Özür dilerim Tuna. Sana bunu yaşatmak istemezdim."

Kızın ince parmaklarını öptü tekrar. Konuyu Miray adına kapatmak istiyordu. Kendi adına görülecek hesabı için sabır edecekti. Aklına Miray'ın onu bulduğu anlardaki hali gelince ufak bir kahkaha attı.

Miray kaşlarını çattı. Gözlerini kısarak

başını geriye çekti. "İyi saatte olsunlar. Tövbe Yarabbim."

"Miray seni bulduğum anı hatırlıyor musun?"

Miray zihnini yokladı. Odanın içinde gezdiğini, kapıyı yokladığını bağırdığını hatırlıyordu. Ama gülünecek ne yapmıştı? İşte onu hiç hatırlamıyordu. "Ne gibi, gülünecek hiç bir şey hatırlamıyorum?"

Tunahan kendine hakim olmak istemedi. Yüz ifadesi ve sesiyle Miray'ı taklit etmeye başladı.

"Tuna sevişelim mi?"

Miray'ın gözleri yuvalarına dar geldi. Başını kaldırdı. "Yuh!" diye çıkıştı.

"Aşkım bebek yapacak mıyız? Ben çok merak ediyorum nasıl yapılıyor bebek."

Kolundaki damar yoluna zarar vermeden yatağında doğruldu Miray. Duyduklarına inanamıyordu. En ilginç yanı da hatırlamıyor olmasıydı. "Oha!" dedi elini ağzına kapatarak.

Tuna sessizce gülmeye devam ediyordu. "Of aşkım o kaslarına bayılıyorum. Çok tatlısın, seni yemek istiyorum."

Miray tek elini yüzüne kapattı. "Hayır ya. Ben neden öyle söyleyeyim."

Tunahan kızın yüzündeki elini çekmeye çalıştı. Miray açmamak için tüm gücünü deniyordu. "Bilmem ama gerçek düşüncelerin olmasın, güzelim. Hani bilinç altı falan?"

Elini yüzünden çekip Tuna'ya vurmak için savurdu. "Yok benim bilinç altımda öyle edepsiz şeyler. Aklım yerinde değildi tamam mı?"

Damar yolu takılı olan koluna zarar vermesini istemediği için yatağa oturup kızın elini ve bedenini sıkıca tuttu. "Sakin ol. Bak, erkeğim öp beni, dediğini daha söylemedim." Durup Tuna'ya baktı Miray. Gerçekten bunları söylemiş miydi? Aklını zorluyor ama bir türlü hatırına getiremiyordu. Tunahan ona yalan söyleyecek değildi. Yerinde kıpırdadı. Çenesini havaya dikti. "Ne olmuş yani demişsem? Sen de öpseydin!"

Gülüşüyle gözleri kısılan Tunahan, kızın

dudaklarına baktı. Nefesini tazeledi. Miray isteyecekti de, Tunahan yapmayacaktı. Kızın dudaklarına kapanmadan önce fısıldadı.

"Emrin olur!"

🍋

Oyla
396
Paylaş

27. Hatunum

50,2 Bin ★ 3,47 Bin 561

Keyifli okumalar okuraşklarım

Kitaplarda çeyize dahil değil mi?

🍋

Evde ve hasta olması onun birazcık şansı olabilirdi. Sabah beridir kayınvalidesi gidip gidip geliyordu. Her gittiğin de elinde bitkisel çaylar, macunlar ile geri dönüyordu. Serpil Hanım bir yerden sonra takip etmeyi kesmişti. Kızın ağzına tıktığı ballı zencefilli karışımların ona iyi geleceğini de üzerine ekliyordu Serap Hanım.

Evde ikinci günüydü. Doktor bir haftalık rapor vermişti. Artık kendini daha iyi hissediyordu. Ama şımarıklık etmemiş biri olarak, gördüğü ilgi alaka başını döndürüyordu. Annesi, babası, Serap annesi ellerinden ne gelirse yapıyordu. Tunahan dün akşam üzeri uğramış ama kısa görüşmüşlerdi. Ona Nermin'e ne olduğunu sormuştu Miray. Tunahan'dan

aldığı cevapla yüzünü buruşturup arkasına yaslanmıştı.
"Rapor almış. Bir kaç gün okula gelmeyecekmiş."

Miray okula döndüğünde Nermin ile yüz yüze gelmeyi çok istemekle birlikte, derinlerinde korku da hissediyordu. Bu kez başaramamıştı. Ya bir daha denerse? Bunu Tuna'ya söylememiş olması, adamın bunu bilmediği anlamına gelmiyordu. Tunahan sabırlı, zeki bir adamdı. Yaş tahtaya basmayacaktı.

Bugün evde olmak isteyeceği son şeydi. Bu gün ilk öğretmenler günüydü. Okulda çocuklarıyla olmak ve bu ilk günü kutlamak, kutlanmak için neler vermezdi. Boğazın da hissettiği tahriş ve ara ara öksürükleri okula gitmesine engeldi. Babası ve sözlüsü birleşmiş gibi ağız birliği etmiş 'Evde kal' diyordu. Can sıkıntısından elindeki kumandayla kanalları dolaşıyordu.

Evlilik programına denk gelince yüzünü buruşturdu. Dün de geçerken görmüş beş dakika izlemiş sonrasında hemen geçmişti. Programın adına baktığında, "Evlilik şerdi, seni gördü yeşerdi" Adını okuyunca öksürüne kadar gülmüştü.

Şimdi de aynı programa denk gelmişti. Dudağını büküp göz devirdi. "Bence adı değişmeli anne," dedi.

Serpil Hanım örgüden başını kaldırıp kızına baktı. "Neyin adı?"

"Programın adı." Serpil Hanım da başını televizyona çevirip aynı hızla örgüsüne döndü.

"Ne olabilir peki?"

"Daha nasıl rezil olurum dedim, seni buldum."

"Mantıklı, beğendim." İki ters bir düz örgü tek şişe geçip bir sonraki şişe takılacağı anı beklemeye başladı. Serpil Hanım örgüsünü yumağa hunharca saplayıp yanındaki fiskosun üzerine bıraktı. Üzerindeki kanser örneğinden olan fiskos örtüsünü de eliyle şöyle bir düzeltti. Neyse ki kızlarına da yapmıştı olmazsa olmaz dantel işlerinden. O an aklına gelen fikirle gözleri parladı kadının. "Miray hadi çeyizleri açıp bakalım. Eksikleri not alırız."

Evlilik şerdi, seni gördü yeşerdi gibi

saçma sapan bir programı izlemekten çok ama çok cazip gelen teklife balıklama atladı. Kapatma düğmesine bastı.
"Bakalım annem."

En üst katta Miray'ın odasının karşısındaki boş odaya girip etraflarına bakındılar. Miray buraya hiç girmezdi. İşi olmazdı burada. Annesinin dikiş makinası, üst üste büyük kutular, kenarda diklenmiş halılar. Ve annesinin sandığı!

"Bu kutular da ne var?"

Umarsız kızına yandan baktı Serpil Hanım. Kaç aydır kocasından ve kızından kaptığı maaşlarla çeyiz alıyordu. Biliyordu başına geleceği.

"Çeyizlerin a benim saf kızım. Yorganlar, battaniyeler, nevresim takımları, yastıkların şu Lambada beşli setlerden almadım. Malum senin zevkini bilemem. İyileşte beraber gidip seçelim."

Miray önce gözlerini büyütüp hayretle bakındı. Sonra da gözleri sevgiyle küçülüp annesine koşup sarıldı. "Ya annem alırız tabii ki, çok teşekkür ederim."

Duygulanan Serpil Hanım belki etmek istemedi. Kızının eline eliyle vurdu. "Senin paranla aldım. Niye teşekkür ediyorsun, hadi çekil şu sandığı açalım?"

Miray sandıktan çıkan dantellere bayılmıştı. Çoğu zamane gençleri gibi düşünmüyordu. İnce ince işlenmiş iğne oyasından gümüşlük takımı göz dolduruyordu. Annesinin bunları ne zaman yaptığını bilmiyordu. İlk defa görüyordu. Yıllarca başını kitaptan kaldırmayan biri olarak görmediğine hiç şaşırmadı. Şaşırdığı şey elindeki işlemelerin güzelliğiydi.

Sandığın içinden neler çıkmamıştı ki, renk renk oyalı yemeniler, namaz başörtüleri, lifler, havlular. Annesine ne kadar teşekkür etse azdı. Elindeki danteli havaya kaldırıp nakışlarındaki muntazam sekilere bakıyordu. Öğretmenlik yapmak mı, daha kolaydı yoksa oturup bu sanat eserlerini örmek mi?

Öğretmen olmak onun için kolaydı. Ve şu an zor olan kısmı iplik ve tığdan geçiyordu. Dantelin ardından kendisine bakan bir çift siyah gözü yanlış

gördüğünü düşünerek danteli indirip baktı.

Tunahan babasıyla birlikte kendilerini izliyordu. Elindeki dantel örtüyü indirip gülümsedi. "Hoş geldiniz."

Orhan Bey çeyizlerini açmış kızına bakarken yutkundu. O gidiyordu ve bu hali açıkça ortaya sermişti. Tunahan başını sallayıp, "Hoş bulduk," dedi.

Orhan Bey'de başıyla onayladı. "Kolay gelsin hanımlar," Serpil hanım ayağa kalktı. "Kolay olacak inşAllah," dedi.

"Akşama hazırlık yap Serpil, hoca gelecek."

"Olur canım. Hangi hoca?"

Tunahan elindeki danteli evirip çeviren kızın masumiyetine vurulmuş onu izliyordu. Başındaki çiçekli yemeni ayrı bir hava vermişti Miray'a.

"Evet, baba hangi hoca, ben tanıyor muyum?" Etrafına dağılan koyu sarı saçları ve çiçekli başörtüsüyle ne kadar tatlı olduğunu bilmeden, küçük bir kız çocuğu gibi sormuştu Miray. Ve Tunahan

bir kez daha emindi, Miray her haliyle ayrı bir dünya, ayrı bir aşktı.

"İmamefendi. Rica ettik bir kaç saat sonra gelecek, nikâhınızı kıyacak, hadi Serpil," diyerek odadan çıkıp karısını da peşinden götürdü.

Miray ağzı bir karış açık boşalan kapıya bakıyordu. Ağır çekim Tuna'ya döndü. Gülen gözlerle omzunu duvara vermiş kendine bakan adamla göz göze geldi. "Ne dedi?"

"Nikah dedi."

"İkimizin mi?"

"Biiznillah,"

Elini kalbinin üzerine yerleştirdi Miray. Gözlerini kapattı. Tunahan yaslandığı yerden doğrulup kızın yanına gelip karşısına dizleri kırıp ayakları üzerinde durdu. Kızın kalbinde olan elini elinin içine aldı. Gözlerini açan kızı inceledi. Değişik bakıyordu. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum Tuna, içimden ılık ılık bir şey akıp geçti."

"Bana yeni aşık oluyor olamazsın, nasıl bir şey peki?"

Omuz silkti Miray. "Bunca zaman kaç saklan, oydu buydu derken ben bu günü hiç hayal etmemişim. Birden kalbimde kıpırtı oldu. Nereden çıktı bu şimdi, durup dururken?"

Tunahan kızın başındaki yana kaymış örtüyü eliyle düzeltti. Oyalar alnına indi. "Çok tatlısın. Ayrı bir güzellik katmış sana bu renkler. Baban istedi, ben de tabii ki kabul ettim. Hatta çok şaşırdım ve çok çok sevindim." Miray anladığını göstermek için başını salladı. Elini başındaki yemeniye götürüp düzeltmeye çalıştı.

"Teşekkür ederim de, Tuna annene iyi olduğumu birde sen mi anlatsan ha?"

Tunahan'ın gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Bu gün getirdi?"

Yüzünü buruşturan Miray, "Ginseng çayı," dedi. "Feride'ye sormuş, o da başından atmak için aklına geleni söylüyor."

"Oğlu bir kızı çok sevmiş ne yapsın,

başına bir şey gelecek diye deli oluyor."

"Bu kız da oğlunu çok sevmiş, neyse anneler doğruyu bilir diyeyim bari."

Ellerinden tuttuğu kızı ayağa kaldırdı. "Sana bir sürprizim var."

"Ya, hani nerede?"

"Acele etme."

Kızı odasına yönlendirdi. "Benim odam da bana sürpriz?" Balkona doğru yönlendirip kapıyı açmadan önce kabanını çıkarıp Miray'ın omzuna attı. Ayaklarında ev terlikleri vardı. Hava soğuk olmakla hafifte yağmurluydu. Ceketiyle kalan adama baktı. Üşür müydü bilemedi. Elinden tuttuğu kızı parmaklıklara yönlendirdi. Bir metre kala durdurdu. Önce kendisi aşağı baktı. Kızı da aşağı bakması için yanına çekti.

Miray aşağı bakınca gözlerine inanamadı. Midesinde oluşan kıpırtılar kalbine kadar çıkıp daha hızlı atmasını sağladı. "İnanmıyorum!" Gibi bir kelime firar etti ağzından.

Bütün sınıf öğrencileri aşağıda ellerinde

kırmızı güllerle, açtıkları büyük beyaz pankartla Miray'a unutulmaz bir öğretmenler günü kutlaması inşa etmişlerdi.

"Öğretmenler gününüz kutlu olsun." Yazan pankart oldukça uzundu.

"Miray hoca buraya!" diye avazınca bağıran Atakan'a içinden çıkamadığı şaşkınlıkla baktı. Tunahan'a döndü. Adam aşktı. Bulunmaz hint kumaşıydı. Mutlu ve hüzünle karışık baktı Miray. Tunahan ceketinin cebinden çıkardığı tek kırmızı gülü Miray'a uzattı. "İlk öğretmenler günün kutlu olsun yarim."

Miray gülü hızla kaptığı gibi kollarını Tuna'nın boynuna doladı. Adamın dudaklarına yapışıp hızlı öpücüğünü verip geri çekildi. "Adamım seni çok seviyorum. Çok teşekkür ederim." diyerek fırladı.

Merdivenleri üçer beşer inen kızın arkasından bağırdı, "Dikkat et" diye ama Miray Tunahan'ı duymuyordu bile. Babasının gülümseyen suratını es geçmeden durup yanağına en sulusundan öpücük bıraktı Miray. "Teşekkür ederim babacığım."

Aynı hızla kapıya koşup açtığında öğrencilerini koşup ortalarına girdi. Ayağında ev terliği, üzerinde ince bir hırka. Tunahan'ın kabanının nerede düştüğünü bile bilmiyordu. "Ya ben sizi çok seviyorum," deyip hepsine sarıldı. Eve girmelerini teklif ettiğinde gelen itirazları önemsemeyip hepsini eve aldı.

🍋

Okuldan çıktığından beridir dolanıyordu. Dolanırken de kendine kızıyordu Filiz. "Aptalsın kızım sen, konum diye bir şey var. Hangi çağdasın?" Yarım saattir üç sokak arasında dolanıp duruyordu. Ve Miray'ın evi hangi sokakta bulamıyordu. Çıkışta yakaladığı Hakan'a sormuş o da açık adres tarif etmişti. "Beraber giderdik ama Feride ile işimiz var." dediğinde, Filiz otomatik olarak reddetmişti.

"Bulurum ben," demişti.

Ama bulamadı. Oflaya oflaya çantasının fermuarını açıp içinde telefonu aramaya başladı. Büyük çantanın içinde olaydı bulabilmek. Bulamadıkça da gerildiğini hissetti.

"Filiz Hanım." Sesiyle yerinden on santim havaya sıçradı. Çanta elinden kayıp düştü. Filiz sesin geldiği yöne dönünce gördüğü adamla gözlerini kapatıp elini kalbine yerleştirdi. Korkması bir yana, bu adamı görünce kalbinin daha hızlı attığını düşündü. "Kerem Bey korkuttunuz," diyebildi.

Kerem masumane ifadesiyle gülümsedi. "Özür dilerim. Sizi görünce merhaba demek istemiştim." Eğilip çantayı alarak kıza uzattı. Filiz de teşekkür ederek aldı çantasını.

"Özür dilemeyin, ben biraz gerginim sanırım."

"Hayırdır, bir sorun yok inşAllah?"

"Sorun denemez, Miray hocanın evini arıyorum. Hakan hoca buralarda olduğunu tarif etti ama benim yön sorunum var. Hep karışıyor aklım."

"Ben size eşlik edebilirim, isterseniz?" Filiz istedi bir göz, Allah verdi gani gani. Sevimli gülüşüyle adamın aklını aldığından habersiz, "Çok sevinirim," dedi.

Kerem de memnun bir ifadeyle elini ters istikamete çevirdi. "Buradan."

Yan yana ilerlerken muhabbete ilk giren taraf Kerem oldu. "Öğretmenler gününüz kutlu olsun Filiz hocam," dedi.

"Teşekkür ederim. Gerçekten özel ve güzel bir gün bizim için. Mesleğimi seviyorum."

"Branşınız neydi?"

"Matematik."

"Zor bir branş,"

"Bize kolayda çocuklara çok zor geliyor. Eminim hiç biri matematikçi olmak istemiyordur. Gerçi aralarında seven de yok değil ama yine de en zor derslerden biri."

"Tahmin edebiliyorum."

"Sizin meslek?" Yürürken adama dönüp sormuştu. Kerem'le kısa bir göz göze gelince adamdan yayılan yoğun akıma kapıldı bir an. Hemen önüne döndü.

"Bilgisayar mühendisiyim."

"Öyle mi? Çokta yabancı değilmişiz. İlk yıllar ortak derslerimiz olmuş."

"Evet. Ara sıra okullarda ders verdiğim de oluyor. Bende öğretmenliğe çok uzak değilim. Hatta öğretmen olmanın aslında zor olduğunu söyleyebilirim."

"Bilmez miyim? Bazen aklını kaçıracak dereceye getiriyorlar. Hele sınıfın en serserisi birde en tatlısı aynı kişi oluyor. Kızar mısın, sever misin, karışıyor."

Aralarında geçen tatlı sohbeti Miray'ın kapısına kadar sürdürdüler. Filiz bir an gitmesin, konuşma bitmesin istemişti. Kapıyı açan Serpil Hanım, Kerem'i de eve davet etmişti. Filiz üzerini çıkarıpta salona geçtiğinde şaşırmıştı.

Tunahan ve Miray, gelen arkadaşlarını selamlamış birlikte çay faslı yapıyorlardı şimdi. Atakan yanında oturan Metin'i dürtü. Kendine dönen arkadaşına fısıldadı. "Meto, Filiz hocaya çiçek gönderen bu mu sence?" Okulda elinde çiçekle leyla gibi gezdiği gün aralarında iyi geyik dönmüştü. Şimdi de merak etmişti Atakan. Metin hızlıca bir bakış attı Kerem'e. "Ne bileyim ben falcı

mıyım?"

"Dur bakalım." Sesini yükseltip ortaya seslendi. Filiz hocasına bakmayı ihmal etmedi. Çayını dudaklarıyla buluşturmuş hocasına, hainceye bir son hazırlıyordu.

"Filiz hocam, çiçekleri gönderen eniştemiz bu abi mi?"

Filiz çayından aldığı yudumu yutamadı. Ama çıkarmazdı da. Zorla yuttuğunda ve bardağı bıraktığında peçetesine uzanıp ağzına kapattı. Bir kaç kez öksürdü. Gözleri Kerem'le buluştuğunda adamın kısık gözlerle kendisini izlediğini fark etti. Yanlış anlayacağı kesindi. Hatta anlamıştı. Atakan Filiz'in desti izdivacını tek kalemde harcamıştı.

Miray ve Tuna birbirlerine bakıp Atakan'a döndüler. İkisi de bu çocuğun gelecekteki halinden ürküyorlardı.

"Atakan, evlâdım," diyen Tunahan'a baktı Atakan.

"Efendim hocam."

"Sana ne çocuğum."

Atakan masum ve ayağına yatarak başını yana eğdi. "Peki hocam," derken içten içe gülmemek için kendini sıkıyordu.

Kerem ilk esnada enişte lafıyla şaşırmış ama sonunda güzel hissettirdiğini düşünmüştü. Lakin çiçek sözünü duyunca içinde hissettiği kıskançlıkla sessiz kalmayı tercih etmişti. Diyecek bir şeyi olamazdı. Bir kaç gün önce tanıdığı birine ne diyebilirdi ki?

Kerem en iyisinin gitmek olduğunu düşünüp ayağa kalktı. "Ben artık gideyim."

Miray ve Tunahan da ayağa kalktı. "Kalsaydın Kerem. Ne güzel muhabbet ediyorduk." Miray'a tebessüm etti Kerem. "Çok teşekkür ederim Miray. Bazı işlerim var." Utangaç bakan Filiz'e döndü Kerem. "İyi günler Filiz Hanım," diyebildi. Filiz de başıyla onay verdi. "Sizede Kerem Bey."

Salon kapısına kadar geçirdi Miray Kerem'i. Tuna başıyla izin istedi, Miray anlamıştı. "Güle güle Kerem," dedikten sonra salona geri döndü.

"Atakan benim zıpır öğrencim," diyerek

adamın ilgisini çekmeye çalıştı. Ayakkabılarını ayağına geçiren Kerem Tuna'ya döndü.

"Belli gözleri çakmak çakmak."

"Evet, ama bilmiyor ki o çiçeği aslında Kerim Miray'a yolladı. Bende alıp Filiz'e verdim sana gelmiş diye."

Kerem'in yüzü aydınlandı. Gözleri büyüdü. "Ciddi misin, o çiçek o çiçek mi?"

Tunahan gülerek başını salladı. "Maalesef..."

🍋

Geçirdiği yoğun günün ardından, yatağına uzandı. Yüreği hâlâ kuş gibi kanat çırpıyordu. Evlenmişti. Artık Tunahan ile aralarında bölünmez bir bağ vardı. Allah katında eşi olmuştu. Sıra resmi nikahıyla, düğündeydi. Beyaz gelinliğini hayal ederek uykuya dalmak üzereyken telefonuna gelen bildirim sesini duydu. Bu saatte kimin olacağı hiç tartışmasız belliydi. Ve saatlerce sürecek kısa mesajlar başlayan aşk muhabbetine şikayetçi değillerdi.

"Tatlı uykular karım, eşim, hatunum."

"Sanada kocam."

🍋

Odasında, masasının başında karşısında laptopunda izlediği, tekrar tekrar izlediği görüntüleri başa sardı Tunahan. Tüm öğrenciler az önce derse girmişti. Kapısının çalınması an meselesiydi ki çalındı. Laptopun durdurma yerine tıklayıp arkasına yaslandı.

"Gir."

Nermin, yaptığından çok memnun bir o kadar da özgüvenle odaya girdi. Korkmuyordu. Bir şey yapacak olsa şimdiye kadar yapardı, düşüncesiyle hareket ediyordu. Tunahan naif biriydi ve Nermin buna güveniyordu.
Kapıyı kapatarak masanın karşısında dikildi. Kollarını da göğsünde bağladı.
"Beni çağırmışsınız."

"Evet. Otursanıza Nermin hoca," diyerek koltuğu işaret etti. Nermin koltuğa kısa bir bakış atıp, buraya muhabbete çağrıldığını düşünmüyordu. Tekrar

Tunahan'a döndü.

"Böyle iyi, derse gireceğim."

Masaya dirseklerini yerleştiren Tunahan Nermin'e baktı. "Siz bilirsiniz. O halde konuya gireyim."

"Lütfen."

"Sana, neden yaptın gibi saçma bir soru sormayacağım. Görüyorum ki bana mantıklı bir açıklaman da olmayacak. Kaldı ki bunda mantık aramakta yaptığın kadar saçma olur."

"Ne yapmışım ben?" Gayet sakin sesiyle ve yüz hatlarıyla sormuştu Nermin.

"Hm, demek bilmiyorsun. O halde izleteyim," dedikten sonra laptopu Nermin'e çevirdi. Nermin göz ucuyla izlediği görüntüleri zaten biliyordu ama kayıt altına alındığını tahmin etmemişti.

İçinden kendine küfürleri bir bir sıralarken yüzünü buruşturdu. Nasıl unutmuştu kameraları? Diğer türlü olsa bir şey elde edemezlerdi. Ama şimdi ellerinde görüntüler vardı. Nasıl çıkacaktı bu işinden içinden? Pes etmeye

hiç niyeti yoktu.

Tunahan bir tuşa basıp görüntüyü değiştirdi. "Bu nasıl?" Labaratuarın içinde Miray'ın kapıyı yumruklarken kayıt edilen görüntüleri vardı.

"Sesi de açalım, bakalım Miray ne diyor," deyip ses düğmesine bastı. Odanın içini Miray'ın yardım çığlıkları doldurdu. Nermin gözlerini kısarak bir bilgisayara bir Tunahan'a baktı.
Tunahan tatmin olduğunda laptopu kapattı.

"Sanırım yeterli. Miray'ı ölümden kıl payı kurtardık," dediğinde kapı tıklanmadan açıldı ve içeri Filiz girdi. Kendinden emin şekilde gelip Nermin'in karşısında durdu.

"Filiz hoca olmasaydı, Miray orada can verecekti. Sen katil olacaktın ve bu zerre kadar umrunda değildi."

Nermin Tunahan'ı dinlerken ölümcül bakışlarını Filiz üzerinde tutuyordu. "Sen söyledin?"

Filiz oldukça cesur haliyle yerinde kıpırdadı. "Tabii ki ben söyledim. Sana

yardım ve yataklık etmeyeceğimi söylemiştim. Neyse ki zamanında yetiştim," dedi, kaç yıllık arkadaşına.

"Sen benim arkadaşım, dostumdun."

"Hayır, değildim. Ben senin için öylesine, değersiz biriydim. Senin istediğin şey hiç bir dostluğa sığmıyor. Gerçek dostlar birbirlerine zarar vermezler. Sana yardım etseydim, senin kadar suçlu, senin kadar kötü biri olurdum. İnsan dostuna bunu yapmaz!" Nermin Filiz'e doğru bir adım attığında Filiz geriledi. Tunahan ayağa kalktı.

"Dur orada! Daha fazla küçülme."

Nermin hışımla Tunahan'a döndü. "Hepsi senin yüzünden aptal adam. Yıllarca beni gör diye bekledim. Ama sen üç günlük birine kapılıp gittin. O senin için doğru kişi değildi. Değil. Ölseydi keşke. Umrumda bile değil. Pişman değilim."

Yan odada Orhan Bey'in yanında bulunan üç kişiden biri İlçe Milli Eğitim müdürü diğer iki kişi asayişten iki polisti. Tunahan'ın odasına bağlanan kameradan tüm olan biteni izliyorlardı.

Milli Eğitim müdürü Sinan Sinan Bey dehşete düşmüştü. Böyle cani birinin nasıl olupta öğretmen vasfıyla çocuklara eğitim verdiğine hayret etmişti. Komiser ve yardımcısı da onlar için basit gelen bu görüntüleri doğal halleriyle izliyorlardı ve sıralarının gelmesini bekliyorlardı. Orhan Bey ise damadının böyle saplantılı birinden uzak durmasını içten içten tebrik ediyordu.

"İtiraf ediyorsun Nermin. Miray'ı oraya sen kapattın ve ölmesini bekledin."

"Benimle oynama Tunahan. Hiç bir şey elde edemezsin."

Masanın üzerinde bulunan ve daha önceden hazırlanan belgeleri alıp Nermin'in önüne bıraktı. "Ya bunları imzala ya da hapse, Nermin. Ya kamudan istifa edeceksin ya da hapse gireceksin."

Nermin pis gülüşüyle adamın midesini bulandırdı. "Sence ben aptal mıyım? İyi bir avukatla bu işten sıyrılırım. Bilmiyor muyum sanıyorsun? O belgeleri imzalamayacağım. Cezamı en hafif şekilde paraya çevirir yine de kurtulurum. İmza falan yok."

"Öyle mi? Peki," diyen Tunahan'ın sözü biter bitmez odanın kapısı hızla açıldı. Tüm başlar kapı yönüne döndü.

Milli Eğitim müdürü Sinan Bey öfkeyle gelip Nermin'in karşısında durdu. "Tunahan hocam imzaya gerek kalmadı. Gördüklerim bana yetti. Ben gerekli yerlere bildiri yapacağım."

Nermin korkuya kapılmıştı ama belli etmek istemiyordu. "Sen kimsin?"

"İlçe Milli Eğitim müdürü Sinan Atagül. Artık kamuda görev yapamayacaksınız. Bunun için elimden ne gelirse yapacağım."

Nermin gözlerini yumdu ve iki poliste yanında bitti. Sona gelmişti ve kurduğu düzen onu ezip geçmişti. Başına büyük dert almıştı. Kurtulması oldukça zordu.

"Nermin Kazak, adam öldürmeye teşebbüsten gözaltındasın. Ve az önce iyi bir avukat ile kurtulacağın masalına kendini inandırmasan iyi edersin."

Kelepçe çıkaran sivil polise Orhan Bey engel oldu. "Komiserim burası okul. Öğrencilerin buna sahit olmasını

istemiyorum."

Komiser Orhan Bey'i haklı bulduğu için sadece kolundan tuttu Nermin'i. Nermin çöküşlerin en ağırını yaşadı. Komiserin de dediği gibi kurtuluşu çok zor olacaktı. Ve kalbinde ilk defa pişmanlık kırıntıları hissetti. Mükemmel bir hayatı elleriyle mahvetmişti. Başı önünde polisler eşliğinde odadan çıkıp gitti.

Sinan Bey elini Tunahan'a uzattı. Adamın elini kavrayıp gülümsedi Tunahan. "Buraya kadar geldiniz, bizi kırmadınız, çok teşekkür ederim Müdürüm."

Elini geri çeken Sinan Bey hala sıkıntılıydı. "Rica ederim. Bize büyük yardım ettiniz sayılır. Bunun gibi öğretmenleri bulup Milli Eğitim bünyesinden temizlemek bizim için önemli. Çocuklarının başına en ufak bir şey gelince direk biz suçlu oluyoruz halk gözünde. Oysa o iş öyle değil. Her okula neden müdür veriliyor? Bu tür olaylar için önlem alınsın diye. Siz de ziyadesiyle yardımcı oldunuz."

Tunahan başını eğerek mütevazi çizgisine devam etti. Sinan Bey Orhan Bey'e döndü.

"Müdür bey, kızınızın uyuşturucu semineri bile pek çok okula ilham verdi. Methini de duyduk Balat'ta. Böyle güzel bir evlat için aslında en büyük teşekkürü siz hak ediyorsunuz."

Orhan Bey işittiği sözlerle bir baba olarak gurur duydu. Ne güzel şeydi insanın evladıyla gurur duyması. Ömrüne ömür katıldığını hissetti.

"Sağ olun Müdürüm."

🍋

Eve gelen Tunahan kabanını çıkarıp astı. Evde hiç ses yoktu. Miray'a uğramayı düşünmüştü aslında. Ama üzerini değiştirip gitmek isteyince eve girmişti. Miray'a bugün Nermin'in başına neler geldiğini anlatacak ve artık okulda olmayacağı müjdesini verecekti. Belki dışarı çıkarız diye de düşünmüştü.

Alt kata bakındı kimse yoktu. Odasına çıkmak için basamakları bir iki çıkmaya başladı. Odasına yaklaştıkça Feride'nin odasından gelen sesleri duydu. Kapı aralığından baktı. Kız kardeşi, annesi ve Miray yerde oturmuş konuşarak,

gülüşerek yere saçtıkları çeyizlere bakıyorlardı. Ne kadar tatlı ve izlenesi olduğunu düşündü. Mutluluk buydu işte. Sevdiğin insanları mutlu görmek... Kapıya omzunu verip hafif aralık kapıdan izlemeye başladı.

Feride elindeki patiği incelemeye başlamıştı. Hiç aklı ermiyordu. Siyah örgünün içine pembe çiçeği nasıl yapmışlardı. Bilemediği için çok kurcalamadı. "Anne bu giyilir mi ya sanat eseri gibi. Picasso bile yapamaz bunu."

Miray kıkırdadı. "Bende aynı fikirdeyim Feride. Bende de var onlardan. Sanırım hiç giymeyeceğim."

Serap Hanım kızlarına bakıp burun kıvırdı. "Siz ne anlarsınız. Doğum yaparsın ayağına giydirirler. Lohusa kadına şart bunlar. Yeni evlenince de giyersin üşütmemek için. Bunlar çeyizin olmazsa olmazı. Evine başı eşarplı biri gelir. Sıkılır eşarbı atar kadın hali, yok mu bir tülbent diye sorar sana? Ne diyeceksin, yok mu? Her şeyin bir yeri vardır."

İki genç kızda birbirlerine bakıp dudak büktüler. Kadın bir yerde doğruydu

aslında, fikri dolmuştu zihinlerine. Serap Hanım, "Bu daha yarısı bir sandıkta aşağı benim odamda var."

Miray şokla açtı ağzını. "Ya çok değil mi? Benim anca bu kadar, annemle baktık geçende." dedi.

Serap Hanım minnetle gülümsedi. "Annem memur karısı kızım. Yılardır diyar diyar gezer. Nasıl taşısın o kadar çeyizi oradan oraya? Olan yeter çok bile size," deyip gelinin elini sıktı.

Tunahan, kaşlarını çattı. Miray'ın çeyizi az mıydı? Ona göre tam da olması gerektiği kadardı. Hatta mücevher doluydu Miray'ın çeyizi. Kapıyı parmağıyla iten Tunahan odadakilerin görüş alanına girmişti. Serap Hanım oğluna bakıp gülümsedi. "Hoş geldin oğlum."

"Hoş buldum, çok da hoş buldum anacım. Ne yapıyorsunuz?" Odanın içine girip kardeşinden makas aldı ve kendine gülümseyen sevdiğinin yanına ayakları diz kırıp durdu. Elini de Miray'ın omzuna attı.

"Kardeşinin çeyizlerine bakıyoruz. Hazır

işten kaçtı malum yarın kız isteme var. Bizde çeyizlere bakıyoruz kızlarımla."

Kaşlarını havaya kaldırıp gülümsedi ve dudaklarını vay be dercesine büktü Tunahan. "Kızlarınla! Beni de satmazsın inşAllah, hani ben de oğlunum ya."

Feride yüzünü buruşturdu. "Ay kıskanç mı ne?"

"Satarım valla hiç bakmam. Sen zaten benimsin, seni ben doğurdum. Sen beni, ben seni zaten severiz. Mesele Serpil'in kızını sevmekte."

Miray bu kadından etkileniyordu. Fazla iyiydi. Ve hep öyle kalması için içinden dua etti. Tunahan istediği konuya girmek için konuyu değiştirdi. Gözlerini çeyizler üzerinde gezdirdi.

"Eksik var ama bu çeyizde. Miray'ın çeyizi daha çok?"

Üçüde bakışlarını yerde olan havlulara, yamenilere, liflere, patiklere çevirdi. Feride, "Ne eksik abi?" diye sordu. Miray da bilmediği, hatta anlam veremediği için kaşlarını çatıp yanındaki adama döndü. "Nasıl yani?"

Miray'a içinden ve kalbinden geçen en güzel gülüşü sergiledi Tuna. "Feride'nin kitapları yok. Kitaplar da çeyize dahil değil mi?"

Serap Hanım ve Feride gülümserken, Miray da kalbinin sahibine dolu gözlerle baktı.

"Doğru ya, dahildi değil mi?"

🍋

Oyla 561 Paylaş

28. Aşkların En Güzeli

47,3 Bin ★ 3,28 Bin 455

İyi okumalar canlarım.

🍋

On beş gün sonra...

Hayat çoğu insan için sorundan, çoğu insan için ise çözümden yanaydı. Sorunları çözemeyen ve çözüp huzuru kalbinde hisseden insanlar için hayat daha çekilirdi.

Küçük şeyleri dert haline getirip büyütmeyen insan için büyük sorunlar kırınca kadar bile değildi. İşte Miray da çeyiz gibi, büyük bir sorunun altından ziyadesiyle kalkmayı başarıyordu.

Üç çocuk okutup, yıllarca bir banka hesabına gelecekleri için bir kuruş, bir lira demeden ayıran babaları sayesinde kendi çaplarında zengin bile sayılabilirlerdi. Çünkü hayattan beklentileri maddi olarak çok fazla şey değildi. Sadece yaşamak için gerekli olandı.

Onlar her ne kadar memur olsalar da, küçük semtlerin büyük sevgilerle bezediği insanlardı. Son on beş güne sığan olayları zihninden geçirdi Miray.

Feride'nin kız isteme töreni. Kahkaha attı. Tunahan ile birlik olup Feride'nin hakkından gelmişlerdi. Tabii Hakan'ın da.

Feride heyecandan yerinde duramıyor, sürekli sağa sola dönüyordu odasında. Sevde'nin başı dönmüş, Miray da sabrının sonuna gelmişti. "Otur artık. Yeter. Beynimiz laçka oldu sayende."

Feride durup Miray'a baktı. "Tabii seninki karambole gelmişti. Beni anlamıyorsun."

Sevde, " Neyi anlamıyor olabilir kıt beyinli? Alt tarafı isteme, görende gerdeğe gireceksin zanneder," dedi.

Feride yüzünü buruşturup, eliyle yüzüne hava verdi. "Ay birde o var di'mi?"

Miray, "He var, o yüzden bu hallerini o geceye sakla." Başını yana çevirip mırıldandı. "Tabii sizinki bahara kalacak ama, neyse..." demişti.

Gözlerini kısan Feride, Miray'a yaklaştı. "Ne demek bahara kalacak? O niye, siz kırk gün sonra evleniyorsunuz da, biz baharı bekliyoruz?"

Ayağa kalkan Miray at kuyruğu yaptığı saçına elini götürüp önüne çekti. "Bahar dediğin nedir Feride'm alt tarafı altı ay. Beklersiniz artık. Benim suçum yok ki, abin öyle istedi. Hiç sanma yani intikam falan alıyoruz."

"Çiyannnn," dedi Feride.

"Sus bakayım, ne ayıp yengenim ben senin. Ne öyle çiyan falan?"

Feride üzgünce gözlerini kıstı. "Yapmayın ya. Ayırmayın bizi. Biz ettik siz etmeyin."

Saçını geriye savurdu Miray. "Ay bilemeyeceğim şekerim. Baban abine karar izni verirmiş. Benim yapabileceğim bir şey yok yani."

Feride'nin kolları yanına düştü. "Yazık lan bize. Aşkıma kavuşamayacak mıyım, ben?"

Miray gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Odanın çıkışına doğru

yürüdü. "Ben aşağı iniyorum. Senin için bir şeyler yapabiliyor muyum, bir bakayım?"

Feride yeninden cana geldi. "Kız orada olmaz. Sen abimi odasına çağır," dediğinde Miray anlamadığını ifade eden bakış attı kıza. "O neden?"

Feride elini havada savurdu. "Babamın yanında öpemezsin. Biraz cilve neyim yaparsın. Tuna'm, aşkım, gel şunları everelim falan dersin," demesiyle Sevde kahkahasıyla birlikte yatakta arkasına düştü.

Miray çatık kaşlarıyla kıza ters ters baktı.

"Vazgeçtim Feride, aşağı inip düğünü sonbahara atmalarını isteyeceğim. Seni duyanda köşe başı abini sıkıştırıp cilveyle oynaşıyorum zanneder."

Yattığı yerden bir kahkaha daha atan Sevde yatakta zorla doğruldu. "Aşk olsun Feride, Miray öyle biri mi? Ne işve ne cilve canım sende..." diyerek Miray'ı ima ile süzdü.

"Manyaklar sizi... sizin ne haltlar yediğinizi bilmesem, kendimi fişli,

zannedeceğim."

Üç kızda itişe kakışa alt kata indiklerinde, misafirlerin gelmesine az bir zaman kalmıştı. Sevde izin isteyerek evine geri döndü. Biraz da erkek tarafı olması gerekiyordu. Solana girdiklerinde Feride, Miray'ı arkasından itekleyip duruyordu. Eline dört kat yaptığı gazetede uzunca bir makaleyi okuyan Tunahan, başını kaldırıp baktığında kızların neler çevirdiğini anlamak adına gazeteyi kenara bıraktı. Miray ile göz göze gelince aşkına göz kırptı 'Ne oluyor' manasında.

Miray da çarpık gülüşüyle göz kırptı. 'Plan tıkırında..." Tunahan da anladı ki bakışları düz bir hal aldı. Nazif babasıyla göz göze gelen Miray yanına doğru ilerleyip oturmadan önce en sevimli haliyle ve sesiyle, "Babacığım," dedi ve Nazif Bey'i can evinden vurdu.

Gelinine gülümseyen Nazif Bey'de, "Söyle kızım," derken adamın ağzından kızım, kelimesi büyük bir sevgiyle dökülmüştü. Ki, Tunahan bu uyuma bayılıyordu. Kendi kalbini feth eden Miray'ın, ailesi tarafından da aynı durumda olması içinde hissettiği duyguları pekiştiriyordu.

"Malum bizim düğüne az kaldı. Hemen ardında da Feride ile Hakan'ın düğününü yapalım derim," dedi.

Nazif Bey oğluna döndü. "Ben karışmıyorum. Size, şu gün yapın demedik. Onlara da demeyiz," dediğinde köşede bekleyen Feride'nin gözleri parladı.

"Abi olarak benim karışmam da mahsur var mı?" diyen Tunahan'a döndü tüm bakışlar.

Nazif Bey ortada bir şeylerin döndüğünü sezmişti. Tunahan dı en çok isteyen, düğün olsun, evlensinler diyen. Şimdi bunu istemesinin ardında bir şeyler aradı. "Mantıklı bir yaklaşımın varsa tabii ki?" diyerek ucu açık yanıt verdi oğluna. Tunahan da minnetle başını salladı. Ve Feride'nin tüm umutları suya düştü. Bu yüzyılda kavuşurlardı inşAllah.

Tuzlu kahve, kız isteme üzerine bir de hızlı adam Hakan'ın taktığı yüzükle ortam şen bir hal almıştı. Hakan babasına sürekli kaş göz işareti ile konuyu düğün tarihine getirmesini bekliyordu. Niyazi Bey biliyordu ki

düğün günü konuşmak için bugün uygun gün değildi ama oğluna laf anlatamıyordu. Eğer konuşmazsa eve gidince hiç susmayan bir adet Hakan ile burun buruna gelecekti. Dostunun, dostluğuna sığınan adam konuya girdi en nihayetinde...

"Tunahan oğlumdan bir ay sonra yapalım diyoruz Nazif ne dersin?" Odadaki, tarihi bekleyenler nefes tutmuşlardı. Nazif Bey dostuna bakarak, "Ban o işi abisine devrettim Niyazi. Ona soralım," dediğinde Tunahan'a dönen başlarla Hakan ve Feride birbirlerine bakmayı tercih ettiler. Feride üzgün, Hakan kaş çatışla bakıyordu. Feride'den çekti yüzünü arkadaşına çevirdi ama her hangi bir değişlik olmamıştı. Kaşlar hala çatıktı.

Yanında oturan Miray hiç sesini çıkarmadı. Tunahan da boğazını temizleyip konuya girdi. "Altı ay sonra yapalım. Yaz gelmiş olur. Rahat rahat yaparız düğünü."

Duyduklarıyla ağzı bir karış açılan Hakan kendini hemen topladı. "O niye? Sen karda kışta evleniyorsun da rahat değil misin?" diye çıkıştı.

Niyazi Bey boğaz temizleme işine girdi. Oğlu büyüklerin yanında olduğunu unutmuştu. Orhan Bey'de kenarda minik bir gülümseme ile izliyordu ki Hakan'ı haklı görüyordu da konunun nereye gideceğini de merak ediyordu.

Babasını görmezden, duymazdan gelen Hakan için altı ay demek Feridesiz geçecek uykusuz onlarca gece demekti. Zaten aşkını bildiğinden beridir uyku nedir bilmez olmuştu. Bunu asla kabul edemezdi.

"Ben gayet rahatım Hakan. Evlilikte sıra benim. Sende evin kızını ve ikinci çocuğunu istiyorsun, konu bundan ibaret."

"Bence konu bundan ibaret değil. Söyle hadi."

"Hayır bundan ibaret. Bekleyeceksin. Altı ay sonra düğün." Tuna kati ve net bir sesle söylemiş ama Hakan ikna olmamıştı.

"Tunacan!" dedi birden. Miray kahkaha atmamak için kendini sıktı. Kocasının yanında gülmemek için sıktığı bedeni

hareket ediyordu. Bunu ilk defa duyuyordu. Daha sonra kullanmayı not aldı.

Tuna, Miray'ın gülmemek için kendini sıktığını hissettikçe kendinde de gülme istediği uyanıyordu. Sesini tazeledi ve Hakan'a döndü.

"Ne? Vermiyorum kızı. Abisi benim. Babam bana devretti. Bekleyeceksin," deyip kestirip attı.

Feride kaderine ağlamak üzereydi. Bu neydi böyle şimdi? Abisi ve aşkı yıllardır kuzu gibi geçinen iki adam, kurda dönmüştü bir anda.

Hakan dişlerini sıktı. Yerinde kıpırdadı. Oradakilerin varlığı pek engel teşkil etmiyordu. Çünkü Hakan çok beklemişti ve artık beklemek istemiyordu. Bunun içinde elinden geleni ardına koymayacaktı.

"On senedir bekliyorum. Vermezsen kaçırırım."

"Hakan!"

Babasının sert çıkışına hiç aldırmadı

Hakan. Kayınpederi ve Orhan Bey'in yanında olmaları hiç umurunda değildi. Nazif Bey her zaman sakin ve saygılı çocuğu ilk defa bu şekilde görüyordu. Şaşkınlıkla kaldırdı kaşlarını.

Feride gözlerini sonuna kadar açmış ve nefesini tutmuştu. Yanında oturduğu Sevde'nin arkasına doğru saklamaya çalıştı başını. Odanın içinde Tuna ve Miray dışında, eğlenen biri daha varsa oda Zehra idi. İşaret parmağını ağzına götürmüş, tırnağını yemekle meşguldü. Bakışları bir eniştesine bir de Hakan hocasına kayıyordu. Aniden gaza gelmiş ve sesine hakim olamamıştı Zehra. Ağzındaki parmağı çekip araya girdi.

"Kaçır hocam. O da Balat'ı yakıyordu. Yakışır..."

Tüm başlar bir anda Zehra'ya dönünce genç kız nasıl gaza gelipte o şekilde çıkıştığını yeni fark etmişti. Havadaki elini indirip annesinin yanına iyice sindi. Elini yüzüne kapatan Sevde kendine hakim olmakta zorlanıyordu. Omuzları bir inip bir kalkıyordu.

Tunahan, Hakan'a döndü. "Demek kaçıracaksın."

"Tuna damarıma basma kardeşim. Şu işi adam gibi çözelim bak, benim beyin hücreleri yanmaya başladı."

Feridesiz bir günü bile zor ederken, altı ay beklemesi imkansızdı. İnsan sevdiğinden bu kadar uzak kalır mıydı? Kalmamalıydı. Yürek ait olduğu yerde atmaya başladığında, ritmi değişir hayata bağlanırdı. Her insanın, yaşamak için amaçlara ihtiyacı vardı. Feride, Hakan için, yaşamak için bir nedendi.

"Sen bana yaparken beni hiç düşünmemiştin. Beni kapıyı yumruklarken gördüğünde hiç acımadın. Ben sıkıntıdan delirirken sen gerçeği biliyordun ama bana tek laf etmedin. Yok olmaz bu iş vazgeçtim ben, düğün sonbahara," dedi

Tunahan, arkadaşının değişen, renkten renge giren yüzüne baktı. Gülmek istiyordu ama kendini biraz daha tutması gerekiyordu.

Hakan boğazındaki kravatı gevşetti. Keser döner sap döner, gün gelir devran döner, düşüncesine tabii oldu. Bakışları babaları üzerinde gezdi. Babaların

günahını Hakan mı taşıyacaktı?

"Kusura bakma ama benden bunu isteyen de babandı. Pek pişman olduğumu söyleyemeyeceğim. Keyfin bilir bende kaçırırım."

"Kaçıramazsın!" dedi Tunahan. Gayet ciddi tavrıyla. Yanındaki hatunu kıpırdayıp durmasa daha da ciddi olabilirdi.

Koltukta öne çıktı Hakan. "Kaçırırım!"

"İmkansız!"

"Sende gör."

Hakan delirme noktasında, gözü kimseyi görmüyordu.

"Gerek yok," dedi Tunahan.

"Kaçıracağım. Beni buna sen zorladın."

"Kaçırma! Şubatta evlenebilirsiniz."

"Seni dinleyeceğimi hiç düşünme, bile."

"Verdim diyorum."

Daha fazla kendini tutamayan Miray ve Sevde kahkaha atınca, anneler ve babalarda gülmeye başladı. Feride başını soktuğu yerden kaldırdı. Hâlâ kocaman olan gözleriyle abisine ve Hakan'a baktı.

Hakan ağzı kımıl kımıl ederken durdu. Ne diyecekti unutmuştu. Tuna ne demişti, bir kez daha hafızasında aradı. 'Şubatta evlenin."
Gerilen yüz hatları esnedi. Beynindeki çark dönmeye başladığında gaza gelip söylediği sözleri unutmak için kendini zorladı.
Bu kadar insanın için de neler demişti.
Söz konusu Feride olunca dünyanın ve üzerindeki insanların çok önemli olmadığını biliyordu. Boğazını temizledi. Dökülenleri toplamaya çalıştı.

"Ee... bende öyle diyordum," dediğinde odanın içinde hatırı sayılır kahkaha sesleri yükseldi. Hakan yerine sinerken Feride de sesini çıkarmadı.

Kendi kendine gülümseyen hatunu görünce, Tunahan da gülümsedi.
"Hayırdır?"

Miray babasının odasında çıkmak için Tunahan'ı bekliyordu ki aklına dolan şeylerle zamanın nasıl geçtiğini

unutmuştu. Ayağa kalktı. "Hayr canım. Şerle ne işimiz olur. Aklıma Feride ve Hakan'ın o halleri dolunca..."

"Hak etmişlerdi," dedi Miray'ı alından öperken.

"Bencede..."

"Baban çıktı mı?"

"Evet. Bende seni bekliyordum. Bitti mi işlerin?"

"Evet, bitti. Hadi gidelim, evimizi döşeyelim."

Elini kalbinin üzerine koyup hülyalara daldı Miray. "Evimiz. Ah çok heyecanlı."

"Bence de." Kızı elinden tutup kapıdan çıkardı.

Boş koridorda çıkış kapısına doğru ilerlediler.

"Yani böyle düşününce kanım kaynıyor. İkimizin olan bir ev. Her şey senin ve benim. Özel bir alan," diyerek hayallerine devam etti Miray.

Tunahan kulağına doğru eğildi. Sıcak nefesi kızın tenine değip, hücrelerine nüfuz etti. Tunahan bu şekilde yaklaşınca Miray ayrı bir dünyaya açılan kapıdan içeri süzüldüğünü hissediyordu.

"Çok özel anlarımız olacak, sana garanti ediyorum." Miray göz devirip adamın omzuna vurdu. "Kes şunu." Miray'ın elini bırakıp kolunu kızın omzuna sardı. Naif kahkahası kızın yüreğine zarardı.

Daha önceden, internet sitelerinde göz gezdirip gelmiş oldukları mağazada çok zorlanmayacakları kesindi. Teşhir için sunulan ürünleri tek tek inceleyip daha sonra da katalogdan bakmayı daha uygun görmüşlerdi. Mağazada tüm ürünler bulunmuyordu.

Beyaz ve mavinin şık bir tonunu seçmişlerdi. Halıları ve perdeleri de ona göre alacaklardı. Beyaz mobilyalara mavi dokunuşlar zengin bir hava katacaktı. Her dokundukları mobilyayı birbirlerine sorup fikir alışverişi yaparak tercih etmişlerdi.

Sonuçta o evde ikisi yaşayacaktı...

Yatak odası, oturma gurubu ve onlara

uygun halıları seçmiş bu işin sonuna gelmişlerdi ki Miray mağazanın uzak bir köşesinde bir şey fark etti. Bebek beşiği...

"Ya bak orada ne var?"

Tunahan başını Miray'ın baktığı yöne çevirdi başını. Miray'ın bu bebek aşkından şu an için hoşlanmıyordu Tunahan. Çok kararlıydı ki uzun süre çocuk istemiyordu.

Yanlarında bulunan mağaza görevlisi genç kız ikisine bakarak gülümsemişti. Tunahan'dan girişim beklemeden beşiğin yanına doğru ilerleyince Tunahan da onu takip etti.

Beyaz mobilyadan yapılmış ama sevimli havyan figürleriyle süslenmiş olan beşiğin iç döşemesi de pembeydi.

"Ya şuna baksana..."

"Güzel," diyerek sevdiceğinin gülen yüzüne gülümsedi.

Beşiğin her yerinde parmaklarını gezdiren Miray, içinden süre gelen bebek aşkını dizginleyemiyordu. "Sence önce kızımız mı olur, oğlumuz mu?" diye

sordu hala beşiğe hayran hayran bakarken.

"Fark etmez. Sonuçta ortak yapım ve bize ait olacağı kesin," deyip dudağını yukarı kıvırdı Tunahan.

"Proje gibi bahsetmesene çocuğumuzdan. Ortak yapım nedir?" Ters bakış atıp beşiği inceleye geri döndü Miray.

Tunahan'ın gülüşü genişledi. Olmayan çocuk için tartışma çıkması an meselesiydi. Miray'ın anladığı dilden konuşmaya karar verdi. Dirseklerini beşiğin korumalıklarına yasladı. Karşısında duran aşkına doğru eğildi. "Bende onu diyorum tatlım. Sen ve ben işte ortak yapım. Hani senin şu çok merak ettiğin ama bilmediğin şey var ya, işte o. Çocuk başka nasıl yapılacak?"

Miray gözlerini kısıp baktı. Eh, dedi içinden. Bu günler de geçecek, sen benim elime düşeceksin adamım, diye de ekledi iç sesi.

"Hı hı, evet ondan. Neyse bakacağız artık. Mevlam neylerse güzel eyler. Gidelim mi? Akşam oldu," dediğinde Tuna kızın önünde reverans yaparak yolu açtı.

🍋

Günler bir iki akıp giderken iki ailede ev kurma, düğün dernek işleriyle haşır neşirdiler. Eve gelen mobilyaların ardından ve tabii ki öncesinde evde hummalı bir temizlik baş göstermişti.

Miray buna memnun muydu, ölesiye...

Anneleri ve arkadaşları hatta Filiz'in de esirgemediği yardımlarıyla evi bal dök yala vaziyetinden kirli tozlu bölüme geçemiyordu. Tunahan ve Miray okulda iken anneler gelen ustalara yapılacağı gösteriyor, istedikleri gibi olana kadar da başlarında cek cek ederek ustaları evden kaçırıyorlardı.

Salona yapılmasını istedikleri dekoratif şömineyi Miray annelerine ve ayrıca ustaya tarif etmişti. Serap Hanım da eli böğründe ustaların başını beklemişti. Sonuç, mükemmel bir görsel olarak önlerine serilmişti.

Camlı bölmenin ardına yerleştirilen ışıklı alevler, gerçek ateş görseliyle gözlere ve ruha huzur veriyordu.

Banyoda ve mutfakta yapılan değişimlerin ardından, Miray ve Tuna eve gelmeden temizlik yapılıyor onlara pek iş kalmıyordu.

Yarın Miray'ın çeyizi gelecekti ve evde kızlar son temizliği yapıyorlardı. Daha usta gelmeyecek çeyiz yerleştirilecek ve düğüne kadar kapı kilitli kalacaktı.

En azından anneler öyle biliyordu...

Feride kovadaki suyun içine sokup bir güzel çitilediği sarı bezi havada çırptı. Mobilyaların ve kütüphanenin toz işi ona verilmişti. Hemen yanında da Sevde camları, Filiz de yerleri siliyordu. Miray da ağrıyan ayaklarını, kütüphane bulunan divan misali döşeme koltuğa uzatmıştı.

Feride ağzındaki cikleti evirip çevirip büyük balon haline getiriyor, ardında da içine çekerek çatır çatır söndürüyor, ağzın da tekrar balon yapmak için hamur kıvamına geri getiriyordu. Başına bağladığı oyalı yazma, altına giydiği dimi ile eczacıdan çok, bohçacı geldi hanım, diye bağıran teyzeler gibiydi.

Beyaz mobilyayı deşecek gibi ovalamaya

başladı. Patlattığı sakızla üç kızı da yerinden oynattı.

"Yuhhh," diye bağıran Sevde elinde bezle Feride'ye döndü. Feride omuz silkip işine geri döndü. Bir de diline şarkı dolamış geveleyip duruyordu.

"Bir efsaneydi, bir efsaneydi senle beraber olmak," deyip durdu ve kızlara döndü. "Harbi ya efsane aşklar yaşıyoruz ha," deyip tekrar ovalamaya devam etti.

"Hakan Peker. Kız şarkıcıyı bile aşkına yakın seçiyor. Efso Feride," diye bağırdı Miray.

Aklına aşkı dolan Feride, kalçasını masaya dayadı. "Ay aşkım ya. Ulan ben çok seviyorum bu adamı."

Sevde durup nefes aldı. "Teşekkür ederim Feride," dedi.

Feride kaşlarını çattı. "O niye be?"

"Abimi çok sevdiğin için," deyip havadan öpücük attı arkadaşına.

"Ha öyle yani... tamam kabul ettim görünceciğim."

"Sende bana teşekkür etsene," diyen Miray Feride'den gelecek teşekküre hazırladı kendini.

Feride omuz silkti. "Siz ikiniz çok fenasınız. Bir araya gelince beyniniz Çinliler gibi çalışıyor. Yok sana teşekkür."

"Çinliler mi? O ne demek?"

"O şu demek bebeğim. Adamlar şoförsüz otobüs yapmışlar. Akılları hep fitnede. İnsan oğlunu nasıl işsiz bırakırız diye düşünüyorlar. Siz de beni nasıl Hakansız..." deyip göz kırptı. "Kapiş."

Miray alınmış gibi dudak büktü. Feride de işin ciddi olmadığını göstermek adına, işine geri dönüp şakıdı. "Neyse, ben ikinizi de seviyorum. İnsani bir şey yani. Çinliler bunu yapamaz."

Sessizce işini yapan Filiz'i son zamanlarda da içe kapanık görüyordu Miray. Sebebini az çok tahmin ediyordu. Ama onunla ayrıca ilgileneceklerdi Tunahan ile.

Miray ikna olmuşçasına gülümsedi.

Sevde de camı bitirip Miray'ın yanına çöktü. "Miray, kaldı on gün. Nasıl hissediyorsun bacım?" diye sordu.

"Bilmem. İyiyim mutluyum. Başka ne hissedeceğim ki?" Anlamsızca baktı kızın yüzüne.

Feride ağzındaki sakızı patlatıp, elindeki sarı bezi de havada salladı. "Gerdek gecesini soruyor, hocam?"

Filiz hafifçe kıkırdadı.

Miray göz devirdi. "Ay ben ne bileyim siz neyseniz ben de oyum. Özel bir şey mi hissetmem lazım?"

Cikleti bir kez daha çevirip, "Kız, vereyim mi sana bir rahatlatıcı hap? Gevşersin," demesiyle Filiz kahkaha attı. Sevde elini yüzüne kapatıp gülmeye başladı.

Miray gözlerini kısıp görümcesine baktı. "Niye gevşiyorum Feride? Beton mu yutacağım?"

"Ah sekerim, kitaplarda yazıldığı gibi değil o işler. Onlar şehir efsanesi," diyen Feride'ye hepsi birden kocaman gözlerle baktı.

Sevde, "Sen nereden biliyorsun? Lan yoksa..." dedi.

Ağzındaki sakızdan yorulan Feride çıkarıp kenarda çöpleri toplamak için bıraktıkları poşete attı. "Yok devenin bale papucu. Kız oğlan kızım bi kere. Ayol evlenen de mi görmedik? Başına gelen de duymadık? Allah yardım etsin hepimize," deyip elini yüzüne kapattı.

Miray beyaza çalan yüzüyle gözlerini kırpmadan bakıyordu. Sevde Miray'ın atan benzini görünce Feride'ye çıkıştı. "Gevur deli, korkutmasana kızı! Bu güne kadar ölen var mı, gerdek üstü?"

"E yok tabi. Ay şimdi bunlar bir de değil iki. Vah vah," demeyi de kendine intikam olarak biçti Feride. "Abim kalpten gitmese bari..." deyip gözlerini deli görmüş gibi bakan kızların üzerinde gezdirdi.

Şapşal hallerine kahkaha atınca kızların ayaklanıp Feride'yi evin içinde iki tur koşturmaya yetmişti. Sevde'nin elinden sekip kapıya doğru koşunca kapıdan giren abisinin kucağına düştü Feride.

Tunahan ile burun buruna gelen kız,

sevimli sevimli sırıttı. "Abim ya tam vaktinde geldin. Laf aramızda senin hatun beni pataklıyor da."

Nefes nefese kalan kızlar abisinin kucağında kalan kıza bakıyorlardı. "Feride?" dedi Tunahan.

"Efendim abilerin Carlos'u?"

"Ne bu halin?"

"Ya abim, geçmişe özlem bunlar. Ebelemece oynuyorduk." Göz deviren Tunahan, "Feride, Hakan aşağıda seni bekliyor."

Feride, fare görmüş fil gibi zıpladı abisinin kollarından. Başındaki yazmayı çıkarıp Miray'a fırlattı. Dimisini belinden aşağı çekince siyah kalın taytı ortaya çıktı. Onu da Sevde'ye fırlattı. Kenarda duran botlarını ayağına geçirdi. Askıdan kabanını alıp üzerine geçirdi. Hepsi sessizce onu izliyordu. Çantasını da alıp kızlara döndü. "Yarın görüşürüz bebeklerim," deyip hızla indi merdivenleri.

"Tunahan abi, ben hatırlamıyorum ama bu kız küçükken kafasının üzerine

düşmüş müydü?"

Tunahan kızlara gülümsedi. "Ne yaptı çok merak ettim? Peşinden bu şekilde koşmanız için nasıl bir suç işlemiş olabilir?"

Miray alt dudağını gülmemek için ısırdığında kızlara bakıyordu. Sevde'nin rengi atarken Filiz çoktan kabanını giymeye başlamıştı.

"Tunahan, kardeşin yürüyen felaket ama tatlı kız. Neyse ben gideyim artık, yarın görüşürüz," diyen Filiz çantasını da alıp cevap beklemeden kapıdan çıktı.

"Ya bende gideyim. Miray kovaları falan toplarsın." Miray başını aşağı yukarı salladı. Tunahan bilse kızlar gerdekti, gevşeticiydi, bakirdi, bakireydi. Miray hemen sildi aklından. Edepsiz Feride, demeyi de ihmal etmedi içinden.

"Bu kapıdan çıkanların rengi ala mor muydu?" Elini havada salladı Miray. "Boş ver yarim,"

Başını iki yana sallayıp boş vermeyi tercih etti Tunahan. Evde yalnız kaldıklarını fark edince Tunahan muzip

bakışlarıyla Miray'a göz kırptı.

"O nasıl bakış, göz kırpış zalim? Yüreğim tekledi," dedi Miray nefesini tazelerken.

Tunahan kahkaha attı. Elindeki bilgisayar çantasını ve kabanı yere bıraktı.

"Sadece baktım." Uzun koridorda kızın üzerine doğru ilerlemeye başladığın da Miray da geri adımlarla boşlukta ilerliyordu.

"Bakınca kalbin tekliyorsa, az sonra öpeceğim ya, nefese ihtiyacın olacak. Ama korkma o da bende senin için var."

"Niye üstüme geliyorsun ama? Bak koridorun sonunda yatak odası var. Şu tarafa döneyim orada kütüphane var," dedi Miray, umrunda da değildi ne vardı ne yoktu. Yaptıkları sadece oyundan ibaretti ve ikiside inanılmaz haz alıyorlardı.

Tek kaşı havaya kalktı Tunahan'ın. Yakışıklı suratında çekici gülüşü gerçekten de kalp ağrısına neden oluyordu. "Ne fark eder aşkların en güzeli? Bize mekan değil, zaman kafi."

Yandan seksi gülüşüyle Miray elini bol bluzuna götürüp göğüs bölgesinden tutup, sözde tenine hava sağladı. "Ay ateş bastı. Ev fazla mı ısındı ne..." dedi gözlerini süzerek.

"Kombi de değil sorun, yarim. Biz bir araya gelince buzullar eriyor sanki."

Miray dayanamayıp kahkaha atınca, Tuna da onunla birlikte gülümsedi. Kahkahasına son verip kocasının kollarına zıpladı. Miray ile arasında olan boy mesafesini, kızı belinden tutup kaldırarak kapattı. Tunahan kızın dudaklarına fısıldadı.

"Yatak odası ne taraftaydı?"

🍋

Oyla 455 Paylaş

29. Tamamen Duygusal

53,7 Bin ★ 3,04 Bin 662

Keyifli okumalar okuraşklarım...

🍋

Biri vardı içimde, adsız ama aşkla beklediğim.

Dilimin dönmediği lakin kalbimin haykırdığı birisi...

Senelerce tekrar ettim içimden, geleceksin ve beni bulacaksın, diye.

Bir kaç harfin yan yana geldiğinde oluşan anlamdan öteydi adın.

Aklım, kalbim ve ben itilafa girdik.

Aklım birisi, dedi.

Kalbim ve ben Aşk!

Adı Aşk! Aşkın, adı Miray...

Hangi dilde söylenirse söylensin, yüksek

kalp atışı şiddetli çarpıntı. Uykusuzluk, ruhsal denge bozukluğunu da berberinde getirir.

Her yürekte farklı yaşanır, kendini asla yedirmez. Bir kişiye tutunmuşsa onun ya canını alır ya da canına can olur.

Aşktan daha güçlü bir duygu var olmadı. Olsaydı Tunahan onu da bulur Miray da yaşardı. Tıpkı şu an yaptığı delilik gibi.

Güvercinin ayağına bağladığı küçük kağıdın sağlamlığını kontrol etti. Süt beyaz olan sevimli güvercini sevdi biraz. "Hadi bakalım, karşıya uç. Komşu kızına onu ne kadar sevdiğimi anlat," deyip güvercini saldı.

Ellerini cebine atıp havada dönen kuşu izledi. Aylardır kendini aşacak ne varsa Miray için hepsini yapmıştı. Her yaptığından da hoşnuttu. Kendini bulduğunu biliyordu. Bazı şeyler için kendinden taviz vermesi aşkın getirisiydi. Rabbinin ona getirdiği aşka hamd etti.

Güvercin gökyüzünde birkaç takla attıktan sonra karşı balkonun demir parmaklıklarına kondu. Eğitimli

güvercini yakından tanıdığı arkadaşından temin etmişti. Yapmaya çalıştığı sadece Miray'ı mutlu etmekti.

Teknoloji hastalarına bunu anlatsa katıla katıla gülebilirlerdi. Önerindeki uzun hayatta, sana mesaj atmıştım, gibi bir anıları olmayacaktı. Ama senin balkonuna ayağında aşkımı anlatan not ile güvercin göndermiştim ya da göndermiştin, olarak tatlı hatıraları kalplerinde taşıyacaklardı.

Odasının ışığı yanıyordu Miray'ın ama hava henüz tam anlamıyla kararmamıştı. Büyük ihtimalle kitaplarını kolilere yerleştiriyor, olduğunu düşündü. Çeyizi iki gün önce eve taşınmıştı ama kitaplarını daha sonra götürmek istemişti. Tunahan'ın kitapları çoktan kolilere yerleşmişti. Yarın cumartesiydi ve tek işleri kitapları yerleştirmek olacaktı.

Benliğindeki sevinci düşündükçe kanı kaynıyordu. Tunahan için evlilik, Miray ile yaşanacak mutlu bir hayat demekti. Onu ilk gördüğü anı düşünür olmuştu son zamanlarda.

Bal rengi gözler, açık buğday ten, kumral

saçları..." Başını iki yana salladı. Artık birazcık sarıydı.

Bir kaç satır altı çizili cümleyle başlamıştı. Birine vurulmuştu. Şimdi düşündüğünde Miray'ı ilk defa orada, odasında kitaplarının arasında sevmeye başlamıştı. ***Tüm varlığımla sevebilirim seni...***

Miray Tunahan'ı tüm varlığıyla sevmişti.

Tunahan Miray'ı tüm varlığıyla sevmişti.

Filmlerde yaşanan çarpışma sahnelerinin ardından gelen aşka tutulmuştu.
Romanlara sığmayacak sevdası vardı şimdi. Bir çift bal rengi göze ölesiye sürgün yemişti. Miray ile müebbet yemişti aşkta.

Demir parmaklıklarda kendini gösteremeyen güvercin tekrar uçarak havada bir tur döndükten sonra pencerenin önüne kondu.

Çıkarttığı kuş sesleriyle kendini belli etmek adına bir de kanat çırptı. Ayağındaki notu sahibine verecekti. Bunun için eğitilmişti.

Başına geçirdiği bandana boynuna doğru indirip saçını eliyle kabartıp düzeltti. Siyah bandanayı tekrar özenle başına taktı. Son koliyi de Zehra ile az önce kapatmışlardı.

Zehra ablasına belli etmiyordu ama biri dokunsa ağlayacaktı. Kendini şımarıklığa vuruyordu. "Abla, odana ben yerleşeceğim. Tez vakitte hem de."

Miray kendini yatağa bıraktı. Yorulmuştu. "Al senin olsun. Artık ihtiyacım olacağını sanmıyorum."

"Olmaz tabii. Evin minik bir saray yavrusu oldu. Ne yapacaksın bu eski evi?" diyerek çenesini kaldırdı Zehra.

Miray gözleriyle takip ettiği kardeşine gülümsedi. "Zamanı gelince senin de olacak. Ayrıca bu ev, tarihi yapı. Benim küçük sarayımdan üç beş tane alabilir. Burası baba evi her zaman kıymeti daha fazladır."

Kulağı işittiği sese kesilmişti. Zehra elini kulağına götürüp sabitlemiş daha iyi duyabilmek için ablasına elini 'sus' anlamında kaldırmıştı.

"Ne oldu?"

"Bir ses var, guguk guguk..."

Miray yatakta yan döndü. Odası çatı katındaydı. Kuşların olması normaldi. Ama Zehra'nın tül perdeyi kenara çektiğindeki şaşkın halini görünce ayağa fırladı. "Ne..?"

"Abla..." demesiyle gülüşü büyüyen Zehra balkon kapısını açıp çıktı. Miray da kardeşini takip etti.

"Baksana, ayağında not var."

İlk günkü kalp çarpıntısını içinde hissetti. Bu mükemmel bir jestti. Bu böyle bir çağda kaç erkeğin aklına gelirdi ki? Arkasını döndü. Biraz mesafe vardı ama onu karşısında gördü. Balkon kenarında elleri cebinde, kendisine bakıyordu. Dönüp güvercine elini uzattı. Hayvan ürkmedi. Kime geldiğini anlamış gibiydi.

"Notu al, bana ver biraz seveyim. Penceremize her gün güvercin konmuyor. Ah enişte m harika adam. Mükemmel adam." Ellerini havaya kaldıran Zehra dua etmeye başladı. "Bir Tunahan daha varsa, bana yolla

Allah'ım." Miray kıkırdadı. Eli notun üzerinde minik ipliği, cana zarar vermeden çıkarmaya çalışıyordu ve başardı.

Güvercini Zehra'ya verdi. "Salma sakın. Bakalım ne yazmış, cevap göndeririz." Minik ruloyu parmak uçlarıyla açtı. Kalbi hızla atıyordu. Sevdiği değişik biriydi ve bunu her zaman belli ediyordu.

Hayatımın en güzel şeyini yaptım.
Komşu kızına vuruldum!
Fevkalbeşer, payidar aşka düştüm.
Komşu kızı, seni sokağın köşesinde bekliyorum.

Kağıdı kalbinin üzerine bastırıp gözlerini kapattı. "Sen beni mutlu etmek için mi geldin dünyaya?" diye mırıldandı. Zehra kıkırdayınca gözlerini açtı Miray.

"Ne yazmış?"

Zehra'ya cevap vermeden Tunahan'a döndü. Soğuk havada hala olduğu yerde bekliyordu. Tunahan elini dudaklarına götürüp havaya kaldırdı. Hayalî öpücüğü Miray'a yolladı.

Uzaktan sessizce mutlu olan insanlardı.

Miray başını eğerek kahkaha attı. Elini havaya kaldırıp beklemesini işaret etti. Tunahan başıyla onayladı.

Odasına girdi. Zehra da elindeki güvercinle peşinden geldi. Çalışma masasının üzerinden minik not kağıdını alıp yazmaya başladı.

Zehra, aşkı ablasından ve eniştesinden öğreniyordu. Ergen aklı bile bir köşeye kaçmış gibiydi. Gözlerinden kalp çıka çıka hem Tunahan'ın notunu hem de ablasının yazdığını okudu. Birlikte kağıdı bağlayıp balkona çıktılar.

Parmaklıklara yaklaşan Tunahan uzağı izliyordu ki Afet-i Devran'ını görünce gülümsedi. Miray demirlere yaklaştı. Elindeki güvercini önce sevdi. "Git ona anlat, onu nasıl sevdiğimi," diye fısıldadı güvercine. Aşkının gözlerine bakarak ellerini havaya kaldırıp açtığında kuş kanat çırparak havada daireler çizerek karşı balkona uçup Tunahan'ın ellerine kondu.

Miray kollarını göğsünde bağlayıp, kağıdı almasını izledi. Kuş parmaklıklara uçup kondu. Kağıdı açıp okumaya başladığında gülüşü dağıldı yeryüzüne.

Haddizatında size olan duygularım Perestiştir.
Naçizane kalbiniz beni benden aldı, Balat'ın delikanlısı...
Sen beni bekler ol. Ben her zaman gelirim.

Miray elini dudaklarına götürüp havaya kaldırdı. O da hayali öpücüğünü Tunahan'a yolladı. Koşarak odasına girdi. Tuna'ya sokağın köşesine varması için ağırdan alarak giyinmeye başladı.

Kabanını, atkısını ve şapkasını hızla giyinmeye başladı. "Ben çıkıyorum Tuna beni bekliyor," diye evi sesiyle inletti. Sert rüzgara rağmen yağmur yoktu. Dizine varan çizmesinin fermuarını dışarıda çekip doğruldu.
Yüzünde gülümsemeyle kendi kendine mırıldandı. "Aşk seni bekliyor, koş Miray."

Hızlı adımlarla ezbere bildiği yolu arşınladı. Köşeyi döndüğünde kollarını göğsünde başlamış, omzunu önünde durdukları marketin duvarına yaslamış aşkını görünce büyük adımlar attı.

Hiç ama hiç eksilmeyen gülüşüyle

kollarını açan Tunahan'ın göğsüne bıraktı kendini. "Ya sen delisin. Nereden geliyor bunlar aklına? Kırk yıl düşünsem aklıma gelmez," demesiyle uzanıp yanağına sıcak tenini bastırdı. Geri çekilip aşkına baktı.

"İlham kaynağım sen olunca..."

"Seni sevmek için çok fazla sebebim var. Utanmadan her gün sayısını çoğaltıyorsun. Bu bendeki de can zalim."

Kahkaha atarak kızın omzuna kolunu dolayıp caddeye yönlendirdi. Park ettiği arabasının kapısını açtı. "Kaç yıllık aşk biriktirdin?" Arabaya binerken gözleri buluştu. Sıcak nefesleri birbirlerine dokunuyordu.

"Sonsuza kadar yeter."

🍋

Feride, Sevde ve Filiz sabah erkenden Miray'ın kapısında belirdiler. Feride hangi kapıda duracağını bir ara kestirmedi ama baktı ki kızlar bir olmuş bende eksik kalmayayım, diyerek Miray tarafına geçmişti.

Taha'nın son koliyi de aşağı indirmesiyle genç çocuk olduğu yere yığıldı. Dili dışarı sarkmıştı tabiri caizse. Miray saydı on koli, Taha indirdi on üç koli. "Hani on taneydi? Belim çıktı," diye ablasına söylendi.

"Ay canım benim aklım karışmış. İki büyükte bavul vardı Taha, onları kap gel ablam. Bak haftaya gidiyorum bu evden. Çok ağlarsın peşimden," diyerek abla kardeş klasik konuşmayı da yapmışlardı.

Taha yüzünü buruşturdu. "Evet abla çok ağlayacağım. O kadar ağlayacağım ki odana ben yerleşeceğim," demesiyle Zehra carladı. "Benim olacak bir kere. Ben yerleşeceğim, abi," dedi üzerine basa basa.

Taha adım adım Zehra'ya doğru yürümeye başladı. "Ne dedin sen?"

"Benim olacak dedim," diyerek omuz silkti Zehra.

"Gel buraya..." diyen Taha'nın sözüyle Zehra babasının yanına kaçtı.

Filiz, "Ben ailemden ayrılalı çok oldu. Evlendiğim de kimse odama göz

koyamayacak," diyerek tebessüm etti.

Yıllardır tek başına yaşayan Filiz için hayat artık eskisi kadar eğlenceli değildi. O da artık bir yuva kurmak hayatı o özel insanla paylaşmak istiyordu.

Karşı kapıya gözü takılan Sevde, Filiz'e omuz attı. "Filiz seninki geldi."

Filiz kaş çatışla başını karşı eve çevirdi. Kerem!

Yanakları al al olmaya başlayınca başını eğdi. "Aşk olsun ya, nereden benimki oluyor?" diye mırıldandı.

Miray gülmemek için alt dudağını ısırdı ama Feride boş durmadı. "Utanma kız. Kırıt biraz. Bu çocuk bu sokağın delikanlısı, adam gibi adam. Ailesi de iyidir. Gerçi kardeşi biraz tuhaf ama onu boş ver. Bak sana bakıyor. Cilve neyim et namıssız." Miray kendini saldı. Elini karnına götürüp kahkaha atmaya başladı.

Filiz daha çok utanmıştı. "Ya Miray sen yapma bari, Feride o nasıl konuşmak ya..."

"Ay ne var be, Fakülte okuduysak okuduk. Biz buranın, bu sokağın çocuklarıyız. Zamanında küfür de ettik, kavga da. Küçükken saç baş girişip ertesi gün çamurdan ev yaptık." Eliyle bağlı olan saçını ileri itermiş gibi yaptı Feride. "Şekerim, öyle de güzeliz, böylede..."

Filiz başını kaldırıp karşıya baktığında Kerem ile göz göze gelince gülümsedi. Tabiatı gereği çok açık biri değildi. Ama bir gülüşü de başarabilirdi ki, karşılığını yürek hoplatan Kerem'in gülüşüyle almıştı.

Miray'ın olan on üç koli iki valiz, Tunahan da ise yirmi koli üç valiz olarak kamyonete yerleşmişti. Anneler kapıdan giden çocuklarına bakıyordu. Başlarındaki tülbentin ucuyla gözlerini silen iki kadın da aynı hüzün içindeydi. Ha kız evlat ha erkek evlattı.

İkisi de yükünü almış gitmişti. Odaları ve yatakları boş kalmıştı. Artık her gün kendi evlerine gideceklerdi. Sofrada bulunmayacak, sesleri duyulmayacaktı.

Nitekim ikisi de biliyordu; onlar çok mutlu bir yolculuğa çıkmışlardı. Kendi hayatlarını yaşamak için can atıyorlardı.

Anne babaların bundan sonraki görevi, onların mutluluğu için çalışmaktı. Veya, kenarda onlar hayatlarını sabitlerken izleyici olmak...

"Ne ağlıyorsun, git üstünü giyin bizde senle İstanbul turu yapalım," derken sesini yükseltip pencereden sarkan meraklı komşulara göz gezdirdi. "Ayol alem dünür görsün Serpil. Bugün bizim günümüz attık başımızdan de hayde," demesiyle komşu Nurcan pencereyi sertçe kapattı.

İki kadında buna şahit olmuştu ve birbirlerine bakarak gülümsediler. "Geliyorum dünür paltomu alayım. Kız Serap Mısır Çarşına gidelim. Eyüp camiinde öğlen namazını da kılalım."

🍋

Saçlarını toplayıp bandanaları takan kızlar kitaplarla savaşa girmek için hazır bekliyorlardı. Ama taşı taşı bitmek bilememişti. Adamların canı çıkmıştı.

En çok söylenen de Hakan dı. "Hani kitaplar dosttu, hani bunlar huzur verirdi? Ben daha evleneceğim, bu ne eziyet kardeşim. Feride kitabın varsa

getirme! Ya da getir abin taşıyacak."

Yanından geçen Kerem, "Amma laf ettin, çekil gölge ediyorsun," diyerek kendine yol istedi.

Emre de elindeki koliyi koridorda istiflenen diğer kolilerin üzerine bıraktı. "Abin haklı Sevde, senin de var mı kitabın?" dedi.

"Var üç beş tane, adamlar edebiyat okumuş ne bekliyordunuz, saksı mı?"

"Ne, bende eczacılık okudum ama eve ilaç getirmedim," diyen Feride sözde nişanlısını savunmaya geçti.

"Aşkım benim konuş bende fen okudum ama laboratuvarı eve taşımadım. Ne aşkmış arkadaş?"

Aradan bağıran Tunahan, "Aşkını yedirtme benim yanımda, ne aşkım falan?" dedi.

Miray kenarda, etrafında ne kadar da güzel insanlar olduğunu düşünüyordu. Feride abisinin çıkışıyla sustu. Hakan bir şey diyemeden Miray cevap verdi.

"Tuna, aşkın abisi kardeşi mi var? Varsa benim neden haberim yok?" dedi tek kaşı havada.

Tunahan tek gözünü kapatıp kaşını indirdi. "Haklısın sultanım," dedi. Filiz kıkırdayınca Kerem kıza döndü. "Sen neden güldün?"
Kerem'in sorusuyla boğazını temizledi Filiz. "Bilmem ama çok eğlenceliler, Tunahan'ı haklısın sultanım derken görmek değişik geldi. Okulda hep ağır bir havası var."

Miray kahkaha attı. "Kocamın karizmasını yıkmasana Filiz."

Filiz ağzına fermuar çekti. Kerem hala kızın gülüşüyle güzelleşen yüzündeydi.

"Bitti mi, abi?"

Ayakkabılarını çıkarıp içeri girdi Tunahan. "Çok şükür. İnşAllah önümüzdeki elli yılda tayin çıkmaz," dediğinde hepsi 'amin' dedi.

Halısını kaldırdıkları kütüphanenin her yeri kitaptı. Tunahan ve Miray ayakta arkadaşlarının türüne ve boyutuna göre ayırdıkları kitapları onlara veriyorlardı.

Tunahan'ın yardımıyla çıktığı ahşap merdivende Miray en üstten dizmeye başlamıştı.

"Siz bilmiyorsunuz tabii, Tunahan beni evlenmeye ikna etmek için çok cazip bir teklif getirmişti," dedi Miray. O gün aklına gelince söylemeden geçemedi.

Tunahan'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "Vaad ettim, bak olmadı mı?"

"Ne teklifi?" diye soran Kerem oldu. Yanında oturduğu kız yüzünden aklı biraz karışıktı. Filiz'den yayılan taze çiçek kokusu ona ' biraz daha sokul' mesajı veriyordu ama Kerem cesaret edemiyordu.

"Ben çok istediğim bir kitabı alacaktım. Onda vardı. Ama bende yoktu. Bana izin vermedi. Ben inatla alacağım dedim, o da evlenince benim kitaplarım senin olacak, dedi. İşte bende Scarlett O'Hara adına kabul ettim. Yani tamamen duygusal." Düşmemesi için ayağından tuttuğu karısının ayak bileğini baş parmağıyla okşadı Tunahan. Miray ilk anda irkildi ama renk vermedi. "Soracağım ben sana tamamen duygusalı," diye kimsenin duymayacağı bir sesle mırıldandı. Kitap

almak için eğildiğinde Miray gülüşüyle göz kıpırtı.

"Rüzgâr gibi geçti," diye mırıldandı Filiz. Kerem başını çevirip Filiz'e baktı. "Okudun mu?"

"Tabii ki, hala diyorum Rhed son bir şans daha vermeliydi," diyerek iç geçirdi. "Çok yüreğime dokunmuştu."

"Neden?" diye sordu Kerem.

Filiz omuz silkti. "Mutlu sonlar seviyorum."

"Balayına nereye gidiyorsunuz?" diye soran Emre oldu.

"Uludağ," dedi Tunahan.

"Soğuk," diyerek titredi Sevde. Emre sevdiği kadına baktı. Sevde konuşsun Emre saatlerce dinlerdi. Öyle çok seviyordu ki bu deli kızı, bazen kendine şaşırıyordu. "Biz sıcak yerlere gideriz," dediğinde Hakan gözlerini kısıp ok gibi fırlattı sözlerini.

"Lan benim yanımda ne oluyor? Daha nişan yok söz yok. Balayıymış." Feride

başını geri çekip Hakan'a baktı. "Hakan hayırdır canım?"

Çemkirmeye hazırlanırken Tunahan ondan önce davrandı.

"Ne oldu? Sen benim yanımda konuşuyorsun,"

"Biz nişanıyız Tunacan," demesiyle Miray kahkaha atınca merdivende sendeledi. Tuna çevik hareketiyle Miray'ı belinde tutup sabitledi. Öfkeyle Hakan'a çevirdi başını. "Kapa çeneni, daha davetiyeler basılmadı." Miray'a kaldırdı başını, "Düşeceksin, rahat dur!"

"Tunacan adını duyunca kendimi tutamıyorum, ne yapayım?"

Emre gülmemek için çaba sarf ederken Sevde de ona eşlik etti. Filiz ve Kerem her halükarda eğleniyordu. Feride dirseğini Hakan'ın boşluğuna indirdi. "Sussana," dedi. Yüzünü buruşturan Hakan sert bakışlarını Emre'ye çevirdi.

"Ben olsam Karadeniz'e giderdim. Şark görevimi Güney Doğu'da yaptım. Çok istedim Karadeniz ama olmadı. Tatilleri de ailemin yanına gittiğimden hiç

fırsatım olmadı," diyen Filiz'e döndü başlar. Kerem hafifçe gülümsedi.

"İlginç," dedi Feride.

"Neden?" diye sordu Filiz.

"Kerem Rize'li, belki birlikte giderisiniz," deyip sinsice sırıttı. Filiz hariç hepsinin yüzünde hain sırıtmadan oluştu. Filiz büyüyen ve anında küçülen gözlerini Feride'den çekip elindeki kitaba indirdi.

"Gideriz inşAllah," diye mırıldanan Kerem'in sesiyle Filiz'in tüm kanı yüzüne hücum etti. Kerem kızın utangaç haline hayran kalmıştı ama aynı zamanda da utanması onun için sıkıntı arz ettiğinden içinden çıkarmak için konuyu değiştirdi. "Senin ailen nerede Filiz?" diye sordu.

Nefesini tazeleyen Filiz başını kaldırdı. Parlak kahve gözlerini Kerem'e çevirdi. "Denizli'de," dedi.

"Kardeşin var mı Filiz?" diye sordu Miray.

"Evet, bir kız kardeşim var, o da İzmir 'de hemşirelik okuyor. Sadece yazları birlikte olabiliyoruz."

İç geçirdi Miray. "Hayalimi yaşıyorsun Filiz. Görev yerim İstanbul çıktığında ne kadar üzülmüştüm. Kendime yalnız bir hayat hayal ederek geçti okul yıllarım. Ben oturup ağlarken babam mutluluktan dört köşeydi."

"Sus! Nankör gelin. Geldin de paşa abime sultan oldun. Ağlıyormuş," diyerek göz kıstı Feride.

"Ay ben nereden bilebilirdim Feride, aşkın beni Balat'ta beklediğini? Bilseydim koşarak gelirdim." Tuna'ya baygın bakış atıp tekrar kitaplığa döndü Miray.

Filiz derin bir nefes aldı. Dertli dertli soludu. "Hiç eğlenceli değil Miray, tek başına yaşamak. Belki biraz ama anne babanı ve kardeşini özlüyorsun. Onlarla biriktirdiğin anılar bir kaç aya sığıyor. Aslında şanslı olan sensin, yani bence."

"Belki de ama bu duyguyu yaşamayacağım için hep merak edeceğim. Ben üniversiteyi bile ailesinin yanında okuyan biriyim. Arkadaşlarımı düşününce..."

"Güzel yönleri de var ama sorarsan, aile

derim. Yıllardır tek başıma hayat sürüyorum," derken Filiz'in ailesine olan özlemden gözleri dolmuştu. "Tatilde biraz özlem giderebileceğim," diyerek sulu gözleriyle gülümsedi.

Kerem'in içi ezilmişti. O hep ailesinin yanında kalmış ve hiç özlem hissetmemişti. Ve bir erkek olarak da Filiz gibi düşüneceğini pek sanmıyordu. Ama onu anlamaya çalışmıştı. Velakin gidecek olması da yüreğine dokunmuştu. Tatilde illaki ailesinin yanına gidecekti Filiz.

Feride ortamın kasvetini dağıtmak adına Hakan'ı koluyla dürttü. "Çay mı, dedin içeriz canım. Kalk sen suyu ocağa bırak."

Hakan, çarpık gülüşüyle döndü sevdiceğine, "Emret hayatım," demesiyle Tunahan göz devirdi. Miray da gülüşünü saklamaya çalıştı.

"Hakan, kurabiye ve kek var saklama kabında. Onları da tabaklara yerleştirirsin, ay Feride Hakan mutfağı birbirine katar şimdi yardım et sen," diyen Miray Feride'ye göz kırptı. Ve Tuna bunu görmüştü. Yakalandığını anlayan kız, hiç bir şey yokmuş gibi işine devam

etti.

🍋

Saatler süren kitap dizme işinden sonra hepsi ayakta L şeklindeki kütüphaneyi inceliyordu. Tunahan koluyla sarıp göğsüne yasladığı Miray ile daha bir aşkla bakıyordu.

Kerem, "Harika oldu," dedi.

"Bundan sonra kitap almayın, daha yer kalmadı," dedi Feride.

"Biz her halükarda yer buluruz Feride," diyen Tunahan yarini saçlarından öptü. Miray da ona katıldı. "Bence de buluruz."

"Aman iyi, ne haliniz varsa görün," diyen Feride Hakan'ın koluna yapıştı. "Gidelim. Gözümün önünde sayfalar uçuyor Hakan. Kusacağım. Bunlar bu işin şeyini çıkarmışlar."

Kapı önünde kabanlarını giyen misafirlerden ilk çıkan Feride ve Hakan ardında da Sevde ve Emre olmuştu. Düğmelerini ilikleyen Filiz'e baktı Miray. "Sen nereye gideceksin, planın var mıydı?" diye sordu amacı Kerem ile

ikisini biraz baş başa bulundurmaktı.

"Eve gideceğim, başka planım yok."

Miray'ın çabasına gerek kalmadan Kerem kendi hamlesini hayata geçirdi. "Madem işin yok, sahilde biraz yürüyelim mi?"

Filiz'in düğme üzerinde olan eli durdu. Anında gözlerini Kerem'e çevirdi. Kalbi deli gibi atıyordu ve etrafındaki insanların bunu duymasından korktu. Beklentiyle ve sıcacık gülüşüyle bakan adamı nasıl geri çevirebilirdi. Hem de kalbi Kerem'e doğru dört nala koşarken.
"Olur."

Tuna ve Miray birbirlerine göz kırpıp kapıdan çıkan arkadaşlarının ardından kapıyı kapatıp sırtlarını da yine kapıya yasladılar. "Olacak bence," dedi Miray.

"Bence oldu bile."

"Belli etmedim ama feci yoruldum, Tuna," deyip yaslandığı yerden doğruldu. Eserlerine bakmak için tekrar kütüphane odasına girdiler. Karşısına geçip aşkla göz gezdirdiler. "Sence kaç kitap var burada?" diye sordu Miray.

Tunahan kitaplarda göz gezdirdi. Bir buçuk duvar uzunluğundaki kitaplık tıka basa dolmuştu. Dudağını aşağı büktü. "Bence, yedi yüz civarı olabilir."

Miray başını olumsuz anlamda salladı. "Çık. Ben En son sekiz yüzde bıraktım saymayı."
Tunahan büyüyen gözlerini karısına çevirdi. "Saydın mı?"

"Evet ama bitiremedim. Başka bir zaman yine sayacağım. Binden fazla ona eminim. Şimdi de sayarım ama cidden yoruldum. Bazı bölmelerde on bazılarında yirmi adet var. İnceliğine göre ayarladım."

Odadan çıkarak oturma odasına girdiler. Miray kendini büyük koltuğa bıraktı. Tunahan da ayak ucuna oturdu. "Bitti mi?" diye sordu Miray'ın ayaklarına masaj yaparken.

Tokasını çıkarıp saçlarını saldı Miray. "Bir kaç işimiz daha var hava kararda ama gitmek zorundayız. Bugün son prova var. Gelinliği alacağım."

"Başka?"

Başka! Başka bir de şey daha vardı. Söylese mi, söylemese mi biraz düşündü. Alışverişte almışlardı aslında ama yanlış ürün almıştı. Gelinliğe uygun olanını tercih etmek o an için aklına gelmemişti. Daha sonra tek başına da alabilirdi. Utanması normal miydi? Ya da utanması gerekiyor muydu? Tunahan onun eşiydi.

Düşünen ve sessiz kalan kızı çatık kaşla izledi. "Miray?"

Aklındaki sorulardan sıyrılan Miray, başını kaldırıp baktı. "Efendim?"

"Başka dedim, daldın gittin."

Başını tekrar koltuğa bıraktı Miray. "Düşünüyorum."

"Neyi?"

"Gelinliğin için uygun destekleyici ve toparlayıcı takım alacağım da seninle mi alsam sensiz mi, karar veremedim?"

Anlamadı Tunahan. "Destek? Toparlamak? Neyi destekleyip neyi toparlıyoruz?" demesiyle Miray bacaklarını karnına çekip gülmeye başladı. O kadar şiddetli gülüyordu ki

Tunahan da onunla gülmeye başlamıştı. Dizleri üzerine kalkıp Tuna'nın karşında durdu. Gülmesini zorla bastırdı ama her an tekrar patlayabilirdi.

"Ah benim canım. Tabii nereden bileceksin ki," deyip bir kahkaha daha attı.

"Çok eğleniyorsun, söyle bende eğleneyim," deyip kolunu koltuğa yasladı. Elini de yumruk yapıp şakağına dayadı.

"O şey..."

"Ney?"

Kelimeye dökemiyordu Miray. İtici gelmişti birden diline. Ellerini beline yerleştirdi. Çenesiyle göğüslerini işaret etti. Tunahan kızın ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordu bir türlü. "Miray diline ne oldu, anlamıyorum?"

"Şey işte anlasana," diyerek göğüslerini de biraz öne çıkardı.

Tunahan'ın kaşları anında havaya kalktı. Başını elinden ayırdı. Yerinde doğruldu. Bu kızın Tuna'ya kastı mı vardı? Zaten kendini zor frenliyordu. Ama kendisi

kaşınmıştı. "Sen zahmet etme, ben onları toplarım," demesiyle Miray'ın sırtı koltuğa yapıştı.

Sağ göğsünü elinin içine alan Tunahan, hafifçe sıktığında Miray yay gibi gerilmişti. "Hay Allah bu normalmiş, toplanmaya ihtiyacı yok. Bir de şuna bakayım," demesiyle Miray eline yapıştı.

"Hayır, yapma."

"E sen toplayıcı istemiyor muydun? Benden iyisini nereden bulacaksın?"

Nefesini tazeleyip kahkaha atan Miray, "Toplarken dağılma da."

Kendisi ne kadar istekliyse biliyordu ki Miray da o derece istekli. Dağılacağı da garantiydi. Dudaklarına masum bir öpücük bırakıp kalktı. Kızı da elinden tutarak kaldırdı. "Hadi gidip bakalım, neymiş bu destekleyen madde."

🍋

Önce destekli iç çamaşırını alıp daha sonra provaya gideceklerdi. Çarşıda gözüne kestirdiği ilk çeyiz ürünleri yazan dükkanı gözlerine kestirip arabayı park

ettikten sonra birlikte ışıltılı kapıdan içeri girdiler.

Her kadının aklını çelebilecek güzellikteki çeyizlik ürünler, bu aralar bir tek Miray'ın aklını çelmiyordu. Fazlasıyla sıkılmıştı çünkü.

Akşamın yedi otuzu olması nedeniyle kimse de yoktu. Taburesinden kalkan genç bir kız gülümsedi. "Buyrun hoş geldiniz," dedi.

Miray ve Tunahan hoş bulduk, dedikten sonra Miray derdini anlatmaya başladı. "Gelindiğimin arkası tül, tüm bantları şeffaf olan iç giyimlerden istiyorum. Umarım vardır."

Kız başını eğerek, "Tabii ki var, bir kaç çeşit çıkarayım size," dedikten sonra uzun cam tezgahın etrafını dolandı.

"Ben gelinliği görmedim. Nasıl arkası tül?"

"Tül işte, dantelle süslenmiş tül..."

"Ön tarafı nasıl peki?"

Kollarını göğsünde bağladı Miray. "Nasıl

olsun isterdin canım?" dedi meydan okuyan tavrıyla. "Hem sana gelinliğin fotoğrafını göstermiştim." Onlarca fotoğraf göstermişti Miray. Bu mu, yoksa bu mu? Olsun diye debelenip durmuştu. Acaba hangisiydi Tunahan nasıl bulacaktı. Şimdi hangisiydi, diye sorsa Miray'ın tiribini yemek vardı.

Gözleri kısılan Tunahan'ın dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. "Desteklenenler görünmüyordu, hatırladım." demesiyle Miray hafifçe kahkaha attı. "Söyleme şöyle, kendimi tutamıyorum," dediğinde Tunahan aldığı riski de atlatmıştı.

Tezgahtar kızın cam tezgaha dizdiği kutuların üzerindeki kadın resimlerine gözlerini kıstı Miray. Kapaktaki iç gıçıklayıcı çıplak kadın resimleri hem de süslü püslü dantelli iç çamaşırlarıyla süt gibi tenli kadınlar... bu kutulara bu resimler basılmasa satılmıyor muydu bu ürünler?

Göz ucuyla Tunahan'a baktığında adamın olduğu yerden bir milim bile kımıldamadan kutuları incelemesiyle, kıskançlık damarları kabardı. Genç tezgahtar kız da yanı başlarında dikiliyordu. "İstediğiniz gibi hepsi; şeffaf

askılı hiç bir halükarda belli olmaz. Önünde de toplayıcı silikon bariyerleri var," diye anlatmaya başladığında Tuna yine istifini bozmadan öylece bakıyordu.

Bir Miray'a bir kutulara...

Miray bakıyordu, bir Tuna'ya bir de kutulara...

"Biraz müsade eder misin canım," dediği kıza gülümsedi Miray. Tezgahtar kız alışkın olduğu bu durumu başıyla onaylayıp ileriye başka işleriyle ilgilenmeye gitti.

Göz göze gelen ikiliden şaşkın olan Tunahan dı. "Ne oldu?"

"Kutuları yeseydin."

"Anlamadım," dedi Tunahan kollarını çözüp yerinde kıpırdadı.

"Kutuların üzerindeki kadınları kesmeye utanmıyor musun sen?" diye sessizce çıkıştı Miray.

Bir kaç saniye öylece Miray'a baktıktan sonra kocaman gülümsedi. "Sana inanamıyorum Miray. Beni fotoğraftan

kıskanıyorsun."

"Ya zeki çocuk aferin sana nasıl da bildin," diyerek gözlerini büyüttü Miray. "Sana ne, sen niye bakıyorsun? Ben bakarım."

"Sen giyeceksin, doğal olarakta ben göreceğim üzerinde," demesiyle Miray kutudaki çamaşırlardan biriyle kendini çıplak hayal etti. Hem de Tuna'nın karşısında. Yanaklarını basan alev ile sessizliğini sürdürdü. "Bak ya, şimdi ne oldu?"

Miray gözlerini kaldırıp aşkına baktığında adamın endişeli bakışlarını gördü. Saçmaladığını anlayıp anında toparlamaya başladı kendini. Kutulara kısa bir göz attı. Paketini bile açıp bakmadan ince nakışları olan kırık beyaz olan takımı seçti. "Tamam, bu olsun."

Haddinden fazla yorulan ve artık sabır kırıntılarıyla gergin hale gelen Miray, elinden geldiği kadar iyi görünmeye çalışsa da Tunahan bunu anlayacak kadar ince bir adamdı. Gelinlikçiye gireceklerken Tuna kızı kendine çevirip gözlerine baktı. "Yoruldun ve sıkıldın anlıyorum seni ama dayan çok az kaldı.

Tatile gittiğimizde bu günleri unutacaksın," dedi.

Yorgun nefesini akşamın soğuk havasına saldı Miray. "Biliyorum."

"Hadi gel şu işi de bitirip eve dönelim sende biraz dinlenirsin," diyerek kızı gelinlik dükkanına yönlendirdi.

Tuna beklerken Miray gelinliğini giymek için yan odaya geçmişti. Görevli kadının da yardımıyla giydiği gelinliği iyice bedenine oturttu. Boy aynasında kendine baktığında tüm yorgunluğu uçup gitti. Her genç kızın hayaliydi beyaz gelinlik.

Kimi için sade bir elbise, kimi için gösterişli kabarık...

Var olan gerçekti, insanın evleneceği gün ne giyeceği. Ve hiç bir kimsenin ondan daha güzel olmadığı gerçek... Her kim ne giyerse giysin gelinden daha güzel olamazdı. O gün en güzel olmak geline hastı.

Miray da bu güzel gelinliğin içinde kendini çok iyi hissetmişti. "Çok yakıştı Miray Hanım," diyen görevli kadının bile gözleri kamaşmıştı.

Kolları göğsünde bağlı, gözleri kapalı başını dik vaziyette tutmuş düşünüyordu. O da Miray kadar yorgundu. Ve gidecekleri tatilin hayalini kuruyordu. Kayak yapmayı elbette bilmiyorlardı. Balayında da öğrenmek gibi bir çabaya girişemeyecekti. Başlarına gelecek her hangi bir kazaya asla mahal vermeyecekti.

Gezilecek görülecek güzel yerler olduğunu düşünüyordu. Ve baş başa... Ve Aşkla...

"Tuna." Adını duyan adam gözlerini açtığında karşısında duran güzelliğe baktığında mest olmuştu. Her erkek sevdiği kadını bu şekilde görmek isterdi. Bir kaç kez hayalinde canlandırmıştı gelinlikli Miray'ı. Ama bu görüntü...

Ayağa kalkıp karısının karşısında durup saklayamadığı gülüşü, göz bebekleri bile gülen gözleriyle baştan ayağa süzdü kızı. Olduğu yerde tam tur döndü Miray. "Nasıl?" dedi az önce yorgunluktan halsiz kızın kaybolduğunu görüyordu Tunahan.

"Güzel desem yeterli olmayacak. Hangi

kelimeyi kullanırsam kullanayım yine az gelir Miray. Sen başkasın."

🍋

Sert rüzgar ince bedenini savuracak kadar güçlü değildi. Ama üşütecek kadar da fazlaydı. Yanındaki adam ile birlikte attıkları ağır adımlar da aklından geçen onlarca düşüncenin tek sahibiydi Kerem.

İlk gördüğü günden bu güne uzun süre geçmişti. Genç kadın hakkındaki fikirleri her gün daha ileriye gitmişti. İlk bakışta etkisi altına girdiğini biliyordu. Geçen bir buçuk ay içerisinde her gördüğünde 'İşte doğru kadın' diye bağıran kalbini görmezden gelmemişti; ama biraz daha hayatına sokulmak ve Filiz'i de kendine yaklaştırmak istemişti. Az sonra bunu başarıp başaramadığını görecekti. Ki, vazgeçmek için yanlış yerde olduğunu da biliyordu. Pek çok şey için artık geç bir zamandı. Kerem'in kalbi Filiz'e misafir olmuştu. Şimdi ev sahibi olma yolundaydı.

"Üzüldüm," dedi Kerem.

Filiz'in attığı adım son adımdı yere sağlam basarak Kerem'e çevirdi

bedenini. Kerem de durdu ve kahve gözlere odaklandı. Üşüdüğü her halinden anlaşılan Filiz'i sarılarak ısıtabilirdi. Sadece bekledi.

"Neden üzgünsün?"

"İki hafta boyunca seni göremeyecek olmak, üzüyor beni."

Soğuktan titreyen bedenini, ayak parmaklarından yukarı doğru tırmanan kıvılcımlar kızı ısıtmaya başlamıştı. Aniden gelen cümlenin ardından gözlerini çekemedi. Bir anda içini endişe sardı. Neyi ne için dediğini bilmeden firar etti tek bir kelime. "Geleceğim."

Kerem tatminkar gülüşüyle Filiz'in kırmızı burnuna baktı. "Bende seninle gelmek istiyorum."

Gözleri açılırken kaşları havaya kalkan Filiz, "Nereye, neden?" dedi.

"Denizli'ye, seninle."

"Bende onu soruyorum, neden?" Genç kız hiç bir şey anlamıyordu. Sorduğu sorulara da anlam veremediği cevaplar alıyordu.

Kızın cebinde olan el bilginden tuttu. Soğuk eli kendi sıcak elinin içine aldı. Filiz hakkın rahmetine kavuşturacak kadar hızlı atan kalbiyle düşünce yetisini de kaybetmeye başlamıştı. Öylece eline bakıyordu.

"Filiz, on sekiz yaşında olsaydım, şöyle derdim; benimle çıkar mısın?" Kızın, gülmek için kıvrılan dudaklarına baktı.

"Yirmi bir yaşında olsam; biraz takılalım, gezer eğleniriz, derdim. Ama otuz yaşındayım ve senin kadar ince bir kadınla hayatımı birleştirmek istiyorum. Tabii ki bu seni sevmediğimi göstermesin. Aşk hangi yaşta yaşanıyorsa o yaşta kıymetlidir."

Az önce üşüyen kızın parmak uçlarından başlayan ateş her yerini sarmıştı. Hele ki Kerem'in elinin içinde olan eli ateşin içindeymiş hissi veriyordu.

"Sen bana evlenme teklifi mi ediyorsun?"

"Evet. Hani Miray dedi ya Scarlett O'hara aşkına kabul ettim. Bence sen de beni Ayder yaylası aşkına kabul etmelisin,"

dediğinde Filiz kahkaha attı.

"Miray haklıymış kabul etmekte.
Çok cazip bir teklifmiş," dedi. Kerem beklentiyle iki dudağın arasından çıkacak 'evet' e kilitlenmişti. Rüzgâr bedenlerine çarparak kendine yeni yönler veriyordu. Filiz de kendi yönünü bulmak üzereydi.

"Denizli'ye birlikte gidemeyiz," demesiyle Kerem'in içinden bir şeyler koparak havada sallandı. Adamın yüzüne çöken hüznü görebiliyordu Filiz.

"Beni bu şekilde kandırmana müsaade edemem Kerem." Kerem'in kaşları çatıldı. O Filiz'i kandırmak istememişti ki. Filiz bunu nasıl düşünürdü.

"Seni kandırdığımı mı düşünüyordun?" dedi kederli sesiyle.

"Evet. Ayaküstü evlenme teklifi ediyorsun. Daha iyisini beklerdim. Denizli'ye de gidemeyiz çünkü ailem buraya gelecek," diyerek gülümsedi Filiz.

Kerem'in anbean aydınlanan yüzünü zevkle izledi Filiz. Aklı aydıkça gelişen gülümsemeye eşlik etti.

Elinin içindeki eli daha sıkı tuttu Kerem. Bir daha bırakmaya niyeti yoktu. Üç harf tek hece, her yürekte farklı yaşanıyordu. Kıyamete kadar da yaşanmaya devam edecekti.

7

🍋

Miray ve Tunahan'ın evinin görselleri...

6

7

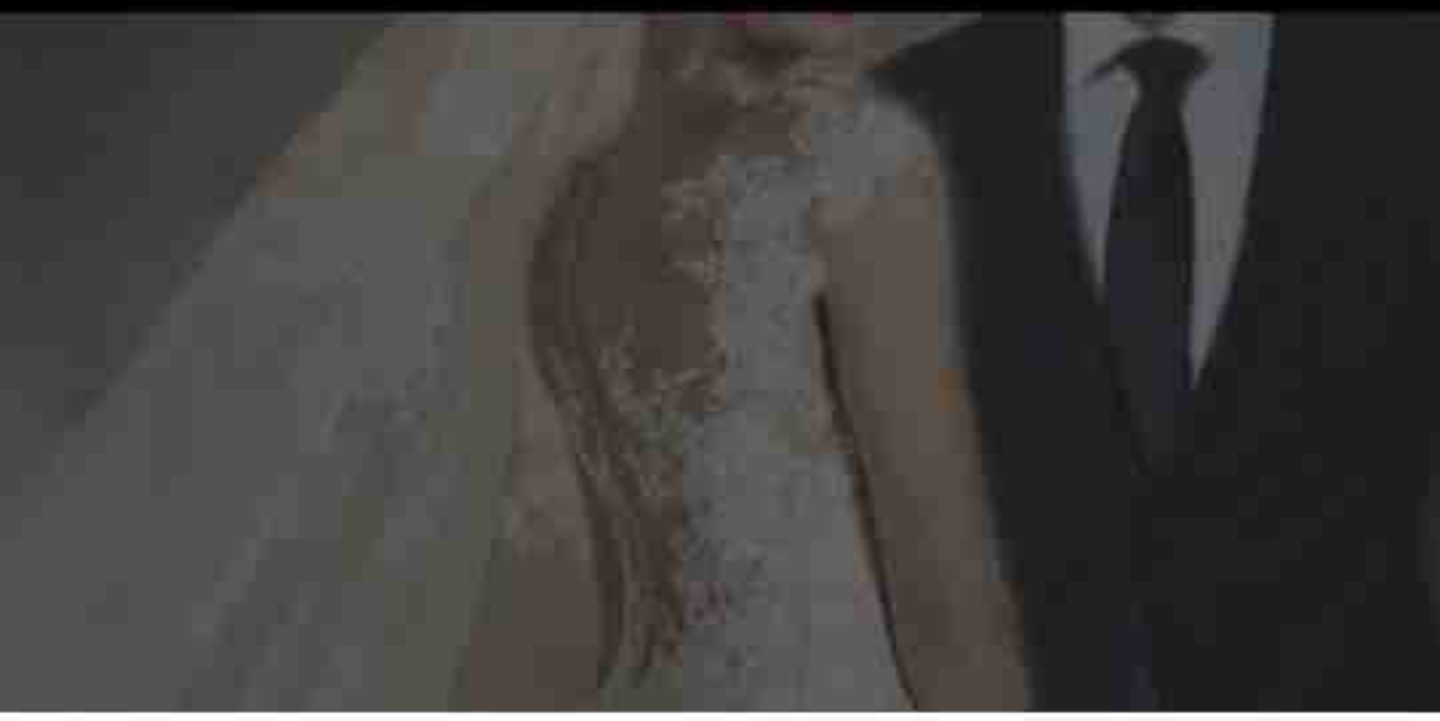

Oyla 662 Paylaş

30. Severken Öldüreceksin

30. Severken Öldüreceksin

53,2 Bin ★ 3,22 Bin 455

Multimedya Miray&Tuna 💖

Fotoğrafı hazırlayan can arkadaşım DrNurb a teşekkür ederim.

Keyifli okumalar okuraşklarım...

🍋

Sesten beyni patlamak üzereydi. Eve gelmiş olması sesin kesildiği anlamına gelmiyordu. Beyninde tam tam davulları ritmi hâlâ yankı yapıyordu. Erik dalı mıydı yoksa? Erik dalı gevrektir, giden

bizim çeyrektir...

Başını iki elinin arasına alıp sıktı. "Sussana be," diye bağırdı. "Amanın oynasın eller, diller gaynasın diller. Eller ne derse desinler o dillerini yesinler, dınınıt dıt dıt danaaa nanit oh iki de kaşık sesi.

Bitti mi? Bitmedi. "Damaeak ma jab eayni dameik ma jab
damaeak ma jab w maktubuk faay alssawb eadhab...
damaeak ma jab ya eayni dameak ma jab...
damaeak ma jab .....

Oh kollar aşağı sonra yukarı göğüs şişir salla...

Yine mi bitmedi diye feryad etti Miray. Ankara'nın bağları büklüm büklüm yolları...

Bir kaç zonk sesi duydu beyninde. Kulakları uğulduyordu. Bacakları isyan ediyordu. Ama çok mutluydu. Yarine bir kaladaydı.

Yatağa boylu boyunca attı kendini. Kıkırdadı. Feride'nin oynaması geldi

aklına. Mezdeke... "Kıvır gelin kıvır," diyerek kalçasını bir oyana bir buyana göster kendini, hatlar karıştı. Evli mutlu çocuklu...

"Ahhhh," diye inledi.

"Abla," diyerek usulca yaklaşan Zehra ablasının garip halinden ürkmüştü. "Bağırma Zehra, duyuyorum seni."

"Bağırmadım ki ama," diyen kızın mahzun yüzüne bakınca derdini anlamıştı. İki gündür annesi, babası ve Zehra kıyı köşe ağlıyordu. Artık aynı evi paylaşmanın son günündeydiler. Hayatlarına açılacak başka kapılardan girip çıkaralardı. Mutluluğun hüzne bulandığı an bu anlardı. Eğreti hüzün bir süre kız evine misafir olurdu.

Gel zaman git zaman herkes buna alışırdı ama bu gelenek hiç değişmezdi. Bir kız, ister otuz ister kırk yıl kalsa baba evinde, hüzün tap taze saklardı kendini... Kız giderdi, hüzün kalırdı...

Yatağında doğrulup bindallısını aşağı sarkıttı. "Gel yanıma," demesiyle Zehra hemen ablasının yanına kuruldu. Kardeşini, tek kız kardeşinin omzuna

kolunu sarıp kendine çekti.

"Başka evlerde yaşayacak olmamızın hiç bir önemi yok. Yani bunun için üzme kendini. Artık bir evin daha var. Her gün okulda beraberiz zaten. Beni özlemeye fırsatın bile olmayacak."

"Ya abla, öyle değil işte. Aynı güne uyanmamak var. Aynı geceye uyumamak. Sonra masada seninle son kalan turşu kavgası yapamamak. Seni mutfakta, limon yok mu anne, diye aranırken görmemek. Daha sayayım mı?" dedi iç çekerek.

"Bunların hepsi yine olur. Yine seninle son kalan turşu kavgası ederiz, hatta sen bana git kocan alsın, evine gitsene sen, falan bile diyeceksin."

"Ya. Der miyim? Demem ki. Abla ya seni çok seviyorum. Enişteme uyuzum bu ara. Seni aldı bizden."

"Valla hiç kusura bakma şimdi, o beni almasa ben ona kaçardım zaten," diyerek kahkaha attı Miray.

"Aşk aptal etti seni, ne aşkmış ya..."

"Hadi kalk git hazırlan," dedi göz kırparak Miray.

"Nereye? Eve yeni geldik."

"Bu gece daha bitmedi. Enişteninin bekarlığa vedası var bu gece. Hep beraber gideceğiz. Git Taha'ya da söyle o da gelsin. Asıl eğlence şimdi başlıyor."

"Peki ama söz ver."

"Ne için?"

"Eve gelince koynunda yatacağım," dedi mahcup haliyle. Miray kardeşine sevgiyle baktı. "Söz!"

🍋

Saatin geç olmasının onlar için hiç bir önemi yoktu. Bu gecede az uyurlardı olurdu biterdi. Çünkü; geri dönüşü olmayan bir gecenin en güzel demindeydiler. Aşkın kol gezdiği, arsızca yapıştığı tenlerde pekişme vaktiydi...

Kerem'in kuzeni Gülnur'un sahibi olduğu minik ama şirin cafe de bu gece hafif muzik eşliğinde sabaha kadar eğlenmeyi plânlamışlardı. Tabii ki Miray en geç üçte

kalkacaktı. Gözlerinin şiş olmasını istemiyordu. Biraz da canlı durması şarttı.

Uzun masaya yayılmış hafif yiyecekler fonda Özdemir Erdoğan'ın sesinden yayılan, bana ellerini ver. Hayat seni sevince güzel, sözleri tatlı ritimde cafeyi dolduruyordu.

Sevdiğini alan, koluna takan takıp getirmişti. Kerem ve Filiz'in bile keyfine diyecek yoktu. Emre, Sevde, Feride, Hakan ve Gülnur'un uzatmalı nişanlısı Ceyhun'da vardı.

Taha abileriyle muhabbet ederken Zehra kolları göğsünde bağlı Tunahan'a öfkeli bakışlar atıyordu. Tunahan kızları evden aldığından beri Zehra da olan keyifsiz hatta ara ara üzerinde yakaladığı ters bakışlara anlam verememişti.

Dayanamayıp Miray'ın kulağına fısıldadı. "Zehra'nın nesi var?" Miray dudaklarını birbirine bastırıp bir iki saniye gülmemek için çabaladı. Fısıltıyla, "Sana öfkeli."

Şaşkınlıktan kaşları yukarı kalkan Tuna Miray'a soru doku bakışlar attı. "Malum

artık birlikte yaşamayacağız ya, senin bizi ayırdığını düşünüyor."

Kaşları olabildiği en yüksek derecede havaya kalktı. "Olamaz!" diye mırıldandı.

"Olur canım olur. Daha küçük bunu düşünmesi normal," dedi Miray.

Elini çenesine koyup sıvazladı. Zehra onu çok severdi. Emindi ki bu düşüncesi değişecekti. "Ya sana ne diyeceğim Tuna," diyerek konuyu aklına gelen şeyle değiştirdi Miray.

Başını sevdiği kadına çevirdi. "Ne diyeceksin?"

Miray biraz daha sokuldu. Kimsenin duymasını istemiyordu. "Taha da ne zamandır bir tuhaflık var. Ben konuşmaya çalıştım ama tek kelime etmedi. Çok garip biliyor musun? Taha her zaman açık, net biri olmuştu. Pek çekinmezdi. Ama şimdi hiç bir şey söylemiyor."

"Onun yaşında birinin derdi ne olabilir canım?" dedi ima ile. Bakışında sözleri saklıydı. Gülüşünde ise apaçık ortada değil mi, işareti vardı.

"Tamam işte. Benim aklımdaki de o ama neden saklıyor? Birde fazla düşünüyor," diyerek göz ucuyla Taha'ya baktı.

"Balayından dönünce bir de ben konuşayım." dedi Tunahan.

Feride Hakan'ın omzuna başını yaslamıştı. Gözleri yarı baygın açılıp kapanıyordu. Sevde masanın karşısında otuyordu. Masanın altından Feride'ye tekme atınca genç kız yay gibi fırladı. Etrafına bakındı. Sinsice sırıtan Sevde'yi görünce gözlerini kıstı. "Hain. Ne vuruyorsun?"

"Uyuyordun Feride," diyerek kahkaha atan arkadaşını umursamadan nişanlısının omzuna geri yaslandı. "O oynamaya göre iyi oturuyor," diyen Miray da güldü.

Feride başını kaldırıp kollarını esnetti. Yüzünde tatlı bir gülüş peyda oldu. "Vay be ne geceydi... Ne eğlendim ama."

"Biraz da kendine saklasaydın ya," diyen Filiz'e göz kırptı. "Sakladım ki izlediğiniz fragmandı," dedi.

"Yuh bu fragmansa doksan dakika da ne var merak ettim?" dedi Sevde.

Sahneye gözü ilişen Feride yeni uyanmış gibi gözlerini büyüttü. "Amanın burada karaoke mi var?"

Gülnur, "Evet. Talep üzerine hazırladık ve baya rağbet görüyor," dedi.

"Hakan benim için söylesene," diyerek tatlı tatlı gülümsedi. Hakan'ın kaşları çatıldı. "Feride emin ol sesimi duysan ömrü billah istemezsin."

"Olsun ya ne olacak? Şurada biz bizeyiz."

Hakan Feride'nin hiç çıkamadığı cazibesine kapılıp gülümsedi. Onu nasıl kırabilirdi? O, onun canıydı. Uğruna uykusuz geçirdiği yıllarıydı. Gidecek sandığı yürek yangınıydı. Aşkın en tatlı ve acımasız yanıydı Feride. Aşkın ne denli acımasız olduğunu öğrendiği kadındı. Dünyasına girdiğinde acıların içinden bile filiz verdirip gül bahçesi yapanıydı.

"Ne söyleyeyim?"

Gözlerinden aşk fışkıran Feride yerinde

zıpladı. "Tarkan olsun. Gül döktüm yollarına," dedi.

Gülüşüyle birlikte, "Olsun, gül bahçem," diyerek yanağından öptü kızı. "Öh hö," diyen Tuna'ya ters bakış atarak ayağa kalktı Hakan. Feride biraz utanmıştı ama bu anı bozmak istemedi. Umursamamaya karar verdi. "Sana ne abicim, o benim karım sana ne oluyor?" dediğinde göz devirdi Tunahan.

İki gün önce hocayla kapıya dayanan Hakan nikâhı kıydırmıştı. Her geçen gün daha sabırsız hale gelen adamın zıvanadan çıkmasına ramak kalmıştı. Zaten ilk önce o atak yapmış ama fırsat elinden kaçmıştı.

Gülnur Hakan ile birlikte masadan kalktı. Ekrana şarkı sözlerini yükleyip fon müziğini de ayarlayıp yerine döndü.

Feride elleri çenenin altında aşkını izlemeye başladı. Çokta bet olmayan sesiyle ritme uyum sağlayarak ve birde Feride'nin gözlerinin derinlerine inerek söyledi.

Eğlenceli bulmuştu aslında. Bayağı keyifli bir şeydi. Gel artık kollarıma... Kısımları

uzatarak söylemiş ve Feride'yi aşkla yerin dibine sokmuştu. Feride yaşadığı hazdan utanmış olsa da etrafına bakınmadan bitmesini beklemişti.

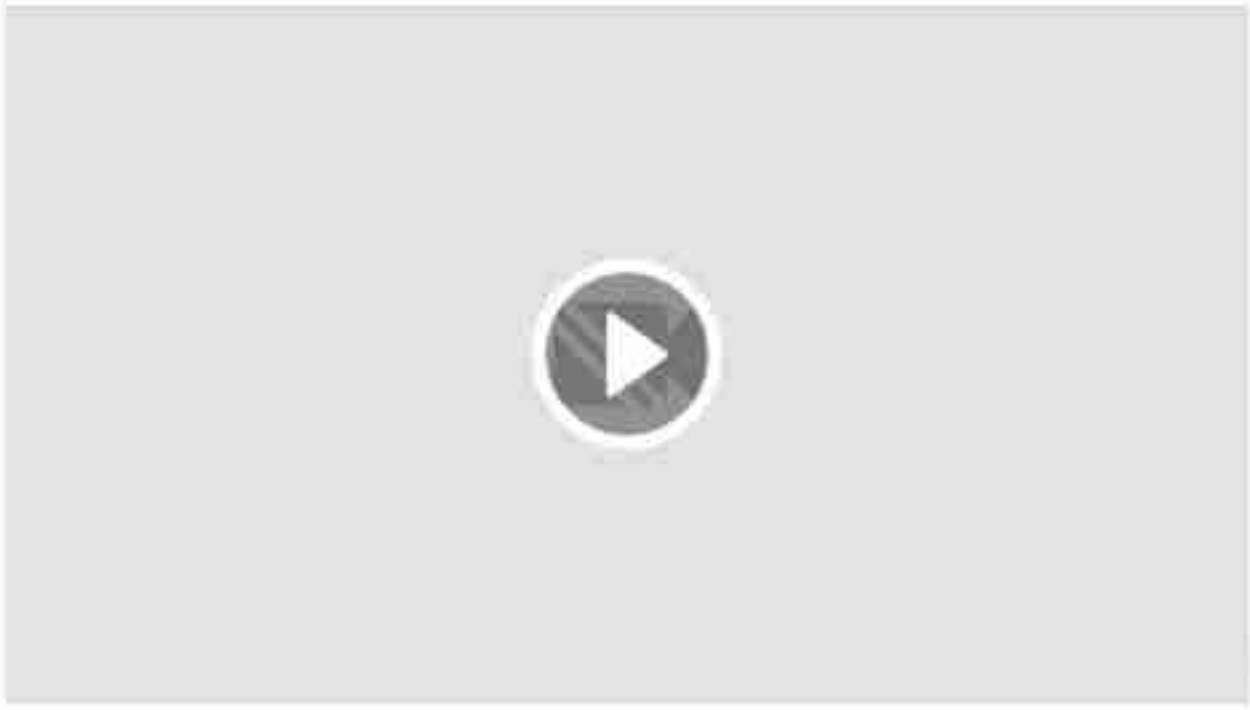
Bitirip masanın başına gelip durdu Hakan. Tuna'ya çevirdi bakışlarını. "Seni görelim bir de," dedi.

Tunahan'ın gözleri kısıldı. Arkadaşıyla sessiz diyaloga girdi. "Şarkı ve ben?" dedi.

Miray elini ağzına kapatıp kıkırdadı. "Hayır ya, yıkmayın hayallerimi?" diye isyan etti. "Benim kocam şarkı söyleyemez, duruşuna ters."

Tunahan ayağa kalkınca Miray da başını kaldırdı. "Ciddi olamazsın. Tuna hayır yapma!" dedi ciddiyetle.

"Şarkı için söz verememem," diyerek piste yürüdü. Onu tanıyan herkes ağzı bir karış açık baktı ardından. Gülnur ile pistte aralarında geçen konuşmayı kimse duymuyordu. Bir kaç dakika sonra Gülnur tekrar yerine döndüğünde Tuna da müziği verdi. Kalın ve taraklı sesinden tek tek döktü sözcükleri.

Desem ki vakitlerden bir nisan akşamıdır,
Rüzgârların en ferahlatıcısı senden esiyor,
Sende seyrediyorum denizlerin en mavisini,
Ormanların en kuytusunu sende gezmekteyim,
Senden kopardım çiçeklerin en solmazını,
Toprakların en bereketlisini sende sürdüm,
Sende tattım yemişlerin cümlesini.
Desem ki sen benim için,
Hava kadar lazım,
Ekmek kadar mübarek,
Su gibi aziz bir şeysin;
Nimettensin, nimettensin!
Desem ki...
İnan bana sevgilim inan,

Evimde şenliksin, bahçemde bahar;
Ve soframda en eski şarap.
Ben sende yaşıyorum,
Sen bende hüküm sürmektesin.
Bırak ben söyleyeyim güzelliğini,
Rüzgârlarla, nehirlerle, kuşlarla beraber.
Günlerden sonra bir gün,
Şayet sesimi fark edemezsen,
Rüzgârların, nehirlerin, kuşların sesinden,
Bil ki ölmüşüm.
Fakat yine üzülme, müsterih ol;
Kabirde böceklere ezberletirim güzelliğini,
Ve neden sonra
Tekrar duyduğun gün sesimi gök kubbede,
Hatırla ki mahşer günüdür
Ortalığa düşmüşüm seni arıyorum...

Tunahan aşk adamıydı. Seviyordu ve sonuna kadar hissettiriyordu. Her zaman bir kaç cümleyle Miray'ı en kötü günlerinde bile gafil avlayacaktı. Çünkü o, aşkın aslında almak değil vermek olduğunu biliyordu...

🍋

"Aç!" dedi kapının kilidinde asılı duran

"Benim açmam mı gerekiyor?"

Gelinliğin içinde daralan Miray tonlarca yük taşıyormuş gibiydi. Topuklu ayakkabı kervanına katılmamıştı. Kimse de bunu fark etmemişti. Ayağındaki taşlı babetler sayesinde bacakları ağrımıyordu.

Ağrıması gereken bir durum da olmamıştı. Düğünlerini hafif müzik eşliğinde ikramlı olmasını çok önceden plânlamışlardı. Sessiz denemezdi ama en azından bir orkestraya göre oldukça sakin geçmişti.

Takı merasimi yapmamış onun yerine takı sandığını uygun görmüşlerdi. Yan yana bekleyerek, boyunlarına asılan biri kırmızı biri beyaz ucunda gelin ve damat olan kurdelalardan nasiplerini almadıkları için de ayrıca mutluydular.

Orhan Bey, kızını mükemmel birine emanet ettiğinin bilincinde bir baba olarak keyfi yerindeydi. Kızı düğün salonunun kapısından çıkıp gidene kadar... Orhan'ın ilk göz ağrısı beyaz bir güvercin gibi yuvadan uçup gitmişti. Yüreğine oturan tonlarca ağırlığa elbette alışacaktı ama o, anı da ölünceye kadar

unutmayacaktı.

"Bilmiyorum. Bu evin," dedi işaret parmağıyla kapıyı gösterdi. Sonra parmağını kendi kalbine çevirdi. "Bir de bu evin anahtarlarına sahip olan ilk ve tek kadınsın. Bu şeref sana ait."

Gülümseyerek gözlerini kapı önünde gezdirdi. "Şimdi ben şu kapıyı açayım," dedi parmağıyla kapıyı gösterip ardından kocasının kalbine hedef aldı. "Şuna da kilit vurayım, olur mu?"

Kaşları birleşen Tunahan kollarını göğsünde bağladı. "Kilit neden?"

"Bu kapıyı benden başkası da açamaz ama..." Parmağını kocasının kalbine bastırdı. "Ama bunu benden başkası hiç kimse açamaz."

Gülerek kollarını indirdi. "Seni bunun için seviyor kalbim. Merak etme sultanım. Ben ona yıllardır öğretiyorum."

"Neyi?"

"Ben ona hep dedim ki, beklenen çok kıymetli. O gelince sürgüleri çek!

Prangayı vur!"

Kapı önü muhabbeti sarıcı olmuştu. Kollarını göğsünde birleştiren Miray pervaza yaslandı.

"Vurdu mu?

"Vurdu. Yedi demir kapı sürdü üzerine. Anahtarları da kırdı. Kalbimde müebbet yedin. Sence kimse açabilir mi?"

Dudağını büküp gözlerini indirdi. "Haklısın açamaz. E ben kapıyı açayım o zaman."

"Lütfen."

Ayakkabısını çıkarıp sağ ayağını içeri uzattı. Sesli çektiği besmeleden eşi de faydalansın istedi. Artık dünyaları birbirine açılıyordu. Acısıyla tatlısıyla birlikte geçecek bir ömre itaat edeceklerdi. Rahman ve Rahîm olan Allah'ın adıyla, dedi dilleri...

Soğuk bir ocak ayının son haftasıydı ama evleri yürekleri kadar sıcaktı. Üşüdüğünü evin sıcacık mobilya kokan havasıyla fark etti.

Salona doğru ilerleyip kendini koltuğa sertçe bıraktı. Kapıda ayakkabıları dolaba yerleştiren Tunahan gelip ceketini çıkardı. Kenarda duran berjerin kolçağına bıraktı.

Karısının yanı başına oturdu. Miray başını ağır ağır kocasına çevirdi. "Bitti."

"Çok şükür."

"Beş aylık serüvenin sonuna geldik."

"Bundan sonraki elli altmış yıllık serüvenimiz başlıyor."

"O kadar yaşar mıyız?"

"Allah bilir. Benimki dua," diyerek koltukta kaykıldı. Başını karısının dizlerine yasladı. Gözlerini kapatıp kollarını göğsünde bağladı. Miray'ın elleri kocasının saçları arasında gezintiye çıktı.

"Beni kandırdın," dedi Miray.

Gözlerini anında açarak bal gözlere baktı.

"Nasıl?"

"Evlenmek gibi bir niyetim yoktu ama sen beş ayda Miray Polat yaptın," dedi sevgi dolu gözleriyle. Kalbi biraz buruktu. Çıkarken anne ve babasının yüzleri kedere bürünmüştü. Aklından çıkmıyordu. Hep cadı olarak bildiği kız kardeşi bile köşe bucak kaçmıştı. Taha da buruk tebessümle yolcu etmişti kendisini.

Tunahan dolu gözleri fark edince karısının içindeki yaşadığı hüzünleri düşündü. İşi biraz muzipliğe vurması iyi olabilirdi. Ellerini çözerek uzun buklelerden birine parmağını doladı. Gevrek gülüşüyle parmağının ucundaki saçlara bakarak konuştu. "Asıl evlenmek istemeyen bendim. Otuz yaşındayım. Senden de beş yaş büyüğüm. Sonuç olarak bak ben evlenmemişim. Sen gelip beni baştan çıkardın." demesiyle Miray'ın gözleri büyüdü.

"Ya demek öyle... vah vah yazık olmuş sana," diyerek suratını astı. Biraz gergindi ve Tuna hiç yardımcı olmuyordu. Tuna kızın tavrına gülmemek için iç yanağını ısırdı. Boğazını temizledi. Karısının kucağında olan başını iyice yerleştirdi.

"Evet, öyle. Annemin bana kaç tane kız bulduğunu bilsen. Ve benim hiç birine bakmadığımı. Yıllarca beklediğim bir çift bal gözlerin hasretiyle nasıl yandığımı da bilmelisin. Aşka anlam verecek bir kaç harfin bir araya getireceği adını duymak için kaç geceler uykusuz kaldığımı da ekle."

Kızın asılan yüzü saniye saniye yumuşayarak kocasına dönmesiyle kara gözlerde gördüğü kendi resmine bir kez daha vuruldu. Sevimli suratını hıh yaparak tekrar ters çevirdi. "Ne oldu, kabul mu ediyorsun beni görünce çarpıldığını?"

"Edersem öpebilir miyim?" dedi sırıtarak.

"Bilemiyorum. Sen bir konuş önce ben karar vereceğim."

Tuna yüzünü karısının karnına olacak şekilde çevirip, kızın yüzüne baktı. "Ya evet. O ne çarpışmaydı. Narin bileğin ellerimin arasında kadife hissi vermişti. Korkudan kapattığın gözlerini açınca vuruldum. Kahvenin hangi tonuydun o an karar veremediğim için bende bal

gözlü olarak kazındın. Sonra annen geldi ve tanımadığım sana 'Miray' dedi. Ve bir araya gelmeyen harfler can buldu."

Elini burun kemerine götürüp sıkan Miray kahkaha atmamak için sesini bastırdı. Adam romantik prensti ama kızın aklına gelen bambaşkaydı. "Tuna, benim sana çarptığım o gün var ya."

"Ee," diyerek gülüşe eşlik etti Tunahan.

"Ben seni askı sanmıştım. Nereden bilirdim askıya değil de aşka çarptım," diyerek kahkaha attı. Bozulan sinirleri yakın geçmişe dönüş ve yorgunluğun verdiği saçmalama kotasıyla gülmeye başladı.

Tunahan yattığı yerden doğruldu. Yanına oturdu. Karısı gülümserken izledi sessizce.

"Miray, benim yanımdasın, ben hüzünlenmeni istemiyorum. Hep bu şekilde gülmelisin," dedi fısıltıyı andıran sesiyle.

Miray öylece baktı gözlerine. Adam haklıydı. Bu kadar düşünceli bir eşe sahipti ve onu çok seviyordu. Düzen

buydu ve duygular her gün kendini başka güzel duygulara bırakıyordu. İçindeki ses ona şöyle dedi. 'Carpediem Miray.'

Kocasının bakışları altında oturduğu yerden doğruldu. Gelinliğini biraz toplayıp koltuğa çıktı. Şaşkın şaşkın bakan adama gülümsedi.

"Kalksana."

"Ne yapıyorsun?" diyen adam şaşkınca ayağa kalktı.

Tunahan'dan on santim kadar yükselen Miray adama tepeden baktı. "Ya kocacığım sen de fazla romantiksin. Bu gece Şah gecemiz. Bırak bu ayakları, benim için deli oluyorsun. Korkunun ecele faydası yok. Bu yolda ölen de yokmuş nasılsa," demesiyle kahkaha atma sırası Tunahan'a geçti.

"E oraya neden çıktın?"

Miray sesine ahenk kattı. Biraz da el kol hareketi kattı. "Aşkım biz kitap okuyan ufku geniş insanlarız. Kucağına alma beni," dedi göz kırparak.

Kollarını göğsünde bağlayan Tuna tek

kaşını kaldırdı. "Ne yapmalıyım peki?"

"Sırtına bineceğim," dedi sırıtarak.

Tunahan gözlerini kısarak inceledi karısını. "Benim daha iyi fikrim var," demesiyle eğilip Miray'ı omzuna atması iki saniye sürmemişti.

"Ya hain, ben sırtına binecektim ama."

"Sen demedin mi ufkumuz açık diye? Ufkum açıldı. Sırtıma attım."

Yatak odasına girip Miray'ı ayakları üzerinde yatağa bıraktı. Yatağın yüksek olması sebebiyle Miray dizlerini kırarak gelinliğin kabarık kalabalığı ile oturdu.

"Geliyorum," diyerek salona geri dönen Tunahan ceketinin cebindeki siyah kadife kutuyu aldı. Yatak odasına geri döndüğünde Miray bıraktığı gibi duruyordu. Kocasının elindeki kutuya bakıp Tuna'ya döndü. "O nedir?"

Tunahan gelip karısının karşısına oturdu. "Halk arasında yüz görümlüğü diyorlar. Ama sen bu geceye özel saymalısın," dedi karısını alnından öperek.

"Buna ne gerek vardı. İki kolunu da kaldırıp salladı Miray. Bir kolun da bilezikler şıngırdadı. Diğerinde ince kalın olmak üzere künyeler ve saati vardı. Boynunda ince beyaz altından gerdanlık. Serap annesi ve Nazif babası oldukça bonkör davranmıştı.

"Onlar ayrı." Kuruyu uzattı karısına. "Aç hadi."

Miray kutuyu açınca ışıltılılı parlak mavi taşlarla süslenmiş kar tanesi kolyeyi görünce gülümsedi. "Kar tanesi," diye mırıldandı.

"Tıpkı senin gibi..." Bakışları buluşan çift birbirlerine minnet ve sevgiyle baktı.

"Binlerce kar tanesinden benim için olansın. Nasıl her bir tane birbirine benzemiyorsa sende hiç kimseye benzemiyorsun Miray."

Yerinden doğrulup kollarını Tunahan'ın boynuna sardı. Sıkıca sarıldı. Beline ve sırtına dolanan kuvvetli kollarla daha çok bastırdı kendini. "Seni çok seviyorum."

"Seni her gün daha çok seveceğim." dedi Tunahan.

Geri çekilip yakın mesafede durdular. "Tamam, gelini öpebilirsin," dedi Miray.

"Hmm, izin çıktı yani?"

"Çıktı, bizzat imza attım ya, orada öpemedin nasip evimizeymiş."

Tunahan ayağa kalktı. Karısının arkasına oturdu. Miray'ın elindeki kolyeyi ince ve pürüzsüz boynuna taktı. Elleri karısının saçındaki duvağa uzandı. Miray başını biraz yana çevirip ona çıkarması için alan açtı. Kalbi ağzında heyecanla

atıyordu. Bu önceki yakınlaşmaları gibi değildi. Sonsuza kadar özel bir anı olarak saklanacaktı yüreklerinde. Duvağı çıkarıp yatağın üzerine bıraktı, Tunahan.

Ellerini karısının sırtına götürüp kendine bastırdı. En az Miray kadar heyecanlıydı. Farklı bir dünyaya adım atıyorlardı. Aşkın, sevdanın tenle buluşması vardı bu gece.

"Karım," diye fısıldadı.

"Efendim," diyerek tenini yakan nefese bir kez daha dokundu Miray.

"Kadınım olmaya hazır mısın?"

Güm güm atan kalbine inat gülümsedi. "Ateşi körükle, seninle ölmeye bile razıyım."

Gelinliğin gizli fermuarı yavaşça aşağı inerken Miray bütün bedeninin ateşlere tutulduğunu hissetti. Açılan alandan tenine sızan el ile damarlarındaki kan yönünü çevirip tersine gitmeye başlamıştı. Öyle olmalıydı. Miray'ın aklına başka türlüsü gelmiyordu. Bu farklı hislerin bir açıklaması olmalıydı.

Omzuna değen dudaklarla benliğini de az sonra teslim edecekti. Derin bir nefes aldı. Kocası onun gergin haline gözlerini yumdu ve aynı nefesten o da aldı. Bu yolun başka çıkışı yoktu. Bilmiyorlardı ama öğreneceklerdi. Omuzlarından yine aynı yavaşlıkta kalın tül askıları kaydırdı. Arkasında durduğu için karısı yüzünü göremiyordu. O da onun yüzünün ne hale geldiğini bilmiyordu.

Kumaşın genişleyen yerlerinden ellerini sırtından göğsüne doğru ilerletti. Eğer Miray yatağın üzerinde oturmuyor olsaydı bacakları kesin iflas ederdi. Göğsünün altında hareket eden parmaklardan aldığı zevkle sırtını iyice kocasına yasladı. Hiç bir şey için çekinmek gelmiyordu içinden. Ve... ve bunun Tuna'ya ne kadar yardımcı olduğundan da habersizdi. Başını kocasının sağ omzuna yasladı. Açılan boyun çukuruna dudaklarını bastıran adamın da heyecanı katlanmıştı.

Elleri biraz yukarı çıktığında sert engele takıldı. Bu birlikte aldıkları çamaşırdı ve şu an lanet okuyordu. Miray çevik hareketle başını hiç kaldırmadan arkasına uzattığı iki parmağıyla kopçayı

açtığında alan daha fazla genişledi. Tunahan elini sürekli 'çok belli oluyor, sakla bunları' dediği dolgun göğüslere ulaşmıştı.

Ellerinin içini fazlasıyla dolduran göğüsler iyice aklını alır hale getirmişti onu. Gerisi için aklı karman çormandı. Elinin altınındaki tepeciği parmaklarının arasına aldığında Miray inleyerek daha sert bastırdı kendini. "Niyetin beni öldürmek mi?" diye fısıldadı.

Omzundan başlayan öpücükler yol çizerek kulak memesine kadar illerdi ve kulağında durdu. Sıcak nefesiyle fısıldadı. "Seviyorum karıcığım," dedi.

Miray yasladığı başını kaldırıp bedenini geri çekti. Tunahan'ın elleride bayıldığı yerden kurtulmak zorunda kaldı. Dizleri üzerine doğrulunca kocasına tepeden baktı. Yüz hatları değişen ve çok çekici görünen kocasına kısık gözlerle baktı. "Çok yavaşsın. Severken öldüreceksin. Yeter artık yakalım Balat'ı gitsin!" diyerek kocasının dudaklarına yapıştı. Dengesini kaybeden Tuna, yatağa devrilince Miray da kocasının üzerinde kaldı.

El! Dokunmak, her hangi bir sevginin

alma ve verme biçimiydi. Konu aşk ise dokunmak iliklerine kadar titretirdi. Tunahan her dokunduğu santimde Miray deli gibi titremişti. Aldığı hazla aklını kaybetme noktasına gelmişti. Tunahan, kadını öyle güzel sevmişti ki bu güne kadar düşündüğü ne varsa tuzla buz olup uçmuştu. Yaşadığı hisler topluluğuyla Miray'a delice bir tutkuyla bağlanmıştı. Birleşmenin hissettirdiği doyum onunda kadınında tahminlerinin çok ötesindeydi.

Miray, insan oğlunun gözünün bile görmediği bir sahra... Tunahan o sahrada hayat, hüküm sürmek isteyen bedevi...

Bilmek! Çok önemli değildi. Aşkta zorlama yoktu ve iki beden de birbirine rehberdi. Keşfe çıkan bedenleri onlara minnettardı. Şanslarını ilk seferde aşktan ve helalden yana kullanmışlardı.

Ateşi sonuna kadar aşktan alan aşıklar yanarak yollarını bulmuş bundan da ayrı bir mutluluk, ayrı bir özellik bulmuşlardı. Saf bir kadını herkes bulabilirdi. Ya saf bir erkeği? Ancak ahlaklı ve kendini bilen kişilik sahibi insanların işiydi. Tecrübe diyerek basite indirgenen ahlak kavramına nokta koyandı, Tunahan.

Tecrübe diyerek hissizce dolaşılan tenlere kurşun sıkandı. O biliyordu ki kendine gelecek ne kadar saf ise, gideceği benliği de o derece saf olmalıydı. Tunahan beklediği vuslatına kavuşmuştu. Miray onun beklediği, seçilmişiydi.

Tenini sevdiğine sunan kadının hissettiği tek şey mutluluktu. Algısına sığmayacak olan yaşadıkları ve öğrendiklerine zamanla aşina olacaklardı...

🍋

Oyla 455 Paylaş

31. Final

47,4 Bin ★ 3,35 Bin 978

İyi okumalar...

12

🍋

Balayı Dönüşü İstanbul...

8

Uludağ'da geçirdikleri beş gün boyunca hayatlarının en tatlı hatıralarını gönül sandıklarına bırakmışlardı. Ara ara çıkarıp taze tutacaklardı. Gittikleri yerin hiç bir önemi yoktu. Onlar birlikteydi ve onlar için her yer her anı paha biçilemezdi.

"Gittik kar, geldik kar." Söylenerek gelip koltuğa oturdu. Kütüphanede kitap okuyan kocasının dizlerine başını bıraktı.

Kitaptan gözlerini çekip karısına gülümsedi. "Eskilerin bir sözü var, bilirsin," dedi.

Kısa bir an düşündü, "Evet biliyorum,

3

kahretsin ya atalar işi biliyormuş. Bende çok severim tencere dibi yemeyi. Birde şey derler, kocan güzel olacak mıydı?"

"O yanık ekmek yiyince değil miydi?"

Sıkıntıyla doğruldu Miray. "Of Tuna ben sıkıldım. Koca karı masallarına geçtik. Okulun başlamasına daha beş gün var."

Kitabi bıraktı Tunahan. Yan dönerek koltuğun sırtına kolunu dayadı. "Tamam. Sen söyle bir şeyler yapalım."

"Dışarıda bir metre kar var. Ama benim başka bir fikrim daha var," diyerek kocasına sokuldu. Parmaklarını tişört giymiş olan kocasının çıplak koluna yavaş ve acılı bir şekilde ileri geri yaptı.

"Çok merak ettim canım, fikrin neydi?" dedi sırıtarak.

Miray biraz daha sokulup cilvenin en derininden giriş yaptı. "Bebek yapalım."

Tunahan gözlerini devirdi. "Hayır Miray. Aktivitesine her zaman açığım, ama icraat için daha erken karıcığım."

"Çocuksuz ev mi olur Tunahan? İki sene

sen bana ben de sana mı bakacağım? Bebek istiyorum ben hem de hemen," dedi kati sesiyle.

"Seni duyanda on yıllık evliyiz zanneder. Biz daha dokuz gündür evliyiz. Acelen ne tatlım? Olur bir gün, daha erken."

Oysa Miray hemen istiyordu, içinde minnacık bir can. Kız ya da erkek. Tunahan'dan bir parça. Evde bebek kokusu. "Ya Aşkım düşünsene, minicik bir kız çocuğu, baba baba diyor. Gözleri seninki gibi kara. Teni benimki gibi, işte ikimizden bir parça. Ne kadar tatlı değil mi?" diye yaptığı şirinliğe kanmadı Tunahan.

"Evet, çok tatlı ama hâlâ aynı fikirdeyim. Ben önce seni sevmek istiyorum," diyerek karısının üzerine doğru abandı. İki eliyle birden kocasına engel oldu. "Geri bas! Bebek yoksa Miray da yok."

Ayağa kalkıp ellerini beline yerleştirdi. Bebek yoksa halvette yoktu. "Ben dışarı çıkacağım," diyerek arkasını dönüp gitti. Tunahan da ardından.

"Nereye Miray? Hava kararda." Miray onu hiç takmadan askıdan hırkasını ve

montunu aldı. "Kızlara haber verip kar topu oynayacağım. Çocuk yoksa seni ne yapayım?"

Tunahan da giyinmeye başladı. "Bu havada ben de seni tek göndereceğim. Bebekli bebeksiz benimlesin," diyerek karısının gönlünü yapmaya koyuldu.

Miray omuz silkti. Kocasına baskı yapmak istiyordu. O bebek olacaktı. Sonunda onu ikna edecekti. Bekleyemezdi öyle yıllarca. Nasıl olsa Tunahan yola gelecekti. Ha gelmiyor mu? Salondaki kanepe açılıyor, yatak oluyordu.

Beş dakika içinde herkesi organize etmişlerdi. Feride ve Emre zaten hâlâ iş yerindeydiler. Hakan da dibinden ayrılmadığı karısının yanındaydı. Miray öğrencilerine de mesaj attı. Metin, Bora ve Atakan ile okul bahçesinde buluşma ayarladılar. Eve yakın köşe başında da Zehra'yı bekleyip aldıktan sonra okul bahçesinin yolunu tuttular.

Okul bahçesine çarşaf misali serilen kar büyüleyiciydi. Bekçinin gelip geçtiği yol hariç her yer düzdü. Tipinin bıraktığı küçük kar dağları vardı.

"Ay abla nereden geldi aklına? Çok yaşa," diye cırlayan Zehra eline aldığı kar kütlesini serpiştirip top yaptı. "Enişte kusura bakmayacaksın artık. Sana gıcıklığım daha geçmedi," demesiyle Tunahan'ın başında patladı kar topu.

Tunahan eğilip kar topunu alıp durulduğunda Zehra başka bir cepheden gelen topla ensesinden vuruldu.
Topun nereden geldiğini anlamak için döndüğünde Atakan'ı ve diğerlerini elinde topla görünce öfkeye kapıldı.

"Sen ne atıyorsun be?" diye bağırdı.

"Kafan güzel mi kızım senin? Kar topu başka nasıl oynanır?" diyerek kızın üzerine yürüyüp bir kez daha attı.

Miray ve Tunahan durmuş izliyorlardı. Yüzlerinde gülüş, kalplerinde sevgiyle.

Bahçeye akın eden arkadaşlarıyla ortam renk değiştirmişti. Tam bir curcuna oluşmuştu. Tatlı kahkahaların arasından çıkan çığlıklar eşliğinde çocuklar gibi eğleniyorlardı.

Zehra son yediği kar topundan sonra

artık delirme noktasına gelmişti. "Atakan! Bak beni delirtme?" diye bağırdı. "Git başkasına atsana bana niye atıyorsun ya? Manyak ettin!"

Atakan gevrek gevrek güldü. "Sana gıcık oluyorum Zehra o yüzden," diyerek son topu da fırlattı.

Miray bata çıka kocasının yanına gelmek için çaba sarf edince Tunahan bir adımda karısına elini uzattı. Elleri birleşince kendine yavaş ve dikkatle çekti karısını. "Gıcık oluyormuş, ne diyorsun?" diye fısıldadı Miray.

"Hm, duydum. Aşık oluyorum diye algıladım, ya sen?"

"Aynı fikirdeyim. Lise aşkı çıkar mı bunlardan?"

"Aşk, lise üniversite diye ayrılmıyor muydu?" dedi Miray'ın arkasına geçerek kollarının arasına aldı.

"Ne demek istediğimi anladın."

"Aşk, aşktır. Her yaşa verdiği tat farklıdır. Senin demek istediğin sanırım, ilerisi olur mu, olmaz mı? O da kadere kalmış.

Aslında bizde lise aşkı kavramına girebilseydik. Seni daha değişik sevebilirdim."

Miray kaşlarını çatarak başını geriye çekip kocasına baktı. "Nasıl yani?"

"Seninle kaçamak yapardık. Sinemaya giderdik, ama içimizde biri görecek korkusu... Ben sana gizlice notlar yazardım mesela, kitaplarının arasına sıkıştırırdım. Sen sağ sıradan bana bakardın. Bende sol köşeden aşkla seni izlerdim. Okulun arka bahçesinde beklerdim seni. Böylesi şeyler..."

Adama bebekte bebek diye tutturmuş üzerine de tavır yapmıştı. Kocası haklıydı. Daha yaşanacak o kadar çok şey vardı ki, yapamayacaklarını kenara itip yapabilecekleri ne varsa hayata geçirebilirlerdi.

"Öyle bir anlattın ki, bir an bu gençlere özendim. Çok şey kaçırmışız."

"Kaçan zamanı geçelim. Gelecek bizim."

"Subliminal mesajı da yedik. Artık eve mi gitsek?"

Tunahan'ın attığı kahkahayla Kartopu oynayan çiftler sese dönmüştü. Hakan bağırdı. "Yürüyün istikamet Tunacan!"

"Ya hayır..." diye cırlayan Miray'ı kimse umursamamıştı. Kim kime kar topu atıyor karışmıştı. Miray bir ara fark etmeden kocasının alnında parçalamıştı kar topunu.

"Yettim ablam," diye sırtını ablasına dayayan Zehra, Atakan'dan bu gece sayısını unuttuğu toplardan bir tane daha yemiş ve en sonun da Atakan'ın suratının ortasına indirdiği ağır sertleşmiş topla çocuğu yere devirmişti.

Devirmesiyle de koşması bir olmuştu. Atakan'ın yanına gelip dizlerini kara bırakmıştı. "Ay, Atakan iyi misin? Hay Allah taş mı vardı içinde?" diyerek başını kaldırdı. Atakan başını sağa sola sallayıp darbenin etkisinden çıkmaya çalıştı. Tunahan ve Miray da yanlarına gelip eğildiler.

Tunahan Atakan'ı ayağa kaldırıp yüzüne baktı. "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim hocam, boş bulundum. Yoksa beni nasıl yere yıkacaktı ki?" diyerek

öfkeyle baktı Zehra'ya.

"Ay arsız. Bir saattir sen bana atarken iyiydi. Ben atınca mı kötü olduk? Geber Atakan," dedi ve arkasını dönerek uzaklaştı Zehra.

"Cadı," diye bağıra bağıra ardından yürüdü Atakan.

"Vah vah..." dedi Miray. "Aşk bacayı sarmış, Aşkım."

🍋

Evlerine döndüklerinde aldıkları sıcacık bir duşun ardından yedikleri yemeklerini de yine birlikte toplamışlardı. Gündem konuları Taha olan yarım saatlik fikir alışverişi pek bir işe yaramamıştı. Askıya aldıkları konuyu elbette çözeceklerdi.

Tunahan bilgisayarının başına geçerken Miray da iki bardak çay ve yanında limon ile gelip kocasının yanına sandalye çekti. Tunahan'ın sana bir şey göstereceğim, sözüyle merakta kalarak acele acele çayları doldurmuştu.

Kütüphanedeki çalışma masasında yanyana oturmuşlardı. "Evet, seni

izliyorum. Ne göstereceksin?"

Tunahan leptounun ekranına açtığı dosyalara göz attı. Bir tıka bakacak olan dosyadan karısına çevirdi gözlerini. "Seninle tanışmadan biraz zaman önce kendi çapımda bir şeyler karalıyordum."

Miray'ın kaşları havalandı. "Karalıyordum derken, ne tür bir şey?"

"Roman tarzında... Bir gün ... yazmanında okumak kadar eğlenceli olup olmadığını düşündüm. Okurken aldığımız tadın, girdiğimiz dünyaların yazarken nasıl bir tat bıraktığını merak ettim."

Miray yerinde kıpırdadı. O da merak etmişti.

"Ve?"

"Ve ikisinin aslında bambaşka bir dünya olduğunu gördüm. Okumak ve yazmak birbirinden ayrı tatlara sahipmiş.
Ben okuduğum kitapta yazarın özgür düşüncelerini okumuşum. Ama asıl özgürlüğün yazmakta olduğunu fark ettim."

"Ne yani sen şimdi, okumak özgürlüktür

tezini mi çürüttün?"

"Pek sayılmaz. Hâlâ okumak özgürlüktür ama yazarın sana izin verdiği kadar. Fakat yazarken her şeyi kaleme alabileceğini fark ediyorsun. İstediğin her şeyi..."

Başını iki yana sallayan Miray, "Mantıklı," diye cevap verdi. "E peki sen ne yazdın?"

"Ben öylesine başladım. Çok sevdiğimi fark ettim. Biraz kafa yorucu, öyle hop diye olmuyor."

"İllaki öyle olmalı. Bir kaç cümle bile bir kitabı batırmaya yeterli. Ya da bir kaç cümle o kitabı unutulmaz kılmaya."

Tunahan gülümsedi. "Eminim battığım yerler vardır," diyerek mavi dosyayı tıkladı. Ekranda beliren yazıları Miray'a çevirdi. Miray sandalyesini biraz daha yaklaştırdı. Dip dibe duran karı koca ekrana kilitlendiler.

"Adı ne kitabın?" Ekranı talan eden gözleriyle sordu.

"Henüz bir adı yok."

Miray sayfaları aşağı kaydırırken Tuna yalnızca karısını izliyordu. Onun yanında, hayatında, evinde olduğuna hâlâ bir nebze inanamıyordu. Kısacık bir sürenin aslında bir ömre bedel olduğunu düşünüyordu. Ona aşık olduğunu fark ettiği günden evlendikleri güne kadar karşısındaki evde yaşaması, onu her gün görüyor vakit geçiyor olması bile yüreğine dokunmuştu. Kalp, sevdiğini her daim yanında istemişti. Miray onun her şeyiydi ve yanından gidiyordu.

"Miray," diye fısıldadı kulağına. Kadının bütün tüyleri dikeldi. Ekranda okuduğu paragrafı gözden kaybetti. Tüm sistemi akıma kapıldı. "Efendim," diyebildi. Tuna'nın üzerindeki etkisine bile aşıktı. Aklını karıştıran ses tonuna, her şeyine hayrandı.

"Bazen gerçek misin, diye adını söylemek geçiyor içimden."

Önündeki bilgisayardan artık hiç bir şey anlamıyordu. Kocasına dönerek gülümsedi.

"İnandırmak için ne yapabilirim? Hayır yani şimdiye kadar inanmış olmalıydın

ya neyse..." diyerek gülümsedi.

"Sanırım uzun süre etkisinden çıkamayacağım. Bazen serap görüyor gibi oluyorum." Karısının elini aldı ve dudaklarına götürüp öptü. "Serap olmayacak kadar gerçeğiz. Ama bu halini anlamakta zorlanıyorum. Herkesin başına gelebilecek bir hikayemiz var. Sonuçta yıllar önce tartışıp ayrılmış hasretle yanmış da değiliz. Hatta çoğu insana göre oldukça hızlı ve klişeyiz."

Elinin içindeki parmaklarla hem oynuyor hem de gözlerini onlara dikmiş düşünüyordu Tunahan. Başını karısına kaldırdı. "Ben, ben erkeğim diye ortalıkta dolaşan insanlardan olmadım. Gönül işleri artık bebek denecek çağlarda başlıyor. Senelerce bakındım durdum. On sekiz oldum. Yirmi beş oldum. Artık umudumu kaybetmeye başlamıştım. Sen gelmeyeceksin sanmıştım. Hayatımızda her şeye sahip olabiliriz ama gönül evimiz boş ise yarımız. Yaşamaktan zevk almayı bilirdim zannederdim. Çok yanılmışım. Seninle yaşamak tahminlerimin çok ötesindeymiş."

Miray'a söz hakkı vermeden kollarına alıp sıkıca sarıldı. Gerçekliğine ihtiyacı

vardı. Hiç gitmeyecek olmasına, hep yanında olacak olmasına yaşadığı her gün ihtiyacı olacaktı.

Kitap üzerinde biraz fikir alışverişi yapmışlardı. Yarısına gelmiş olan kurguyu biraz da kadın gözü, düşünceleriyle süslemişti Miray. Gecenin ilerleyen saatlerine kadar ellerinde not defteri ve kalemlerle yazıp silmiş, baştan alıp yeniden yapılandırma taşlarını yerlerine oturmuşlardı. En büyük ortak özellikleri olan Edebiyat'a gönül vermiş iki aşık karı kocaydılar. Gökten bir elma düşmüş, zamanında iki parçaya bölünmüş, vakti saati gelince birleşmiş bir elmanın iki yarımıydılar.

Kalemi masaya bırakıp sandalyesinde gerindi Miray. "Yatalım artık. Yoruldum," diye mırıldandı.

Tunahan tek kaşını kaldırdı. "Bu saatte," dedi.

Sinsi bakışı görmezden geldi. Masanın üzerindeki dijital saate baktı. "Saat gecenin biri kocacığım. Sen hangi saatten bahsediyordun?"

"Önce benim istediğim bir şey var. Onu

yapmanı istiyorum."

"Allah Allah neymiş o?" dedi ama elbette biliyordu ne istediğini.

"Bekle," diyen kocası yerinden kalkıp odadan çıkarken kaşlarını çattı. "Adamın günahını aldık. Nereye gitti ki?" diye başını eğip ardından bakmaya çalıştı.

Tuna hızlı adımlarla dönüp yerine oturdu. Elinin içinde sakladığı şeyi masaya bıraktı. Masanın üzerindeki şeye bakınca Miray'ın gözleri parladı. Elini uzatıp paketi aldı. "Aman Allah'ım sigara!"

Gözleri parlayan karısına aynı bakışlarla karşılık verdi. Uzun, çok uzun süredir aklında olan bir konuydu. Miray'ın sigaraya olan zaafını biliyordu. Onu ilk defa içerken gördüğündeki düşünceleri; nasıl bir sigaranın bir kadını, gözünde dayanılmaz derecede çekici kıldığıydı.

O, an nefesinde kaybolmayı umduğu bir yabancıydı. Ama şimdi her şeyiyle onun olan bir kadındı. Değil nefesinde teninde bile kaybolabilirdi. Arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde bağlamadan önce diğer elindeki çakmağı minik kül tablası

ile masaya bıraktı.

"İçmeyecek misin?"

Bir elindeki pakete bir de kocasına kuşkulu gözlerle baktı. "Amacın ne senin?"

Çok masum bir ifade ile dudaklarını büktü. Başını iki yana salladı. "Tamamen masumaneyim."

"Hayır, değilsin," dedi ve o gece geldi aklına. Nuray'ın sözleri... *Sigara içen kadınlar erkeklere çok seksi görünürmüş.*

Bu sebepten değil miydi az daha tahtalı köyü boyluyordu. Karşısında Tunahan ile göz göze geldiğinde duyduğu sözlerle bir anda duman içinde kalmıştı. "Hadi dökül!" dedi.

Dilini damağına vurdu Tunahan. "Peki," dedi. "O gün seni içerken gördüğümde çok etkilenmiştim. Aslında nefret ederim ama sana çok yakışıyor."

"Tatmin olmadım Tuna," diyerek paketi elinde evirip çevirdi. Zeki karısının zekice hamlesini elbette tahmin etmişti.

Sigaranın üzerine balıklama atlamasını beklememişti. Bal rengi gözlere, kendi kara gözlerini dikti. "O gün seni gördüğümde dumanla çevrilen dudaklarını ilk defa öpmek istemiştim. Gözümde büyüleyici bir yere bir sigara ile çıkmıştın. Ve ben seni o gün öpememiştim."

Tek kaşını havaya dikip, "Bak sen... başka?" diye sordu. Kanında kıvılcımlar çakıyordu. Duyduğu itiraf kalbine takla attırmıştı. Böyle bir adama sahip olduğu için Rabbine hamd ediyordu. Ve onu buraya sürükleyen babasına ölene kadar borçluydu.

"Böyle olmuyor tatlı karıcığım. Sen içeceksin ben göstereceğim," diyerek gülümsedi Tunahan.

"Günah benden gitti kocacığım. Sen kaşındın. Sigaram bitmeden elleşme!" demesiyle paketin üzerindeki koruma bandını tek seferde açıp içinden bir tane çekti. Burnuna götürüp kokladı. Gözlerini kapatıp zevkine vardı. Kocasına kısa bakış atıp adamın yüzündeki tatlı gülümsemeyi anılar haznesine yolladı. Unutulmayacak anlar olmalıydı. Yıllar geçse bile eskimeyen bir gülüş bir tatlı

söz... Tunahan'ın yüz ifadeside tam olarak böyleydi.

İki dudağı arasına alıp kocasına baktı. Çakmağı ateşleyip sigarasını ateşle buluşturdu. Kırmızı ışığın başlamasıyla nikotini ciğerleriyle buluşturdu. Alışık olmayan bünyesi bir anda mayıştı. Sandalyesinde kayıp yerleşti. İki parmağı arasında tuttuğu nesneyi geri çekti ve kalın dumanı usul usul dışarı salmaya başladığında gözleri kocasını buldu.

Adamın bakışları kısıldı. Gözleri avını gören avcı gibiydi. Göz bebekleri mermi olmuş Miray'a saplanıyordu. "Delisin sen. Nereden aklına geldi? Özlemişim." Sigara dudaklarıyla bir kez daha buluştuğunda Tunahan da derin bir nefes aldı.

Kalın duman bir kez daha dışarı vurduğunda öne doğru eğildi Tunahan. Karısına çok yakındı. Döner koltuğu kendine çevirdi. Bakışlarıyla yiyordu Miray'ı. Kocasına inat bir nefes daha aldı. Zıvanadan çıkmış, yokuş aşağı gelen Tunahan'a içinden kahkaha atıyordu. Dumanı dışarı saldı. "Bırak onu?" diyen sesin sahibini pek tanımıyordu. Koyulaşan ses tonu biraz da çatallaşmıştı. "Bırakmam."

"Benden günah gitti."

Miray'ın dudaklarına öyle bir hızla yapıştıki Miray beklediği halde şaşırdı. Elinin teki havada kalırken diğerini koyacak yer bulamadı. Elindekini nereye bırakacağını ise bilmiyordu. Öylece sabit kalmıştı.

Evi yakmadılar ama tenleri şehvetle haşr oldu. Aşka açılan sonsuz pencerelerden birinden daha geçtiler. Önlerinde bitmek bilmeyen uzun günleri ve geceleri olacaktı. Aşkla geçen bir ömüre, ölümün onlara biçtiği zamana kadar da yanacaklardı.

🍋

6 Ay Sonra...

Saçlarını tepesinde gelişi güzel bağlamıştı. Ellerini beline yerleştirip kocasına baktı. Mevsim yaza döneli bir ay olmuştu. Mart ayının başında Feride ile Hakan'ı evlendirmişlerdi. Bir ay öncede Kerem ve Filiz dünya evine adım atmıştı. On beş gün sonra da Sevde ile Emre'nin düğünü olacaktı.

Ve Feride hamileydi...

Miray'ın yarası yine gün yüzüne çıkmıştı. Ara ara kocasına sitem etsede çok üzerine gitmemişti. Adamın onu sevme şekli her geçen gün boyut değiştirmişti. Bu aşkın galibi Tunahan dı.

Bir dokunuşla Miray'ı gafil avlama işini oldukça başarıyla yönetiyordu. Fakat buraya kadardı. Bu gece bu iş çözülecekti. Net!

"Tut ucundan," diyerek orta sehpaya yöneldi.

"Emrin olur sultanım." Sehpanın ucundan tutup kenara çektiler. "Şu koltuğu da biraz itekle," dedi.

Tunahan emire hemen uydu. Miray da salondaki halıyı bir ucundan başlayarak yuvarlayıp kenarda bıraktı. Son üç aydır karı koca tango kursuna gidiyorlardı. İlk denemeler zor olsa da aşık iki insanın kavraması çok kolay olmuştu. Tango aşkın dansıydı. Aşk vardı. Tango kendiliğinden oluşuvermişti...

Kapıya doğru yönelirken kocasına döndü. "Ben geliyorum aşkım, sen devam et,"

diyerek odadan çıktı. Tunahan karısına kısık gözlerle baktı. Saat gecenin bir yarısıydı. Bu kadının amacı neydi çok merak ediyordu. Bir anda tango yapasının gelmesi biraz aklını karıştırmıştı.

Gülümseyerek başını iki yana salladı. Feride'nin bebek haberinden beridir bir garipti zaten. 'Ah ha, kesin bebek işi bu," diyerek gülümsedi. Limon'un mırıltısını duydu. Balkonun önündeki minderinde kıvrılmış yatıyordu. Başını kaldırıp miyavladı. "Sen de diyorsun, kesin öyle Limon Hanım," dedi. Kedi başını mindere indirip kıvrıldı.

Salonda uygun yer açıldığına karar verince etrafına bakındı. Ve kapının önünde kırmızı transparan dantelden oluşan elbisesiyle karısını gördüğünde yutkundu. Kadın zekiydi. Nereden vuracağını bayağı bir hesap etmişti.

"Miray."

"Tuna'm," diyerek göz kırptı kocasına. Kırmızı topuklu ayakkabılarıyla bol, mini eteğiyle ve sıkıca topladığı saçlarıyla açıkta kalan buğday ten güneş gibi parlıyordu. Kırmızı ruj! O nasıl, ye beni

diyen dudaklardı. Bu sefer Tunahan gafil avlanmıştı.

Kocasının yakıcı bakışları eşliğinde dibine kadar geldi. Elini adamın geniş ve sert göğsüne yasladı. "Biraz eğlenelim diyorum."

"Sen emret," derken kırmızı dudaklara bakıyordu. Raydan çıkacak bir adet Tunahan gören Miray içinden kahkaha atıyordu. 'Sen misin beni parmağında oynatan? Göreceğiz bakalım kim galip gelecek,' diyen iç sesiyle alt dudağını ısırdı. Gülmemek için sarf ettiği çaba içindi aslında ama Tunahan için aşka davet gibiydi.

Ellerini çekip köşede duran pikabın başına geçti. Antikacıdan arayarak buldukları pikap ikisi içinde son derece önemliydi. Satıcı bir hikaye anlatmıştı. Gerçekliğine değer vermişlerdi. Adamın söylediğine göre; Ellili yaşlarda bir adam getirmişti pikabı antikacıya. Eşini kaybedene kadar her akşam birlikte Türk sanat müziği dinlermiş. Birbirini seven iki çiftten kadın ölünce adam pikabın başına bir daha geçememiş. Sonunda karar vermiş ve çok güvendiği antikacıya getirip bırakmış. Birbirine aşkla

bakmayan hiç kimseye de satmamasını rica etmiş.

Miray ve Tunahan içtikleri bir bardak çay ile dinledikleri hikayeden fazlasıyla etkilenmişlerdi. Satıcı adam da gözünün gördüğü ama kalbinin daha fazlasını gördüğü bu çifte pikabı hediye etmişti. Ne Tunahan ne de Miray bilmiyordu ki karısı ölen kişinin o satıcı adam olduğunu...

Aynı adamdan aldıkları plaklardan Tanju Okan'ı tercih edip pikaba yerleştirdi. Cızırtılı bir sesin ardından kulaklara ziyafet veren ses odada yankılandı.

Kocasına tek kaşı havada döndüğünde adamın mest olan yüz ifadesiyle iyice kanı kaynadı. Ortada buluşan ikiliden Tunahan elinin birine Miray'ın elini hapsetti. Diğer elini de sırtına yerleştirdi. Kocasının omzuna bıraktı tek kolunu. Başını Tuna'nın çenesine yasladı. Müziğin ritmine ayak uydurup arkaya ve öne bir kaç adım attılar. "Papatya gibisin," diye fısıldadı karısının kulağına. Derin bir nefes eşliğinde.

"Yalvarırım gel üzme beni de diyor," dedi gözleri kocasının keskin ve erkeksi

kokusuyla kapanırken.

Ayağının tekini kocasının iki ayağı arasına yerleştirip birini itti. "Aklım karışıyor seni görünce," dedi Miray. Gözlerinin en derine inerken.

Ellerini bırakmadan karısının uzaklaşmasını izledi. Aynı hızla kollarına dolanıp kendine geldiğinde dudakları birbirlerine yaklaştı. Tunahan kırmızı dünyaya dalmak istiyordu ama Miray'ın hiç acelesi yoktu. "Bana bu sevgiyi çok mu görüyorsun?" diye sorup dizini uzatıp Tunahan'ın iki bacağı arasından bacağını uzattı. Önünde eğilip göz göze bakarak doğruldu. Sarındığı kollarda sonsuza dek kalabilirdi.

Başını sola çevirip omuzlarını de ileri geri ittirdi. "Neden öyle dudak büküyorsun, beni hiç mi sevmiyorsun?" diye sordu.

"Bu soruyu bana sorabilme cesaretini nereden aldın sen?" diye sordu Tunahan gözleri kısılmış halde.

Kırmızı dudaklarını büktü. "Bana istediğimi vermediğin sürece sorabilirim."

"O dudaklarını bükme," diye uyardı çünkü baştan çıkıyordu ve karısı bu gece tam bir acımasızdı. Tekrar ileri gidip dibine kadar girmiş dudaklarını değdirip geri çekmişti. Tunahan açılan eteğin ve o dantellerin gözüne sunduğu ziyafetten kafayı yiyecekti.

Şarkının sözü doldu düşüncelerine, 'İsmin dudaklarımı yakıyor.' Gözlerini kapatıp bir nefes daha çekti içine.

"Miray," diye inledi. "Adın kalbimi yakıyor."

"Bana istediğimi vermezsen bu gece daha çok yanacaksın, ama bensiz," diyerek çapkınca bakıp tek kaşını havaya kaldırdı.

Aynı bakışla karşılık veren Tunahan karısını belinden yakalayıp kendine sertçe bastırdı. Ve dans bitti. Tuna'nın alev alev yanan gözlerindeki kara ateş ikisini de yakıyordu ama direnen taraf Miray dı. Kendinden emin bakışlar attı kocasına.

"Ne istiyormuş benim kadınım?" diyerek ateş gibi görünen dudaklara uzandı.

"Bebek!" demişti ama kırmızı rujun hakkını veren ateşli öpücüğü de kocasına bırakmıştı. Dolgun dudakları adamın kıvrımlı dudaklarıyla bir anda alev almış Miray'ın geri çekilmesiyle sönecek olan ateş bir anda bir daha da büyümüştü. Öpücükten, kan damarlarında hız kazanmıştı Tunahan'ın. Bir kez daha sertçe bastırıp diğer elini karısının saçlarına götürüp saçındaki tokayı çıkarıp yere attı. Gür saçların dağılmasıyla daha çekici hale gelen karısı burada öl dese ona bile razıydı. Ama bilmiyordu ki artık o da bebek istiyor. Baba olmak istiyor, evde minik bir Miray'ın daha sesi ve kokusu olsun diye can atıyor.

Can alan tenin can yakan kokusuydu aşkları...

Bir çift gözün hapsettiği yürekti Miray'ın elindeki...

Bir kadına deliler gibi tutulmak ve onda son bulmaktı Tunahan'ın Aşkı...

İki tende yaşamaktı tek bir yüreği...

İki bedende atan tek bir kalpti onlarınki...

Aşkın, en derin, en tatlı, en güzel en yaşanılası kişide can bulan iki kişiydi Miray ve Tunahan.

Aklı başından hep gidiyordu bu kadının kollarında. Aşkı kalbine dar gelirken bedenine bile sığmıyordu. Ellerini saçlara daldırdı. Dudakları buluştu. Nefes nefeseydiler. İlk öpen oyunu kaybedecekti. "Ben senin için ölürüm," diye fısıldadı adam.

Adamın kokusunu içine çekip baygın gözlerle zorla mırıldandı. "Benim için ölme! Sev beni, her gün daha fazla ve senden bir parçayla..." Son kozunu oynadı Miray. Teninde dolanan dudakların yukarı kıvrıldığını hissetti. Bir cümle ve ardından gelen acımasız dokunuşlara teslim oldu.

"SEN İSTE YETER Kİ...."

9

Oyla 978 Paylaş

32. Final 2

54,7 Bin ★ 3,28 Bin 780

Aşkla okuyun Aşık çiftimi... Son bir bölüm daha olacak.

🍋

Akıllı tahtalar çıktı çıkalı tebeşirin de devri artık son bulmuştu. Eskilerden geriye ne kalmıştı ki? Elinin altındaki tahta ve beyaz toz yumağı bile gitmişti. Oysa onun çocukluk yıllarında yeşil tahta zemin üzerine dokunduğunda ses çıkan ve o sese aşık bir kız çocuğu vardı. Miray...

Tebeşir her inip kalktığında sınıfta yankı bulan 'tık tık' sesleri ona derste olduğunu hatırlatır ve tahtaya özenle bakması gerektiğini bilirdi. O bir tebeşir olsa da zemine bıraktığı geleceğe açılan çok değerli bir bilgi olurdu.

Dilini damağına vurdu. Ağzının içinde hafif bir sulanma oldu. Tebeşirin kokusu muydu burnuna dolan? 'Yok artık!' dedi

içinden. 'Canım tebeşir çekiyor olmaz değil mi?' Kendine sorduğu soruya sanki bebeği cevap veriyordu. 'Azıcık be annem.'

Tahtaya bakan gözlerini kapatıp açtı. "Tebeşir," dedi yüksek sesle. Gözlerini tahtadan ablasına çeviren Zehra'nın kaşları birleşti. "Hocam," dedi.

Miray ağır ağır kardeşine döndü. "Ne oldu Zehra?"

"Pudra tebeşir, seramik, cam macunu, muhtelif kozmetik, lastik, kağıt, marley, diş macunu gibi birçok yerde dolgu maddesi olarak kullanılır. İlk olarak 19. Yüz yılda sınıflarda kullanılmaya başlandı. Tebeşir, toz halindeki kireçtaşının birbirine gevşek olarak bağlanması ile meydana gelir," dedi sırıtarak ablasının acayip aş ermelerinden biri olduğunu ikinci saniye de anlamıştı. Geçen gün annesine, duvardaki minik boya çıktısını eliyle oyup ağzına atarken yakalanmıştı.

Atakan, Zehra'ya bir bakış attı. "Çok bilmiş," dedi Zehra dan havalı bir kaç bakış koparıp hocasına döndü Atakan. "Hocam iyisiniz inşAllah?"

Miray ilk önce Zehra'ya dönüp göz devirdi ve Atakan'a baktı. "İyiyim canım," diyerek elini henüz sivrilmiş, minik olan karnına götürüp masasına yürüdü. Dört aylık hamileydi Miray. Karar bozulduğu gece ilk bebeğine hamile kalmıştı. Aylarca baba olmamak için direnen adamın şimdilerde ayakları yere basmıyordu. Daha ne kadar mutlu olunabilir hesabı yapıyordu Tunahan. Tunahan'a göre kızını kucağına aldığı zaman belki bir nebze daha bunu öğrenebilirdi. Elbette bebeğin kız olacağı sadece Tuna'nın düşüncesiydi. Miray için fark yoktu. Tuna içinde yoktu ama bir kız babası olmayı ayrıca istiyordu.

Rutin kontrollere geçen sefer gittiklerinde bir heves doktor Nurten'in ağzına bakmışlardı ama kadının başını iki yana sallamasıyla umutlarını bir sonraki kontrole ertelemişlerdi. Bebek kendini öyle güzel gizliyordu ki kız mı erkek mi belli olmamıştı.

Çocuklara bir sayfa söyledi ve en güzel okuyan kişiden metni okumasını istedi. Eline telefonu alıp kocasına mesaj attı.

Tuna'm; Canım tebeşir çekiyor.

Odasında işlerini bitirmeye canla başla uğraşan Tunahan mesaj sesiyle her şeyi bıraktı. Ona sadece Miray mesaj gönderirdi. Diğer mesaj uygulamalarından ziyade olan, paketine bin mesaj yüklenip birini bile kullanmayan halk olarak Miray buna da rest çekmiş ve aramadığı zamanlarda SMS atmayı seçmişti. O mavi tıka tahammül edemiyordu çünkü. Yazıyı okuyunca gülümseyip başını sağa sola salladı.

Miray'ım; Çocuk biliyor annesi öğretmen... yarın da mürekkep istersen şaşırmayacağım.

Tuna'm; Geç dalganı sen... Tebeşir yiyemeyeceğime göre çıkışta beni pastaneye götür canım sabah beri pasta çekiyor."

Miray'ım; Sen iste Miray. Yeter ki iste..." diyen adam on beş dakika sonra elinde büyük bir kutu ile çıkıp gelmişti sınıfa. Bir elinde hazır tabaklar, çatallar ve içecekler diğer elinde büyük bir pasta.

Kapıdan başını uzatıp içeri baktı Tunahan. Miray da dahil öğrencilerin

bakışları adamı bulmuştu. Son ders saatiydi ve çocuğunun canı pasta çekmiş ise Tuna çıkışa kadar bekleyemezdi.

"Ne vardı Tunahan hocam?" dedi Miray. Okul sınırları içinde ikisi de birer öğretmendi. "Bakayım demiştim Miray hocam. Fazla ayakta kalmıyorsunuz inşAllah."

Miray göz devirirken sınıfta kıkırtılar kulakları doldurmaya başlamıştı. Elindeki kitabı masaya bıraktı Miray. Kocasının yanına geldi. "Yapma şunu," diye mırıldandı öğrencilere çaktırmadan.

Kapıyı tamamen açıp bedenini ve elindekileri sınıfa soktu Tuna. Miray büyüyen gözleriyle kocasını izlerken adam elindekileri masanın üzerine bıraktı. Çalan zil sesiyle sınıfın dışında gelişen sesleri bertaraf etmek için Miray kapıyı kapattı. Öğrenciler çıkmak yerine masaya yaklaştılar. "Tuna bunlar ne?" dedi Miray anlam verememişti.

"Sen pasta istiyorum dedin bende sana pasta aldım. Hem de limonlu!" dedi gülümseyerek. Miray'ın büyüyen gözleri usulca küçüldü ve gözleri kutuyu buldu.

Atakan öne çıktı ve poşetten çıkardı pastayı. "Zehra tabakları çıkarsana," dedi genç kıza bakmadan emirmiş gibiydi de sözleri aslında tatlı bir ritim vardı sanki sesinde. Zehra göz devirip poşetlere uzandı.

"İnanmıyorum sana, sınıfta pasta," deyip gülümsedi Miray. Okul saati bittiğine göre birazcık resmiyeti kaldırabilirlerdi. "Evet. Ne olacak ki bunlar da bizim çocuklarımız," deyip öğrencileri gösterdi eliyle Tunahan. "Onlar da yesin."

Atakan, "Evet evet Miray hocam bebeğe söyler misiniz yarın da tereyağlı iskender diye feryad etsin," demesiyle Miray yüzünü buruşturdu.

"Ah hayır," dedi elini havada sallayıp. Tunahan, Atakan'a bakıp sırıttı.

Atakan ve Zehra pastayı kesip tabaklara pay etti ve arkadaşlarına dağıttı. Öğrencilerin bir çoğu yedikten sonra evlerine dağıldılar. Metin, Bora, Atakan ve Zehra kalmıştı. Miray limonlu pastanın üçüncü dilimini de midesine indirip arkasına yaslandı. "Çocuğum bir limon aşığı olacak," dedi mutlu bir

tebessümle.

Zehra, "Demesen bilmezdik abla," dedi. "Teyzesinin biriciği olacak o," deyip ablasına öpücük attı.

"Doktorun yasakladığını biliyorsun Miray. Bu sana önümüzdeki beş ay yeterli olur sanırım," dedi Tunahan karısının ikna olmasını beklercesine. Miray'ın canı sürekli olarak limon çekiyordu. Bir oturduğunda bir kilo limonu yediğinde düşük tansiyondan acile zor yetişmişlerdi. Kendi doktoru başta olmak üzere acildeki doktorda yememesini tavsiye etmişti. Hatta kendi doktoru yasaklamıştı.

Ama Miray dinliyor muydu? Hayır! Gizli kaçak aşırdığı limonları köşe bucak saklanarak yiyordu. Ki, bir gece kocasına yakalanana kadar. Eve limon girmesini yasaklamıştı Tuna. "İlginç," demişti doktor Nurten. "Genelde böyle olmuyor. Anne adayı çok sevdiği bir şeyden midesi bulanabiliyor ama sanırım sizin bebek annesi ne severse seviyor olmalı," diye de eklemişti.

"Neyse... uykum geldi eve gidelim," diyen Miray konunun üzerini kapatmak

istemişti. Tunahan da yememişti.

🍋

Günler birbirini peşine takıp üç ay daha geçirmişti. Son on beş gününün içine girmişti Miray. On beş gün sonra izine ayrılacaktı. Yedi ayının sonuna gelmişti. Bir fil kadar yemek yemesi bedenine zerre etki etmemiş sadece bebeğini büyütmüştü. Karnını taşımakta zorlanmıyordu ama artık eskisi kadar hızlı değildi. Yere düşen her hangi bir nesneyi eğilip almak gözünde dağlar kadar büyüyordu. Buna rağmen okuldan ayrılacak olması canını sıkıyordu. Evde bir hayatın ne olduğunu bilmiyordu. Öğrenci olmuş, beklemeden çalışmaya başlamıştı. Canını sıkan tek konu bu değildi elbette. Tunahan!

Aklından kocasını geçirmeye korkar olmuştu. Ne zaman içinden Tunahan dese kocası bir yerden çıkıyordu. Hangi sınıfta olursa olsun kapıyı açıp bakıyor, "Miray hocam bir bakar mısınız?" diye dersi katlediyordu.
Aynen şu an olduğu gibi...

Masasında oturduğu yerden konuşuyor, ayağa fazla kalkmıyordu. Çok çabuk

yoruluyor, ardından da uykusu geliyordu. Tahta kapı bir kez vuruldu ve Miray göz devirdi. Bora, "İçtima vakti," demesiyle koca sınıf gülmeye başladı.

Kapıdan Tunahan göründü. "Miray," dedi kendi sınıfındaydı ve tüm öğrenciler artık alışmıştı. Ayağa kalktı Miray. Tunahan eliyle ikaz etti. "Kalkma!"

Her gün defalarca aynı şeyi yaşayan kadına gına gelmişti. "Tunahan!" dedi uyaran sesi ve bakışlarıyla.

"İyi misin, diye bakmak istedim." Tunahan'ın merakla aralanan gözleri karısının üzerindeydi. Çok sevdiği kadın canından can taşıyordu ve artık aklında daha fazla koruma iç güdüsüyle baş ediyordu.

"En son yirmi beş dakika önce geldin. Ne olmuş olabilir?" dedi kadın kollarını göğsünde bağlayıp.

Sınıfta küçük kahkahalar havalandı. Çocuklara rezil olduğuna mı yansaydı yoksa kocasının bu haline mi? Bilemedi. Tunahan çocuklara gülümseyip karısına döndü. "O kadar olmuş mu? Bana iki saat kadar gibi gelmişti," demesiyle sınıf

kendini saldı ve kahkahalar sınıfı inletti.

Öğrenciler kahkaha atarken karı koca birbirine bakıyordu. Tunahan'ın aşkla sırıtan suratına Miray ne kadar dayanabilirdi ki? En çok beş dakika...

"Maskara ettin bizi."

Tunahan başını iki yana salladı. "Sadece merak benimki," dedi karısına göz kırpıp kapıya yürüdü. Geri dönüp unuttuğu şeyi hatırladı. "Bir saat sonra kapıda buluşuruz," deyip Miray'dan baş sallama onayı alarak bir sonraki gelişine kadar ayrıldı oradan.

Miray sınıfa döndü. Çocuklar susmuştu ama elleri ağızlarındaydı. Gülmemek için çaba sarf ediyorlardı. "Edebiyat bitti çocuklar. Size bir soru soracağım ve samimi cevaplar istiyorum," dedi kalçasını masaya dayayıp.

Çocuklar kitapları defterleri kapatıp arkalarına yaslandılar. Miray sınıfıyla gurur duyuyordu. Günümüz adı "Ergen" diye tabir edilen ve insanlara hırçın gençlik, saygısız ve anlamsız bir yaş grubu olarak empoze edilen saçma sapan huylara sahip olmayan çok güzel

öğrencileri vardı. Ergen diye bir kavram yoktu. Çocukların birer yetişkin olma aşamaları vardı. Önceleri böyle bir çağ vardı. Ve çocuklara saygısızlık yapma hakkı verilmezdi. Şimdiler de ergensen, her şey mübahtır mesajı veriliyordu. Ve Miray yaşları on altı olan bu gençlerin karşıların da nasıl da birer yetişkin gibi durduklarıyla göğsü kabarıyordu.

"Anne, baba, kardeş ve sevdiğiniz kişiyi en fazla ne kadar sevebilirsiniz? Onlar için neler yaparsınız? Ya da neler yapmazsınız? Bana sevgiyi tarif edebilecek var mı? Bakın Aşk demiyorum. Sevgi ve herkes içine dahil?" dedi ve yerine geçip oturdu.

Bir kız öğrenci elini kaldırıp izin istedi. Miray eliyle işaret yaparak izin verdi. Esmer güzeli genç kız, "Anne, baba ve kardeş için hocam; özel bir tarife ihtiyaç yoktur. Dünyaya geldiğinizden itibaren ilahi bir bağ vardır."
Miray'a mantıklı gelmişti. Bir sonraki de buna benzer bir kaç şey söylemişti. Ve bir sonraki de... konuşanlar aileden pay biçiyorlardı ve bunda haklıydılar. Hepsi diğer bir cinse tam olarak ne hissedeceğini bilmeyecek kadar küçüktü. Ve yahut hocalarından çekiniyorlardı.

Miray bunlarla yetinebilirdi. Atakan izin istediğinde ardından ne geleceğini merak etmişti.

Yerinden kalkmayan genç çocuk dirseğini sıraya dayadı ve başını eline yasladı. Bakışları yan sırasındaki Zehra'ya döndü.

"Kalbim de bir ateş var üzerinde kazan kaynıyor hocam. Çok ilginç aslında. Ateşe hiç bir şey atmıyorum ama o hiç sönmüyor. Kazan kaynıyor, sürekli hiç durmadan."

Miray başını yana yatırıp gülümsedi. Zehra renkten renge girerken ablasına baktığında sıkıntıyla kıpırdadı yerinde.

"Kazanın içinde ne var Atakan," diye sordu Miray.

Atakan içli içli baktı Zehra'ya. "Canım vardı önceden, şimdi canı var o kaynıyor hocam. Bazen bir bakıyor, ateş harlanıyor."

Sınıftan boğaz temizleme sesleri 'öhö' ler yükseldi. Miray bir öğretmenden çok abla olarak oradaydı şu an. Deli gibi de hoşuna gitmişti. "Beğendim," dedi. "Çok

beğendim."

🍋

Paltosunun önünü kapatmaya çalıştıkça yoruluyordu Miray. Birleşmeyen düğmeleri inatla birbirlerine dolamaya uğraşıyordu. Bir çift el ondan önce kapattı, önce ellerini sonra düğmeleri. "Geldim," dedi Tuna hiç bitmeyen gülümsemesiyle.

"Bütün gün dibimden ayrılmıyorsun, ihtiyacım olduğunda yoksun."

Hamileliğin git gide güzelleştirdiği karısına aşkla baktı. "Yoruldun sen."

Gerçekten de yorulmuştu. "Hem de nasıl. Gidelim ve bitsin bu iş."

"İnşAllah," dedi Tunahan. "Bu sefer gösterecek benim oğlum kendini." Uzun süre önce kız bebek isteğinden vazgeçmişti Tuna. Aslında ne istediğini bilmiyordu. Bazen rüyasında erkek çocuğu seviyordu bazen de Miray'ın kopyası bir kız çocuğu saatlerce rüyasında geziniyordu ve ona baba, diyordu. Miray kahkaha attı. "Anladım, sen dün gece erkek bebek gördün

rüyanda."

"Gülme," dedi ama kendi de gülüyordu. "Ben mi sokuyorum onları oraya?"
Birlikte arabaya yürüdüler. "Evet, sen sokuyorsun. Bütün gün kız mı erkek mi diye kendini yiyorsun. Ne fark eder Tuna? Kız da bizim erkekte."
Karısının arabaya binmesine yardım edip kendi yerine geçti. Aracı çalıştırıp okuldan çıktı. "Fark yok güzel sevdiğim, benimki merak. Bunu yaşamak istiyorum. Bir insan ömründe kaç defa bir şeyi deli gibi merak eder? Eksik bir duygu olmasın," deyip karısının elini dudaklarına götürüp öptü.

"Ayrıca bebek odasını renkli alamadık. Henüz sarı, yeşil, beyaz tonlar dışında bir hazırlığımız bile yok," dedi Tunahan.

"Annen ne diyordu?"

Tunahan kahkaha attı. "Göstermiyorsa kızdır o. Nazlı nazlı bir şey olacak," dedi karısına yan bir bakışla, "Senin annen ne diyordu?" Miray annesi gibi konuştu. "Göstermiyor Serap erkektir o, edepli oğlum benim."

Karı koca sohbetin dibine indiklerinde

hastaneye varmışlardı. Doktorun odasına çıkıp sıralarını beklediler. Sıra onlara gelince ve Miray'ın karnında gezinen küçük makinanın uzantısı olan monitördeydi gözleri. "Her şey mükemmel. Kilosu bir kilo üç yüz gram," diye sayan doktor Nurten'in kız ya da erkek demesini bekliyorlardı.

"Ve..." dedi Tunahan. Doktor gülümsedi. "Üzgünüm hocam ama göremiyorum. Sizin bebek bayağı inatçı çıktı," diyen doktorun sözleriyle bir aylık bir umut daha askıya alınmıştı. "Son ay görünme ihtimali çok yüksek. Çünkü doğum için pozisyon değiştirecek bu da bizim onu görmemizi sağlayacak," dedi doktor Nurten.

Tunahan'ın omuzları düştü. "Bence artık kalsın biz hiç öğrenmeyelim. Sanırım sürpriz olmak istiyor."

Miray tatlı ümitlerle dolup boşalan kocasına bakıyordu. "Bende katılıyorum. Hiç öğrenmeyelim," dedi kıyamadığı meraklı kocasına.

Hastane çıkışında bir bebek mağazasına girdiler. Hem mavi hem de pembe kıyafetler, önlükler, patikler aldılar.

"Erkek olursa pembeleri Feride'ye veririz," dedi Miray. Karısına kolunu doladı ve, "Veririz. Çok heyecanlıyım bunu tarif edemiyorum. Hem baba hem de dayı olmak çok başkaymış."

Miray yan yan baktı. "Bebeği yapana kadar süründürdün beni peşinde. Şimdi heyecan diyorsun."

"Fena mı oldu?" deyip başını gökyüzüne kaldırdı Tunahan. "O tangoyu ömrüm oldukça unutmayacağım," dedi. Miray gülümseyerek elini tersini kocasının göğsüne indirdi. "Edepsiz."

Tunahan hiç bir konu da Miray'ı yanıltmamıştı. Hep özverili bir aşık sonrasında da bir eş olmuştu. Ara sıra her evlilikte olduğu gibi çapraz konulara takılabiliyor ama bunu çözmenin en iyi yolunun bir bardak çay ile yapılan konuşma sonucunda tatlıya bağlamayı biliyorlardı. İnsanların konuşma yeteneği yok yere yaratılmamıştı. Anlaşmak zor değildi.

Karnının üzerine koyduğu meyve tabağının sağa sola yalpalıyor oluşuna birlikte gülümsediler. "Kıpırdamıyor sanki parkta oyun oynuyor çocuk,

bulunduğu yeri elleriyle delip çıkacak gibi," dedi Miray.

Tunahan elini Miray'ın karnına bıraktı. Ve bebeğinin tekmeleriyle mest oldu. Buna inanamıyordu. Çok sevdiği kadının teninde çok sevdiği bir başka canlı vardı. Canından canı vardı. Tabağı alıp kenara bıraktı. Ayağa kalkıp kadının elini tuttu. "Hadi artık, zaten yorgunsun. Uyumalı ve dinlenmelisin."

Miray yüzünü buruşturdu. "Saat daha on."

"Ve sen yedi aylık hamilesin bu yeterli bu saatte uyuman için," dedi Tunahan kararlı ses tonuyla. Miray elini çekti. "Hayır. Uzun süredir erkenden uyuyorum ve bir kitap bile okumuyorum," diyerek kocasına kirpikleri arasından "lütfen" dercesine baktı.

Miray ne istemişti de Tuna yapmamıştı? Başını iki yana gülümseyerek salladı. Elini tekrar uzattı. "Peki. Aşk yuvamıza gidelim o halde." Miray'ın gözleri sevinçle parladı. Elini uzattı kocasına. Yavaş hareketlerle yerinden kalktı ve kaplumbağa ağırlığında kütüphaneye

doğru yürümeye başladı. Sabah uyandığında daha aktif olacaktı ve okulun onu yorduğunu kocasına söylemek istemiyordu.

Mavi kadife koltuğa yerleşip ayakta bekleyen kocasına döndü. "Şura da," dedi işaret ederek. Tunahan dizili kitapların üzerinde duran kitabı alıp karısının yanına yerleşti. Sırtını kolçaga yaslayıp Miray'ın sırtını göğsüne hapsetti. "Sen okumayacak mısın?"

"Hayır," diyen Tunahan ellerini karısının karnına inatla cinsiyetini belli etmeyen bebeğinin üzerine bıraktı. "Ben böyle iyiyim."

"Sen bilirsin," deyip kaldığı yeri açtı ve okumaya başladı Miray. Karnında gezinen ellerin verdiği huzurdan dikkati dağılıyordu. Ara sıra babasına 'Çek elini' ve ya 'Ben buradayım baba' tekme ve yumrukları atan bebeğin de kıpırtılarıyla yüreği sevgiyle doluyordu. "Bayılıyorum bu hareketlerine Miray. Beni benden alıyor. Elbette insan etrafında onlarca hamile kadın görür ama kendi çocuğu... sevdiğin kadının teninin altında... Hem çok yakın, fazlasıyla yakın ama onu görememek..."

"Sabırsızca bir istek. Sabırsızlığın getirdiği mutluluk, heyecan çok başka Tuna. Ben, benim içimde olduğundan senin kadar ayrıntılı düşünemiyorum. Alıştım ona. Her sabah deli gibi attığı tekmelere... Sen bana baktıkça şaşırıyorsun tabii...."

"Hem de nasıl?" dedi eğilip Miray'ın şakağına dudaklarını bastırdı. "Hayatım da yaptığım en iyi ilk şey seni sevmekti ikincisi de bebeğimiz olacak," diye fısıldadı kadının kulağına.

Miray elindeki kitabı yanına bıraktı ve kocasının rahat göğsüne iyice sokuldu. Tuna kollarını daraltıp sıktı karısını. "Çocuğum demem yer terliği ona göre Tuna. Ben kıskanç bir kadınım ve kocamı çocuğumla bile paylaşamam. Önce ben bir kere anlaşalım."

Tunahan odayı dolduran bir kahkaha attı. "Çok sert oldu ama çok hoşuma gitti. Tabii ki önce sen. Çocuğumuz yokken de sen vardın ve o bir gün bizi, bizim ailelerimizi bıraktığımız gibi bırakıp gidecek. Benim hayatım sensin Miray. Biz onu çok sevecek, koruyacak, ona tertemiz bir hayat vermek için elimizden geleni

yapacağız. Sonra o gidecek ve kendi hayatını kuracak. Biz yine seninle bu şekilde kalacağız."

"Doğru." Kollarını kaldırıp kocasının başını kendine doğru eğilmesi için yönlendirdi. Yakışıklı adamın çekici yüz hatlarında göz gezdirdi. "Başıma gelen en iyi şey her zaman sen olacaksın." Tuna gülümseyerek eğildi. Burnunun ucunu Miray'ın burnunun ucuna dokundurdu. "Başıma gelen en olağanüstü şey sen olacaksın," diye fısıldadı Tunahan karısının dudaklarına. Dokunmak için deliren hücreleri aşka geliyordu. Yanındaki kadını özleyendi o. Kollarında olanı yetersiz bulan, Miray'ın aşkına doyamayan... Kalbi sol göğsünün altında değil de sanki her zerresindeydi. Masum sayılacak öpüşünün ardından geri çekilip ayağa kalkmak için Miray'ı doğrulttu. "Yatalım. Dinlen artık."

🍋

Kısa yürüyüşler ile gelen uzun vadeli dinlenmeler dönemindeydi artık. Az hareket çok dinlenme... Karnı –tabiri caizse- burnundaydı. Mevsim kış ocak ayının son günleri... Ara yıl tatilini fırsat bilen Zehra ablasının yanından bir an

olsun ayrılmıyordu. Miray'ın karnına eğilip kulağını dayıyor ve içerideki canlının kız mı erkek mi bilemediği ama deli gibi merak ettiği yeğenini dinlemeye çalışıyordu. "Abla ya beklemekten usandım. Doğur artık," dedi başını kaldırıp.

"Sen bir de bana sor... Ne zormuş, annem bizi nasıl taşımış? Daha bir de doğumu var bunun. Annemin değerini son günlerde iyice evereste çıkardım," dedi Miray başını iki yana sallayıp.

"Öyle mi diyorsun?" Zehra yan bir bakış attı ablasına. Omuz silkti sonra. "Annemi üzecek bir günümüz olmadı. Kıymetini hep biliyorduk zaten."

"Öyle bir şey değil Zehra, ama bunu sözle anlatamam. Vakti gelince artık."

"Evlenmeyi düşünmüyorum. Belki otuz yaşında. Yurtdışı hayalim var. Biraz yaşamak istiyorum. Görmek, öğrenmek," derken bile kızın gözlerinde hülyalı bakışlar dışarı fışkırıyordu.

"Tabii canım..." Miray ima ile baktı kardeşine. Hâlâ bir açılış görmemişti kardeşinden.

"Ne tabii canım? Beni kim tutacak? Babamla konuştum ben, o kabul etti."

Elini karnı üzerinde gezdiren Miray, "Atakan olabilir mi?" Zehra'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Kalbim de kazanlar kaynıyor hocam. Ateşi hiç sönmüyor. Bir bakıyor ateş harlanıyor," derken kardeşinin şapşal haline bakıp kahkaha attı.

Elindeki telefonu kapatan Tunahan odaya girince iki kardeş üzerinde gezdirdi gözlerini. "Hayırdır hanımlar,?" deyip gelip karısının diğer yanına oturdu ve kolunun altına aldı Miray'ı. "Yok bir şey aşkım. Havadan sudan," deyip Zehra'ya göz kırptı. Zehra ok gibi yerinden fırladı. "Ben bir elimi yüzümü yakayayım."

Kapıdan koşar adım çıkan kızın ardından bakıp kocasına döndü. "Atakan meselesi... Hâlâ bana bir tık bile anlatmadı. Benim bu kardeşlerim beden böyle Tuna? Taha da konuşmuyor. Ya ben kötü bir abla mıyım?" Bir anda hüzün bulutları yüklenen bal gözlere sevecenlikle baktı Tunahan. "Ne alakası var güzelim? İkisi

de henüz yetişkin oluyorlar sayılır. Bence zamanı gelince etrafında pervane olacaklar. Her şeyi sana danışacaklar."

Karısını teselli sözleri etkili olmuştu. Miray girdiği hüzünden yine aynı hızla çıktı. "Umarım. Arayan kimdi?"

Tunahan yerinde kıpırdadı rahatsız şekilde. "Annem."

"E ne diyor?"

"Feride'nin sancısı başlamış."

Miray'ın yüzü şaşkınlıkla aydınlandı. "Ne? Niye baştan söylemiyorsun Tuna? Kalk gidiyoruz!" diyerek hareketlendiğinde Tunahan onu durdurdu. "Miray sonra gideriz. Onun için ne yapabiliriz ki?"

Ciddi olup olmadığını anlamak için kocasının yüzüne dikkatle baktı. "Ne saçmalıyorsun sen? Sen dayı olacaksın ben de yenge. Burada ne yapacağız? Meraktan çatlarım."

"Evet, çok mutlu ve heyecanlıyım ama senin istenmeyen bir şey görerek korkmanı istemiyorum."

Miray göz devirdi. "Aşkım abartmasan. Ne görebilirim ki? Doğumhaneye girecek değilim. Bekleme salonunda beklerim."

Tunahan yine de çok emin değildi ama karısının da haklı olduğunu biliyordu. O da hastaneye gidip mutluluğa ortak olmak için can atıyordu. Ama Miray'ın korkmasını da asla istemiyordu.

"Söz mü, bekleme salonunda oturacaksın?"

"Söz, vallahi söz."

🍋

Yatağında bitkin yatan Feride'nin zorlu geçen ilk doğumu onu oldukça yormuştu. Saat 13;00 da gelmiş ama doğumu akşam sekize kadar yapamamış ve direnmekten vazgeçmişti. Sezaryen doğuma kocası sonunda ikna etmişti onu.

"Kızın çok inatçı olacak desene Feride," dedi Sevde.

"Annesi de inatçı," deyip havadan bir öpücük yolladı Filiz. Babasını kaç yıl beklemiş vazgeçmemiş."

"Annesi kadar uçuk olursa o zaman yandık," dedi Miray.

Feride yatağında arkadaşlarına baktı. "Allah'ım Miray seni görmek istemiyorum o koca karnınla. Acılarım depreşiyor. Defol lan karşımdan," deyip yüzünü buruşturdu. Kızlar kahkaha attı.

Sevde, " N'oldu şekerim?" dedi.

Miray, "N'olcak şekeri doğurdu," dedi.

Filiz, "Bence asıl Hakan doğurdu. Adam ölecek sandım sıkıntıdan," dedi.

Feride'nin gözleri aşkla parladı. "Harbi mi?"

"Harbi ya. Bence böyle güzel adamlar hak ediyor baba olmayı. Çünkü gözlerinde anneler çok değerli. Doğuda görev yaptığım da çok değişik denecek bir olaya şahit olmuştum. Öğrencimin ablasıydı. İlk bebeğe hamile olan annenin doğum vakti gelmişti. Adam karısını hastaneye götürmek istemiyordu ama ebe kadın ısrarla bebeğin ters olduğunu gitmezse anne ve bebeğin öleceğini söylüyordu. Adamı bir şekilde ikna ettik ve hastaneye götürdük. Elbette doktor sezaryen

olmasının şart olduğunu söyledi. Ama adam izin vermedi. Ölüm riski göz önüne alındı ve kadından imza aldılar. Kadın ameliyata girdi nur topu gibi bir kızı oldu. Fakat adam hastanede kadını boşadı."

Kızların üçü de şaşkınlık içinde dinlemiş ve sonunda şok olmuştu. Sevde, "Neden boşadı karısını?" diye sordu.

Filiz gülümsedi. "Sezaryen olduğu için. Artık yarım bir kadınmış ve onun işine yaramazmış," dedi acı dolu sesiyle. "Ailesi kötü değildi ve kadına sahip çıktı. Çok güzel bir kadındı. Hâlâ öyle olduğuna eminim."

"Ay acılarım geçti sanki. Kocamı çağırın bana," diyen Feride hepsinin gülmesine neden olmuştu. Kapının açılmasıyla içeri binicik bir beden hastane beşiğinde süzülmüştü. Kızlar ayağa kalkarken Hakan ve Tunahan da içeri gitmişti. Bebeğin başına toplandılar. Feride henüz görmemişti ve yerinden kımıldaması desteksiz mümkün değildi.

"Allah'ım ya nasıl da küçük," dedi Filiz. Sevde lafı yapıştırdı. "Sen böyle geldin dünyaya zaten Filiz. Küçük olacak tabii."

"Ben dayı oldum," diyen Tunahan'ın yüzündeki mutlu ifadeye baktı Miray. Dayı olduğuna bu kadar sevinen adam kendi bebeği olduğunda ne yapacaktı çok merak etti. Tunahan kardeşinin yanı başına varıp saçlarından öptü kardeşini. "İyi misin?"

"Fazlasıyla iyiyim abi."

Hemşire bebeği beşiğinden aldı ve annesine doğru yürüdü. Hakan konuşamayacak kadar mutluydu. Dili tutulmuş gibiydi. Ne söylese sanki az gelecekti. Hayallerinde yaşattığı kadına sahip olmuş ve bir de aşklarına ortakçı gelmişti. Gözleri öyle mesut bakıyorduki Feride'ye, Feride her şeyi okuyordu bakışlardan.

🍋

Sekiz buçuk aylıktı artık. Yarın kontrole gideceklerdi. İki hafta sonra dokuz ay doluyordu. Gününde doğacak diye bir şey olmasa da sık rutin kontroller git gide sıkmaya başlamıştı.

Tunahan'ın sevdiği yemekleri yapmıştı bugün. Masayı kırmızı güllerle süslemişti.

Yaptığı mezeleri masaya yerleştirmişti. Şamdanı ortaya bırakmış ve son bir bakış attı masaya. Ellerini birbirine vurdu. "Mükemmel oldu? İkinci yılımızda ikinci sevgi'ler günü?" diye şakıdı.

Tunahan'ın biraz gecikmesi için yardım istediği Hakan'a mesaj attı Miray. Bebeği, ille de görmelisin diye eve götürdüğü Tunahan'ı serbest bırakmasını istedi. Hava kararmıştı ve bu ağırlıkla zaten anca yapmıştı bu yemekleri. Havada erken kararıyordu ve mumlar vazifesini yapmalıydı.

Koskoca göbeğiyle en güzel elbisesini giydi. Tunahan'ın yalnızken sevdiği gibi saçlarını topladı ve boynunu açıkta bıraktı. Hediyesi hazırdı. Kocasına en sevdiği markanın saatini almıştı. Hazırlığı bittiğinde kapıdan sesler geliyordu. Tarağı aynanın önüne bırakıp kapıya koşmaya çalıştı.

Karısını bebeğiyle birlikte göz alıcı görünce olduğu yerde kaldı. "Miray."

Miray yaklaşıp kocasına sarıldı. "Tuna'm," dedi başını kaldırıp. "Sana küçük bir sürpriz hazırladım. Kusura bakma Hakan seni biraz esir aldı."

Yeni uyanan Tunahan gülümseyerek başını arkaya attı. "İyi idare etti hiç anlamadım."

"Ne yaptı?"

"Az daha uğraşsa Pelin konuşacaktı." Miray bedenini sarsan bir kahkaha attı. "Ay yazık ama neyse sana yemek yaptım ve çok güzel bir masa hazırladım. Baş başa son sevgi'ler günümüzü kutlarız."

Tunahan kaşlarını çattı. "Son?"

"Seneye bir de bebeğimiz olacak. Bu baş başa işte öyle."

"Hm. Onu da mama sandalyesine koyarız değil mi? Haklısın."

Birlikte masaya geçtiler. Mumlar odaya hoş bir hava vermişti. Ve adamın kalbindeki yerini mest etmişti Miray. Kadınlar kadar erkeklerinde önemseniyor olması hoşuna gitmişti.

Servis tabağına döşediği yemeği kulplarından tuttu ve salona doğru keyifle yürüdü. Salona girmeden kasıklarında hissettiği hafif sancı ile

durakladı. Ara ara bu sancılar gelip gidiyordu. Nefes aldı ve geçmesini bekledi. Geçmişti. Ağır adımlarla devam etti. Yemeği güler yüzüyle getirip masaya bıraktı. Kocasının mum ışığında parlayan göz bebeklerine aynı şekilde karşılık verdi. Yerine geçtiği anda oturmadan gelen ikinci sancının girmesiyle eğilip elini karnına götürdü. Acıyla inledi.

Karısı eğilir eğilmez sandalyesinden ok gibi fırlayan Tuna, Miray'ın kollarından tuttu. "Miray!"

Tekrar derin nefes aldı Miray. "Geçer, arada gelip gidiyor," dediğinde acı geçmişti. Elinden tutan adamın desteğiyle yerine oturdu. "Hayır olmaz böyle, hemen gidelim. Belli mi olur? Kaç gün kaldı zaten?" Endişe ile kıvranan adama gülümsedi Miray. "Gideriz Tuna, otur hadi. Söz bak artarsa gideriz."

Tunahan ikna olmamıştı ama Miray eskisi gibi gülümsüyordu. Bir nebze olsun rahatlamıştı. Yerine oturmak için hareket ettiğinde Miray'ın çığlığı ile bütün duyguları darmadağın oldu. Henüz oturduğu yerden korkuyla fırladı.

Omuzlarından tuttuğu kadının başını

kaldırmasıyla Miray'ın içinde olduğu acıyı her zerresinde hissetti. "Kalk güzelim. Anlaşılan bebeğimiz sevgi'ler günümüze katılamaya karar verdi."

Miray'ın acıyla gerilen yüzü zor çıkan sesi histeri bir gülüşe engel olamadı. "Tuna," dedi ve bir çığlık daha...

🍋

Bir saattir doğumhane kapısının önünde ileri geri otur kalk yapan Tunahan yerinde duramıyordu. Aklı fikri içerideki karısındaydı. Hastaneye gelene kadar çektiği ağrıları kendi bedeninde değilse bile kalbinde hissetmişti. Miray'ın beden acısı Tunahan'ın kalp sancısı olmuştu. Gelir gelmez kısa bir hazırlık süresinden sonra doğuma alınmıştı. İleride sessizce bekleyen ailesine göz attı. Serpil annesi kızını hissediyor gibi yüzü gergin bir şekilde bekliyordu. Babaları da kah oturuyor kah ayakta geziniyordu. Zehra yerinde duramıyor, sürekli kıpırdıyordu. Taha hemen yanında kolları göğsünde duvara dayanmış bekliyordu.

"Abi," dedi arkasından bir ses. "Feride neden geldin? Pelin?" diye sorularını sıralarken tüm arkadaşlarını gördü.

Kerem, Filiz, Sevde, Hakan ve Emre.

Hakan, "Anneme bıraktık. Miray?" dedi.

"Bekliyoruz," dedi çaresizce.

Yarım saat sonra kapılar açıldı. Doktor Nurten gülümseyerek çıktı. Etrafında bekleyenlere kısaca baktı ve Tunahan'a döndü. Tunahan nefesini tutmuştu. Karma karışık bakışlarını doktora yöneltti. "Nurten Hanım?" diyebildi.

"Tebrik ederim Tuna hocam. Bebekte eşiniz de çok iyi hazırlıyorlar birazdan odaya alacaklar. Doktorluk hayatımda gördüğüm en kolay bir kaç doğumdan biriydi."

Herkes sevinçle gevşedi. Gülümsemeler yüzlerle birlikte kalplere indi. Tunahan'ın saatlerdir dik tuttuğu omuzları gevşeyerek düştü. Yüzündeki gülümseme geleceğin endişelerinden arınmıştı. "Çok şükür. Teşekkür ederiz," dedi doktora.

"Ee..." dedi Feride.

Doktor Feride'ye baktı. "E derken?"

"Bebek doktorcum kız mı erkek mi?" diye

sordu Feride.

İkinci bir nefesler tutuldu. Herkes doktora döndü. Sekiz buçuk aydır en çok merak edilen şey kız mı erkek mi olduğuydu. "Miray Hanım kendi söylemek istediği için bu konu da benden tek söz alamazsınız," dedi kahkaha atmamak için sıktığı dudaklarıyla. "Çocuğu ben doğurdum bu benim hakkım, dedi. Bende kabul ettim."

"Ama çıkar şimdi şu kapıdan görürüz biz," dedi Sevde hınzır bir ifade ile. Doktor Nurten başını iki yana salladı. "Buradan çıkmayacak. İçeride geçişli odalar var bebek çoktan çocuk doktoruna ulaştı. Kontroller bitince odanıza getirilecek. Neyse benim gitmem gerekiyor. Başka anne babalar beni bekler. Tekrar tebrik ederim."

Doktor Nurten hızlı adımlarla yanlarından ayrıldı. Koca aile ağzı açık doktorun ardından bakıyordu. "Saçını başını yolmazsam Miray," diyen Feride'ye gülümsedi Tunahan. "Doğdu ve ikisi de çok iyi Feride," dedi. Feride abisine döndü. "Ay ama abi çok merak ediyorum. Yetti canıma ne halası oldum ben ya?" diye elini saçına götürüp aptal bir

sırıtışla etrafındakileri de güldürdü.

Miray odasına gelmişti. Odanın içinde ve dışında onu bekleyen ailesini görünce tüm acılarına rağmen gülümsedi. Ama annesini görünce gözleri doldu. Yatağına uzanması için yardım eden hemşire işi bitince odadan ayrıldı. Kocasıyla uzaktan bakışmak zorunda kalmıştı ama baş başa kaldıklarında bu anın tadını çıkaracaklardı. Yanına gelen annesine kollarını açtı. Serpil Hanım birazcık şaşırmıştı. "Anne ben senin hakkını nasıl öderim," dedi sulanan gözleriyle. Serpil Hanım gülümsedi ve kızına sarıldı. "Deli kız," diye mırıldandı.

Geçmiş olsun faslı bittiğinde Feride bir kalkan misali önüne dikildi. "Lohusa falan demem Miray, saçını başını yolarım, şimdi söyle!" diyen görümcesinin ne dediğini anlamıştı.

Beklentiyle bakan ailesine göz gezdirdi. Kocasıyla isim de karar vermişlerdi. Bir kız, bir erkek isminde uzlaşmışlardı. Kalabalığın içinde gözleri kara sevdası olan kara gözleri buldu. Nasıl da aşkla parlıyordu. Gözlerini Tuna'dan hiç çekmedi. Sessizlik... Gözlerini bile kırpmayan Miray ve Tunahan.

"Mahir Efe."

12

🍋

İki ay sonra..

Eve sessizce girdi. Anahtarını ceketinin cebine yine sessizce bıraktı. Her gün gördükçe Rabbine hamd ettiği sahnelerden bugün hangisine denk geleceğini merak ediyordu. Ağlayan bir bebek! Annem, diye şakıyan Miray! Ya yine mi altına yaptın oğlum sen, diye yüzünü buruşturan anne Miray! Bebeği mutfak masasına ana kucağına yatırıp onunla sohbet ederken yemek yapan eş Miray!

Adımlarını önce salona doğru attı. Yoktu. Yatak odası, orada da yoktu. Mutfakta boştu ve ev çok sessizdi. Son yer kütüphane! Oraya doğru yürüdü. Kapıdan içeri baktığında yeni bir görüntü yakaladı Tunahan. Kapının pervazına omzunu verdi. Cebinden çıkardığı telefonuyla bu anı ölümsüz hale getirip telefonu yine cebine attı. Kollarını göğsünde bağladı. Miray ve oğlunun uyuyan hallerine bir kez daha aşık oldu.

6

Göğsünde uyuttuğu oğluyla bir kaç sayfa kitap okumak isteyen kadının anlaşılan o ki yorgunluktan içi geçmişti. Kitap yerde duruyordu. Mahir Efe yüz üstü annesinin göğsünde kollarını iki yana açmış minicik ve açık ağzıyla uyuyordu.

Yanlarına gidip eğildi. Elini karısının saçlarında gezdirdi. Çok güzeldi Miray. Tunahan baktıkça aşık oluyordu. Annelik onu daha fazla göz alıcı hale getirmişti. Oğlu! Beyaz yün yumağı gibiydi. Siyah saçları ve bal rengi gözleriyle ikisinden birer parçaydı.

Uzanıp oğlunun başına narin bir öpücük bıraktı. Karısına dönüp alnından öptü. Gözlerini açan Miray önce nerede ve ne şekilde olduğunu idrak için gözlerini kırptı. "Hoş geldin," dedi tebessüm ederek.

"Sizi böyle görünce inanki hoş geliyor bana bilemezsin Miray." Gözleri oğluna kaydı. "Yordu mu bugün?"

"Büyümek için emek istiyor sadece." Yerinde kıpırdayan Mahir Efe gözlerini bile açmadan minik yumruk olan elini ağzına götürmeye çalıştı. Karı koca onun bu haline gülümsediler.

"Açıkmış senin ki?"

"Belli belli," derken karısının göğsündeki bebeği usulca kaldırdı ve doğrulan Miray'ın kucağına bırakıp yanına oturdu. "Annelik sana çok yakıştı."

"Öyle mi diyorsun, ne fark var öncesiyle?" dedi karnını doyuran oğlundan çektiği bakışları kocasına çevirdi. Elinin tersiyle Miray'ın saçlarını arkasına attı. "Yüzünün bile rengi değişti. Işıl ışılsın. Gözlerin ayrı parlıyor. Bedenin bile daha göz alıcı," dedi çapkın bir sırıtışla göz kırparak.

"Ah kıyamam sana, sen de mi acıktın?" dedi adamın yanağına onu titreten öpücüğüyle. "Ben sıramı beklerim," deyip öpücüğü iade etti karısına.

"Daha çok beklersin hayatım. Sırayla iki olacak üç olacak."

"Unut onu!"

"Olmaz ben üç kardeşim üç kardeş ideal. Üç iyidir üç olsun."

"Miray, hayır."

"Ne hayır... tek çocukla mı kalacağız. Yaparız zamanla..."

Tunahan başını eğip gülümsedi. "Düşünebilirim belki... Tango, sen, ben."

"Her çocuk için seni ikna mı edeceğim Tuna?

"Evet, karıcığım."

"Hiç bekleme."

"Sen bilirsin."

"Tunahan!"

"Söyle kalbimin kraliçesi..."

Miray başını iki yana salladı. "Kraliçe ne derse Kral onu yapar."

"Kraliçe Kral'ı nasıl ikna edeceğini bilir."

Memeyi bırakan oğluna baktı. Üzerini düzeltip kucağındaki Mahir Efe ile ayağa kalktı. Oğlumu babasına uzattı. "Al, siz erkek erkeğe takılın ben yemek hazırlayayım. Bu konuyu da bir kaç yıl askıya alıyorum. Sonra bakarız."

Oğlunu göz hizasına kaldırdı ve Miray'ın kapıdan çıkışını izledi. "Anneni çok seviyorum genç adam. Başka çocuk istiyorum ama aramızda kalsın olur mu? Bir gün sen de benim anneni sevdiğim gibi bir kadını seveceksin. O zaman ona kıyamadığımı anlayacaksın."

Mahir Efe minik ellerini babasının yüzüne vurdu. Çıkardığı bebek sesleriyle Tunahan kahkaha attı. "Miray bu beni anlıyor..."

🍋

Yıllar sonra...

"Mahir Efe anneciğim, Mısra'nın emziğini bulamıyorum gördün mü aşkım?"

Yedi yaşına gelen Mahir Efe kitabından başını kaldırdı. "Gördüm anne, Şiir'in elindeydi bebeğine veriyordu," deyip kaldığı yerden devam etti.

Evin içinden yankılanan Miray'ın sesi kızı Şiir'e ulaştı. "Şiir annecim emziği getirir misin?"

Dört yaşında olan Şiir elinde emzikle

koşarak annesinin yanına geldi. Feride'nin minyatürü olan sevimli kızına baktı. "Teşekkür ederim annem."

"Bişi diil," dedi Şiir altı aylık kız kardeşi Mısra'ya bakıp. "Ne zaman büyücek anneciğim? Ben onunla oyun oynamak istiyoyum."

Miray eğilip kızının tombul yanaklarını sıkıp öptü. "Biraz zaman alabilir sen şimdi tek başına oyna."

Şiir annesine başını sallayıp, "Tamam," dedi ve odasına geri döndü. Mısra'nın emziğini yıkayıp verdi ve uyuması için kendi odasına bulunan beşiğe yatırıp odadan çıktı. Sekiz yıllık evlilik hayatına üç çocuk sığdırmıştı ve bundan hiç şikayetçi değildi. Çocuklarını çok seviyordu ama babalarına aşıktı. Böylesi güzel bir adama üç çocuk vermek onun için aşklarının büyüyen en güzel haliydi.

Tek sıkıntısı okuldan uzak kalmasıydı ki altı ay sonra işe başlayacak ve bir daha çocuk yapma isteği olmadığından kesintisiz devam edecekti mesleğine.

Mahir Efe doğduktan üç yıl sonra Tunahan'a çıkan tayin ile Balıkesir'e

taşınmışlardı. Ne çok uzak ne çok yakın oldukları ailelerine ya onlar gidiyor ya da ailesi geliyordu. Tatilleri İstanbul'da ki evlerinde geçiriyorlardı. Evlerini bozmak içlerinden gelmemişti. Kutulara sığan eşyalarını almışlardı. Gittikleri yerde eski evleri kadar olmasa da özenle döşemişlerdi. Kitap bile getirmemişlerdi ama yenilerini almışlardı. Küçükte olsa bir kitaplıkları vardı evlerinde.

Çocukların 'Baba' diyen çığlıkları bir den sustu. Miray gülümsedi. Eve girer girmez Mısra'nın uyuduğunu öğrenen Tunahan'ın çocukları sessize aldığını daha yanlarına varmadan anlamıştı.

İlk nasılsa sekiz yıl sonra da değişmeyen gülümsemeyle birbirlerine baktılar. "Hoş geldin canım." Karısını yanağından öpen adamın gözleri bir haberin varlığıyla parlıyordu. "Hoş buldum güzelim."

"Hadi anlat ne oldu?"

Kendini çok iyi tanıyan kadını kolunun altına aldı. Çocukları hemen diplerinde başları havada anne babalarına bakıyordu.

"Evimize çok yakın değil okulumuz, ama

İstanbul'a geri dönüyoruz."

8

🍋

Oyla 780 Paylaş

Son

42,1 Bin ★ 2,71 Bin 1,89 Bin

Miray ve Tunahan aşkında sona geldik. Okuyan sizlerin gözlerine, bıraktığınız güzel yorumlar için de yüreğinize sağlık. Hayatımda yaptığım en güzel şeylerden bir tanesi de bu kitabı yazmakmış, tekrar okurken fark ettim. Umarım yüreğinize bir yere yer etmişimdir ve 50 sene bile geçse bir Payelll vardı, bir sevda yazmıştı, hiç unutmuyorum, dersiniz.

🍋

Bitiş tarihini buraya bırakabilirsiniz. 91

Herkese kucak dolusu sevgiler ve teşekkürler. İyi varsınız... 5

🍋

"Yaptım yaptım inanamıyorum en sonunda başardım," diye çığlıklar atan Miray bir yandan da çalan şarkıya eşlik ederek oldugu yerde dans ediyordu. Babasının sözünden çıkmayan, hep ailesinin isteklerini yerine getiren uslu 2

Miray ilk defa onlara karşı gelmiş ve evden ayrılmıştı.

Babasının onunla ilgili yaptığı planlar, kendi istekleri ve hayallerine izin vermemesi Miray'i buna mecbur etmişti. Evet şu an tıpkı babasının onun için planladığı gibi ögretmen olmuştu ama onun görev yapacağı yere kadar karar vermesine ve bunu sağlamak için araya tanıdıklarını sokarak tayin olacağı yeri ayarlamasına engel olabilmişti.

Yeni mezun bir edebiyat ögretmeni olarak ataması İstanbul Balat'ta bir liseye çıkmıştı. Okula yakın küçük bir ev kiralamış ve şimdi yerleşme işini bitirmiş, kutlamaya başlamıştı. Bundan sonra nereye gidiyorsun? Niye gidiyorsun? Kiminle gidiyorsun? Ne yapacaksın? Gibi yüzlerce soruyu aynı anda soran anne ve babası olmadan özgürce yaşayacak, çalışacak, kendi dünyasını kurmayı öğrenecekti.

En önemlisi aşık olup sevdigi erkekle bugüne kadar içinde kalan her şeyi yaşayacaktı. Babası Orhan Bey ona adım attırmayan sürekli gözetim altında tutan bir adımdı. Kendisi de öğretmen olan Orhan Bey'in disiplini ve despot

görünüşüyle liseyi erkek arkadaşsız tamamlamıştı Miray. Sonrasında zaten büyümüş ve kendine uygun olacak bir aday ile karşılaşmamıştı.

İçinden taşan sevinç ve heyecanla ertesi gün için giyeceklerini hazırlayan Miray kendini güzel bir uykunun kollarına bıraktı.

İlk günü için özene bezene giyinip makyajını da yaptıktan sonra dün tavaf ettiği okul yoluna saptı. Okulda tanıştığı Filiz hoca da yarı yolda karşısına çıkınca iki genç öğretmen gülüşerek yollarına devam ettiler.

Bir kıraathanenin önünden geçtikleri sırada genç, uzun boylu kara gözlü son derece nefes kesici yakışıklılıkta olan adamı görünce gözlerini bir çekip bir geri adama çevirdi. "Bu kim?" dedi Filiz'e.

"O, bu mahallenin abisi, adı Tunahan. Çok mert biridir," dedi Filiz. "Fakat azıcık şeydir."

Miray adamdan aldığı gözlerini Filiz'e çevirdi. "Neydir?"

Filiz başını sağa sola sallayıp gülerek, "Çapkın. Mahalledeki kızlara bakmaz bakanı da pataklar ama aşağı caddede bir güzele vurgun. Geceleri yani anlarsın."

Miray'ın yüzü aldan mora çalmıştı. "Nereden bileyim ayol," deyip Tunahan'a ters bir bakış atarak saçını savurdu.

Tunahan kızın kim olduğunu bilemedi ama güzelliğine çoktan vurulmuştu. O uzun dalgalı saçlar yüreğinde dans etmişti birden. Elinde salladığı tespihini daha kuvvetli savurdu. "Ah ulan ah düşmedi bahtımıza şöyle güzel," dedi kendi kendine. "İrfan çay çek. Demli olsun." Çırağına bağıran adamın sesini içinde hissetti Miray. Arkasını dönüp baktı istemeden. Bir an da aklı karar vermiş, bedeni uygulamıştı. Adamın kara ve yaramaz bakışlarını kalçasında görünce kaşlarını çatarak önüne döndü. Ama içinde bir alev topu dolaşmaya başlamıştı çoktan.

Her sabah ve her akşam üzeri aynı yerden geçerken birbirlerine attıkları bakışlar artık ikisi içinde vazgeçilemez olmuştu. Hatta Miray birinde güldüğünü hatırlıyordu. Tunahan'ın da bıyık burduğunu.

Kadınsal hormonları hiç bilmediği bir biçimde adamı her görmesiyle ateşler içerisinde kalıyordu. Yine bir akşam üzeri kıraathanenin önünden geçiyordu. Yanında Filiz yoktu. İşi çıktığı için bir başına yürüyordu eve.

Oturduğu yerden tesbihini sallayan ve kendine alev alev bakışlarıyla üzerindekileri adeta soyuyordu. Bu daha da etkiliyordu Miray'ı.

Adamın bakışlarını hayal ede ede günü akşam etmiş hatta gece etmişti. Ama yatakta dön dur uyuyamıyordu. Komodin üzerinde duran, taşırken yorulduğu Erikson A1018 model cep telefonu dı dıt diye ötünce yerinde zıpladı. En iyi telefonu almıştı babası ona. Kim mesaj atardı ki ona bu saatte? Heyecanla alıp tuş kilidini kaldırmak için tuşlara dokundu.

"Kapıyı aç güzelim."

Mesajda aynen bunlar yazıyordu. Miray'ın kalbi küt küt atmıştı. Korkmuştu ilk defa. Elleri titreye titreye, "Sen kimsin?" Yazıp yolladı. Mesajin gittiğini belirten dı dıt sesi bile korkmasına

yetmişti yeniden.

"Tunahan." Yazısını görünce küçük dilini yutacaktı. Ağzı kocaman açılmıştı. Bu saatte evine giren adamı gören olursa yanardı. Genç bir kızdı nihayetinde ve Tunahan neden gelmişti?

"Olmaz git. Bir gören olur," yazıp yolladı. Aynı zamanda evin giriş kapısına koştu. Kaloriferli evinin içinde sıcaklık oldukça yüksek olduğu için minicik, bacaklarını ve göğüslerini örtmeyen ince bir gecelik vardı üzerinde. Tahta kapının dürbününden baktı. Karanlıktı, hiç bir şey göremiyordu. Ta ki telefonun yeşil ışığını fark edene kadar. Elini ağzına kapattı. "Cidden burada," diye mırıldandı. Aynı anda gelen mesaja baktı.

"Açmazsan gitmem. Yanıyorum kızım aç şu kapıyı. Valla bir şey yapmayacağım. Biri kalkacak şimdi beni burada görecek sen düşün sonrasını."

Bir anda paniğe kapılmış eli kapı koluna gitmişti. Hızla açtığı kapıdan adamın yüzünü bile görmeden montundan tutup içeri çekti ve kapıyı yavaşça kapattı. Adama dönmeden nefes verdi.

"Cennete mi düştüm Allah'ım," deyip iç çeken adamın sesiyle ona döndü.

"Neden geldin?" diye fısıldadı Miray. Üzerindekilerden haberi yoktu ve adama göz ziyafeti çekiyordu.

"Seni görmek için."

"Bu saatte, buraya hem de? Bu cesaretin nereden geliyor senin? Ben bekar bir kadınım, bu yaptığın hiç doğru değil. Beni mecbur bıraktın."

"Ah Miray," dedi Tuna kıza bir adım attığında Miray çıplak bedenini soğuk kapıya yaslamıştı ki o an aslında üzerinde çok az şey olduğunu anlamıştı. Gözleri irileşirken bazı uvuzları yanmaya başlamıştı bile.

"Çok güzelsin. Hiç aklımdan çıkmıyorsun. Ben daha fazla dayanamadım."

Bedeni gevşedi Miray'ın. "Değil mi? Bende yanıyorum aslında. Ellerini bedeni üzerinde gezdirdi Miray. Bana ne oluyor bilmiyorum ama." Adamın elini tutup kendi göğsünü tutmasını işaret etti. "Buralar alev alıyor."

Aklını kaybeden Tunahan kızı kapı ile arasına sıkıştırıp dudaklarına sokuldu. Öpüşü öpmekten daha çok canhıraş bağırtılar gibiydi. Dudakları kadar bedenlerinin de her yeri can çekişiyordu. Birden aydınlanan genç kız adamı iterek uzaklaştırdı. "Evlenmeden olmaz."

"Evleniriz bizde," deyip genç kıza tekrar sokuldu Tunahan. "Senin için çok çapkın diyorlar ama... ben inanmıyorum benimle evleneceğine."

Elini Miray'ın yanağında gezdiren Tuna kıza gülümsedi. "Kim demişse halt etmiş güzel kız. Kalbimin sahibini buldum ben. Gözüm bir seni görüyor."

Göz bebeklerine kadar eriyen Miray çırpınmayı kesti. "O aşağı caddedeki kadına gitmeyecek misin artık?" dedi masumane biçimde gözlerini kırpıştırarak.

"O senden önceydi. Senin kadar güzelini daha önce görmedim. Bırak seni seveyim Miray."

"Olur, sev ama ileri gitmek yok. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Adama gösterip elletmeyen Miray Tuna'yı evden bir kaç saat sonra gönderebilmişti. Ona Elleriyle atıştırmalıklar hazırlamış, yanına da kahve yapmıştı. Saat çok geçti ama bu gece zaten uyuyacağını sanmıyordu. Onu seviyordu, gel zaman git zaman bunu fark etmişti de bu birlikte geçirdikleri ilk baş başa zamanlarıydı.

Ara sıra geç saatte uğruyordu Tunahan. Miray birine yakalanacak korkusuyla yüreği ağzında geziyordu. Söz verdiği gibi Tunahan ona elini sürmemişti. Ama bu ellerinin uslu duruyor anlamına gelmiyordu. Her defasında evleneceğiz, diyen adama teslim de olmuyordu.

Okuldan eve dönerken her zaman kullandığı yolda yol çalışması vardı. Mecburen alt caddeyi kullanacaktı. Bugün onu Göremeyecek olmanın acısıyla alt caddeden yoluna devam etti.

Köşeyi döndüğünde karşı binadan çıkan Tunahan'ı gördü. Başını kaldırmış üst kata bakan adamın baktığı yöne o da bakmıştı.

Kırmızı saçlı bir hatunun sevgilisine

öpücük atması üzerine gözleri dehşetle büyürken hemen kavradı. Tuna kendisini aldatıyordu. İçinde kitapları olan çantasını kavradı ve Tuna'ya doğru koşmaya başladığında adam onu henüz fark etmişti.

"Beni aldatırsın ha," dedi büyük çantayı adamın suratına indirirken. Eğilen adamın, "Yalan valla yalan." Sözlerine kanmayan Miray çantasını gelebildiği her yere vuruyordu ki kendini birden bir kalenin içinde üzerinde kabarık kıyafetlerle buldu. Göğüsleri o kadar iri duruyordu ki, belindeki korseden dolayı her an dışarı fırlayacaklar gibiydi.

Bukle bukle olan saçlarını eliyle düzletti. Başındaki şapkayı da düzeltti. Bu dantelli elbise ve aynı renk olan tüllü şapkasıyla harika görünüyordu. İncecik beli her erkeğin sarılmak için delirdiği türdendi.

Hizmetçisi Feride'nin kapıyı açıp içeri girmesi, önünde reverans yapmasıyla ona baktı genç Leydi Miray.

"Leydim, Dük Polat geldiler. Yanlarında Kontes Polat'ta var."

"Oh, çok güzel Feride. Dük nasıl? Her

zamanki gibi çekici mi? Biliyorsun Feride onu en son geçen yıl görmüştüm." Aklına ebeveynleri gelen Miray hüzünlenmişti. "Annem ve babam neden Dük Polat ile evlenmemi istemiş olabilirler Feride?" Anne ve babası bir kaç ay önce hakkın rahmetine kavuşmuştu.

"Bilemiyorum Leydim. Babanız Dük Demir, Sör Polat'ı size eş olarak seçmiş olmalı. Buna uygun çok az erkek var İngiltere'de. Ah Leydim, sizin kadar güzeli yok. Sör sizi çok mutlu edecektir. Ben buna inanıyorum."

"Oh, teşekkür ederim Feride. Hadi artık gidelim de sevgili eş adayımı bekletmeyelim."

Feride, Leydinin önünde bir reverans daha ederek kapıyı açmıştı.

"Selamın Aleyküm," diyerek içeri giren Leydi Miray kayınvalidesinin eline varıp eş adayına da göz süzmüştü.

"Nasılsınız Leydim?"

Dükün kara gözlerinden çıkan kıvılcımlar dışarı çıkmak için can atan göğüs uçlarının kıpırdatmıştı genç

Leydinin.

"Teşekkür ederim sevgili Dük. Annem ve babam sizlere ömür biliyorsunuz. Onların yokluğuna alışmaya çalışıyorum."

"Zor olmalı Leydim. Sizinle biraz baş başa konuşabilir miyiz?"

Kayınvalidesine tek kaşı havada bakan Leydi Miray ayağa kalktı. Düke dönerken oldukça masumdu oysa. "Ah tabii sör, lütfen diğer salona geçelim."

Eteğini toplayarak yürüdü Leydi Miray. Babasının çalışma odası olarak kullandığı odanın kapısını açarak içeri girdi ve Dükün kapıyı kapatışını izledi.

"Sizi zor durumda bırakmak istemem sevgili Dük."

"Ah Leydim, o kadar güzelsiniz ki zevkle kabul edeceğimden nasıl şüphe edersiniz. Hemen evlenebiliriz."

"Siz ciddi misiniz? Olur valla Allah derim," diyen Leydi Miray'ın dudaklarına kapandı Dük Tunahan Polat. Leydiye yakışmayacak bu hareketi önemsemedi

Miray. Kocası olacaktı Dük.

Elini kalın kumaşın üzerinden ilerletip Miray'ın kalçasını sıktı. "Ah Leydim, sizinle geceler çok sıcak geçecek."

"Öyle deme zalim Dük, zaten yanıyor bir yerler... bu gece validenizle kalemde kalın lütfen. Hem artık benim olan sizin."

"Her şeyiniz ile mi?" dedi Dük tek kaşını kaldırmış.

Adamın geniş göğüs kafesine ellerini dayayıp tırnaklarını bastırdı. "Her şeyimle sizinim sör. Alın beni..."

"Ah Leydim, siz çok ateşlisiniz. Ben size yetebilecek miyim, şüpheye düştüm."

"Yetersin yetersin dert etme."

Dük gülümsedi. "Hemen gece olmalı."

Akşam yemeğinden sonra kontese yatak odası gösterilmişti. Dük Polat ve Leydi Miray baş başa kalmışlardı.

"Dükcüğüm, siz rahatınıza bakın. Ben üzerine rahat bir şeyler giyip geliyorum."

"Peki, Leydim."

Miray üzerini değiştirmek için odasına döndü. Alelacele ince ve göğüsleri iyice açık bir elbise giyinip Feride ile salona geri döndüğünde kapı aralığından Dükü gördü. Feride, "Leydim," diye mırıldandı. "Benim gördüğümü sizde görüyor musunuz? Dük Hizmetçi Saadet'i kemiriyor."

Miray başını aşağı yukarı salladı. "Sus Feride."

"Peki, Leydim."

Evin hizmetlisini köşeye kıstırmış Allah ne yaratmışsa elini daldıran adamın ağzıyla da yaptığı şeylere şok olmuştu Miray.

"Şerefsiz Dük. Allah belanı versin. Ulan seni hadım ettirmez miyim? Edip kendime mühürlemez miyim? Bir daha kadın nedir göstermez miyim?" İçeri daldığı gibi adamı parçalamaya başlayan Miray uzaklarından bir ses duyuyordu.

"Miray uyan! Miray..."

"Şerefsizsin Dük. Keseceğim şeyini. Benim evimde beni aldatırsın ha. Dükünü keseyim de baksen bir daha kaldırabiliyor musun?"

Tunahan karısının mırıldandığı şeylerle put gibi kaldı. Ne diyordu bu kadın? "Miray!" dedi yüksek sesle.

Kapıyı vuran Mısra'nın sesiyle kapıya döndü Tunahan. "Gel kızım."

Mısra içeri girdiğinde henüz gözlerini açan annesine yaklaştı. "Ne oldu baba? Anneme bir şey mi oldu?"

Miray gözlerini zorla açıp etrafına bakındı. Kocası ve küçük kızı Mısra tepesine duruyordu.

"İyi misin güzelim?" dedi Tunahan.

"Anne ne oldu?" Endişeli gözlerle annesini inceliyordu Mısra.

Kocasına ters bakışlar atıp kızına döndü Miray. "İyiyim kızım, odana git sen. Sadece kabus gördüm."

"Şükür. Annem sana bir şey oldu sandım. İyi geceler," deyip kapıyı çeken Mısra'nın ardından kocasına döndü.

"Gebertirim seni Tuna," dedi adama parmağını sallayıp.

"Neden? Ben ne yaptım ki?"

"Beni aldattın daha ne olacak."

Tunahan ciddi ciddi konuşan kadına bakıp kahkaha attı. "Gülme Tuna. Birinin evinden yakan bağrın açık çıktın. Digerinden de çıkamadın, bastım seni." Yatakta doğurulup sesini alçak tutarak söylenmeye başladı Miray. "Seni varya parçalarım, hayır oyarım. İç organlarını da hayvan severler derneğine bağışlarım. Bir sevabın dokunsun hayvancağızlara." Sessizce gülmeye çalışan Tuna'nın omuzları inip kalkıyordu. Miray hırsa gelerek kocasına vurmaya başladı.

"Leydim ha. Bana Leydim diyerek hizmetçi Saadet'i götürüyordun, kart zampara seni."

"Leydim mi?" diyen Tunahan kızı duymasın diye yatağa yıkılıp ağzını yastığa gömerek kahkaha attı. Miray

adamın üzerine tırmanıp yumruklarıyla Tunahan'ı gafil avlıyordu. "Gece uyurken kızgın yağ dökeceğim malum yerlerine Tuna." Miray'ın bileklerini yakalayıp üzerinden indirdi. Karşı karşıya birbirlerine bakıyorlardı şimdi. Ah bu menapoz...

"Miray sadece bir rüya. Hem sen ne okudun yatmadan önce?"

Miray gözlerini kaçırdı kocasından. "Azıcık tarihi kurgu okudum ama biri de sabah biten bir kitaptı. Hiç suçu kitaplara atma. Oyarım o gözlerini başkasına bakarsan."

"Ben ne zaman başkasına baktım?"

Altmış yaşında ama hala o fit vücuda sahip olan adama kıskançlıkla baktı Miray. Yıllar erkekler için bulunmaz nimetti. Saçlarına düşen aklar bile adama karizma katmıştı. Yüzündeki çizgiler çekiciliğini perçinlemişti.

Kendiside az değildi. Üç çocuk doğurmuştu ama vücudu hala genç kız kadar sağlıklıydı. Bunu kırk yaşına geldiğinde başladığı spora borçluydu. Aklarını boyalar hallediyordu. Yüzündeki

çizgiler için yapacağı bir şey yoktu ama hala güzel bir kadındı ve geceleri yanan ateşten pekte eksilen bir şey olmamıştı.

"Bakmadın."

"Eee karıcığım."

"Of Tuna şu azğın dul etrafından ayrılmıyor benim de psikolojimi bozuyor."

"Etrafımda değil Miray. Olmasına da izin vermem. Canını boşa sıkıyorsun." Miray'ı alnından öperek yatağa geri girdi Tunahan. Karısını kollarına çekti.

"Yolacam bak bir gün, demedi deme bana."

"Senin gibi asilzade biri."

"Kıskanç kadın kıskanç kadındır. Bunun asili zadesi olmaz."

"Sen kendine hiç bakmıyor musun? Ne kadar güzelsin... Benim gözümde ilk tanıştığımız zamandaki gibisin ve bu hiç değişmedi. Sen benim ömrüme ömürsün. Aklını gereksiz yere yorma. Eğer bana yaklaşmaya çalışacak olursa ben haddini

bildiririm."

Rüyanın etkisinden çabuk çıkan Miray bunu kocasına borçluydu. Otuz yıldır el üzerinde tutuluyor bir dediğini iki etmiyordu kocası. Kocasına güveniyor olması azğın dulu görmezden gelecek anlamına gelmiyordu.

"Umarım onu yolmak zorunda kalmam," derken uykuya tekrar teslim oldu. Bir ara rüyasında Perihan Savaş'ın bir filminden bir sahne bile çekmişti. "Ben dönyanın en gözel garısıyam," diye nara bile atmıştı.

Sabah uyandığında daha az kitap okuması gerektiğini düşünmedi değil. Tunahan ondan önce emekli olmuştu. İl il gezdikten sonra Balat-İstanbul'a tekrar ve tekrar geri dönmüşlerdi. Buradan nasıl vazgeçebilirlerdi ki. Burada tanışmış ve dünyanın en güzel aşkına bu şehirde bu semtte sahip olmuşlardı. Evlerini özenle bu şehirde kurmuş, oğullarını kucaklarına bu şehirde almışlardı.

Sekiz yıl önce emekli olan Miray kendinden önce emekli olan kocasıyla hayallerini gerçeğe dönüştürmüştü. Evlerinde, yaşadıkları şehirlerde ve zamanla ellerine geçen tüm kitapları

emeklilik paralarını yatırarak aldıkları geniş dükkanı kütüphaneye çevirmişlerdi. Hayatları boyunca okudukları tüm kitaplardan başka kitap severlere de faydası olsun diye düşünmüşlerdi.

Her sabah birlikte açtıkları kütüphaneyi her akşam birlikte kapatıyorlardı. Büyük kızları Şiir hemşirelik okulunu başarıyla bitirmişti ve hastanede tanıştığı yakışıklı doktorla iki yıl önce evlenmişti. Şiir'in kocası Engin özel bir hastanede başarılı bir cerrahtı. Altı ay önce de kızları Simru'yu kucaklarına almışlardı. Küçük kızı Mısra ise hala bir öğrenciydi. Anne baba mesleği olan öğretmenlikten yana kullanmıştı hakkını. Tek farkla, Mısra matematik öğretmeni olacaktı.

Oğlu Mahir Efe... Burnunun direği sızladı oğlunu anımsayınca. Beş aydır görmüyordu. Babası kılıklı oğluna olan hayranlığı kocasına olanla aynıydı. Babası kadar düşünceli, karakter sahibi biriydi. Sadece gözlerini annesinden alan oğlunun geri kalan tüm fiziksel özelliği babasıydı. Esmer tende siyah saçları ve ışıl ışıl parlayan bal rengi gözleriyle Mahir, babasını bile geçmişti yakışıklılıkta.

"Bak bak yine oğlunu özleyen anne bakışları," dedi Mısra başını bilmiş bilmiş sallayıp.

Kahvaltı hazırlığını bitiren Miray masaya oturdu. "Beş ay oldu Mısra."

"Öyle... O mesleğini seviyor anne. Türk Silahlı Kuvvetlerinin aranan pilotu o," dedi Mısra. "Ben de abimi çok özledim. Bir yerde durmuyor ki gidip görelim."

Tunahan da hayatındaki kadınlara birer öpücük verip masada yerini alınca Mısra çayları doldurup yerine oturduğunda zilin sesiyle tekrar kalktı. "Ben bakarım."

Kapıda yeğeni ve ablasını görünce mutluluktan gözleri parladı Mısra'nın. "Aşkım gelmiş," deyip Simru'yu kaptı ablasından.

"Ablaya aşk yok tabii," dedi Şiir çantasını yere bırakıp. "Hep yeğen hep yeğen."

Ablasına da kocaman öpücük veren Mısra, Şiir ve Simru ile mutfağa girdiğinde anne babasını da öperek Şiir'de masada yerini aldı.

Torununu mıncıklayan Miray evde bulundurduğu diğer şeyler gibi mama sandalyesini getirip koydu Simru'yu.

"Baksana Tuna, herkes var Mahir yok," dedi hüzünle. Anne yüreği dayanmıyordu bu özleme.

Tunahan karısının yanağını okşadı. "Kendi seçimi Miray. Yapacak bir şeyimiz yok. Canı sağ olsun."

"Amin," dedi hepsi usulca.

İç çekişle kahvaltıya başladılar. Tunahan masadaki kadınlara bakıyordu. Hayatının dört önemli kadını bu masadaydı. Öyle çok mutlu olmuştu ki, ömrümü sevdiğine ve çocuklarına adamıştı. Miray'ı tanıdığı güne hâlâ şükür ediyordu.

"Halama gidelim bugün. Hafta sonu diye kaçtım evden. Akşama Engin de gelecek. Bugün gezelim, Pelin'e de haber verdim. Nişanlısını ekti benim yüzümden," dedi Şiir.

Mısra, "Bana uyar. Kuzenler toplantısı yaparız," dedi.

"Bizim işlerimiz var siz gidin, işlerim

bitince uğrarım ben," dedi Miray. "Erken dönerim ama damadıma yemek yaparım. Özledim onu da."

"Ben de dayımı çok özledim." Babasına döndü Şiir. "Baba gidelim mi bir ara Ankara'ya? Yengem aradı geçen gün. Kızlar bizi sayıklıyormuş, bir ara sürpriz yapın dedi."

Mısra göğsünü şişirdi. "Kocanı ekersen haftaya gideceğim ben. Bekarlık işte..." dedi. Şiir kardeşine pis pis baktı. "Kocamı da alır giderim."

"He abla he adam cerrah bilmiyoruz sanki. Sana kim dedi git doktora sevdalan diye..."

Tunahan'ın hafif öksürüğüne Miray gülümserken Şiir utanmıştı ve umarsız Mısra'ya göreceksin sen bakışları atıyordu.

"Afedersin baba," dedi Şiir. "Boşboğaz bir kızın var," deyip gözlerini Mısra'ya belertti.

"Sevdanın affı mı olur güzel kızım," dedi Şiir'in saçlarını okşayarak. "İlla affedilecekse anneniz affetsin beni. Ben

onu çok sevdim."

Babalarının annelerine olan aşkına gıpta eden kızlar onların kıvılcımlı bakışlarıyla doymuşlardı. Omuzlarını birbirlerine dayayan kız kardeşler onları izliyordu şimdi.

🍋

Saat öğlene geliyordu. İçeride sessizce kitaplarını okuyan öğrencilere sevgiyle bakıyorlardı. "Özlüyorsun, benim gibi." dedi Miray.

"Çok özlüyorum Miray. Dünyaya bir kez daha gelsem yapacağım iş yine öğretmenlik olurdu, biliyorsun."

"Biliyorum ama söze dökünce sanki rahatlıyorum. Özlemim hafifliyor."

Koştura koştura gelen genç kızla konuşmaları sekteye uğradı. "Geldim," dedi Gülce.

"Neyin var Gülce?" dedi Miray genç kızın yüzünden bir şeyler olduğu belliydi.

"Ev arkadaşım Miray hocam." Omuzları çöktü Gülce'nin. "Sanırım kendi evime

çıkacağım."

"Yardımcı oluruz Gülce. Ne istediğine karar ver yeter," dedi Tunahan.

"Teşekkür ederim Tunahan hocam," dedi genç kız tebessüm ederek.

"Burayı senin gibi bir öğretmene emanet etmek bana nasıl huzur veriyor bilsen Gülce," dedi Miray çantasını alırken.

Gülce'yi buraya gelip giderken tanımışlardı. Kendileri gibi edebiyat öğretmenliği yapan genç kızı gençliklerine benzetmişlerdi. Kızın öyle, kendine has asil duruşu biraz hüzünlü bakışları sessiz kişiliği ve kitaplara olan aşkı ile Tunahan ve Miray'ın kalbini çalmıştı Gülce.

"Rica ederim hocalarım. Sizden öğrenecek daha çok şeyim var," dedi Gülce.

Miray kızın koluna ovaladı. "Sen benim için çok değerlisin. Seni seviyoruz. Biz mezarlığa kadar gideceğiz. Babalarımızı ziyaret edelim dedik. Sonra da annelerimizin gönlünü yapacağız. Akşam üzeri uğrarız. İşin yok değil mi? Seni

alıkoymayalım, üzülürüm." Genç bir kızdı nihayetinde belki bir randevusu olabilirdi.

"Hiç bir işim yok. Burada yıllarca kalabilirim. Ve şu sizin mücevher diye tabir ettiğiniz kitabın ikinci cildinin sonundayım. Onu bitirim."

Hangi kitaptan bahsedildiğini anlayan karı koca birbirlerine bakarak gülümsediler.

"Peki. Kolay gelsin tatlım."

Miray ve Tunahan'ı gönderen Gülce, etrafına bakındı. Herkes kendi halinde kitap okuyor, not alıyordu. Yerine geçerek kitabını açtı. Sabah olan tartışmayı unutmak için en ideal yerdeydi. Kitabın içine tekrar çekildi ve ne varsa unuttu Gülce.

Kitabı kapatıp bedenini esnetti. Arada gelip bir kaç şey soran öğrencilere kalkmıştı sadece. Hava renk atmıştı. Saatler nasılda geçmişti. Kütüphane de kimse kalmamıştı. En sevdiği anlardan biriydi. Bu koca hazinenin içinde tek başına dolaşmak. Şunu okudum, bunu da okudum, diye saymak...

Masalardaki kağıt bardakları topladı. Bırakılan bir kaç kitabı dizmek için işe koyulmuştu.

🍋

Taş zeminde tekerlekli valizini ufak bir tutuşla çeken Mahir Efe üzerinde üniforması ve başında pilot şapkasıyla etrafında dikkat çekiyordu. O babası gibi biriydi. Kibirden uzak, kavgadan uzak, her daim iyi bir düşünce taşıyan ve herkesi seven biriydi. Asker olmasının getirdiği bir kaç huya sahip olsa da kendini biliyordu. Yirmi sekiz yaşında genç ve başarılı bir pilottu. Ailesine olan özlemini dindirmek için katıldığı törenden çıktığı gibi uçakla İstanbul'a gelmişti.

Ankara'da yaşıyor gibi görünse de ülkenin her yerindeydi. Seve seve yerine getiriyordu görevini. Annesini görecek olmanın heyecanı ile önünde durduğu kütüphanenin ışıklı tabelasına kaldırdı başını.

Kitap hayattır...

Evet öyleydi. Bir pilot olabilirdi ama her

boş vaktini okuyarak geçirendi Mahir. Anne babadan mı kalmıştı bu huy bilinmezdi ama çok seviyordu. Valizi kapı girişinde bırakıp etrafına bakındı. Mısra burada olduğunu söylemişti. Kesin raflar arasında kaybolmuştu annesi yine. Yüzünde tebessüm belirdi. Şapkasını çıkarıp yönetici masasına bıraktı.

Bir bölme gezdi, yoktu. İkinci bölmeye girmek için döndüğünde pamuk kadar yumuşaklık taşıyan bir bedene çarpmıştı. Kime neye çarptığının farkına varamadı ama bir koku doldu ruhuna. Bu kokuyu bilmemesi annesine hakaret olurdu. En sevdiği kokuydu bu. Yalnız bir farkı vardı. Annesinin kokusu kalbine inmezdi ki. Aşkla inmezdi. Bu koku, ***Limon Çiçeği...*** 34

Geriye hızla bir adım atan genç kızla aralarında kalan kitaplar yere düşünce ilk önce kitaba baktı. Rüzgâr Gibi Geçti... 11

Gözlerini kaldırdı Mahir. Anne babasının bir asırlık hazineleri... Genç kızın yeşil tonlarındaki göz bebekleriyle siyah uzun saçlarında gezindi bakışları. Uzun boyu ve ince bedeni.

İkisinden de ses çıkmayınca Gülce yere 2

eğildi, Mahir de onunla eğildi. Aynı kitaba elini atan Mahir ve Gülce'nin gözleri buluştu. Kızın elindeki sıcaklığı fark etti Mahir ve bir anda o sıcaklığın ürkekçe geri çekilişi... Birini Mahir diğerini de Gülce aldı kitabın. Adamın üzerindeki üniforma dikkatini çekmişti ama bilemedi kim olduğunu.

"Kapatıyorum, yarın gelirseniz istediğiniz kitabı alabilirsiniz," dedi Gülce.

Mahir hafifçe gülümsedi. Gülce tutuldu, ay tutulması gibiydi gülüşü ki bir an kendini karanlıkta, gülüşün aydınlattığı bir eksende olduğunu hissetti.

"Miray Hanım yok mu? Tunahan bey?" dedi Mahir. Kızın çalışan olduğunu düşündü.

"Mahir." Çığlık atan Miray'ın sesiyle Gülce ve Mahir sese döndü.

"Mahir mi?" diye mırıldandı Gülce. Miray'ın oğlunun adı olduğunu hatırladı. Tabii ya, dedi içinden. Üniforma...

Koşarak ve ağlayarak gelen kadına kaşlarını havalandırdı Gülce. Annesini kollarına alan Mahir Efe sıkıca sardı

annesini. "Annem," diyerek sarılan Mahir babasına göz attığında Tunahan'ın onları gülerek izlediğini gördü.

Geri çekilen Miray oğluna kocaman öpücükler veriyordu. Yüzünü elleri aranasına almış hem konuşuyor hem de ağlıyordu. "Çok özledim seni," deyip hıçkırdı Miray.

"Bende, hasretine dayanamadım annem." Babası gibi annesini alnından öpen Mahir annesini bırakıp babasına sarıldı. Kendi boyu kadar olan ama kendinden daha iri yapıya sahip oğluna sarılırken bile hissettiği bir duygu vardı ki asla eskimiyordu. Gurur!

"Nasılsın baba?"

"Seni gördüm ömrüm uzadı oğulum," dedi Tunahan.

"Hiç değişmiyorsun baba. Hâlâ benden daha genç ve yakışıklısın."

"Serseri," deyip güldü Tunahan.

Gülme ve ağlama arasında kalan annesini kollarına çekip sardı Mahir. "Size sürpriz yapmak istemiştim. Burada

bulacağımı sanıyordum ama küçük hanımla karşılaştık."

Gözlerini sildi Miray. "Tanıştınız mı?" dedi.

Gülce biraz utanmıştı. Az önce oğullarının kollarındaydı ve bunu söylememesini umdu Mahir'in. "Şey... ben bilmiyordum Miray hocam. Kitap alacak sanmış olabilirim."

"Nereden bileceksin ki," dedi Tunahan. Mahir kızın naif yapısını süzüyordu. Genç kıza elini uzatacaktı ama bir elinde hâlâ kitap olduğunu fark etti. Annesini bırakıp boşalan elini kıza uzattı. "Mahir Efe."

O eller az önce kendi eli üzerindeydi. Adamın sert avuç içlerini kendi yumuşak teninde hissetmişti. Avuçları terlemişti. Heyecanlandığında hep oluyordu ama mecburen sıkacaktı o eli. "Gülce."

Mahir'in kaşları havalandı. "Gülce," dedi. Ömer Lütfi Mete'nin dizeleri dolandı diline bir anda.

"Peri değil,
Huri değil,

Gülce beyaz sihir.
Gülce ölümcül naz..."

Genç kız, adamın anne ve babasından utanarak elini hızla geriye çekti. Tunahan bilmiş bakışlarını karısına uzatırken Miray bir karış açık ağzını kapatıp kocasıyla göz göze geldi.

"Çok severim bu şiiri. Adı Gülce olan biriyle daha önce hiç tanışmamıştım. Çok memnun oldum," dedi Mahir.

"Teşekkür ederim. Bende memnun oldum. Ben gideyim artık, siz burarsınız," dedi Gülce.

Gülce'nin gitmesine engel olmak ve daha ne göreceğini merak ederek engel oldu genç kıza. "Lütfen Gülce, eve gidip suratsız ev arkadaşını görmek yerine bu gece bize katıl," dedi Miray.

Gülce gülümsedi. "Hocam, siz oğlunuz ile hasret giderin. Başka zaman söz katılırım."

"Hasret gidermemize engel değilsin Gülce," dedi Tunahan. "Biz çok seviniriz. Hem kızlarda evde." Oğluna döndü Tuna. "Dur bir dakika. Kızların haberi vardı

geleceğinden öyle değil mi?"

Mahir babasından aldığı tebessüm gülüşünü yine ona hediye etti. "Evet."

"Vay hainler," dedi Miray. "Saçlarını yolacağım onların. Terliğimi özlemiş olmalılar. Sabahleyin de beni oyalıyolardı."

"Sürpriz anne," dedi Mahir tek kaşını kaldırıp. "Ayrıca sen terlik kullanmazsın. Hatırlıyorum da Şiir'i kitapla kovalamıştın."

"Tuna bu da hainmiş," dese de oğluna bir kez daha sarılıp öptü Miray.

"Geliyorsun değil mi Gülce?"

Gülce başını eğerek gülümsedi. "Simru'yu özlemiştim."

🍋

Tunahan ve Miray kapının önünde onların arkasında da Gülce ve Mahir vardı. Zile basıyorlardı ama açan olmadığı gibi de evden ses gelmiyordu. "Allah Allah," dedi Miray. "Evde olmaları gerekmiyor muydu?"

"Evet," diyen Tunahan cebinden anahtarını çıkardığında kapı açıldı.

"Ablacığım."

Gözleri irileşen Miray elini ağzına kapattı. "Taha." Şaşkınlığı heyecana dönen Miray kendini yakışıklı ve yaşlanmaz kardeşinin kollarına bıraktı. "Ya.. hepiniz biliyordunuz," diye inledi geri çekilirken. "Elbette biliyorduk."

"Gökçe ve çocuklar?"

"Hepimiz birlikte geldik." Miray içeri koşarken geride kalanlar da içeri girmişti. Eniştesine sadece 'Abi' diyen Taha onu gerçekten de bir abi olarak görmüştü. Sarılarak içeri geçtiler.

Gülce biraz utangaçlıkla içeri süzülmüştü. Ne kadar da güzel, kalabalık ve sevgi dolu bir ailelerdi. Onları biraz hüzünlü biraz mutlu gözlerle izliyordu. Mısra ve Şiir yanına gelince kızara sarılıp Simru'yu kucağına aldı. Altı aylık olan bu güzel bebeği çok seviyordu. Annesinin yanına sık sık gelen Şiir sayesinde bebekle araları iyiydi.

Miray Gökçe'ye kocaman kucak açtı. "Çok özlemiştim seni," dediğinde Gökçe mavi gözleriyle görümce adı altında abla olarak kabul ettiği Miray'a sarıldı. "Bende ablacığım. Çok özledik. Mahir de bahane oldu. Gelelim birlikte zaman geçirelim istedik."

"Çok iyi ettiniz. Ben mutluluktan delirmek üzereyim."

"Halacık," diye iki omzundan da zıplayan iki genç kıza döndü Miray. Bugün nasılda güzel bir gündü. Kızları başlarından çekerek kendine sardı. "Benim kuzularım. Halalarının bir taneleri," deyip iki koca kızı da bebek gibi sevdi.

Biri annesi diğeri babası olan kızlara baktıkça içi sevinçle doluyordu. Küçük kardeşinin iki kızı bir de henüz on bir yaşlarında oğulları, Görkem olmuştu. Görkem, kaçak ve geç gelen y kromozomuydu. Ve boylarını geçmişti, Liya ve Lalin.

Onlar Taha'nın göz bebekleriydi. Yirmi iki yaşlarında olan ikiz kızlardan kurtulamadan bacağına sarılan Görkem'e eğilip yanaklarını sıkarak öpücükler kondurdu. "Aşk olsun halacık, bana

neden haber vermedin? Hani aramızdan su sızmıyordu?" dedi Miray çocuğun babasına benzeyen yüz hatlarında gezinip.

"Ben istedim ama babam telefonumu elimden aldı hala valla," dedi Görkem. Miray kahkaha attı. "Tamam tamam hemen tosarma."

"Bensiz başladınız öyle mi? İnsan küçük halayı da bekler," dedi Zehra yalandan astığı suratıyla.

"Kıskanç," dedi Miray ama kızlar ve Görkem çoktan Zehra'ya ulamışlardı. Zehra'ya, sağdan soldan öpücükler konduran yeğenlerine baktığında bir kaç yaş daha gençleştiğini hissetti Miray. Kocasıyla o ara göz göze gelince sessiz bir senfoni yükseldi aralarında. "Sevmek dünyanın en güzel şarkısıydı..."

"Merhaba sevgi dolu ailem," diyen Atakan başta Mahir olmak üzere beylere tek tek sarıldı.

"Hoş geldin Atakan," dedi Miray.

"Sağ ol ablacığım, nasılsın?" diyen Atakan 'hocam' kelimesinden uzun zaman önce

zorla 'abla'ya' terfi etmişti. Çok kolay olmamıştı lakin.

"Hani çocuklar?" dedi Miray etrafına bakınıp. Ev o kadar kalabalıktı ki eski evinde olsa hayatta sığamazlardı. Emekli olunca daha da büyük bir daire almışlardı. Bahçesi olan geniş bir daireydi.

"Teyzem," diyerek yanına yaklaşan Arda ve Ayşe'yi kucakladı Miray. "Teyzesinin biricikleri..." deyip öptü sevdi Miray yeğenlerini. Atakan ve Zehra İstanbul'a yakın olan Kocaleli'nde yaşıyorlardı. Sık sık gelip gidiyor olsalarda özlemek kaçınılmaz olandı.

"Ablam," diyerek Miray'a doladı kollarını Zehra. "Kız seni özlemekle geçiyor ömrüm."

"Benimde..." dedi Miray kardeşini öperken.

Herkes yerinde koyu sohbete daldığında hiç susmayan zilin sesi bu gece Miray'ın kalbinde sevgi çanları gibiydi. Kızlar mutfakta hazırlık içindeydiler. Herkes bulunduğu yerden memnundu. Aile olmanın tadını alıyorlardı. Hep

söylendiği bir şey vardı. Genelde de rahmetli babasına söylerdi; Ben neden bu evin büyük çocuğuyum ki? İçi sızladı babasını anımsayınca. Keşke bugün aralarında olsalardı Orhan babası ve Nazif babası. Allah ona iki baba nasip etmişti. İkisi de birbirinden özel insanlar olmuştu. Keşke burada olsalardı da onlara teşekkür edebilselerdi. İyi ki evin büyük çocuğu olmuşuz, diyebilselerdi.

"Buldun tabii evlat yeğen kardeş unuttun bizi hain gelin. Ah ah abimi sana verdiğimiz gün kaybettik. O günden beri böyleyiz," diyen Feride'ye kahkaha attı Miray.

"Sen benim biricik dostumsun Feride. Ben seni abinle birlikte eşantiyon diye aldım."

Feride de gülerek Miray'a sarıldı. "Ne güzel gündü değil mi? O ilk buraya geldiğin gün."

"Çok," dedi Miray.

"Gözün aydın Mahir geldi. Nerede? Bak hiç halam diyor mu sıpa..."

Arkadan iteklenen Feride öne doğru

uçtugunda Mahir'in kolarına düştü.
"Hala."

"Mahir. N'oldu lan bana?" deyip arkasına döndü Feride.

"Kapının önüne Pisa Kulesi gibi dikilmiştin," dedi Sevde. Arkasında Hakan, Emre, Filiz ve Kerem de vardı ve gülmemek için büyük çaba sarf ediyorlardı.

"Gerçi tam da benziyordun Feride. Bir yana yatık. N'oldu? Fıtık mı azdı?"

Filiz de Sevde'yi itti. "Sen de bildigin saat kulesisin Sevde çekil şuradan." Miray kahkahalar eşliğinde misafirlerini eve alıp kapıyı kapattığında Feride ve Mahir'i köşede öpüşüp sarılırken görmüştü. Bugün gerçekten de özel bir gündü. Sevde ve Emre'nin Şiir ile yaşıt bir oğlu Mısra ile yaşıtta bir kızları vardı. Kerem ve Filiz'in de Mahir'den bir yaş küçük bir kızı... Feride'de annesinin (tek çocukla olmaz yap bir tane daha) ısrarlarına dayanamayıp Pelin'den beş yıl sonra dünyaya getirdiği bir oğlu vardı, Haldun... Anneleri ve damadı Engin de gelince tam olmuştu. Dışarı da başka biri kalmış mıydı bilemiyordu ama kalmışsa

bile henüz sevmeye, sevecek zamanda buluşmamış olduklarını düşündü Miray.

Eylül aynının ilk günleriydi. Öyle güzel bir günün gecesi de mükemmeldi. Bahçeye kurulan masa yetmemişti. Evin içinde de büyük bir masa donatılmıştı.

Neşe ve kahkaha eşliğinde geçen uzun yemek faslı gece yarısına kadar sürmüştü. Büyükanneler ve minik Simru çoktan uykuya dalmışlardı. Yemeklerin ardından yenen tatlılar... İçilen çaylar... kahveler... Babasının kucağına ha uyudu ha uyuyacak olan Görkem... Ve ev halkının- uyuyanlar hariç- tamamının bahçede olması...

"Bugün beni çok mutlu ettiniz. Allah'ta sizi çok mutlu etsin," dedi Miray kocasına sokuldu. Tunahan kolunun altına aldı karısını. "Gerçekten de öyle. İyi ki geldiniz," dedi Tunahan.

Mahir Efe ayağa kalkıp annesi ve babasının arkasına geçerek bir elini annesinin bir elini de babasının omzuna koydu. "Çok güzel bir aileyiz. Hepinizi çok seviyorum," dedi Mahir. "Beni kırmadınız bu gece buraya geldiniz hem de uzak yerlerden."

Kimseden ses çıkmıyordu. Baş eğmeler vardı sadece. Bir de küçük ama anlamlı gülüşler...

"Bugün çok özel bir gün. Bu günün bir anlamı var," dedi Mahir Efe ve annesi başını kaldırıp oğluna baktı. Doğum günü de değildi ki. Evlilik yıl dönümleri hiç değildi.

"Ne gibi oğlum?"

"Unuttun mu anne?" dedi Mahir gülümseyerek. Babasına baktığında hiç yanılmadı Mahir. Babası asla unutmazdı.

"Kesin unutmuşum ki hatırlayamadım."

Babasından ses çıkmayınca görevi tekrar devraldı Mahir Efe. "Dünya üzerinde gezen bir adam ve kadın varmış. Yolları bu şehirde bu semtte kesişmiş ve aradan tam otuz yıl geçmiş. Bugün sevmeyi baştan yazan bir kadın ile adamın birbirine çarptığı gün." Bir çift yeşil göz ile buluştu Mahir'in kahve gözleri. Genç kızın kaçırdığı gözlerden anlamıştı arada geçen sessiz konuşmayı. Bugün birbirlerine çarpan birde onlar vardı.

"İnanmıyorum," dedi Miray. "Yine unuttum."

Tunahan gülümseyerek karısına döndü. "Unutman için özelikle seni meşgul ediyorum. Sen hatırlarsan hiç tadı olmaz Miray."

"Aşk olsun Tuna. Seneye göreceksin, unutmayacağım."

"Amin güzelim."

"Babanızla bir oldunuz öyle mi?" dedi Miray çocuklarına.

Mahir Efe annesinin omzunu sıktı. "Hayır anne babamın da haberi yoktu bu organizasyondan. Kardeşlerim ile birlikte planladık."

Miray elini oğlunun eli üzerinde bıraktı. "Ben size masal diye anlatıyordum o hikayeyi. Ne zaman büyüdünüz siz?"

"Demek ki neymiş; masallar gerçekmiş," dedi Mısra. Şiir'de ona destek oldu. "Bizim masalımızın kahramanısınız, anne baba. Biz sevmeyi sizden öğrendik. Bir insanı sevmekten ziyade yaşamayı sevdik. Severken bile sevginin içindeki

incileri keşfettik. İyi ki otuz yıl önce bugün birbirinize çarpmışsınız," dedi annesine bakarak gülümsedi Şiir. "Her ne kadar annem seni askı sanmış olsa da aşkı olman bizim için büyük şans olmuş baba." Karısının elini sıktı Engin. Kocasına sevgiyle baktı genç kadın. Annesi kadar şanslıydı aşkta.

Parmak uçlarıyla göz altlarını kuruladı Miray. "Şunlara bak Tuna, neler diyorlar."

"Doğru diyorlar berceste'm. Sonuçta bizim çocuklarımız."

"Haklısın. Peki onlar senden bağımsız hareket ettiyse ben nereden bileceğim sen unutmadın." Elini açtı Miray. "Hediyem," dedi.

Hakan kahkaha atarken Kerem de ona eşlik etti. "Ya Tunacan bu işler böyle kadınlar unutsa bile haklıdır," dedi Hakan.

Tunahan Hakan'a sırıtıp yerinden kalktı. Sessizce ortamdan ayrılıp eve girdi. Tüm başlar onun tarafına dönmüştü.

"Babam unutmaz, ay ne aldı acaba?" dedi

Mısra.

"Bence de unutmaz. Mücevher olabilir," dedi Şiir.

Mahir Efe gülümseyerek izliyordu kardeşlerini ve yanlarında duran yeşil gözlü ***Limon Çiçeği*** kokulu genç kızı.

Feride Sevde'ye sokulup fısıldadı. "Tüh sormasa mıydı? Kırmızı gecelik alsa getiremez de evde hediye mi arıyor şimdi abim?"

Sevde Feride'yi dirseğiyle dürtüp kendinden uzaklaştırdığında başını sağa sola sallayıp, "Tövbe estafurullah," çekti.

"Ne var be, böbreğim bana lazım hem dürtüp durma."

"Kes sesini Feride. Abin geliyor."

Tunahan elinde hediye paketi ile kaplı olan hediyesini karısına verip yine yanına oturdu.

"Kitap bu," dedi Miray.

"Başka ne beklenir ki," dedi Feride yüksek sesle. "Abim sonuçta."

"Evet ama bu başka bir kitap. Bunu ben yazdım. Yıllar önceki denememiz gibi değil bu."

Paketi açacak olunca Tunahan durdurdu. "Hayır bitmedi."

"Bak daha çok merak ettim ama söyle hadi," dedi Miray.

"Ben bizi yazdım Miray. Yaşadığımız her güzel günü... Her güzel hatırayı... İstedim ki öylesine geçip gitmeyelim bu hayattan. Bir şeyler bırakalım kendi adımıza. Senin için yazdım, bastırdım ve artık bizim aşkımız biz olmadığımız da bile dilden dile dolanacak."

Miray'ın kaşları havaya kalkmıştı ama duyduğu sözlerle tüm uvuzları gevşemiş gözleri dolmuştu. Dünya üzerinde en çok sevilecek adamı Miray mı bulmuştu? Ne zaman hangi ara yapmıştı? Ne yazmıştı? "Ne zamandan beri?" diyebildi.

"Bir yıldan bu yana henüz kağıtla buluşası çok az oldu. Fark etmemen için çok uğraştım."

Kutuya baktığında yüzünde beliren

tebessüm ile ambalajın altında ne olduğunu merak etti.

"Açabilir miyim?"

"Aç. Önce notumu oku ve kitabın adını yüksek sesle söyle," derken karısını alından öptü. "Bir otuz yılımız daha olsun inşAllah," diyen Tunahan'a onlarca 'Amin' denmişti. Ve Allah birinden birini kabul etmişti.

Dünya üzerinde bir onu görmüştü gözü. Ölünceye kadar da öyle kalacaktı. Paketi açtı ve isme kahkaha attı ama söylemedi. Mahir de görmüştü ama ses etmedi. İsmi saklayarak kapağı kaldırdı.

"Ölmeyecek sevdalar vardı, biri bizim oldu. Ben seni ölümsüz seviyorum."

"Tuna..." dedi, kocasının elini tutup sıktı.

"Adı neymiş kitabın?" diye sordu Mısra. Halası Feride kadar meraklıydı. Zaten her yönüyle Junior Feride'ydi.

Miray etrafındaki en sevdiği insaları gözden geçirdi. Hepsi merakla bekliyordu. Çıt çıkmıyordu. Görkem'in bile uykusu kaçmıştı. Halasına gözlerini

ovalayarak bakıyordu.

Kitabı havaya kaldırıp bağırdı Miray.

"Limonlu Aşk"

Son!!!

🍋

Mehir Efe ve Gülce... Onların kendi hikayesi olacak. Zamanı belli değil. Ama yazacağım elbette. Taha'nın ayrı bir kitabı olmayacak. Bunu üzülerek söylüyorum. Siz de sormazsanız minnettar kalırım.

116
25
32
Oyla
1,89 Bin
Paylaş